

Giới thiệu Công Chúa Quý Tĩnh

Công Chúa Quý Tĩnh của tác giả Tắc Mộ là câu chuyện hài hước xoay quanh hai quốc gia có hận thù với nhau cũng như cô công chúa và tên Thái Tử nước láng giềng ...

Có thù thì báo thù, nàng quyết tâm trở thành thích khách và âm thầm tiêu diệt tên thái tử nước giặc để chiếm thế uy phong trên chiến trường. Nào ngờ chưa kịp làm gì cả hai lại xuyên qua trao đổi thể xác cho nhau, việc nước tạm gác, bây giờ bắt đầu lo việc thân...

Không biết cuộc sống mới ở một cơ thể khác nhau sẽ gặp biết bao nhiêu là bất tiện đây ??? Mời các bạn theo dõi các tình tiết mang đầy hài hước của câu chuyện.!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Thời điểm ta lên vào hoàng cung Tây Ương quốc chính là nửa đêm, trăng cao đêm tối, đúng là thời tiết tốt để làm chuyện vi phạm pháp luật.

Mà ta muốn đi ám sát Tây thái tử trẻ tuổi hiện tại của Tây Ương quốc, Vô Mẫn Quân.

Khi còn nhỏ, lúc mà ta theo sư phó học công phu, bọn họ có nói với ta : “Công chúa, những thứ người học này là để giúp cho thân thể mạnh khỏe, còn có để bảo vệ bản thân mình. Mấy năm liên tục chiến loạn này, quốc vương Tây Ương quốc như hồ rình mồi đối với Đông Nguyên quốc, Hoàng Thượng lại... Nói ngắn lại, tương lai nếu là phát sinh chuyện bất trắc gì, người cũng không đến mức không hề có sức phản kháng.”

Lúc trước khi ta học tam kinh với cả giải chữ đều học rất chậm, cho nên phụ vương nhận định ta là một cô nương trí tuệ không cao, đối với việc giáo dục ta cũng không quan tâm, có ai biết rằng tuy rằng ta không phải là người học văn nhưng chính là một người có thể học võ, từ lúc tự ngồi tấn rồi đến lúc có thể tự nhiên sử dụng các loại vũ khí, chẳng qua là chỉ trong thời gian mười năm ngắn ngủn.

Trước kia ta từng xem qua một lời nói như thế này, kiếm khách nói “Ta bảy tuổi học kiếm, bảy năm thành tài, đến nay chưa gặp được địch thủ” khi đó ta cảm thấy thực khốc, cũng không nghĩ tới có một ngày bản thân mình cũng có cảnh giới như vậy. Ta sáu tuổi học võ, mười năm thành tài, ở trong hoàng cung to như vậy cũng chưa từng bị ai đánh bại.

Đối với việc thiện võ của ta, phụ hoàng lúc đầu vui sướng vạn phần, sau lại bởi vì bắt đầu cùng đạo sĩ tu luyện thuật trường sinh bất lão, dần dần trở nên mê tín, đạo sĩ kia là người của hoàng hậu, đối với đứa trẻ do tiểu nương sinh ra là ta vẫn không vui, liền cố ý vô tình nói rằng ta giỏi võ như vậy, không chừng là sát tinh chuyển thế, mấy năm này liên tục bất bình nói rằng tai họa thiên ti vạn lữ có liên quan tới ta.

Trở thành một kẻ “Sát tinh chuyển thế” này khiến cho phụ hoàng lại có thành kiến đối với ta, cũng may ta đã có thói quen bị ông ấy dùng thành kiến mà đối xử cho nên cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ tận lực sử dụng võ công, nhất là ở trong hoàng cung.

Lại nói, dã tâm Tây Ương quốc vẫn rất lớn, điểm này cũng không có bởi vì sát tinh ta giảm bớt luyện võ mà có điều thay đổi. Hoàng đế trầm mê vì trường sinh thuật, hoàng hậu dựa bốn quyền thế, đại thần khuyến khích vô dụng, dân chúng oán giận nói Đông Nguyên quốc tuyệt không phải là đối thủ của bọn hắn, trăm vạn đại quân tựa như khi mùa đông hàng năm tới sẽ đến tây Bắc Phong, chậm rãi tiến sát vào Đông Nguyên quốc.

Bọn họ rất nhanh đã công phá Liễu thành, Liễu thành là một thành ở phía tây nam của Đông Nguyên quốc, non xanh nước biếc, đất đai phì nhiêu, những lương thực tốt nhất của chúng ta ăn đều là mỗi ngày nối liền không dứt vận chuyển từ Liễu thành đến, xiêm y cùng trang sức chúng ta mặc cũng phần lớn là vải vóc từ nơi đó và nhờ tay nghề của các nữ tử Liễu thành.

Liễu thành cách Vân thành, đô thành của Đông Nguyên quốc cũng không quá xa, xem tư thế bọn hắn vẫn chậm rãi một đường tiến tới, tối thiểu ít nhất nửa tháng mới có thể công thành.

Hoàng Thượng bởi vì ăn được vật nhiều năm, thân thể sớm lại không được, sau khi biết được tin tức Tây Ương quốc đánh vào Liễu thành Đông Nguyên quốc, nhất thời chịu không nổi mà đi đòi nhà ma. Hoàng đế nhỏ tuổi của ta vội vàng đăng cơ, hoàng hậu – giờ hắn là Thái Hậu buông rèm chấp chính, lại cũng không có gì biện pháp nào ngăn cản quân đội quân Tây Ương quốc

Kẻ dẫn đầu mang binh lính của Tây Ương quốc là thái tử Vô Mẫn Quân, tên này danh tiếng thật không tốt, bởi vì hắn nghe đồn không có nhân tính hơn nữa lại còn ra tay không hề thương xót.

Sau khi công phá Liễu thành, chuyện về Vô Mẫn Quân truyền đến tận kinh thành, bọn thái giám hoang mang rối loạn nhất nhất đều nói về hắn, nói hắn đứng ở chỗ cao, không ai bì nổi, khuôn mặt mờ mờ, thanh âm trầm trầm: “Người Đông Nguyên quốc, ra hàng không giết. Không ra hàng bắt kẻ là ai xử tử ngay tại chỗ.”

Sau đó khi hắn biết được chuyện phụ vương vì luyện thuật trường sinh mà đoán mệnh, cư nhiên chuyện trò vui vẻ ngâm thơ: “Không yêu thuật trường

sinh, không phải người trường sinh.”

Ngắn ngủn hai câu nói này đã nói cho hoàng thất Đông Nguyên quốc người ta nâng không ngẩng đầu lên nổi. Đối với điểm này, ta có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có nhiều bi thương, đối với Đông Nguyên quốc, ta không có cảm tình gì, đối với phụ hoàng cũng thế. Ấn tượng của ta đối với ông ấy chẳng qua là trước đây ông ấy tùy ý ban cái chết cho mẫu thân, tùy ý quăng ta cho một phi tần không được sủng nuôi dưỡng, sau khi vị phi tần kia bệnh cũng không quản ta nữa.

Dù sao dân chúng Đông Nguyên quốc cần được cứu thật, một số người bọn họ tuy rằng đã đầu hàng những cũng sẽ chịu khổ sát hại — quốc vương Đông Nguyên tuy rằng yếu đuối vô năng, nhưng dân chúng cũng rất có cốt khí, lúc trước khi quân đội Tây Ương quốc tiến công, vài thứ lọt vào tay dân chúng tự phát tạo thành đội hộ vệ công kích, bởi vậy binh lính Tây Ương quốc đối với những người thường dân tay không tác sát này có sự oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Binh lính Tây Ương quốc gần trong gang tấc, nhưng vương thất Đông Nguyên quốc vẫn còn ở lại, chưa hàng chưa diệt, cho nên không tính đã mất nước. Nhưng tình huống như vậy cũng chẳng đỡ không được bao lâu.

Mãi cho tới vài ngày trước đó, Thái Hậu đã già đi rất nhiều gọi ta đến trước mặt bà ta, hỏi ta: “Trường Nghi công chúa, ngươi có phải rất hận ta hay không, cả phụ hoàng ngươi nữa?”

“Phụ hoàng mẫu hậu sinh dưỡng nhi thần, nhi thần không hận.” Ta thành thật trả lời.

“Chính là cũng không có cảm tình, phải không?” Bà ta bất đắc dĩ cười cười, “Ta thủy chung không có dự đoán được sẽ có một ngày như vậy...”

Bà ta quỳ xuống ở trước mặt ta.

Ta không chút kinh hoàng, ta biết nguyên nhân bà ta quỳ xuống là cái gì. Nếu như so sánh thì việc bà ta quỳ xuống cũng không tính là đại quá lớn gì.

Bà ta nói: “Trường Nghi công chúa, trong số cảnh ngộ của Đông Nguyên, vô công như ngươi không ai bị được, chỉ có dùng khả năng của ngươi đi truy sát Vô Mẫn Quân, thay cho phụ hoàng ngươi, còn có báo thù quốc gia...”

Ta đáp ứng, mặc dù ta đối với bọn họ không cảm tình, trong trường hợp đó ta dù sao cũng là công chúa Đông Nguyên quốc, mười sáu năm ta sinh tồn kì thực đều không phải là nhờ phụ hoàng nuôi dưỡng, mà là dân chúng Đông Nguyên quốc dưỡng dục. Com ăn của ta đều là từ những nông phu, áo mặc của ta đều là từ những nữ dân trên phố, cung điện của ta là do vô số mồ hôi nước mắt nhân dân.

Trừ bỏ võ nghệ, ta cũng không có năng lực giống như bọn họ, nếu như sống trong dân gian chỉ sợ cuộc sống khốn khổ đến cực điểm. Trong trường hợp đó ta mặc dù không được sủng, nhưng vẫn đã có một chút hưởng thụ, tất cả mọi thứ đó đều từ chính thuế má của dân chúng Đông Nguyên quốc mà có.

Ta liền dùng sở trường duy nhất này— vô công, đi báo đáp toàn dân chúng Đông Nguyên quốc.

Mặc dù ta biết, lần này có đi không có về.

Vô Mẫn Quân hiện tại đã muốn trở về Tây Ương quốc, nguyên nhân là bởi vì ở Tây thành, hoàng đế Tây Ương quốc bệnh tình nguy kịch, thân là thái tử duy nhất, lại là tướng quân trẻ tuổi đã lập kỳ công, Vô Mẫn Quân tự nhiên là người được lựa chọn tiếp nhận ngôi vị hoàng đế. Huống chi Đông Nguyên quốc phong phiêu vũ điêu, hắn đã muốn không nên chính mình tự mình thủ trận.

Với hắn ta mà nói, hiện tại canh giữ ở bên cạnh hoàng đế tại Tây thành chờ ông ta tắt thở, tựa hồ mới là chuyện trọng yếu nhất.

Thông qua nhiều ngày chuẩn bị như vậy, ta biết Vô Mẫn Quân ở tại Chương Kiền điện, xem ra tên này là có dã tâm lớn tới mức không ai bì nổi, Chương Kiền điện, hắn còn muốn đem cả biển Càn Khôn đều nắm trong lòng bàn tay sao.

Ta thật cẩn thận vạch mái ngói nóc nhà ra, thanh âm rất nhẹ, không người phát giác. Chương Kiền trong điện to như vậy mà hoàn toàn tối đen, ta nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ, hắn là Vô Mẫn Quân đã chìm vào giấc ngủ, nếu hắn tỉnh, tiếng hít thở sẽ hỗn loạn một chút.

Ta phi thân đi xuống, đánh gãy một vài tên thị vệ còn chưa kịp phản ứng lại, sự tình tiến hành thuận lợi ngoài kiến của ta dự, ta mở cửa ra, rất nhanh đi vào, bộ pháp nhẹ nhàng ổn định, lặng yên không một tiếng động. Sau đó ta hướng về giường Vô Mẫn Quân tới gần.

Trong bóng đêm không thể nhìn rõ, ta chỉ có thể mơ hồ cảm giác được có một dáng người nam tử rất cao đang nằm nghiêng, rút ra chủy thủ, ta một đao đâm xuống, cái người kia vốn nên ngủ say lại trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông nghiêng trở thân mình mà khí lực ta dùng là quá lớn, chủy thủ lại cực

vì sắc bén, hấn đảo thoát chạy đi, toàn bộ chùy thủ đâm xuống giường, trong lúc nhất thời ta không có biện pháp gì.

Nhân lúc ta bận rút chùy thủ ra, người kia đã muốn nhẹ nhàng đứng thẳng lên, không lưu tình chút nào lấy tay vung lên hướng về phía ta, ta lắc mình tránh thoát, chỉ cảm thấy âm thanh gió vút qua bên tai thật lớn, kinh lực từ tay của Vô Mẫn Quân lại lớn như thế, thật sự làm cho người ta ngoài ý muốn.

Ta không thể rút ra chùy thủ, đành phải buông tha, hai người liền trong bóng đêm sử dụng tay không đánh nhau, tuy nói ta chưa từng gặp phải địch thủ, nhưng Vô Mẫn Quân tựa hồ cũng là địch thủ đầu tiên mà ta gặp phải.

Dáng người hấn linh hoạt, một chút chậm chạp của người vừa tỉnh dậy đều không có, dùng sức lớn mà không chậm chạp, trong bóng đêm không nhìn thấy rõ ràng vật gì mà cũng có thể thực chuẩn xác công kích điểm trí mạng của ta, ta từ ngoài cung lên vào, thể lực đã sớm chống đỡ không nổi, các chiêu đánh qua đánh lại, dần dần lâm vào thế hạ phong.

Đằng nào cũng thế, không thể vì nước báo thù, vậy vì nước hy sinh thân mình đi.

Ta có chút bất đắc dĩ nghĩ như vậy.

Tưởng là nghĩ như vậy, bản năng ham sống lại vẫn khiến cho ta càng tận lực đấu với hấn, mãi cho đến khi rút cục hấn lộ ra một khe hở, ta lập tức chen chân vào đồn ngã hấn, Vô Mẫn Quân vì tránh không kịp, ngã sấp xuống sàn, nhưng cũng bắt được góc áo của ta. Hai người chúng ta cùng nhau ngã xuống, hơn nữa không may là chúng ta đều bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, hóa ra trời đã mờ sáng, ta cảm thấy đau đầu không chịu nổi, lại có chút nghi hoặc chẳng lẽ ta không phải đã chết sao, như thế nào còn có thể có cảm giác “Đau” như vậy?

Nhưng mà khi mở to mắt ta liền ngây ngẩn cả người, bởi vì thế nhưng ta lại nhìn thấy “Chính mình”, chính ta đang mặc cái y phục dạ hành kia, sắc mặt cực kỳ khó coi trông mất nhìn ta. Trên đầu “Ta” còn có một chút vết máu lưu lại ở vết thương, đại khái là hôm qua đụng phải.

Này...

Ta hơi hơi cúi đầu, đã thấy chính mình cư nhiên mặc một bộ quần áo thái tử Tây Ương quốc, trường bào có vạt áo dài màu tối, cổ tay áo và cổ áo đều có vẽ hoa văn tường vân, trông rất nặng nề.

Lại nhìn hai tay hai chân, thon dài trắng nõn, có lẽ bởi vì có nhiều năm cầm vũ khí nên bàn tay có chỗ chai sần, nhưng đây tay chân của nam nhân.

Ta tròn mắt há hốc mồm nhìn “Chính mình”, nửa ngày nói không nên lời một câu.

Ta, Trường Nghi công chúa Đông Nguyên quốc, cư nhiên cùng thái tử quốc gia đối địch với mình trao đổi thân thể...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Kinh ngạc qua đi, “Ta” đối diện “Ta” kia mặt không chút thay đổi rút ra thanh chùy thủ vẫn cầm ở trên giường, đánh giá trong chớp lát hoa văn trên đó nói: “Vân? À, đó là quốc huy của Đông Nguyên quốc — ngươi là người hoàng thất Đông Nguyên, lại biết võ, ồ, chẳng lẽ là Trường Nghi công chúa?”

Ta ngẩn người, nói: “Ngươi làm sao mà biết?”

Nói thật ra, nhìn mặt mình dùng một loại ngữ khí quái gở nói với chính mình, cảm giác quả thật rất không bình thường, vô cùng phức tạp. Thật giống như thời điểm đang soi mình mà mặt nước đột nhiên bị một hòn đá ném trúng vậy, trên mặt nước nổi lên những vòng tròn lan rộng dần ra khiến cho bộ dáng trở nên cổ quái mà mơ hồ.

“Trường Nghi thiện võ, hào sảng mà lại dũng cảm...” Đôi phương xem xét chùy thủ, cười nói với ta mấy câu.

Những điều này quả thật không sai, nhưng kỳ thật nghìn bài một điệu, các hoàng tử của ta đều là “XX công chúa, tính ôn lương, tính thông nữ công / thi họa, thông âm luật...” linh tinh. Mà tính tình ta không nên tính ôn lương, nhiều nhất là chất phác, cũng không tính thông nữ công thi họa, lại càng hiểu âm luật, cho nên quan văn đành phải cố mà nói tới việc luyện võ của ta để chứng minh ta không phải cái gì cũng không biết...

“Hơn nữa ta còn biết, ngươi gọi là Kiều. Tên rất hay nha, Nguyệt ra Kiều Hề...” Hấn thành thoi nói.

“Ngươi là Vô Mẫn Quân?” Ta ngất lời hấn.

Hắn gật đầu: “Đúng.”

Ta không nói hai lời, xông lên đoạt lấy cây chùy thủ trên tay hắn, hắn thế nhưng lại không tránh né để cho ta đoạt được cây chùy thủ.

Tuy rằng kỳ quái, nhưng ta vẫn đem cây chùy thủ đặt lên cổ hắn... Hoặc là nói, đặt trên cổ của ta.

Vô Mẫn Quân cười: “Ngươi muốn tự sát?”

Ta lạnh lùng nói: “Cùng lắm thì đồng quy vu tận.”

“Vậy ngươi có nghĩ tới vạn nhất thân thể ngươi chết đi, linh hồn ta không có nơi đi, lại trở về thân thể của chính mình, đến lúc đó ngươi chết, ta bình yên vô sự... Thế nào chứ?”

“...” Tay ta nắm chùy thủ cứng đờ, “Chuyện này có thể sao?”

“Ngươi nói xem?” Thần thái hắn tự nhiên, xoay gương mặt của ta mà cười với ta thật ti tiện, “Ngay cả trao đổi thân thể đều có thể được, ta không biết là thế giới này còn có chuyện gì không có khả năng.”

Kỳ thật, ta cũng hiểu được...

Ta chậm rãi đem chùy thủ thu hồi, sau đó để ở cổ chính mình: “Ta đây rõ ràng tự sát, thân thể ngươi đã chết, linh hồn ngươi cũng không về được.”

Vô Mẫn Quân nhú mày: “Quyết tâm thật ra không nhỏ, Đông Nguyên quốc một quốc gia đã tận, đáng giá ngươi làm như vậy sao?”

“Nếu không phải ngươi dung túng binh lính tùy ý giết hại dân chúng nơi bị chiếm lĩnh, ta cũng sẽ không đến ám sát ngươi.”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, nói: “Nếu ngươi tự sát, ta xác thực không thể quay về, nhưng ngươi đừng quên, tuy rằng ta ở trong thân thể ngươi, nhưng chữ viết ta vẫn có thể viết giống hệt như trước kia—— nếu ngươi chết, ta sẽ giả tạo một phong huyết thư, nói là người Đông Nguyên quốc giết ta, để cho binh lính Tây Ương quốc báo thù cho —— một khi đánh hạ đô thành Đông Nguyên quốc, lập tức hủy thành, bắt kẻ hàng hoặc không hàng.”

Thanh âm kia là của ta, đầu lưỡi là của ta, lại bị Vô Mẫn Quân khống chế, phun ra ra ngôn ngữ ác độc như thế, ta khó thở: “Ngươi rất không biết xấu hổ!”

“Dù sao cũng là mặt của ngươi.” Hắn hướng ta cười.

“...”

Ta có suy nghĩ liệu lĩnh muốn cùng hắn đồng quy vu tận...

Ngay sau đó Vô Mẫn Quân thu lại nét tươi cười, đứng đắn nói: “Trường Nghi công chúa, vô luận thế nào, hiện tại chúng ta không phải là nên đối phó với địch mà hắn là hợp tác — bệnh tình phụ hoàng ta nguy kịch, đã tâm đối với ngôi vị hoàng đế của thúc phụ như hồ rình mồi, mặc dù ta có tự tin, thế nhưng chuyện hiện tại thành ra như vậy, nếu ngôi vị hoàng đế bị hắn ta đoạt được, dân chúng Đông Nguyên quốc kia đã thật sự không thể cứu.”

“Vậy phải muốn làm sao bây giờ?”

“Ta lấy ngươi.”

Vô Mẫn Quân nhìn ta, mỉm cười: “Hoặc là nói — ngươi lấy ta.”

“... ..” Ta từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm giác bị sét đánh trúng ngay lúc cái đầu tới cái cổ vẫn đang tê dại, vừa choáng vừa đau...

“Trường Nghi công chúa đến Tây Ương quốc, ngoài ý muốn gặp thái tử Tây Ương quốc Vô Mẫn Quân, hai người nhất kiến chung tình tái kiến ái mộ, lập tức ước định cả đời với nhau. Vô Mẫn Quân muốn mỹ nhân không cần giang sơn, cam nguyện vì chuyện này buông tha cho thu phục Đông Nguyên quốc dễ như trở bàn tay.” Vô Mẫn Quân bày ra một câu chuyện xưa rồi thư thái hỏi ta, “Trường Nghi công chúa, ngươi cảm thấy chuyện xưa này có đủ làm cho người ta tin phục hay không?”

Ta chậm rãi nói: “Chuyện này còn quyết định bởi diện mạo của ‘Trường Nghi công chúa’...”

Vô Mẫn Quân nhận thức rồi gật gật đầu, sau đó đứng thẳng dậy, có chút cứng ngắc bước đi vài bước, mòng tới gương đồng, nhìn nhìn.

Sau đó đánh rơi luôn mặt gương đồng kia.

Hắn quay đầu, vô cùng đau đớn nhìn ta: “Trường Nghi công chúa, ngươi lớn lên trông thật bình thường... Thế nào cũng chẳng có một chút tư sắc hại nước hại dân.”

Ta nhặt gương đồng lên, rồi nói xin lỗi: “Ta lớn mà xấu như vậy, thật sự là ngại quá...”

Kỳ thật ta đối với diện mạo chính mình không có khái niệm gì đặc biệt, nhưng so với hoàng tử như hoa như nguyệt mà nói, ít nhất ta hiểu được ta so với

các năng kém rất nhiều. Dù sao ta chưa bao giờ quá để ý, mặt mũi vẫn không trang điểm, xiêm y cũng là vô cùng đơn giản, chỉ cần không cần bó quá sát người thoải mái một ít là được, thuận tiện luyện võ là tốt rồi, về phần trang sức ta lại càng không mang, bởi vì tiếng kêu đinh đinh đang đang hoàn toàn có thể bại lộ hành tung chính mình.

Ta lấy gương đồng soi soi chính mình một chút, vừa thấy liền hoảng sợ, trong gương là một nam tử bạch như ngọc, mắt phượng mày kiếm, tuy rằng thái dương có vết máu cùng vết bẩn, lại một chút không ảnh hưởng tới bộ dáng này, bộ quần áo màu đen hần ta mặc lại có chút không giống phàm nhân, ta nhìn không được cảm thán: “Vô Mẫn Quân, người nhưng thật ra rất có tư sắc hại nước hại dân...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Vô Mẫn Quân nghiêm mặt đoạt lấy gương đồng: “Người nói thêm câu nữa chúng ta liền cùng chết quên đi.”

“...”

“Cũng thế, mặc dù chỉ được ba trên mười về diện mạo, mặc dù diện mạo người bình thường, nhưng cũng không phải xấu, dù sao vẫn còn có thể gặp người.” Vô Mẫn Quân thở dài, “Tóm lại chúng ta như vậy không được, trong chốc lát còn phải gặp phụ hoàng, trước gọi người đến tiến vào giúp chúng ta rửa mặt chải đầu đi.”

Ta gật đầu: “Có thể, có thể, chính là trước mắt có cái vấn đề càng nghiêm trọng.”

Sắc mặt Vô Mẫn Quân nhìn không được tốt lắm: “Ta biết người muốn nói gì, bởi vì ta cũng nghĩ giống người.”

Sau khi tỉnh dậy, đương nhiên sẽ có một đồng uế vật tích tụ một đêm trong cơ thể chờ đợi được phóng thích, ả, trước mắt chúng ta đang gặp phải vấn đề này.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Ta có thể làm hoàn hảo, ta cam đoan không nhìn.”

Ta nói: “Ta cũng cam đoan không nhìn.”

Vô Mẫn Quân lắc đầu: “Người nghĩ xem... đi phía trước hay phía sau.”

Ta có chút không hiểu được ý hắn: “Phía trước.”

“Nam tử khi đi nhà xí cần phải đứng.” Hắn giải thích, “Hơn nữa để đi chuẩn, phải lấy tay đỡ...”

Ta sững sờ nửa ngày, mới lắc đầu mạnh mẽ: “Ta không cần đứng! Ta, ta ngồi là được...”

Vô Mẫn Quân khó xử nói: “Nhưng mà như vậy sẽ bị ra ngoài.”

Ta sợ hãi run người: “Nam tử ác người như thế nào đáng khinh như vậy!”

Sắc mặt Vô Mẫn Quân xanh trắng: “Cái gì đáng khinh... Như vậy đi, nếu không người nhắm mắt lại, ta giúp người đỡ...”

Ta khòe miệng hơi hơi co rút: “Như vậy tay ta sẽ bị ô uế...”

Vô Mẫn Quân buồn bực nói: “Vậy người nói làm sao bây giờ?!”

Ta do dự thật lâu, cuối cùng nghĩ tới một cái biện pháp... Chính là, ta cầm một cái dây thừng, nhắm mắt lại, chuẩn bị chỗ dưới cho thật tốt, hai tay một tay cầm dây thừng, làm như vậy cũng coi như có đỡ...

Cuối cùng chúng ta đều đồng ý biện pháp này, chính là không biết vì sao, ta thấy trên người Vô Mẫn Quân dường như tản mát ra sát khí...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sau khi đã giải quyết chuyện nhà xí xong, chúng ta rõ ràng cần phải tắm rửa một chút. Vô Mẫn Quân liền chỉ cho ta khẩu khí và tư thế bình thường của hân. Ta học đại khái một chút rồi bảo hân trốn ở đằng sau để ta gọi cung nữ đi dọn phòng chuẩn bị nước tắm.

Dục phòng chính là nơi tắm rửa. Đầu tiên cần chuẩn bị nước ấm, cánh hoa và v.v, tuy rằng đối với ta mà nói, cảm thấy có chút xa hoa, nhưng dường như Vô Mẫn Quân một chút không cảm thấy kì quái, có lẽ đó chính là thói quen của hân.

Cung nữ bên cạnh Vô Mẫn Quân đều cực kỳ tổ chất, nhìn thấy ta có vết máu trên mặt, quần áo lộn xộn thế nhưng một chút cũng không dám nhìn lâu. Đại để là Vô Mẫn Quân xưa nay biến thái, bắt

Sau khi tất cả đã được sắp xếp chuẩn bị xong, ta mới phát hiện ra một vấn đề thật chết người – tắm rửa như thế nào?

Không phải là chúng ta giúp đỡ nhau tắm rửa chứ...

Ta cho toàn bộ cung nữ lui ra ngoài, rồi để cho Vô Mẫn Quân đi ra. Hân nghi hoặc nói: “Có chuyện gì vậy?”

Ta khó xử nói: “Chúng ta... tắm rửa như thế nào?”

“À... ý ngươi là...” Hân cúi thấp đầu, nhìn nhìn cơ thể “Ta”, “Yên tâm đi, ta sẽ không nảy sinh bất kỳ hành vi không đứng đắn nào đối với thân thể ngươi — nói thật, Trường Nghi công chúa, năm nay ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi? Vì sao ta cảm thấy, nửa người trên của ngươi với ta, cũng không khác nhau là mấy...”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Sắc lang!”

Suy nghĩ một lát, ta cũng cúi đầu nhìn nhìn thân thể của hân, sau đó nói: “Vô Mẫn Quân, kỳ thật ta cũng hiểu được, nửa thân dưới của chúng ta cũng không có gì khác nhau đâu...”

Vô Mẫn Quân không nổi giận mà còn cười lại: “Khác nhau thế nào nếu có cơ hội ngươi sẽ biết thôi.”

“...”

Đùa giỡn với lưu manh, nhất định đòi hỏi phải có tài ẩn nói cùng kỹ năng. Hiển nhiên ta chưa so được với hân...

Ta nói: “Vậy nhiều chỗ tư mật như vậy sao có thể không biết xấu hổ chạm vào? Ta không muốn chạm vào của ngươi, ngươi chạm vào ta thì về sau ta cũng không còn trong sạch...”

Vô Mẫn Quân nhú mày nói: “Ngươi về sau sẽ gả cho ta, còn muốn trong sạch cái gì?”

“...”

”Bằng không như vậy, ” Vô Mẫn Quân nói, “Ngươi giúp ta tắm, ta giúp ngươi tắm.”

“... Ngươi là người quá vô sỉ !”

”Ta làm sao lại thành như vậy!”

”Như vậy chẳng phải là ta chạm vào ngươi ngươi chạm vào ta?”

“... Nữ nhân như ngươi cũng thật phiền toái, làm sao mà lại nhiều chuyện như vậy!”

Vô Mẫn Quân chọc chọc vào da mặt ta, thật là đáng giận! Hân cứ tự nhiên chọc vào da mặt đáng yêu của ta như vậy, thật sự khiến cho ta muốn xông lên tát cho hân một cái nhưng lại không thể xuống tay.

Ta kiên nhẫn nói: “Mặc kệ thế nào, chính là ta không muốn...”

Vô Mẫn Quân thở dài: “Một khi đã như vậy, ngươi có thể cho cung nữ tiến vào giúp đỡ ngươi. Chẳng qua là nếu làm như vậy, trước hết phải tìm giúp ta một thân phận, à, cứ nói là cung nữ hôm qua ta tùy ý chọn trúng vậy.”

Ta chán ghét nhìn hân: “Tự nhiên như vậy, xem ra ngươi cũng đã làm không ít lần.”

Vô Mẫn Quân tùy tiện nhìn ta cười, cũng không nói lời nào.

Nếu đã thỏa thuận xong, ta để cho Vô Mẫn Quân cỡi xiêm y đi vào bồn trước, cũng dặn hân trăm ngàn cũng phải nhắm mắt, Vô Mẫn Quân biết nghe lời phải nói: “Ta đã nói rồi, nửa thân trên chúng ta không khác nhau, ta nhìn thân thể ngươi không bằng sau khi hồi phục tự mình soi gương.”

“...”

Ta thật sự có mong muốn ấn đầu hấn xuống bồn nước cho xong chuyện...

Sau đó ta cũng cởi xiêm y, một lần nữa lại để cho cung nữ tiến vào đây, trong quá trình này ta cũng gần như là nhắm mắt lại, cho dù không nhắm, cũng kiên quyết không nhìn xuống phía dưới.

Sau khi vài cung nữ tiến vào, nhìn thấy Vô Mẫn Quân dường như có chút kinh ngạc, nhưng bởi vì trường kỳ chịu đựng sự dâm uy của hấn mà không dám mở lời, ta thân nhiên phân phó: “Giúp nàng và ta tắm rửa một chút.”

Ta và Vô Mẫn Quân mỗi người chiếm một góc phía đông nam và phía tây bắc của dục phòng rộng lớn, hơn nữa lại còn quay lưng lại với nhau, việc này đại khái có chút cổ quái khiến cho thân sắc vài cung nữ trở nên thực khôi hài, nhưng các nàng vẫn cúi đầu đến giúp ta tẩy thân mình.

Ta không có thói quen được người khác hầu hạ, cảm thấy rất kỳ quái, trong lòng lại lo lắng sắc lang trọn mắt nhìn lên thân thể ta, tuy rằng thân thể ta xác thực không có gì hay ho để nhìn, nhưng suy cho cùng cũng có chút lo lắng...

Ai biết vấn đề còn lớn hơn nữa lại tới.

Mấy cung nữ kia dùng khăn bố giúp ta chà thân mình, hơn nữa còn tỏ ra rất quen thuộc, ngay cả chỗ kia cũng chà sạch, tuy rằng ta cảm thấy thực không thoải mái, nhưng thấy bọn họ tự nhiên như vậy, biết chắc chắn là Vô Mẫn Quân trước kia cũng được hầu hạ như thế này, cho nên không thể nề hà mà tiếp nhận rồi, nhưng mà không bao lâu, cái chỗ mà chỉ thuộc về nam giới lại có thể dần dần có phản ứng...

Ta vốn đang ở trong bể, sương mù chung quanh cùng hương khí vấn vít, cả người có chút hôn mê, đến lúc cảm giác được chỗ ấy có phản ứng, chỉ cảm thấy máu cả người đều dồn hết lên mặt. Ta quát to một tiếng, cầm lấy một tấm khăn màu trắng bên cạnh đánh về phía chỗ đó một chút — thiên địa chứng giám, đây là động tác bản năng của ta, lúc ấy chỉ cảm thấy cái chỗ kia là đại diện cho sắc lang Vô Mẫn Quân, vì thế liền đánh...

Ai biết, chỗ đó yếu ớt như vậy chứ...

Ta đánh xong liền hiểu được kẻ chịu khổ chính là ta, kịch liệt đau đớn bắt đầu lan tràn, ngay cả kêu đều không kêu được, chỉ có thể thống khổ cuộn mình mà đứng lên, các cung nữ giương mắt chờ đợi, không nói ra lời nhưng không biết làm sao để lui ra, mà tệ hơn là, Vô Mẫn Quân “Kinh nghiệm phong phú” ở một góc lập tức vọt lại đây, dù là đang ở trong nước nhưng hấn đi giống như đang ở trên mặt đất, hấn dùng giọng nữ của ta mà hô: “Vân kiều, người làm cái gì thế?!”

Kêu thì kêu đi, hấn còn bắt được cánh tay của ta, dám đem thân thể ta đứng thẳng lên, cúi đầu xem xét chỗ thương...

Ta còn có thể cảm giác được hấn lại có thể còn dùng tay cẩn thận chạm vào một chút...

Tay của ta

Ta rất muốn đá văng hấn ra, lại khổ nỗi đau tới mức không còn sức lực, cùng lúc đó là ta cảm thấy chính mình lại không thể đặt chân xuống được.

Mấy cung nữ bên cạnh đã sớm bị dọa tới mức mặt không còn chút máu, làm khó ta trong lúc đang đau nhức kịch liệt còn có thể nói trong hơi thở mong manh: “Các người đều lui ra đi...”

Mấy cung nữ vội vàng chạy ra ngoài.

Chờ thật vất vả mà đau đớn hơi hạ xuống một chút, ta liền nhìn thấy Vô Mẫn Quân đang chống nạnh mặt đối mặt với ta: “Người là một nữ nhân điên, xuống tay cũng quá độc ác! Người chắc là hận ta quá nhiều, muốn ta đoạn tử tuyệt tôn à...!”

Ta khóc không ra nước mắt: “Trước tiên người cứ mặc quần áo vào đã...”

Vô Mẫn Quân ngăn người, theo bản năng cúi đầu muốn nhìn một chút, ta bất chấp nhiều như vậy, một cái tát liền bay tới: “Sắc lang, không cho phép cúi đầu!”

Sau đó ta chỉ thấy mặt mình chậm rãi sưng lên...

Vô Mẫn Quân đau đớn mắt cả tiếng, nhưng rốt cục thì không cúi đầu, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân này, thật sự là quá điên cuồng, mặc kệ là đối với mình hay là kẻ địch, xuống tay đều không lưu tình như vậy...”

Ta đánh xong mới biết đau lòng, nghĩ đến đó là khuôn mặt mình, không khỏi hao tổn tinh thần nói: “Người còn dám nói, ai bảo ánh mắt người ngấm loạn...”

Lần đầu tiên hai người chúng ta tắm rửa, chỉ có thể dùng câu “Lưỡng bại câu thương” để hình dung... Hấn đau trên mặt, đau ta phía dưới...

“Lưỡng bại câu thương” như vậy, đời sau gọi là đản đau (cùng đau)

(từ đản đau mệt ko bít dùng từ j cho giữ nguyên ý nên để nguyên nhá^^ bạn nào có ý kiến hay ho j thì báo với mình nhá :X)

Chương 6

Sau lại nom nớp lo sợ gọi cung nữ tới hỗ trợ mặc quần áo, ta còn dựa theo lời căn dặn của Vô Mẫn Quân, dùng khẩu khí cực độ âm lãnh uy hiếp mấy cung nữ: “Vừa mới rồi đã xảy ra cái gì?”

Mấy cung nữ kia chân đều nhũn xuống: “Cái gì cũng không phát sinh...”

Ta vừa lòng gật đầu: “Đi xuống đi. A, đi đến chỗ của Dương Bình công chúa, bảo nàng ta lấy ra một bộ quần áo, càng hoa lệ càng tốt, rộng một chút. Rồi lấy thêm chút đồ trang sức cùng son phấn linh tinh gì đó đến đây.”

Những thứ này đương nhiên cũng là bắt đầu do Vô Mẫn Quân dạy ta, hẳn nói, người dựa vào ăn mặc, hiện tại trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp làm ra một bộ quần áo cùng trang sức đẹp để, chỉ có thể đi mượn.

Ta có điểm khó hiểu: “Ta nhớ rõ người có vài tỷ muội, vì sao lại đi tới chỗ Dương Bình công chúa?”

Vô Mẫn Quân nói: “Dương Bình có vẻ đơn thuần, sẽ không hỏi đông hỏi tây.”

“Vậy vì sao muốn y phục rộng?”

“Dáng người nàng ta rất tốt, nếu chọn bộ thật ôm, chỉ sợ cơ thể người lại không chịu nổi thôi.” Trong mắt Vô Mẫn Quân mang theo ý cười trêu chọc.

Nói thật ra, ta rất bội phục điểm này của Vô Mẫn Quân, vô luận bắt đầu phát sinh nhiều chuyện như thế nào, ngay sau đó hẳn lại giống như kẻ không có việc gì. Tuy rằng ta không biết hẳn có phải thật sự không thêm đề ý hay không, nhưng... cứ dựa vào biểu tình trên mặt hẳn mà nói, thật sự khiến cho người ta khó hiểu.

Ta gật gù đầu: “Ngực lớn ngực nhỏ, định luật xưa nay.”

Vô Mẫn Quân cười ha ha: “Người nói chỉ bao biện thôi.”

Ta trừng mắt nhìn một cái.

Vô Mẫn Quân lười biếng nói: “Ngực lớn ngực nhỏ, cũng tốt hơn ngực nhỏ ngực nhỏ...”

Ta lại trừng mắt.

Vô Mẫn Quân vô tội nói: “Ta không phải nói người.”

Ta mặc kệ hẳn, chỉ ngồi ở chỗ đằng kia chờ cung nữ đưa xiêm y của Dương Bình công chúa đến, hiện tại Vô Mẫn Quân chỉ mặc một chiếc áo đơn màu trắng của hẳn, mà bây giờ trời đã lạnh rồi, đại khái hẳn ngồi có chút lạnh nên nghĩ nghĩ lại chui vào trong chăn thôi.

Dù sao thân thể hẳn chiếu cố là thân thể của ta, ta cũng không có dị nghị gì, hai người cứ như vậy trầm mặc ngồi trong chốc lát, Vô Mẫn Quân mở miệng nói: “Đúng rồi, ta còn muốn dạy cho người lát nữa khi gặp phụ hoàng cần phải làm cái gì. Đầu tiên, thời điểm đến gần long sàng trong cung điện phụ hoàng, bước chân của người phải chậm lại, thân mình hơi run run, có thể khóc liên khóc đi, sau đó quỳ gối trước giường phụ hoàng, nói ‘Phụ hoàng bị bệnh đau tra tấn như vậy, nhi thần hận không thể lấy thân thay thế!’ —— nhớ rõ, cần phải khóc nức nở, phải thật đau xót khiến cho người nghe thương tâm, người nghe rơi lệ...”

Ta cắt ngang lời hẳn: “... thật dối trá.”

Vô Mẫn Quân không sao cả nhún vai: “Đó là phụ hoàng người chết quá nhanh, nếu hẳn cũng vẫn nửa chết nửa sống như vậy, người cũng phải như vậy.”

Ta lắc lắc đầu: “Phụ hoàng ta lúc đó, ngay cả nước mắt ta cũng chưa rơi. Ta đối ông không cảm tình, ông cũng không cần ta làm bộ làm tịch.”

Vô Mẫn Quân gật gù đầu: “Đây là khác nhau. Người đối phụ hoàng ta cũng không cảm tình, nhưng mà ông cần ta làm bộ làm tịch, chính ta cũng cần. Ta cùng thúc phụ ta hai người đang ở so với người kia xem nước mắt ai rơi nhiều hơn.”

Ta có chút do dự: “Đối với người thì quả thật không khó nhưng ta thì khó đó.”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, lấy từ dưới gối ra một cái túi, bên trong có mấy cái châm: “Thật sự không được liền đâm vào mình đi.”

“...”

Chậm rãi mà ngao mạn tiếp nhận châm: “Ta đâm cho người chết được không?”

“...”

Ai biết, xiêm y trang sức của Bình Dương công chúa còn chưa kịp tới, chợt nghe có người thông báo có cái người nào tên là Thịnh An quận chúa gì đó tới, sắc mặt Vô Mẫn Quân trầm xuống, giải thích: “Nàng chính là nữ nhi của thích phụ ta. Nàng vốn vẫn thích ta...”

Ta vừa nghe, thể chả phải ...

Cứ tưởng rằng nàng ta tốt xấu gì cũng chờ một lát ở bên ngoài, ai biết vị quận chúa này rất là điều ngoa, một đường xông thẳng về phía trước, còn không thông báo đã xông vào, lúc này ta cùng Vô Mẫn Quân đang hai mặt nhìn nhau, ở giữa ngăn cách bởi mấy cái châm, nghe thấy tiếng động bên ngoài, ta nhanh chóng đem túi châm đặt lại dưới gối, đồng thời cửa cũng bị người ta đẩy ra.

Vì thế, vị quận chúa này đại để liền nhìn thấy bộ dáng thân thiết gần gũi của ta cùng với Vô Mẫn Quân...

Nàng ta hét lên một tiếng, khoa trương chạy nhanh tới, cầm lấy tay ta: “Khanh ca ca, ca ca làm sao có thể để cho loại nữ nhân như thế này nằm trên giường ca ca?!”

Thân ca ca? Ồ, bọn họ không phải biểu sao...

Hay nàng ta vẫn gọi hần là tình ca ca? Ai, thật đáng sợ...

Vô Mẫn Quân trừng mắt nhìn ta một cái, lại không dám phát tác, nhanh chóng nhắm hai mắt lại giả vờ yếu ớt.

Mà cái Thịnh An quận chúa kia còn nắm lấy ống tay áo của ta ồn ào: “Khanh ca ca, sao lại thế này!”

Ta nói: “Thịnh An, người trước buông tay áo...”

Thịnh An quận chúa bất mãn hô to: “Khanh ca ca, trước kia ca ca đều gọi ta Du nhi, hiện tại vì sao lại gọi ta là Thịnh An?!”

Ta làm sao mà biết, Vô Mẫn Quân chưa kịp nói cho ta biết mà!

Cơ hồ đầu ta đầy mồ hôi: “Này, người trước buông...”

“Ta sẽ không!” Sự chống đối của Thịnh An quận chúa quả thật rất lớn, hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, liền nắm lấy tay áo của ta rồi quay đầu trừng nhìn Vô Mẫn Quân, đúng lúc Vô Mẫn Quân đang vụng trộm mở to mắt nhìn lên, chống lại ánh mắt giết người của nàng ta, sợ tới mức lại nhắm lại... Ta thật muốn giết hần, hần quả thật là nhân vật chuyển đổi thật là nhanh...

“Người là ai, thấy ta lại dám không hành lễ?” Thịnh An quận chúa từ trên cao nhìn xuống nói, “Đừng tưởng rằng Khanh ca ca sủng ái người cả đêm thì người rất giỏi, nói cho người, cái gì cũng không tính!”

Vô Mẫn Quân không nói ra tiếng.

Ta cũng không nói ra tiếng.

Thịnh An quận chúa nói xong, không có ai nói gì nên nàng ta đại khái cảm giác rất xấu hổ, lại ồn ào nói tiếp: “Này, người sao lại cứ như thế? Người mau hành lễ với ta! Người lại còn dám ở trên giường Khanh ca ca?!”

Dứt lời, đương nhiên là một chương giáng tới.

Mà kia chính là mặt của ta!

Ta chạy nhanh tới giữ chặt tay nàng ta: “Du nhi, có chuyện từ từ nói...”

“Du cái gì nhi, vừa mới rồi không phải gọi ta là Thịnh An sao?!” Thịnh An quận chúa quay đầu phát giận với ta.

“À, Thịnh An,” ta biết nghe lời phải kêu lên, “Có chuyện từ từ nói...”

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên xì một tiếng bật cười, ta mặc danh kỳ diệu nhìn hần một cái, không biết tổ chất tâm lý hần như thế nào tốt như vậy, ngay sau đó Thịnh An quận chúa liền hung hăng đẩy ta một cái: “Phong Khanh Ngôn, người thật quá đáng!”

Phong là quốc họ của Tây Ương quốc, hóa ra tên của Vô Mẫn Quân là Phong Khanh Ngôn, khó trách Thịnh An quận chúa vẫn gọi hần là Khanh ca ca...

Ta khó hiểu nhìn Thịnh An quận chúa hi nộ vô thường này, không biết mình lại làm cái chuyện quá đáng gì.

Vô Mẫn Quân đã ngừng cười, nhưng thân mình vẫn không ngừng run run, hiển nhiên nhìn rất là vất vả, Thịnh An quận chúa thấy hần như vậy, lại buồn bực, tiến lên suy nghĩ muốn đánh hần.

Ta còn không có kịp ngăn lại, Thịnh An quận chúa liền đâm trúng chỗ ướt trên sàn mà cái chỗ đó chính là vết máu của ta và Vô Mẫn Quân mà sáng nay vừa được chúng ta rửa sạch, bây giờ vẫn đang ướt sũng, chỉ thấy dưới chân nàng ta trượt một cái, cả người ập về phía trước. Vô Mẫn Quân nhanh chóng trốn sang một bên, góc áo lại không cẩn thận hất cái gối đầu lên, vì thế, chỉ thấy cả người Thịnh An quận chúa thẳng tắp hướng về chỗ lúc trước ta giấu túi châm mà ngã tới...

Sau sau đó, chờ tới lúc ta và Vô Mẫn Quân đem lật Thịnh An quận chúa không có động tĩnh đã lâu lại, ta chỉ thấy hai mắt nàng ta nhắm nghiền, trên trán còn cắm mấy cái châm lấp lánh...

Rất kinh khủng, rất dọa người, rất nghệ thuật...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ta có chút sợ hãi dùng tay đặt dưới mũi nàng ta dò xét... Không có hơi thở.

Ta cứng ngắc nhìn về phía Vô Mẫn Quân: “Làm sao bây giờ, không có hơi thở...”

Vô Mẫn Quân cũng không khản trương, dò xét mạch đập của nàng ta, nói: “Yên tâm, không chết. Nàng ta phỏng chừng là bị đâm trúng vào huyết đạo, rơi vào trạng thái mê man sâu.”

Ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi thật to, nói: “Vậy là tốt rồi.”

Vô Mẫn Quân nhíu mày: “Tốt cái gì tốt, hiện tại nàng ta đến chỗ chúng ta, phỏng chừng mọi người đều biết, trước tiên ta phải tiết lộ cho mọi người trước, hơn nữa nàng ta như bây giờ, dù chưa chết, rốt cuộc không phải hoàn hảo, thúc phụ kia của ta kia yêu ái nữ như mạng, thật sự là...”

Nghe hần nói như vậy, ta nhìn không được nói: “Người đối với nàng ta thật đúng là mọi cách nhường nhịn.”

Vô Mẫn Quân nói: “Nàng ta thích ta, điều này cũng là một cái nguyên nhân rất lớn kiềm chế thúc phụ ta.”

Ta nói: “Vậy về sau người sẽ kết hôn rồi lập nàng làm hoàng hậu?”

Vô Mẫn Quân nhìn ta, ánh mắt hơi trào phúng: “Người cảm thấy sau khi ta đăng cơ, có khả năng để cho thúc phụ ta bình yên ở bên cạnh ta giống như một viên pháo lúc nào cũng sẽ phát nổ sao?”

“... Sẽ không.”

“Vậy người cảm thấy, sau khi ta trừ bỏ ông ta sẽ cho phép nữ nhi của ông ta bình yên ở bên người ta, giống như một viên pháo lúc nào cũng có thể phát nổ sao?”

“... Sẽ không.”

“Kia cũng thế.” Hần thân nhiên nói, “Ta hiện tại làm bộ như thâm tình, chỉ là vì làm cho thúc phụ cho rằng ta sẽ nể mặt Thịnh An quận chúa, về sau buông tha cho bọn họ.”

Bộ dạng tâm ngoan thủ lạt hiện tại này của hần lại khiến ta dường như nghĩ tới hình ảnh một nam nhân đứng ở trên đài cao đó, lãnh đạm nói “Trảm! Lập tức hành quyết”.

Mấy canh giờ gà bay chó sủa ngăn ngừn ở chung này, vừa ầm ỹ lại náo loạn khiến cho cơ hồ đã muốn quên Vô Mẫn Quân là người như thế nào.

Bỗng nhiên nhớ tới, thật sự là bị dọa tới chán kinh.

Ta thật cẩn thận hỏi: “Bên cạnh người như thế nào tất cả đều là pháo nổ...”

“...” Thần sắc Vô Mẫn Quân phức tạp nhìn ta liếc mắt một cái, “Khả năng chú ý tới trọng điểm của người hơi chút có vấn đề...”

Ta giải thích nói: “Không phải, ta chỉ là đang nghĩ, ở trong lòng người, ta đại để cũng là cái quả pháo.”

Vô Mẫn Quân nhếch miệng cười: “Yên tâm, cho dù như vậy cũng hợp với ta —— trạng thái trước mắt của hai ta chính là hai quả pháo nổ mà thôi...”

“...”

Vô Mẫn Quân cẩn thận đem ngân châm trên trán Thịnh An quận chúa nhỏ xuống, để cho ta gọi người tiến vào, nói là Thịnh An quận chúa không cẩn thận đụng ngã vào đầu, té xỉu, đem nàng ta mang về.

Vừa vặn quần áo Bình Dương công chúa được đưa tới, ta chỉ nhìn đã thấy mặt trước là trán châu, mặt sau cũng là trán châu lông lính, quả nhiên hoa lệ, mà cũng không tục khí, thợ khéo tinh tế, những viên trên châu bảo thạch trên áo vừa nhìn đã thấy không dưới ngàn viên, mỗi một viên đều được thêu cực kì tinh xảo không hề thấy nghiêng lệch, hơn nữa chỉ thêu cũng không hề thấy đủ thấy sự cẩn thận khéo léo của thợ may.

Lại nhìn tới trang sức, tất cả đều là là trâm cài trâm cài dây kết nhất loại gì đó, nếu như mang hết trên người không chừng che khuất hết nửa mặt, nhất là một chuỗi dây lớn, ta thực lòng đề nghị Vô Mẫn Quân đeo nó ở chính giữa: “Nhìn không thấy mặt, như thế nào cũng thấy xấu.”

Vô Mẫn Quân không nói cái gì, chỉ là yên lặng tiếp nhận, sau đó đeo nó ở tại sau đầu.

“...”

Vô Mẫn Quân cùng ta đều không hiểu lắm trang điểm, cuối cùng vẫn là gọi cung nữ tới làm giúp, phỏng chừng hôm nay cung nữ đã nhìn quen sóng gió, tuy rằng sắc mặt hoặc trắng như tờ giấy hoặc xanh như cỏ, nhưng tay chân cũng không run rẩy, cho nên sau khi xong cũng không tồi.

Một phen bận rộn, cung nữ lui ra, ta đại lượng nói với Vô Mẫn Quân: “Quả nhiên là ba phần diện mạo bảy phần trang phục, thái tử điện hạ, người như vậy đẹp quá đi.”

Vô Mẫn Quân cười nhạo: “Vân Kiều, người tự nhận chính mình như vậy, thật sự là rất không biết xấu hổ.”

Ta hướng hân cười: “Dù sao không phải là mặt của ta.”

“...”

Rất cực cũng chuẩn bị xong, hai người chúng ta lại đại khái chuẩn bị một chút những lời nói cùng những chuyện phải làm trước khi gặp Hoàng Thượng trong chốc lát sau—— từ trong chốc lát ta nói cho Hoàng Thượng Tây Ương quốc, Vô Mẫn Quân, cũng chính là ta, là Trường Nghi công chúa Đông Nguyên quốc tự đến cầu hòa. Vô Mẫn Quân, cũng giống như tin tức ta nhận được, Bắc Xương quốc thừa lúc Tây Ương quốc tấn công Đông Nguyên quốc, binh lực trong nước tương đối yếu mà tính thừa cơ xông vào, tấn công Tây Ương quốc. Thế nhưng hiện tại Tây Ương quốc đã lâu không chiến tranh với Đông Nguyên quốc, binh lính cũng ghét chiến tranh —— dù sao chiến tranh xâm lược cũng sẽ kích động người ta phản kháng kéo tới thời gian diễn ra rất lâu. Mà hiện tại Bắc Xương quốc đã có động tĩnh, Vô Mẫn Quân liền quyết định rõ ràng cùng Đông Nguyên quốc liên kết, trước đối kháng Bắc Xương quốc.

Giảng hòa chủ yếu có sự liên hệ ràng buộc, mà ràng buộc này, chính là Trường Nghi công chúa.

Đương nhiên, Tây Ương quốc hoa phí nhiều binh lực tài lực tấn công Đông Nguyên quốc như vậy, không có khả năng khinh địch triệt binh liền như vậy, cho dù hoàng đế đồng ý, binh lính cũng sẽ cực kì bất mãn. Cho nên Tây Ương quốc phải cắt đất, hàng năm đều phải nộp một nửa khoản thuế thu được cho Tây Ương quốc, hơn nữa lần này cũng phải dâng tặng vàng bạc tài bảo, heo chó ngựa dương, lăng la tơ lụa vật phẩm.

Sau này hai quốc liền xem như liên bang, giúp đỡ cho nhau, tuyệt không xâm phạm nhau.

Điều này ta đồng ý, dù sao như vậy so với việc khiến cho Đông Nguyên quốc diệt quốc, đã muốn tốt hơn rất nhiều. Nếu ngay cả như vậy đều không được, chỉ sợ hoàng đế là vạn vạn sẽ không đáp ứng. Hưu áp vương cũng có thể lắm miệng, khi đó nếu vị trí thái tử của Vô Mẫn Quân khó giữ được, ta có thể sẽ phải cùng hắn đi chết...

Ta hỏi qua Vô Mẫn Quân, hẳn tỏ vẻ Bắc Xương quốc đối với Tây Ương quốc thật là như hổ rình mồi, nhưng hẳn là còn không lớn đến mức trực tiếp đến tấn công như vậy, dù sao Bắc Xương quốc cùng nam vẫn nền tảng lập quốc thân trong lúc đó cùng kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng hiện tại cũng không quan nhiều như vậy được, dù sao cũng phải muốn tạo ra một cái cơ nào đó —— hướng chỉ nếu Bắc Xương quốc không hữu hảo như vậy, tương lai dù sao cũng sẽ bị tiêu diệt.

Đối với loại thái độ kiêu ngạo này của Vô Mẫn Quân, ta không có tỏ thái độ gì.

Sau khi xác nhận không có lầm chúng ta đồng loạt cùng tới kiến điện, trước khi đi ta còn thật sự bảo với hắn rằng không cho phép gọi ta là Vân Kiều.

Từ nhỏ đến lớn người khác đều gọi ta công chúa hoặc là Trường Nghi, cái tên Vân Kiều trừ lúc còn rất nhỏ ra, trong trí nhớ mơ hồ của ta chỉ có mẹ ruột gọi vài tiếng, còn có lúc ta học Kinh Thi, khi Thái Phó nói “Nguyệt ra kiều hê” có nhắc tới tên của ta, ta cơ hồ quên ta tên là Vân Kiều. Vô Mẫn Quân biết tên của ta, ta không coi là ngoài ý muốn, nhưng hẳn thường xuyên gọi tên của ta, khiến cho ta có chút kỳ quái.

Sau khi Vô Mẫn Quân nghe xong lời nói của ta, nhoen miệng cười: “Vây... Kiều nhi?”

“... Người vẫn gọi ta là Vân Kiều đi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 8

Ta là thái tử, đi tới nơi tĩnh dưỡng của Hoàng Thượng có thể đi kiệu, nhưng Vô Mẫn Quân thì không, hắn chỉ có thể đi bộ ở bên cạnh cỗ kiệu.

Bởi vì hắn phục sức quá mức hoa lệ, tựa hồ không nhìn thấy tóc đen trên đầu, chỉ thấy ánh vàng rực rỡ của trang sức, ta nhìn thấy như vậy đã cảm thấy dọa người, huống chi hắn là người mang.

Ta lại cảm thấy năng lực thích ứng của hắn rất mạnh, ta ngay cả mặc xiêm y của hắn đều cảm giác không ổn, nhưng hắn mặc xiêm y nữ tử, mang đồ trang sức nữ tử, còn phải trang điểm lại một chút cũng không hề thấy không quen. Ta chỉ có thể nói, hoặc là hắn có được dẫn được, hoặc là... trước kia ở chỗ không người, hắn cũng thường vụng trộm hóa trang thành nữ tử...

Hỏi ta ở Đông Nguyên quốc rất ít ngồi kiệu, chủ yếu là vì lúc luyện tập không thích ngồi kiệu, thứ hai cũng không có người nào để ý ta có ngồi kiệu hay không. Hiện tại ngồi trong kiệu, người trong cung không được đi quá nhanh, cho nên so với đi bộ còn chậm hơn, ta ngồi ở trong cái cỗ kiệu lão đạo này, lại nhìn ánh vàng rực rỡ từ cái ốt Vô Mẫn Quân, chỉ cảm thấy nhàm chán vạn phần, suy nghĩ bay loạn...

Rốt cục đến Thanh Thân điện nơi Hoàng Thượng nghỉ ngơi, ta đang định thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe thấy Vô Mẫn Quân nói nhỏ: “Thúc phụ ta cũng đến đây.”

Ta có chút khản trương ngồi thẳng người lại, nhìn thấy ở trong cỗ kiệu bên cạnh có một nam tử trung niên bụng phệ, hắn ta mặc dù có hơi mập nhưng ánh mắt gian xảo có chút tương tự với Vô Mẫn Quân, lúc tuổi trẻ hắn cũng là một mỹ nam tử, ta cũng hạ kiệu, hắn thấy ta, liền hơi hơi hành lễ: “Thái tử.”

“Hưu áp vương.” Ta đáp lễ, “Thúc cũng đến thăm phụ vương sao.”

“Đúng vậy.” Hắn gật gật đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía Vô Mẫn Quân ở bên cạnh một cái, đại khái là thấy bên cạnh ta có một nữ nhân đi cùng, cảm thấy rất kỳ quái.

Ta chỉ giả vờ không nhìn thấy, nói: “Chúng ta cùng đi vào thôi.”

“Được.” Hưu áp vương hơi hơi nhíu mày, thần sắc sắc bén, ta tự dung cảm giác kinh hồn táng đảm, lại bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc, sau đó là một thanh âm bên nhọt: “Hoàng Thượng băng hà ——!”

Hả? ! Chúng ta còn chưa tiến vào, Tây Ương quốc hoàng đế đã chết ? !

Ta trợn mắt há mồm quay đầu muốn nhìn Vô Mẫn Quân một chút, lại bị hắn đẩy, lão đạo hướng bên trong vài bước, đoán hắn đại khái là bảo ta đi quỳ lạy, ta chạy nhanh chạy chậm đi vào, trên đường đi còn nghe thấy người không ngừng gọi “Thái tử”, nhưng cũng không để ý, đi thẳng tới long sàng mà quỳ xuống.

Trừ bỏ những kẻ hạ nhân kia, bên cạnh ta còn có hai người đang quỳ, một nam tử tóc trắng xoá mặc quan phục, còn người kia có lẽ là công công, nhưng ngay sau đó, Hưu Áp vương cũng bịch một cái ở quỳ xuống bên cạnh ta.

Sau khi ta quỳ xuống, lại có chút không biết làm sao, hơi hơi quay đầu, đã thấy Vô Mẫn Quân hóa ra cũng được vào, hắn quỳ gối sau ta, hai mắt đầy lệ, nước mắt lấn với lớp trang điểm trên mặt, tuy nói đây là khuôn mặt của ta, nhưng vừa thấy vậy, vẫn cảm thấy có chút dọa người...

Nhưng nghĩ một chút, cũng đúng thôi, tuy rằng Vô Mẫn Quân vẫn biểu hiện thần kinh vô tình vô nghĩa như vậy, nhưng rốt cuộc vị hoàng đế này, vị hoàng đế vừa mới mất, là phụ thân của hắn... Hắn làm sao có thể không đau khổ được?

Ta mới nghĩ như vậy, lại bỗng nhiên cảm thấy bên đùi truyền đến một trận đau nhức, đau tới mức nước mắt ta lập tức dừng mãnh chảy ra, sau đó lớn tiếng khóc rống.

... Được lắm, tự nhiên lấy châm đâm ta...

Phản ứng của ta là do việc tốt của Vô Mẫn Quân làm, đại khái hắn thấy ta quên khóc cho nên đâm ta một cái để cho ta nhớ ra, thế nhưng hắn một chút cũng không nhẹ tay, đâm thẳng vào huyệt đạo của ta, ta đau tới mức chảy nước mắt, oa oa khóc lớn.

Ban đầu Hưu Áp vương bên cạnh chỉ dựa vào trên giường nhỏ giọng khóc nức nở, thấy ta bỗng nhiên khóc lớn, liếc mắt nhìn ta khó hiểu một cái, cắn chặt răng, cũng lớn tiếng khóc lên: “Hoàng huynh!”

...

Không hổ là thúc diệt chung một dòng máu, đều đối trá như vậy...

Ta ở một bên vừa khóc lớn hô “Phụ hoàng”, trong lòng lại loáng thoáng nghĩ rằng ta vừa mới nghĩ Vô Mẫn Quân là vì thương tâm quá độ mới nhin không được mà khóc, mà người thật sự thương tâm quá độ sao có thể chú ý tới tới ta có khóc hay không, thậm chí còn lấy châm đâm ta chứ? Nếu thật sự là người thương tâm khóc, cũng sẽ không trong lúc đang khóc dở mà lại còn chú ý tới người bên cạnh, còn lộ ra biểu tình khó hiểu. . .

Vô Mẫn Quân, chẳng lẽ không đau khổ sao?

Thời điểm cha ta mất, ta không có đau khổ lắm, nhưng... ta dù sao cũng không giống với Vô Mẫn Quân.

Hắn là thái tử duy nhất, chắc hẳn Tây Ương hoàng để đối đãi với hắn rất tốt bởi vậy mới nuôi dạy hắn thành cái loại tính tình âm dương quái khí như vậy nhưng vì sao một chút tình cảm đối với phụ thân mình hắn cũng không có?

Nghi hoặc lại nghi hoặc, ta tiếp tục lên tiếng khóc lớn, lão nhân gia tóc trắng xóa cùng công công bên cạnh đều đến an ủi ta, ta ứng phó lung tung, lại nghe thấy Vô Mẫn Quân nhỏ giọng nói với ta: “Để cho bọn họ đi ra ngoài hết đi, nói người và Huru ập vương muốn yên lặng một chút.”

Ta nhanh chóng nói: “Các người đều đi ra ngoài trước đi, để cho ta cùng thúc phụ cùng nhau ở bên cạnh phụ hoàng. . .”

Lão nhân gia tóc trắng xóa kia nói: “Dạ vâng. . .” Dừng một chút, lại nói: “Bi thương trước mặt nhưng thái tử cần phải nghe di chỉ lưu lại của tiên hoàng trước đã —— Tào công công, đọc đi.”

Tào công công kia gật gật đầu, lau lau nước mắt, được nhắc tới thì đứng lên, ta cũng không có văn hóa gì nghe cũng không hiểu lắm, mơ hồ chỉ nghe thấy cái gì mà “Trước đây tiên hoàng của chúng ta đều có đức tính của Nghiêu Thuấn, nhưng trăm không sánh được... Vô Mẫn Quân phẩm hạnh thiện lương, văn võ song toàn, nay giao Tây Ương quốc này, nguyện lấy hiếu liêm chi đức, bảo vệ thiên hạ dân chúng, lấy dũng mãnh chi tư, bình tứ phương loạn thế. . .”

Nói ngắn gọn, ngôi vị hoàng đế này xác định nhường lại cho Vô Mẫn Quân là không thể nghi ngờ, ta vụng trộm liếc mắt một cái về phía Vô Mẫn Quân, thấy thần sắc của hắn quả nhiên thả lỏng không ít, nhưng mà sắc mặt Huru ập vương thì không được tốt lắm.

Ta vừa khóc vừa tiếp chỉ, hai người kia liền mang theo hạ nhân còn lại đi ra ngoài trước, thuận tiện còn muốn thông báo cho người khác tin hoàng đế đã băng hà.

Bởi vậy, bên trong phòng ngủ to như vậy chỉ còn lại ba người là ta, Vô Mẫn Quân và Huru ập vương.

Huru ập vương khóc một hồi, lại dần dần chuyển hướng về phía ta: “Vô Mẫn Quân. . . Ai, hiện tại ta còn gọi người là Vô Mẫn Quân, về sau phải gọi người là Hoàng Thượng rồi.”

Ta không tiếp lời, dù sao có lẽ là hắn không muốn thừa nhận chuyện này là thật.

Hắn tiếp tục nói: “Chính là. . . vị cô nương bên cạnh người là ai? Vừa nãy Thái Sư cùng Tào công công bởi vì bi thương quá độ mà không phát hiện ra năng ta, nhưng ta lại thấy. . . năng ta đến tột cùng là ai, hử?”

Huru ập vương này thật là rất lớn mật, Vô Mẫn Quân vừa tiếp chỉ phải làm hoàng đế, hắn lại dám đến chất vấn, có thể thấy được tâm tư. Ta há miệng thờ dõc, đang chuẩn bị trả lời, Vô Mẫn Quân bên cạnh lại bỗng nhiên lấy từ trong tay áo ra cái gì, trước lúc ta và Huru ập vương chưa kịp phản ứng, đã hung hăng đâm vật này vào bên trong ngực Huru ập vương.

Ta chỉ cảm thấy một trận gió xẹt qua trước mắt, tập trung nhìn chỉ thấy Huru ập vương đã ngã xuống, quan phục màu xanh bị chất lỏng màu đỏ dần dần nhuộm ướt, để lộ ra sắc thái quỷ dị. . . Ta run run vươn tay sờ sờ cổ Huru ập vương, đương nhiên. . . đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Sửng sốt cả nửa ngày ta mới phản ứng lại được, nhìn Vô Mẫn Quân thần sắc thản nhiên ở bên cạnh hô to: “Vô Mẫn Quân! Người. . . người tự nhiên. . .”

Ta không phải là chưa từng thấy người chết, cũng không phải chưa từng giết người, nhưng Vô Mẫn Quân đột nhiên giết người thân của mình như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vô Mẫn Quân phát tay nhìn ta, khiến cho ta im lặng: “Phụ vương mất, ta là hoàng đế, nhưng việc kết minh cùng Đông Nguyên quốc là chuyện rất nặng, cũng không phải chỉ do tân hoàng đế như ta nói là được, Thái Sư vừa rồi là nguyên lão tam triều, việc này ít nhất cũng cần ông ta gật đầu, ông ta lại là một lão hồ ly, rất khó đáp ứng dễ dàng. Nếu thúc phụ ta không chết, ít nhất cũng cần thúc phụ ta phải gật đầu —— hiện tại sẽ không phiền toái như vậy, thúc phụ ta đã chết —— Huru ập vương mơ tưởng vương vị, mưu toan ám sát tân đế, tân đế quá mức bị thống, không kịp phát giác, may nhờ Trường Nghi công chúa bên cạnh cứu giúp. . .”

Nói xong, Vô Mẫn Quân bồng hạ người xuống, lục tìm trên người Huru Ấp vương một lát, quả nhiên đúng là tìm ra một thanh chủy thủ, mở bao thanh chủy thủ ra, bên trong chủy thủ rất sắc bén. Vô Mẫn Quân cười lạnh một tiếng, cầm lấy chủy thủ của chính mình, cửa mạnh một phát vào lòng bàn tay: “...Nhưng lại vì thế mà bị thương. Nói như vậy, Thái Sur đã có thể đáp ứng.”

Ta nhìn hấn, trợn mắt há hốc mồm, ta nghĩ có rất nhiều lời muốn nói, ví dụ như vì sao chỉ trong một thời gian ngắn mà hấn lại có thể nghĩ nhiều như vậy, hoặc là vì sao bây giờ hấn vẫn còn có thể cười bình tĩnh như vậy, rõ ràng máu của Huru Ấp vương còn bắn tung tóe trên mặt hấn... Nhưng thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ kết thành một câu: “Ngươi đừng làm xằng bậy được không, kia là tay của ta... Ngươi cắt trên tay ta, ta sẽ nhắm phía dưới ngươi mà cắt...” ==))

Vô Mẫn Quân yên lặng nhìn ta, nói: “Ngươi cho là chỉ có ngươi có sao, ta cũng có thể cắt của ngươi được... Ngươi còn có hai cái...”

Nói xong, hấn lại dừng một chút: “Không đúng, ngươi không có...”

.....

Sau khi hai chúng ta dùng ngôn ngữ thương tổn, đã kích lẫn nhau, lại rất nhanh nghĩ tới chuyện trước mắt, ta nói: “Ngươi vừa mới làm cái gì vậy, nếu không thành công...”

Vô Mẫn Quân cười lạnh một tiếng, cầm chủy thủ của Huru Ấp vương, một lần nữa đặt lại trong tay ông ta tựa như ông ta tự mình rút ra, nói: “Không thành công cũng thành nhân. Cùng lắm thì cùng chết.”

“...” Ta rất là khó hiểu, nếu lần này là do ta làm, tin tưởng sẽ chẳng ai kinh ngạc, dù sao người xưa đã nói, khi còn bé thiếu yêu thương, lớn sẽ bị ác độc. Nhưng Vô Mẫn Quân bây giờ cũng không đến mức thiếu yêu thương, hấn là thái tử duy nhất, ba ngàn sủng ái sợ là cũng hưởng không hết, nhưng mà hấn hiện tại tâm ngoan thủ lạt như vậy, chỉ có thể nói là vật cực tất phản...

Sau khi giả tạo hiện trường ám sát xong, Vô Mẫn Quân nói: “Bây giờ chúng ta cùng nhau kêu lên.”

Ta gật đầu: “A ——!”

Vô Mẫn Quân cũng lập tức yếu ớt rên rỉ một tiếng, sau đó suy yếu ngã xuống, nhìn thân thể của mình như vậy, ta vội vàng muốn chết...

Những người khác, bao gồm cả Thái Sur kia cùng Tào công công đều chạy vọt vào, vừa thấy cảnh tượng lộn xộn này, đều ngây ngẩn cả người: “Đã xảy ra chuyện gì?!”

Ta nói: “Mau gọi Thái y! Trường Nghi công chúa vì bảo hộ ta, bị thúc phụ... Không, Huru Ấp vương đâm bị thương!”

Sau này mỗi khi ta nhớ lại chuyện này, đều cảm thấy vạn phần vừa lòng, ta diễn thật sự quá tốt, hơn nữa sự chuyển biến xung hô đối với Huru Ấp vương hoàn toàn biểu đạt tình cảm bàng hoàng cùng rối rắm của thái tử bị thúc phụ phản bội.

Nhưng sau đó khi ta nói với Vô Mẫn Quân cũng chỉ nhận được mấy lời nhạo báng của hấn.

Lập tức có hạ nhân lui xuống đi truyền Thái y, Thái Sur vừa chạy tới, vừa nhìn nhìn ta cùng với Vô Mẫn Quân trong lòng ta, lại nhìn nhìn Huru Ấp vương đã tắt thở ở bên cạnh, run giọng nói: “Hoàng Thượng, đây là có chuyện gì...”

Ta nói: “Ta vừa rồi quá mức bị thương, chỉ lo khóc, cũng không để ý Huru Ấp vương hóa ra mang theo chủy thủ, mưu toan ám sát ta! Hấn... hấn tựa hồ là muốn đoạt đế vị... Ta không nhìn thấy, may mà Trường Nghi công chúa ở bên cạnh nhìn thấy, giúp ta cản lại, lại lấy chủy thủ của nàng, đâm trúng Huru Ấp vương...”

Thái Sur trợn mắt há hốc mồm, rồi sau đó bị thương thở dài: “Thần biết Huru Ấp vương vẫn còn tồn tại tâm tư chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế, cũng không ngờ hấn dám không để ý trước mặt tiên hoàng, lại dám...”

Dứt lời, tự nhiên ‘phịch’ một tiếng, quỳ gối xuống trước mặt tiên hoàng, khóc nói: “Đây là bất hạnh của Tây Ương...”

Tuy rằng Huru Ấp vương có chút oan uổng, nhưng câu nói cuối cùng kia của Thái Sur, cũng là đúng. Có một tên hoàng đế biến thái như Vô Mẫn Quân, Tây Ương rất bất hạnh...

Thái Sur khóc xong, lại nhìn Vô Mẫn Quân trong lòng ta, nói: “Trường Nghi công chúa... ? Chính là... Trường Nghi công chúa kia của Đông Nguyên quốc?”

“Đúng vậy.” Ta gật đầu, “Nàng mới tới hôm qua, mang đến tin tức Bắc Xương quốc muốn thừa lúc binh lực nước ta suy yếu, tấn công đô thành Tây Ương quốc. Ta tính trước thu hồi binh lực tại Đông Nguyên quốc lại, thứ nhất, bọn họ đã chán ghét chiến tranh, không nên ở lại lâu, thứ hai, cũng là để chuẩn bị sẵn sàng, chống cự Bắc Xương quốc.”

“Việc này...” Thái Sur không thể tin nói, “Nhưng chúng ta đánh hạ quốc thổ Đông Nguyên quốc nhiều như vậy, cũng mất công sức nhiều như vậy...”

“Thái Sur yên tâm, Đông Nguyên quốc đã đáp ứng, những phần đất Tây Ương quốc đã đánh hạ, tuy rằng coi như là quốc thổ của Đông Nguyên quốc, nhưng những nơi này hàng năm đều phải cống nộp một nửa khoản thuế cho Tây Ương quốc, hơn nữa Đông Nguyên quốc cũng sẽ cống nạp một lượng lớn vàng bạc tài bảo, heo chó trâu dê, vải vóc tơ lụa, sau này hai nước xem như liên bang, giúp đỡ cho nhau, tuyệt không xâm phạm.”

Dứt lời, ta ra về thần bí nói: “Huống chi trước mắt chúng ta cứ đáp ứng, về sau lại trở mặt cũng không muộn.”

Thái Sur sờ sờ râu, híp mắt nói: “VẬY... dấu hiệu kết minh là...?”

Ta nhìn nhìn Vô Mẫn Quân giả bộ bất tỉnh trong lòng, cảm thấy hắn rất ngu ngốc, vết thương trên ngực hắn không nặng, chỉ là vết thương trên tay hơi sâu mà thôi, như vậy mà cũng ngất xỉu... Rất giả...

Cũng may Thái Sur cũng không nhận thấy hắn hiện tại hơi động đậy lông mi, ta ôm đầu của hắn, cũng chính là đầu của mình, đè vào trong ngực, nói: ”

Đem Trường Nghi công chúa gả cho ta.”

“Việc này...” Thái Sur lại sờ sờ râu, dường như ông ta khi suy tư sẽ làm động tác này.

Một lát sau, ông ta gật đầu nói: “VẬY... được rồi...”

Thấy Thái Sur đáp ứng, ta vui mừng không tự kìm hãm được, gật gật đầu thật mạnh, bỗng nhiên tay bị người ta bóp một cái, mới giật mình nhận thấy mình đã đè chặt đầu của Vô Mẫn Quân, cũng chính là đầu của ta, hắn dường như không thể hô hấp... Cho nên vội vàng buông tay, để cho hắn hô hấp lại, lại nói với Thái Sur: “Quốc tang của Phụ hoàng, cả nước đau thương, lẽ ra ta nên mặc tang phục ba tháng, nhưng mà có rất nhiều việc chông chênh trước mắt, ta mặc tang phục bảy ngày liền đi Đông Nguyên quốc cùng Trường Nghi công chúa, thứ nhất là để nâng cao tinh thần cho binh lính Tây Ương quốc, thứ hai là gặp gỡ vương thất của Đông Nguyên quốc.”

Thái Sur nói: “Cũng tốt.”

Đoạn này thật ra là suy nghĩ của mình ta, trước đó cũng chưa từng thương lượng với Vô Mẫn Quân, bởi vậy lúc nói ra ta rất lo lắng, Thái Sur lại dễ dàng đáp ứng, khiến cho ta thật vui vẻ, chỉ là người trong lòng ta tựa hồ lại rất mất vui, hung hăng bóp bóp thắt lưng ta, sau đó tiếp tục giả bộ bất tỉnh.

Sau khi Thái y tới đây, những người khác trong vương thất cũng đều tới, ta phát hiện một chuyện kinh người, thì ra Vô Mẫn Quân hắn không có huyênh đệ nào, chỉ có gần mười tỷ muội, phóng mắt ra nhìn là một đám mỹ nữ, lại có những nét tương tự nhau, giống như những đóa hoa trên một thân cây, có đóa đã nở, có đóa vẫn còn là nụ hoa, nhưng mà cho dù hình thái như thế nào cũng khiến người ta phải kinh diễm.

Chẳng qua cho dù ra vẻ thế nào, Vô Mẫn Quân cũng chính là phiến lá cây đẹp nhất trên cái cây đó—— người khác là lá cây che hoa hồng, hắn là hoa hồng che lá cây, có thể không đẹp sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mười mấy công chúa, một người ta cũng chẳng nhận ra, đành phải khóc lớn vài tiếng, cũng giả bộ bất tỉnh.

Nhắm mắt lại, ta cảm giác có người đem ta nâng lên giường, sau đó mát xa cho ta một chút, sau đó Thái y liền rời đi, còn có mấy người khác ở bên chăm sóc ta, ta híp mắt nằm, nhưng trong lòng lại nhớ tới bản thân mình, cho nên lại đứng dậy. Nhóm nhân vật trọng yếu chắc đi lo tang sự cho tiên hoàng, chỉ còn vài hạ nhân ở bên cạnh. Ta hỏi Vô Mẫn Quân hiện đang ở đâu, hóa ra ở trong phòng nhỏ bên cạnh Chương Kiền điện của ta, vì thế đứng dậy đi thăm hắn.

Trong căn phòng nhỏ còn có ba bốn Thái y đang bận rộn ở đó, thấy ta, đều hành lễ.

Trước kia tuy rằng ta là công chúa, nhưng mọi người đối với ta đều xa cách, ta cũng không để ý lễ nghĩa cấp bậc gì, cho nên cuối cùng thành ra có rất nhiều người thấy ta cũng không hành lễ. Sau khi trở thành Vô Mẫn Quân, mỗi người thấy ta đều lộ ra vẻ mặt lo lắng hãi hùng, đều hành lễ. Chỉ có thể nói, cùng địa vị, vẫn có trăm loại người vậy...

“Trường Nghi công chúa sao rồi?” Ta nghiêm mặt nói.

Một Thái y trong đó run rẩy trả lời ta: “Bẩm Hoàng Thượng, thân mình Trường Nghi công chúa cũng không có gì lo ngại, hiện tại ngất xỉu có lẽ là do vết thương chảy nhiều máu mà hoảng sợ, chỉ cần bổ huyết, điều dưỡng một thời gian là được.”

Ta gật gật đầu: “Xử lý xong rồi sao? Vậy đều lui ra đi.”

Mấy Thái y cùng hạ nhân đều gật đầu lui ra, ta ngồi ở bên giường hắn, tới nửa ngày, xác định không có người nữa mới đẩy đẩy hắn: “Đừng giả chết, mau dậy đi.”

Vô Mẫn Quân chậm rãi mở to mắt, nói: “Người thật tùy tiện.”

“Ta xin lỗi.” Ta thành thật đáp.

Vô Mẫn Quân cười cười, chậm rãi đứng dậy, động tác có chút cố hết sức, nói: “Ngươi đừng ở chỗ này, nhanh đi tới tẩm cung phụ hoàng, hiện tại là thời cơ để ngươi thể hiện hiếu tâm.”

Ta khó xử nói: “Ta không biết ai ở đó cả.”

Vô Mẫn Quân thờ dãi: “Ta cùng đi với ngươi vậy.”

“Bây giờ ngươi mà lộn xộn, miệng vết thương sẽ bị động, ta là một cô nương, sao có thể để lại sẹo.” Ta tỏ vẻ không đồng ý.

Vô Mẫn Quân khinh thường nói: “Vết thương trên người ngươi nhiều như vậy, thêm một vết cũng có sao...”

Lời còn chưa dứt liền lập tức ngậm miệng, hiển nhiên hẳn cũng ý thức được mình vừa nói một câu ngu xuẩn cỡ nào...

Ta phát điên: “Ngươi nhìn lên thân thể ta? !”

Vô Mẫn Quân yên lặng rút lui: “Không, à, trong lúc vô ý thoáng nhìn ... Vừa nãy lúc Thái y bôi thuốc...”

Ta ngồi ở bên giường, ghen lời nói: “Ngươi đừng né, ta cũng sẽ không đánh ngươi.”

“Nói cũng đúng...” Vô Mẫn Quân cười, lại vô lại nói, “Như vậy đi, ngươi nếu cảm thấy không vui, có thể nhìn lại? Tùy ngươi xem trên xem dưới xem trước xem sau đều được.”

Ta chậm rãi nói: “Nếu thực có một ngày, ta muốn trả thù ngươi, cũng không phải làm như vậy.”

“Ồ?” Hẳn hứng thú nhún mày, “Vậy ngươi muốn làm như thế nào?”

Ta nhìn nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ tìm một nam nhân đến giúp ta, làm một số chuyện khó có thể mở miệng nói...”

“.....”

Theo phân phó của ta, Vô Mẫn Quân tiếp tục điều dưỡng thân thể của ta, còn ta trở lại Chương Kiền điện, hiện tại trên người đầy bùn và máu thật khiến cho người ta không thoải mái.

Ta gọi cung nữ chuẩn bị nước ấm, lại tận lực bày ra dáng vẻ thương tâm kịch liệt, mấy cung nữ nhanh nhẹn chuẩn bị tốt tất cả, lần này ta không gọi người hầu hạ, chỉ một mình lẳng lặng ngâm mình trong bồn tắm, cũng không cần làm gì, cứ ngâm như vậy.

Nhưng càng ngâm như vậy, ta lại càng có chút muốn xem, thân mình Vô Mẫn Quân rốt cuộc là như thế nào đây?

À, ta không thể đáng khinh giống Vô Mẫn Quân như vậy, một chút cũng không hứng thú với phía dưới của hắn ... Nhìn lưng, hẳn cũng không quá đáng đi?

Trong phòng Vô Mẫn Quân có một chiếc gương đồng thật lớn, soi vô cùng rõ ràng, ta hạ quyết tâm, liền tùy tiện xoa xoa thân thể —— đương nhiên, toàn bộ quá trình đều là nhắm mắt lại, có một số chỗ cũng chỉ qua loa là được. Sau đó lại trực tiếp mặc ngoại bào vào, cả người ướt sũng chạy tới trước gương, đưa lưng về phía gương, chậm rãi cởi bỏ quần áo xuống, quay đầu nhìn.

Vừa nhìn thấy lại khiến cho ta không khỏi giật mình, lưng Vô Mẫn Quân quả thật rất đẹp, có lẽ là do có tập võ, cũng không có một chút thịt thừa, lại cũng không quá khoa trương, hình dạng rất được, nhưng mà...

Vì sao trên cái lưng đẹp như vậy, lại có một vết thương cực kì dọa người?

Đây không phải vết sẹo mới, nhưng vẫn thấy rõ ràng, nhìn thấy ghê người, đủ thấy lúc lưu lại vết sẹo này, là sâu cỡ nào.

Trước đây vì tò mò, ta từng vụng trộm đi tới nhà tù xem người ta hành hình, biết có một loại tiên giống hình như thế. Đánh một lần, đối phương tuy rằng sẽ đau, nhưng cũng sẽ không rất đau, vết sẹo cũng sẽ không quá sâu. Nhưng nếu lần đầu tiên dùng mộc côn đánh, lần thứ hai lại dùng roi ngâm muối đánh ở cùng một vị trí đó, lần thứ ba lại dùng roi sắt nung đỏ đánh ở đó, lần thứ tư... Tóm lại cứ tiếp tục như vậy, sau đó lại tiếp tục cho tới khi thấy xương trắng mới đổi vị trí.

Tên hình phạt này là “Gập cốt tiên”.

Cho dù là hán tử cứng rắn tới đâu đều không thể chịu đựng được mà phải khuất phục.

Hình phạt biến thái như vậy, nghe nói là một nữ tử tên là Lưu Thiện nghĩ ra được, khi đó nàng ta mới mười mấy tuổi, hơn nữa nàng ta còn nghĩ ra rất nhiều hình phạt khác, còn tự tay thực hiện, phát triển tiếp, thế cho nên một thời gian sau, ác quan ở quốc gia đó trở nên phổ biến. Về sau nàng ta mai danh ẩn tích rồi đi khỏi Nam Văn quốc, những hình phạt bất lương này mới dần dần bị áp chế.

Đối với chuyện này, ta cảm thấy hết nói nổi, một kẻ tâm địa độc ác như vậy lại được gọi là Luru Thiện...

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là... Vô Mẫn Quân không phải là thái tử sao? Vì sao trên người hắn lại có vết thương như vậy?

Ta bị dọa tới mức hai tay đều hơi run, không yên lòng mặc trung y vào, cuối cùng mặc lại ngoại bào.

Vì chuyện này, lòng ta cực độ hoang mang, lại nhìn không được nhìn gương soi trái soi phải, mới phát hiện phía dưới tai trái của Vô Mẫn Quân có một vết sẹo rất sâu, ta không biết gì nhiều về hình phạt này, có lẽ cũng là một loại do Luru Thiện nghĩ ra, gọi là “Tiền nhĩ” gì đó... Nhưng lại không giống, dù sao “tiền nhĩ” cũng quá mức đẫm máu, toàn bộ lỗ tai đều bị cắt, nhưng vành tai Vô Mẫn Quân chỉ có dấu vết bị thương tổn, trừ phi là có người muốn làm như vậy với hắn, lại dùng tay giữa chừng...

Vô Mẫn Quân đến tột cùng là đã gặp chuyện gì?

Lòng ta càng thêm kinh hãi, vội vàng bước nhanh đi ra khỏi cửa muốn tìm Vô Mẫn Quân hỏi cho rõ ràng, lại có chút lo lắng nhắc tới chuyện đã qua khiến hắn nổi giận...

Bởi vậy, ta thật ra không cần làm bộ không khỏe, bọn hạ nhân thấy ta, trong mắt đều toát ra vẻ lo lắng cùng kinh ngạc.

Ta run rẩy đi tới phòng Vô Mẫn Quân, cho những người khác lui, chậm rãi tới gần hắn, đã thấy hắn nhắm hai mắt, hóa ra thật sự đã ngủ, khóe miệng nhếch lên, dường như tâm trạng cũng không tệ lắm...

Cha người này vừa mới mất mấy khắc trước...

Nhưng cho dù thế nào ta cũng không dám nói rằng hắn kì quái, quá khứ của hắn hẳn là không dễ chịu, hiện tại trở thành dạng tính tình này, cũng không có gì lạ. Trước đây cho dù ta không được sủng, những vết thương da thịt ngoại trừ do luyện võ mà có thì tuyệt không có, càng đừng nói đến chịu khổ hình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Ta thờ dãi, không muốn quấy rầy Vô Mẫn Quân nghỉ ngơi, xoay người bước ra cửa phòng, mới ra khỏi cửa phòng, lại thấy Thái Sư vừa vội chạy tới đây, thấy ta từ trong phòng Vô Mẫn Quân đi ra, ông ta hơi hơi sững sờ, nói: “Trường Nghi công chúa như thế nào rồi?”

“Đang nghỉ ngơi ở bên trong, không có gì đáng lo ngại cả.” Ta nói.

Thái Sư gật gù đầu: “Hoàng Thượng, hiện tại cần phải đi chuẩn bị tang sự cho tiên hoàng, sau đó là chuẩn bị cho việc đăng cơ.”

“À...” Ta nghĩ đến nhóm công chúa lú lú, liền có chút đau đầu, tùy Thái Sư đi tới đó, trên mặt lộ vẻ bình tĩnh, lại giả bộ thêm một chút u buồn, dù sao tính tình Vô Mẫn Quân quái gở, các nàng thấy sắc mặt của ta không tốt, cũng không dám tiến lên quấy rầy.

Đương nhiên, luôn có người cố ý làm khác.

Trong lúc ta còn chưa có phản ứng gì, một người phóng người vọt tới trước mặt ta, túm lấy hai vai ta lay động kịch liệt: “Khanh ca ca! Huynh tại sao có thể làm như vậy? ! Vì sao lại giết cha muội, vì sao? !”

Ta bị lắc đến nỗi choáng váng, biết được vị cô nương khàn cả giọng nói trước mắt này là Thịnh An quận chúa, hai mắt nàng đầm lệ, mặt nhăn nhó thành một nhúm giống như cái bánh bao bị ngâm lâu trong nước, bàn tay nắm chặt bả vai ta không chịu buông ra.

Ta run giọng nói: “Thịnh An, muội bình tĩnh bình tĩnh...”

Thịnh An quận chúa càng không buông tay, nàng vừa khóc vừa quát: “Huynh bảo muội bình tĩnh như thế nào? ! Vì sao huynh lại để cho nữ nhân kia giết cha muội? !”

Đầu ta càng ngày càng đau, mặc dù cảm thấy nàng ta quả thực đáng thương, nhưng vẫn gỡ cánh tay của nàng ta ra: “Thịnh An, muội đừng cố tình gây sự nữa, là Hưu Ấp vương có ý mưu phản, Trường Nghi công chúa mới ra tay cứu giúp...”

Thịnh An quận chúa khóc tới mức cả người phát run, bàn tay thông thả chậm rãi buông ra, lui lại mấy bước, nói: “Không thể có chuyện đó, cha muội rõ ràng đã từng nói, vì muội, ông sẽ không làm ra những chuyện bất lợi đối với huynh, ông sẽ phò tá huynh...”

“À ” ta có chút không biết nói gì, sau đó an ủi nàng ta “Điều này chứng minh, lời nói của nam nhân đều không thể tin, bao gồm cả cha muội...”

Lời vừa nói ra, ta tựa hồ cảm giác được không khí chung quanh nhất thời trở nên lạnh lẽo, Thịnh An mở to mắt nhìn ta, sau đó khóc nức nở, chạy như điên bỏ đi.

Ta âm thầm hít một hơi, khụ khụ nói: “Chúng ta đi nhìn phụ hoàng trước ...”

Các công chúa khác vừa chứng kiến một phen biến cố kia, cảm như hén, nghe ta nói vậy vội vàng gật đầu đồng ý, cũng bởi vậy hành trình lần này tiến hành thuận lợi ngoài ý muốn.

Cho dù thuận lợi, nhưng lễ tiết trong hoàng thất thật rườm rà lại rườm rà, đợi cho đến khi tiên hoàng được an trí tạm thời ở bên trong quan tài đã là lúc đêm khuya, nhưng ta còn không thể đi, còn phải một mình ở lễ đường to như vậy tĩnh tọa một đêm để cầu cho tiên hoàng ngủ yên —— bên cạnh đó là tiên hoàng nằm trong cỗ quan tài.

Ta sợ nhất là ma quỷ, lúc biết mình phải làm như vậy, rất giật mình. Lúc phụ hoàng ta mất, vì loạn trong giấc ngoài, lễ nghi đều rất đơn giản, thái tử cũng chỉ là ở bên trong lễ đường quỳ vài canh giờ, sau đó liền đi ra, ta ngàn vạn không thể tưởng được... phải ở đây qua đêm!

Vì thế nhân lúc bữa tối, ta nói chuyện này với Vô Mẫn Quân, uyển chuyển biểu đạt ý nguyện ta cần người ở cùng.

Vô Mẫn Quân nghe xong, thần nhiên nói: “Phụ hoàng ta ở cùng người nha ~.”

“... Phi!” Ta trừng mắt nhìn hấn “Tóm lại người có giúp ta hay không, nếu người không chịu, ta tìm một nam nhân khác...”

“...”

Cuối cùng Vô Mẫn Quân thỏa hiệp, sau khi ta tiến vào lễ đường không lâu cũng lặng lẽ lên vào, hai người chúng ta đối mặt nhau ngồi xếp bằng —— theo quy củ, vốn phải quỳ, nhưng ta cùng hấn đều không có một chút ý nghĩ phải quỳ.

Chúng ta cứ như vậy nói chuyện câu được câu không, khi nghe ta nói về chuyện của Thịnh An quận chúa lúc này, hấn thần nhiên nói: “Không quan hệ, dù sao về sau nàng ta cũng sẽ trở thành thường dân, sẽ không gặp nàng ta nữa.”

“Muốn giáng nàng ta thành thường dân sao?” Ta có chút kinh ngạc.

Vô Mẫn Quân không liếc mắt nhìn ta một cái, mà ngược lại còn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ta: “Bằng không phải thế nào, lưu nàng ta ở lại bên cạnh, lúc nào cũng khóc, thậm chí động thủ với người?”

“Thế cũng phải.” Ta bất đắc dĩ nói.

Vô Mẫn Quân nói: “Lúc trước ta vốn định...”

Chưa nói xong lại ngậm miệng lại.

Trong lòng ta lại biết rõ ràng: “Người tính giết nàng ta có phải hay không?”

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười, ngọn nến màu trắng bên cạnh phát ra ánh nến lắc lư chiếu trên mặt hấn tạo ra ánh sáng quái dị, cho dù đó chính là gương mặt của ta nhưng giờ phút này nhìn thấy như vậy, cũng khiến cho người ta cảm thấy dữ tợn đáng sợ.

“Không, ta tính chu di cừu tộc Hưu Ấp vương.”

“...”

“Chẳng qua hiện tại Bắc Xương quốc như hổ rình mồi, ta muốn đi Đông Nguyên quốc, còn muốn tự mình thân chinh để lấy được sự ủng hộ của binh lính...” hấn bấm đầu ngón tay tính “Nếu lúc này mang cái thanh danh bạo quân vào người thì không được tốt lắm”

Ta không nói gì, bỗng nhiên có cảm giác lạnh cả người, nói: “À, Vô Mẫn Quân, ta nghĩ nên nói chuyện này với người”

“Sao?” Hấn thu lại biểu tình cổ quái vừa nãy, đơn thuần nhìn ta.

Ta nói: “Về sau loại chuyện như thế này, người cứ để ở trong lòng là được, đừng nói với ta ...”

Hấn nhú mày: “Vì sao?”

“Ta biết được càng nhiều, tương lai lại càng nguy hiểm...” Ta thành thật nói “Ta tình nguyện cái gì cũng không biết...”

Vô Mẫn Quân cười: “Người biết đã quá nhiều, biết thêm nữa cũng khác gì đâu, người sợ cái gì?”

“...”

Ta rất sợ, thật sự...

Thấy tâm trạng hần hiện tại có vẻ tốt (rõ ràng bên cạnh hần là quan tài phụ hoàng hần...), ta không nhin không được nói: “Nếu như vậy, ta muốn hỏi người một việc.”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Việc gì?”

Ta nói: “Ta kỳ thật, à, cũng nhìn một chút thân thể người.”

Vô Mẫn Quân cười quý dị: “Đã biết người sẽ không chịu nổi dụ hoặc, không có việc gì, ta không trách người.”

“...” mặt ta toát mồ hôi nói “Không phải, không phải... Ta chỉ nhìn lưng của người, vết thương trên người người là vì sao?”

Vô Mẫn Quân cũng không thêm để ý nói: “À, do trước đây nghịch ngợm.”

“Làm sao có thể” hiển nhiên hần là coi thường năng lực phán đoán của ta, ta nói “Vết thương trên lưng người là do ‘Gặp cốt tiên’, vết thương trên tai là ‘Tiền nhĩ’, mấy thứ này ta còn biết nữa! Hơn nữa, ai biết những chỗ khác trên người người còn bị gì...”

Vô Mẫn Quân nhú mắt: “Người dù sao cũng là một công chúa, làm sao có thể biết những điều này?”

“Do trước đây nghịch ngợm...” Ta rút lui, trả lời.

“...”

Ta cùng Vô Mẫn Quân cứ ngồi như vậy, hần không mở miệng, ta cũng không dám mở miệng nữa, hơn nửa ngày hần mới chậm rãi nói: “Người không nên hỏi, nếu người biết, thì chắc chắn người sẽ phải chết.”

Ta vui mừng ngẩng đầu: “Thì ra hiện tại người không muốn giết ta.”

Vô Mẫn Quân cười âm áp: “Ừ, ta chỉ muốn trêu người mà thôi.”

“... Có khác nhau sao?”

“Mặt chữ khác nhau.” Hần lười biếng nói, sau đó dựa lưng vào cây cột ở phía sau.

“...”

Ta khóc không ra nước mắt: “Người đừng quá kiêu ngạo, hiện tại ta phải đi tìm một nam nhân...”

Vô Mẫn Quân mở to mắt: “Ta ngay cả tìm cũng không cần tìm, trước mắt đã có một nam nhân.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ta sao lại quên mất, nữ giới mới là phái yếu, nếu Vô Mẫn Quân dùng thân thể của ta nhảy đến đây, ta đây liền...

Thấy vẻ mặt ta uất nghẹn, Vô Mẫn Quân nở nụ cười: “Yên tâm, ta không hề có hứng thú đối với chuyện mây mưa thất thường cùng chính mình.”

Đến sau nửa đêm, ta cũng chống đỡ không nổi nữa, liền dựa vào cây cột bắt đầu ngủ, Vô Mẫn Quân đại để là vì ban ngày đã được ngủ, nên không cảm thấy khổ sở gì, chỉ nói: “Trước tiên người ngủ đi, trước khi ta đi sẽ đánh thức người, người cũng nên quỳ, bằng không trong chốc lát giả trang không được giống cho lắm”

Ta gật đầu: “Được”

Giấc ngủ này ngủ thẳng một mạch, đại để là do ta cảm thấy có Vô Mẫn Quân ở bên cạnh có tác dụng tránh ma quỷ, cho nên vô cùng an tâm, tới lúc hần đánh thức ta dậy, ta hơi hơi mở mắt nhìn phía ngoài cửa, bên ngoài tựa hồ vẫn là tối đen.

“Ta ngủ được bao lâu?” Ta dụi dụi ánh mắt, có chút bất mãn.

“Chưa đến hai canh giờ.” Vô Mẫn Quân nói “Ta phải đi rồi, người quỳ trước đi.”

Ta gật đầu: “Được.”

Hắn lén lút lách mình rời đi bằng cửa sổ bên kia, một chút tiếng động cũng không có, tình cảnh này làm cho ta nghĩ tới bộ dáng lúc trước ta lên vào hoàng cung Tây Ương, cũng là như vậy...

Ta ngồi dưới đất hơn nửa đêm, hai chân đã có chút tê rần, lại quỳ như vậy, đợi tới lúc đám người Thái Sư tới đón tiếp ta, thật là đứng cũng không đứng lên nổi, bọn người Thái Sư thấy ta như vậy, cho rằng ta đã quỳ cả đêm thật, đều cảm động rơi nước mắt, nói ta trung hiếu. =)))

Quan tài của Hoàng Thượng tuy rằng làm cả đêm không ngừng nghỉ, nhưng vẫn chưa được tốt cho lắm, cho nên bọn người Thái Sư để cho ta đi nghỉ ngơi một chút trước, việc này thật hợp ý ta, ta trở về Chương Kiền điện, ở trong bồn tắm ngập nước, lập tức gọi cung nữ tới thay ta xoa bóp, cái chân đau mới từ từ hồi phục. Vô Mẫn Quân cũng đến đây, ngồi im lặng ở một bên nhìn, cái gì cũng không nói.

Sau khi đám người đi hết, ta còn chưa nói với một câu nào với Vô Mẫn Quân, đám người Thái Sư lại tới nữa, nói là muốn đưa ta đi xem vật bồi táng, ta mang theo Vô Mẫn Quân cùng đi, cho tới chạng vạng tất cả mới được chuẩn bị thỏa đáng, quan tài cũng được làm rất tốt, vì thế mặc tang phục dành cho Hoàng đế vào, ngồi cỗ kiệu đưa tiễn hoàng cung một đồng lớn vật bồi táng đi đến hoàng lăng.

Sau một phen lộn xộn này, ta cảm thấy đầu mình như nứt ra, nhưng Vô Mẫn Quân ngược lại rất thoải mái, khi ta quay về Chương Kiền điện, hắn cũng không ở trong phòng nhỏ kia, mà ý vào không có ai, đình đặc ngồi ở trên giường lớn trong Chương Kiền điện, vui thích cắn hạt dưa.

Ta thật sự là tức giận đến muốn đánh hắn một trận, mặc kệ hắn cũng đang ngồi ở trên giường, trực tiếp bỏ nhào lên trên giường, nhắc hắn: “Ngươi hình như rất thoải mái...”

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười: “Xác thực thoải mái.”

Ta trừng hắn: “Đừng cho là ta không dám đánh nữ nhân!”

Vô Mẫn Quân đem mặt đưa lại: “Ngươi đánh.”

Ta nhìn mặt mình, thủy chung không thể xuống tay, trong lòng tức nghẹn, thật sự là tức nghẹn đến tận cổ, chỉ có thể chui đầu vào trong chăn để nguôi giận.

Vô Mẫn Quân buồn cười nói: “Vua của một nước lại làm động tác của trẻ con như vậy, người ta nhìn thấy chẳng phải sẽ cười đến rụng răng sao?”

Dứt lời, hắn dùng tay lấy ra một nắm hạt dưa đưa đến bên miệng ta: “Ăn đi.”

Ta hoài nghi nhìn hắn: “Ngươi sẽ không hạ độc chứ?”

Hắn cười âm hiểm, đem nắm hạt dưa kia cho vào miệng mình, vừa ăn, vừa nói: “Ta sao có thể độc chết chính thân mình, cũng giống như ngươi sao có thể đánh chính thân mình?”

Ta nói: “Cũng không hẳn, chẳng may ngươi bỗng nhiên nổi điên, thì làm sao bây giờ.”

Vô Mẫn Quân gấp một cái: “Mọi chuyện đều làm tốt rồi?”

“Ừ.” Ta gật gù đầu “Hôm nay là ngày thứ nhất, ngày kia liền chính thức đăng cơ.”

Vô Mẫn Quân nói: “Chuyện đầu tiên sau khi đăng cơ, đem cả nhà Hưu Ấp vương đều giáng xuống làm thường dân.”

“Được.” Tạo uy tín sao, ta biết.

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta: “Chúng ta ngủ đi.”

“... A?” Trong lúc nhất thời ta không phản ứng được “Cùng nhau ngủ?”

Vô Mẫn Quân lại gấp một cái: “Dù sao chúng ta đối với nhau cũng không có ý tưởng gì.”

“Vậy cũng đúng, nhưng mà ảnh hưởng không tốt lắm.”

Vô Mẫn Quân khó xử nói: “Vậy không liên quan đến ta, ta ngủ không quen trên giường ở phòng nhỏ bên ngoài, rất cứng.”

Ta tỏ vẻ lý lẽ: “Vậy ta bảo hạ nhân mang đến cho ngươi thêm mười chiếc chăn.”

“Như vậy quá nóng.”

“...”

“Hơn nữa lại nhỏ, lại chật, lại khó chịu...” Hắn cần nhìn soi mói, mãi đến ta bắt đầu kéo một góc chăn: “Ngủ đi, đừng nói nữa...”

Vô Mẫn Quân vừa lòng cười, đặt mình nằm xuống, ta nhìn mặt của mình, phát hiện đã không còn quen nữa.... thói quen của con người thật sự có điểm đáng sợ.

Bởi vì mấy ngày này đều rất mệt nhọc, ta rất nhanh đã ngủ, buổi sáng ngày hôm sau bởi vì không có chuyện gì, nên không có người gọi ta rời giường, ta liền an an ổn ổn ngủ, đến lúc tỉnh lại trời đã sáng choang, ta vừa định đứng dậy, liền cảm thấy có chút không thích hợp...

Vô Mẫn Quân đã ngồi dậy từ bao giờ, ngồi ở bên giường không biết nhìn cái gì, thấy ta mở to mắt, nói: “Tỉnh?”

Ta trừng mắt nhìn hắn: “Lưu manh...”

Về mặt Vô Mẫn Quân khó hiểu: “Đang êm đẹp, mắng ta làm cái gì... Hiện tại muốn lưu manh cũng là người lưu manh ta...”

Ta cắn môi nói: “Thân mình của người...”

Thấy ta cứng ngắc như thế, Vô Mẫn Quân liền phản ứng, ho khan nói: “À, cái kia, nam tử khỏe mạnh bình thường mỗi buổi sáng tỉnh lại đều có phản ứng như vậy, à, người...”

Ta ai oán nhìn hắn: “Có biện pháp nào không, thật là khó chịu...”

Vô Mẫn Quân do dự nói: “Tình hình này, ta thường để cho cung nữ đến...”

“Ta không cần!” Ta liều mạng lắc đầu.

“Hoặc là, dùng tay phải...”

Ta quả thực muốn khóc: “Còn có cách thứ ba hay không? Ta nhất định dùng!”

“Vậy...dùng tay trái...?” Hắn có chút chần chờ.

“.....”

Vô Mẫn Quân bất đắc dĩ nói: “Vậy chỉ có thể chờ một lúc là được, nếu thật sự không được thì đi tắm nước lạnh.”

“Trời đang rất lạnh, quên đi...” Ta nằm xuống giường “Lại còn ra về...”

Vô Mẫn Quân gật gật đầu: “Hiện tại người đã biết thân là nam tử có bao nhiêu vất vả rồi chứ?”

Ta có chút tức giận: “Nam tử các người chính là không chịu được như thế...”

Vô Mẫn Quân “hử” một tiếng nói: “Người nói như vậy, căn bản không công bằng, nữ tử các người khi động tình lại không có dấu hiệu gì.”

“...” Ta kéo một góc chăn trùm kín đầu “Không thèm nghe người nói nữa!”

Vô Mẫn Quân nhẹ giọng cười cười, lại không thèm nhắc lại.

Một lát sau, ta cảm thấy chỗ khô nóng thối lui không ít, liền lộ ra cái đầu, nhìn Vô Mẫn Quân: “Vô Mẫn Quân, ta đã nghĩ ra một biện pháp vĩnh viễn”

Vô Mẫn Quân khoe miệng hơi hơi co rút: “Người không cần nói cho ta biết, theo trực giác ta không đồng ý...”

“Rõ ràng trước bất nó làm theo cái biện pháp kia, về sau sẽ hoán đổi lại...” Ta không để ý tới hắn, cứ nói tiếp.

Vô Mẫn Quân cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ hắn, cũng chính là bộ ngực của ta, lại chỉ chỉ ta, cũng chính là thân thể phía dưới của hắn, nói: “Cao thấp ba chỗ, người hai chỗ, ta hơn người một chỗ, đồng sinh cộng tử, chính người làm đi!”

Ta sùng sốt nửa ngày, chỉ cảm thấy toàn bộ nhiệt khí tụ tập tại hạ phúc bắt đầu dồn hết lên mặt, sau đó hét lên một tiếng, quát hắn: “Đồ lưu manh, lăn xuống đi!!”

Vô Mẫn Quân cười ha ha, ý vị thâm trường nói: “Chúng ta vẫn là cùng nhau ở chung cho tốt đi, ha ha ha ha...”

“...”

Ta nhất định phải đi tìm một nam nhân!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Những ngày sau đó ta bận rộn muốn gục xuống.

Trước kia ta chưa bao giờ có bất kỳ quan hệ gì đến chính trị mà hiện tại tất cả đều đổ ập xuống, cũng may ta có thể lén lút đem Vô Mẫn Quân theo, thật ra hẳn rất thiết thực, đáng tiếc là việc thực hiện nghi thức phải do bản thân ta tự làm, bởi vậy không khỏi đau đầu vạn phần, thật vất vả chờ nghi thức đăng cơ trôi qua, ngày chúng ta đi Đông Nguyên Quốc đã tới gần.

Ba ngày trước khi ta và Vô Mẫn Quân đi, cũng là lúc mà cả nhà Hưu Ấp Vương bị giáng làm thường dân, mưa thu mệnh mông, toàn bộ cung Tây Ương ngập tràn sương mù, ta miễn cưỡng khen mà tự hỏi sau khi đi Đông Nguyên quốc không biết sẽ có những vấn đề gì nảy sinh. Thịnh An quận chúa không biết bằng cách nào đi kiệu tới đây, lặng lẽ hành lễ bên cạnh ta: “Hoàng Thượng.”

Cánh tay cầm ô của ta đột nhiên có chút cứng đờ, nhìn thấy nàng ta ở trong cơn mưa phùn mà không có ô, khuôn mặt hướng lên trời, tóc tai bù xù, một thân áo tang trắng hòa với sương hoa đỏ trắng phía sau thành một.

So với quá khứ, nàng ta có chút khác biệt, trên mặt chỉ thấy sự lạnh nhạt thờ ơ. Ta đoán nàng ta đã nản lòng thoái chí với Vô Mẫn Quân, đều là nữ tử, thấy nàng bị người yêu phản bội, để tang cha, từ quận chúa trở thành thường dân, không khỏi có chút không đành lòng, vì thế nói: “Đứng lên đi.”

Thịnh An quận chúa chậm rãi ngẩng đầu lên, ta mới phát hiện nàng còn cài bên tai một nụ hoa màu trắng, việc này có chút kỳ quái, bởi vì người khác chỉ cài một đóa hoa, chưa thấy có ai cài một nụ hoa.

Thịnh An quận chúa thấy tầm mắt của ta dừng lại trên nụ hoa, nhẹ nhàng cười, nói: “Hoàng thượng, lúc cuối thu này, nụ hoa này không biết thời tiết, không biết thật giả, si ngốc này nỡ mang theo ước vọng muốn nở thành một đóa hoa, nhưng với khí hậu hiện giờ, nó có thể chịu nổi không? Trong lòng tiện thiếp không nở, nên mới ngắt nó đi.”

Nàng nói về nụ hoa đó, nhưng ta làm sao lại không ra những lời này là đang ám chỉ chính nàng? Nhưng tình hình trước mắt thế này, ta không có cách nào an ủi nàng, với lại dung mạo nàng lúc này đều rất kỳ quái, nghiêm trọng đến nỗi làm cho ta nghi ngờ không biết có phải bị trúng tà không... Vì vậy ta chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Thịnh An, muội nghĩ quá nhiều rồi...”

Thịnh An quận chúa dừng một chút, nói: “Bây giờ tiện thiếp không còn tên là Thịnh An nữa, đó là danh hiệu tiên hoàng đã ban cho, hiện tại thiếp đã là thường dân rồi... Nếu hoàng thượng đồng ý, hãy gọi thiếp một câu Du Nhi đi.”

“...” Cũng là nguyện vọng cuối cùng của nàng, thỏa mãn nàng một chút cũng không phải không thể, ta háng háng giọng, nói “Du Nhi...”

Thịnh An quận chúa cười, nói: “Đa tạ hoàng thượng.”

“...”

Sau khi nàng hành lễ xong, lại lấy ra một mảnh vải, chậm rãi mở nó ra, bên trong đều là kim châm mà ngày ấy ta cùng Vô Mẫn Quân châm vào đầu nàng...

Ái, không lẽ nàng muốn sau ngày sau tính sổ?

Ta có chút cảnh giác nhìn nàng, nàng lại cười, đem mảnh vải kia chậm rãi đưa cho ta: “Hoàng thượng, kim châm đoạn tình, tâm tư của ngài ngày đó hóa ra đã cho thấy...”

“.....” Đã nói người suy nghĩ nhiều quá...

Nàng tiếp tục nói: “Hiện tại tiện thiếp đem kim châm trả lại cho hoàng thượng, chỉ nguyện hoàng thượng không trách cứ tiện thiếp từng vô lễ...”

Ta nghĩ nghĩ một chút, một tay cầm lấy mảnh vải, một tay đưa cho nàng chiếc ô giấy dầu cho nàng: “Muội cầm lấy đi.”

Cổ kiệu của nàng còn ở bên ngoài, từ nơi này ra ngoài đó là đoạn đường dài, hiện giờ nàng đã ướt cả người, cái ô này cũng chẳng có tác dụng mấy, chỉ là ta đưa cho nàng cái ô này coi như là một loại an ủi nàng vậy.

Thịnh An quận chúa sùng sốt, cười cười, cầm lấy chiếc ô: “Đa tạ hoàng thượng.”

Ta gật gật đầu.

“Tiện thiếp... cáo lui.”

Ta lại gật gật đầu.

Thịnh An công chúa mở chiếc ô giấy màu xanh kia, thông thả đi ra ngoài, thân hình càng ngày càng trở nên mờ hồ trong màn mưa, trong tay ta cầm mảnh vải kia, ánh kim chiếu lên nó làm cho mắt của ta hơi khó chịu, ta chịu không được mà lớn giọng một chút nói với bóng dáng của Thịnh An quận chúa: “A,

thật ra kim châm này làm bằng vàng, muội có thể giữ lại, trong tương lai không có tiền thì có thể cầm tạm...”

Thịnh An quận chúa đảo một chút, cứng ngắc xoay người lại: “Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, không cần...”

Ta xấu hổ nói: “Ừ, muội đi đi.”

Thịnh An quận chúa lại dùng tư thế chậm rãi rời đi, ta thờ dài, nhìn mảnh vải mà ngẩn người.

Cũng không biết qua bao lâu, đằng sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ thân nhiên: “Làm sao vậy, hận ta như vậy sao, đến nỗi phải dùng thân thể của ta dầm mưa ở bên ngoài?”

Ta quay đầu, thấy Vô Mẫn Quân đang giơ chiếc ô xanh, cánh tay có chút cổ sức giơ lên, nhất định che hết ta, ta nhanh chóng cầm ô, nói: “Không phải, vừa mới thấy Thịnh An quận chúa, người biết không, nàng vừa này mặc áo tang, bên tai cài một nụ hoa trắng, lấy hoa làm mình, nói cái gì mà...”

Ta còn chưa kịp nói với hần một chút về chuyển biến lớn của Thịnh An quận chúa, Vô Mẫn Quân lại nhũu mày nhũu mắt, cầm lấy mảnh vải trong tay ta ném đi.

“Người làm cái gì vậy?” Ta ngẩn người

“Cái đó là của Thịnh Anh đưa cho người?” Hần nhìn kim khâu trong mảnh vải kia, “Hần là có độc.”

Ta kinh ngạc nói: “Không phải chứ...”

Vô Mẫn Quân thân nhiên liếc mắt nhìn ta một cái, cúi người xuống, dùng cánh tay áo rút ra một cây kim châm, đâm một cái vào cành sương hoa nở rộ bên cạnh, đóa sương hoa kia nhanh chóng héo rũ, rồi sau đó rơi xuống trên đồng bùn, một khắc trước còn đặc ý khoe sắc, một khắc sau tàn rũ héo úa, so ra có vẻ hết sức thâm.

“.....” Ta nhất thời không biết nói cái gì, Vô Mẫn Quân nhất mảnh vải lên, giận dữ nói “Dùng ‘Thiện Cực’, nhưng không biết nên làm gì với cái thứ này bây giờ, nếu làm mất sẽ hại người khác, chôn xuống đất thì mảnh đất đó cũng bị phế đi, đốt đi người người được sẽ chết...”

Ta líu lưỡi: “Độc tính mãnh liệt như thế ư?”

Vô Mẫn Quân nói: “Ừ, trước kia là do một y sư nổi danh nghiên cứu ra, cũng không có thuốc giải.”

“Độc như thế, còn gọi là ‘Thiện Cực’...” Ta lắc lắc đầu, không khỏi nghĩ tới vị ác quan Lưu Thiện kia.

Vô Mẫn Quân hé môi, nói: “Y sư nổi danh kia tên là Ngữ Cực, cùng với ác quan Lưu Thiện có những chuyện không nói rõ ràng được, loại độc này là kỉ niệm tình cảm của họ. Dùng một chữ tên mỗi người mà đặt.”

... Đúng là có quan hệ với Lưu Thiện!

Ta không biết nói gì: “Ta có một biện pháp, biết nên vứt đi ở đâu.”

“Hử? Như thế nào?”

“Hổ phân.”

“...”

“Biện pháp hay.” Bả vai của Mẫn Quân hơi hơi run run, đem mảnh vải đưa cho ta “Người bảo bọn hạ nhân đem nó quăng vào hổ phân đi, cẩn thận đừng chạm vào.”

Ta gật đầu, lại nhẹn không được hỏi: “Người... cứ như vậy buông tha cho Thịnh An sao?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Tuy Thịnh An tính tình lỗ mãng, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, nếu nàng ta đã làm như vậy rõ ràng có thâm ý khác, hiện tại hần nàng còn chưa đi xa —— người bảo thị vệ mang nàng về đây.”

Ta chân chờ nói: “Như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Vô Mẫn Quân nhỏ giọng bên tai ta nói nói mấy câu, ta vì nội dung cùng thâm ý trong lời nói mà giật mình không thôi, nhưng thấy Vô Mẫn Quân thần thái tự nhiên, cũng chỉ phải người đi tìm Thịnh An, Vô Mẫn Quân cười cười, liền lấy ô, chậm rãi đi về phía chỗ rẽ, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Quả nhiên như Vô Mẫn Quân dự đoán, không lâu sau Thịnh An đã trở lại, xem ra vẫn rất thông thả mà đi, chính là đang chờ ta gọi nàng trở về đây.

Nàng miễn cưỡng đi tới, đi lại không còn thông dong như vừa rồi nữa, trên mặt cũng tràn ngập khổ sở, giống như không phải tới gặp ta, mà giống như là đi tới pháp trường.

Mà theo ta thấy, pháp trường của Thịnh An công chúa thật ra là Vô Mẫn Quân.

Thịnh An công chúa đi đến trước mặt ta, cúi đầu: “Hoàng thượng.”

“Miễn lễ.”

Ta gật gật đầu: “Triệu muội tới, là bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.”

“Dạ.”

Nàng trả lời cho có lệ, phỏng chừng là đang chờ ta phán cho nàng một tội danh gì không thể tha thứ, nhưng ta chỉ hơi mấp mòi môi, hái một đóa hoa to màu trắng phía sau, tự tay gỡ nụ hoa ở bên thái dương Thịnh An quận chúa xuống mà thay vào bằng đóa hoa đang nở rộ này.

Lúc ta làm động tác này, Thịnh An công chúa hơi hơi co rúm lại một chút, nhưng vẫn đứng tại chỗ cho tới lúc ta lấy nụ hoa kia đặt ở bên cạnh.

Nàng nhìn mảnh vải đã được mở ra trên bàn đá, lại nhìn nụ hoa, khó hiểu nhìn ta: “Hoàng thượng đây là...”

“Tuy là tức trực bên linh cửu nhưng cũng không nên cả ỉn hoa, muội và nó đều giống nhau, tuổi còn trẻ nhưng rất có khả năng. Việc của phụ thân muội, ta rất áy náy nhưng quả thật là bất đắc dĩ, lúc ấy ông ấy đe dọa tới tính mạng ta, ta chỉ có thể làm như vậy. Muội là người ta lo lắng nhất, cũng là người ta không thể bảo vệ.... Sau khi lưu lạc dân gian, hi vọng muội trân trọng chính mình, không nên đem tính mạng mình làm chuyện như vậy nữa.”

Dứt lời, ta cố ý nhìn mảnh vải trên bàn, giận dữ nói: “Muội đi đi.”

Thịnh An đứng ở tại chỗ, ngoác nhìn ta, bỗng nhiên nhẹ buông tay, chiếc ô giấy dầu trong tay rơi xuống nước, bọt nước xung quanh bắn tung tóe, nàng cứ run lên như vậy cùng với đóa hoa bên tai tựa vào trong lòng ta. Đầu nàng gục vào cổ ta, nước mắt rơi lã chã, do thời tiết lạnh mà tựa hồ vô cùng nóng bỏng mà thanh âm của nàng lại có chút tuyệt vọng.

“Khanh ca ca, Khanh ca ca...” Nàng thôn thức kêu lên, khóc nức nở: “Khanh ca ca, vì sao huynh còn đối tốt với muội như vậy, huynh biết rõ muội muốn hại chết huynh mà!”

“À...” Cô nương, không phải ta muốn đối với cô tốt như vậy, chính là Vô Mẫn Quân muốn để ta diễn trò...

Hai tay ta cứng ngắc, cuối cùng chỉ có thể đặt trên lưng Thịnh An quận chúa vỗ nhẹ nhẹ, hơn nữa không biết nên nói cái gì mới tốt —— Vô Mẫn Quân dạy ta, đến câu “Người đi đi” kia liền chấm dứt, diễn biến kịch bản kế tiếp, thật sự không phải thứ ta có thể nắm trong tay, chỉ có thể nhìn nàng khóc đến tê liệt tâm phế, không biết qua bao lâu, mưa nhỏ thành lớn, hạt mưa to như hạt đậu tương tấp vào mặt ta, tâm trạng từ đồng tình với Thịnh An quận chúa ngay từ đầu chuyển biến thành bất đắc dĩ, trong lòng cũng hơi hơi hận Vô Mẫn Quân, vì sao không nhắc nhở ta ít nhất cũng nên đi về chỗ hành lang kia mà nói chuyện, ít nhất có cái mái hiên che gió che mưa...

Cuối cùng, đại khái là Thịnh An quận chúa có vẻ đã khóc đủ, chậm rãi lùi lại, thanh âm nghẹn ngào vang lên: “Hoàng Thượng, thực xin lỗi, tiện thiếp vừa mới mạo phạm”

Ta cứng ngắc nói: “Không sao...”

Ai ngờ Thịnh An bỗng nhiên quỳ xuống, tầm mắt của ta cũng theo hình ảnh của nàng mà cúi xuống, hơi hơi thoáng nhìn thấy đôi hài thêu trắng tinh của nàng đã nhuộm thành màu xám, làn váy cũng bị nước bùn khiến cho bẩn mà ướt át.

Ta kinh ngạc nói: “Muội đây là...”

“Khởi bẩm hoàng thượng, tiện thiếp đây là hướng về phía ngài thỉnh tội!” Nàng cất cao giọng nói, “Tiện thiếp tự nhiên lại muốn ám sát hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần!”

Ta nói: “À, không sao, muội đứng lên đi...”

Thịnh An lắc đầu, nói: “Không chỉ vậy, kỳ thật đêm nay mọi người trong tộc của muội còn muốn tới ám sát hoàng thượng... Lần này đưa kim châm hạ độc, kỳ thật cũng không muốn thật sự ám sát hoàng thượng, bởi vì rất rõ ràng chúng ta tính trước lấy sự việc này khiến cho Hoàng Thượng tưởng rằng chúng ta chỉ ám sát lúc này, buổi tối lại thừa dịp hoàng thượng lơ lửng lại đến...”

Trong lòng ta khiếp đảm, Thịnh An thật là thẳng thắn nhưng ta đồng thời bỗng nhiên có cảm giác hiể uợ mọi, biết nên nói cái gì, nên hắng giọng nói: “Ta không trách muội, đứng lên đi.”

Thanh âm ấm áp như nước.

Thịnh An vẫn khóc: “Muội không thể đứng lên, hoàng thượng, muội thật sự vẫn hoài nghi người là vì ngôi vị hoàng đế mà giết cha muội —— muội thật khờ, trên thánh chỉ rõ ràng viết người là hoàng đế, điều này sao có thể có quan hệ với cái chết của cha muội đây? Cho dù người không giết cha muội, cũng vẫn là hoàng đế ... Muội thật khờ, vì sao lại tin những người đó chứ? Tự nhiên muốn giết người...”

Ta trầm mặc một lát, đang định mở miệng, phía sau bỗng nhiên có một giọng nói, hơi bi thương truyền đến: “Tỷ tỷ, tỷ thật là ngốc.”

“.....”

Nếu ta không nghe lầm, thanh âm này không phải là của chính ta sao? Cũng chính là, Vô Mẫn Quân... Hẳn gọi Thịnh An là cái gì? Tỷ tỷ...?!

Ta yên lặng quay đầu, chỉ thấy quả nhiên là Vô Mẫn Quân, hẳn —— hoặc là nàng, giờ phút này vẻ mặt cảm khái mà ưu thương nhìn Thịnh An, trong ánh mắt thậm chí còn chứa một ít nước mắt, thấy hẳn bỗng nhiên xuất hiện, Thịnh An sững sốt, đang định mở miệng, Vô Mẫn Quân đã chậm rãi đi đến bên người nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, che ô cho nàng, nói: “Du Nhi tỷ tỷ, ta là Trường Nghi công chúa, nói vậy tỷ cũng biết rồi.”

Thịnh An nghiêm mặt, khôi phục lại một chút bộ dáng kiêu căng lúc trước: “Hừ, làm sao, người muốn tới cười nhạo ta ư?”

Vô Mẫn Quân lắc lắc đầu, nói: “Không phải, không phải, không phải...”

Vì sao Vô Mẫn Quân lại phải nói lặp đi lặp lại vậy chứ, ta rất muốn nôn...

Vô Mẫn Quân chậm rãi nhìn nhìn ta, nói: “Nô tì bái kiến hoàng thượng.

“À, ừ...”

Vô Mẫn Quân gật gù đầu, lại nhìn về phía Thịnh An công chúa: “Du Nhi tỷ tỷ, từ lúc muội cùng Hoàng Thượng gặp mặt tới nay, tổng cộng mới có khoảng mười ngày, nào có thể có cái gì là yêu hay không yêu đâu? Kỳ thật mặc dù muội ở bên cạnh hoàng thượng, nhưng thường xuyên cảm thấy hoàng thượng thực sự sâu, muội biết trong lòng hoàng thượng có một người khác, cũng biết nàng ta là ai...”

Vô Mẫn Quân nói đến đoạn này, đưa mắt đầy ẩn ý nhìn Thịnh An, Thịnh An không tin nhìn nhìn ta một cái, cắn cắn môi, lại cúi đầu.

... Một người... Vô Mẫn Quân rốt cuộc muốn làm thì làm, sao lại muốn ta ngay tại chỗ biểu diễn cảnh nôn sao? Lại còn mạnh miệng như vậy...?!

“Nhưng vì dân chúng hai nước, thiên hạ thương sin, giang sơn xã tắc, chúng ta là phải ở cùng một chỗ. Trước thiên hạ quốc gia, tư tình nữ nhi có là gì? Muội biết, hoàng thượng đã hy sinh rất nhiều, muội cũng vậy...” Vô Mẫn Quân hít một hơi thật sâu, để nước mắt không rơi, hẳn tiếp tục nói “Hơn nữa, việc đã đến nước này, muội biết tình cảm giữa hai người các người, nhưng Du Nhi tỷ tỷ, tỷ có nghĩ tới hay không, hiện tại tỷ nói cho hoàng thượng kế hoạch của gia tộc tỷ, vậy Hoàng Thượng tất nhiên sẽ phòng bị, người trong nhà tỷ tất nhiên biết, là tỷ nói cho hoàng thượng, lúc đó trở thành phản đồ của gia tộc, chi sự... Bọn họ đối với tỷ hẳn là sẽ không nương tay, dù sao bọn họ đều giao phó mọi việc cho tỷ —— phải biết rằng, nếu trong lòng Hoàng Thượng có tỷ, tỷ sẽ phải chết!”

Lời này của Vô Mẫn Quân phân tích thật lợi hại, lại châm ngòi đúng vào quan hệ của Thịnh An quận chúa cùng mọi người trong gia tộc, rất là vô sỉ. Sau khi nói xong, Vô Mẫn Quân từ từ liếc mắt nhìn ta một cái, ta lập tức hiểu ý: “Không quan hệ, không quan hệ, ta không đề phòng là được...”

“Như vậy không được!” Thịnh An quận chúa hét to “Khanh ca ca, huynh nhất định phải phòng bị tốt! Muội, muội không sao, muội vốn cũng không tính đi cùng với bọn họ, sau khi cha muội mất thật sự còn một chút tài sản muội biết ở chỗ nào khôn gỏi mất, nhưng bọn họ lại không biết, luôn luôn truy vấn muội lại còn gạt muội, để cho muội tới ám sát huynh... Sau khi muội trở về, lập tức mang theo tài sản này, tự mình đi Nam Văn quốc... Muội làm quận chúa lâu như vậy, nghĩ chính mình cái gì cũng biết, kết quả là vẫn là công dã tràng... Muội, muội vẫn nên ẩn cư thì hơn...”

Bởi vì Vô Mẫn Quân không ngừng đưa ra ám hiệu, ta cũng ngồi xuống, do dự nói với Thịnh An: “Du Nhi, nói như vậy, muội phải chịu khổ rồi...”

“Không khổ!” Thịnh An quận chúa cao giọng, hai mắt dịu dàng tình tứ nhìn ta, “Hoàng Thượng, Du Nhi nguyện ý!”

Nói xong lại thở dài: “Chỉ tiếc, hiện tại muội cũng không thể ở cùng một chỗ với hoàng thượng...”

Kỳ thật lời nói này của nàng ít nhiều cũng mang theo chút ý tứ ám chỉ, nếu “ta” thật sự thích nàng như vậy, làm sao không nghĩ ra biện pháp được? Nhưng ta cũng chỉ giả bộ mơ hồ, an ủi nói: “Nếu kiếp sau có duyên...”

Vô Mẫn Quân vỗ tay mà cười: “Đừng nói kiếp sau, về sau có lẽ cũng có cơ hội đây.”

Thịnh An liếc ta một cái, gật đầu nói: “Chỉ mong...”

Trong mắt nàng lộ vẻ âu sầu phiền muộn, lại hơi hơi mang theo kỳ vọng đối với tương lai mờ mịt trước mắt, ta không đành lòng nhìn ánh mắt kia, chỉ cười với nàng, chứ không có nhìn nàng.

Vô Mẫn Quân lại xen vào nói: “Không bằng Du Nhi tỷ tỷ đến thư phòng bên cạnh viết cái gì đó cho hoàng thượng... à, cho người cảm thấy bình an đi.”

Ta không biết dụng ý của Vô Mẫn Quân là gì, chỉ nói: “Đừng miễn cưỡng Du Nhi.”

Thịnh An nghe ta nói như vậy, cười nói: “Không đâu, muội cũng định như vậy.”

Sau đó Thịnh An công chúa viết ba chữ: nguyên Quân an.

Cuối cùng còn kí tên của mình, Phong Du.

Không lâu sau mọi thứ đã xong xuôi, Thịnh An rời đi, nàng ngồi không chớp mắt trên xe ngựa ra đến cửa cung, trong lúc đó còn ló đầu ra khỏi màn xe mà quay lại nhìn ta... Ta thật không hiểu phải làm thế nào cho phải.

Thịnh An đi rồi, mưa cũng nhỏ dần, đóa hoa bắt mắt đã nở, nhưng không có đóa nào đẹp bằng đóa hoa cài bên tai Thịnh An. Mọi thứ đều bình thường, ngoại trừ chiếc ô bằng giấy dầu và nụ hoa đã dính bùn kia.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ta đứng tại chỗ, trong lòng không rõ cảm xúc thế nào, chỉ nói: “Vô Mẫn Quân, người cũng thật sự là...”

Thật sự là như thế nào, lại không biết nên nói như thế nào.

Hắn bảo ta triệu Thịnh An đến, lại dối đãi thoả đáng với nàng, chỉ vì ta bắt đầu nói một câu “Người biết không, nàng vừa nảy mặc áo tang, bên tai cài một nụ hoa trắng...”, hắn bảo ta giúp nàng đổi đóa hoa, cũng bởi vậy lại chiếm được hồi báo thật lớn của Thịnh An – tình báo đòi mạng.

Vô Mẫn Quân còn hiểu biết nữ nhân hơn cả nữ nhân, thật không biết tâm của hắn vận vẹo cỡ nào...

Vô Mẫn Quân nhìn nhìn ta, nói: “Sao?”

Ta lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy Thịnh An thật sự đáng thương.”

“Người vừa mới lừa nàng cũng có người,” Vô Mẫn Quân nhếch nhếch môi, “Bây giờ còn nói suông gì nữa.”

Ta thờ dãi: “Chính bởi như vậy mới thấy nàng đáng thương. Bị ta lừa, thật sự là chuyện mất mặt...”

“...”

“Aiz, sao người biết Thịnh An sẽ nói những chuyện đó cho người?”

“Rất rõ ràng, nếu bọn họ muốn ám sát, không thể chỉ làm một lần đã có thể thành công. Nhưng ta không thể đoán trước thời gian cụ thể, cho nên phải lợi dụng Thịnh An quận chúa.” Hắn thần nhiên nói.

Ta lắc lắc đầu: “Vô Mẫn Quân, ta chỉ sợ trời ghen xanh tỵ với thiên tài thiên, mạng người sợ không thọ.”

Vô Mẫn Quân âm trầm nói: “Yên tâm, thân là hoàng hậu của ta, người phải tuần táng.”

“...”

Ta liếc mắt nhìn hắn, nói: “Vậy người tính cứ như vậy ? Để cho nàng đi Nam Vãn quốc? Những người khác trong tộc của nàng thì sao?”

Vô Mẫn Quân nói: “Giết.”

Ta ghen hòng nhìn trần trối: “A? Không phải người nói mới làm hoàng đế, không thể tạo thành hình tượng bạo quân trong lòng người ta, không thể giết người lung tung sao...”

Vô Mẫn Quân cười nhẹ, nói: “Ai nói ta giết người lung tung? Không phải Thịnh An quận chúa nói cho chúng ta sao, hơn nữa... Còn để lại chứng cứ.”

Ta ngẩn ra: “Ba chữ kia?”

Vô Mẫn Quân cười gật gật đầu, phe phẩy tờ giấy Tuyên Thành viết ba chữ ‘Nguyên Quân an’ kia: “Truyền chỉ, tru di gia tộc Hưu Ấp Vương. Bất kể già trẻ, không kể lớn bé, chém hết.”

“...” Ta ngậy ngẩn nhìn Vô Mẫn Quân nửa ngày, lắc đầu nói, “Ta không hạ lệnh.”

Âm thanh Vô Mẫn Quân lạnh lùng nói: “Lại làm sao vậy?”

Ta nói: “Người lừa Thịnh An quân chúa như vậy, hiện giờ phòng bị là được, sao phải giết cả nhà nàng...”

“Hiện tại phòng bị một lần, về sau khó có thể đoán trước, Trường Nghi công chúa, người có tâm địa Bồ Tát, nhưng đừng làm liên lụy đến ta.” Vô Mẫn Quân tới gần ta, “Ta vẫn cảm thấy người mặc dù có lúc ngu ngốc nhưng vẫn thức thời, đừng có đồng tình trong thời điểm rối loạn này. Nhân từ đối với kẻ địch chính là treo tính mạng mình trên lưỡi đao, người dám thử, ta thì không dám.”

“...”

Ta không hiểu sao có chút phần nộ, lại cảm thấy không thể phản bác, nhìn gương mặt mình lạnh lùng tàn nhẫn, không nói nổi cảm tưởng trong lòng.

Tuy rằng không thể phản bác, nhưng ta vẫn như trước không chịu ra lệnh, chỉ ra vẻ trầm mặc kháng nghị —— dù sao hiện tại ta mới là hoàng đế, hán cũng không thể làm gì được.

Vô Mẫn Quân trừng mắt nhìn ta nửa ngày, rốt cục giận dữ nói: “Được, được, được, không giết thì không giết... Ta viết một mật tín cho người nhà Huru Ấp vương, nói với bọn họ ta đã biết kế hoạch của bọn họ, nhưng cũng sẽ không động thủ với bọn họ, để cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, nếu còn có lần sau sẽ chắc chắn phải chết. Lại nói với bọn họ, ta cũng sẽ không động tới Thịnh An quân chúa, nhưng đưa đi Bắc Xương quốc, nếu bọn họ còn muốn gia tộc Huru Ấp Vương được sống thì cũng chuẩn bị mà đi Bắc Xương quốc đi.”

Ta lập tức tỏ vẻ đồng ý, cũng vì thay đổi của Vô Mẫn Quân mà cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, Vô Mẫn Quân thấy thế chỉ lạnh lùng cười: “Nếu thân thể không thay đổi...”

Ta yên lặng sợ run cả người.

* * *

Đêm đó trong hoàng cung to như vậy quả nhiên bình an vô sự, ngày thứ hai cũng truyền đến tin tức cả nhà Huru Ấp vương bị phế, tự động tới Bắc Xương quốc, ta nhẹ nhàng thở ra, Vô Mẫn Quân cũng không quá vui vẻ nhưng hẳn có vui vẻ hay không chưa bao giờ thuộc phạm vi lo lắng của ta.

Tức trực bên linh cửu bảy ngày xong, ta cùng hán liền từ từ đi Đông Nguyên quốc, trong lúc này ta đã lấy thân phận Trường Nghi công chúa viết một phong thư cho Đông Nguyên quốc, đơn giản nói qua một chút chuyện đã xảy ra, so với lý do mà ta nói với đám người Thái sư hoàn toàn khác biệt.

Ta viết ta đi ám sát hán, hai người đánh nhau, trong bóng đèn không rõ ánh nến, bốn mắt nhìn nhau, hán ngọc thụ lâm phong, ta chìm sa cá lặn, hai người nam chưa hôn nữ chưa gả, tại một khắc lịch sử này bỗng nhiên yêu thương lẫn nhau, hán quăng kiếm chờ chết, ta lại khó có thể hạ kiếm, hai người giằng co trong đêm đen sâu thẳm, cuối cùng hán quyết định muốn mỹ nhân không cần giang sơn, ta quyết định buông thủ hận quốc gia, hai người vốn định cứ như vậy quy ẩn, lại vừa vặn gặp phải chuyện Bắc Xương quốc, vì thế có thể quang minh chính đại cùng một chỗ, từ nay về sau kết tóc gần nhau, cử án tề mi (1).

Cuối thư nói: Trường Nghi mặc dù làm nhục sứ mệnh, nhưng cũng không nhục sứ mệnh.

Vô Mẫn Quân xem hết thư lăn xuống giường cười không dứt, còn nói cho dù tương lai ta có bị phá quốc diệt gia, cũng có thể dựa vào viết thư mà sống, sau đó dùng bút màu đỏ khoanh mấy chữ hình dung mỹ mạo của ta “Chìm sa cá lặn” cùng “Muốn mỹ nhân không cần giang sơn”, ta đối với chuyện này phần uất không thôi, cuối cùng đành chép lại một bản gửi ra ngoài.

Tuy rằng ta phái người hóa tốc đưa thư đi, nhưng thời gian cũng khá lâu, ta và Vô Mẫn Quân vẫn chưa thấy hồi âm, đại đế ta cũng có thể tưởng tượng được Thái Hậu cùng hoàng đệ nhỏ tuổi của ta sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng, hiện tại ta cũng quyết định không để ý tới bọn họ.

Từ Đông Nguyên quốc đến Tây Ương quốc cũng không phải quá xa, chỉ là ta cùng Vô Mẫn Quân phải làm theo lễ tiết, mang theo sính lễ, tangôi trong kiệu ngẫu nhiên quay đầu, chỉ có thể nhìn thấy bên cạnh toàn người, phía xa chỉ thấy một đám tro bụi bốc lên.

Đương nhiên, trên đường cũng không thiếu những chuyện ám sát linh tinh, nhưng thị vệ rất nhiều, cơ bản ta cùng Vô Mẫn Quân còn chưa nhìn thấy thích khách thì bọn họ đã bị giết, tất cả thích khách đều tới là để ám sát tên thái tử bạo lực trước kia Vô Mẫn Quân, cũng chính là ta hiện tại, ta vốn nóng lòng muốn thử, mỗi lần lại đều không có cơ hội, thật sự là đáng tiếc.

Trên đường đi xe ngựa mệt nhọc không cần phải nói, ta cùng Vô Mẫn Quân rốt cục đã tới chỗ biên giới của Đông Nguyên quốc, ngay lập tức thấy trần ngập màu đỏ, cổ kiệu, vải vóc, trang sức, cái gì cần có đều có, hoàng đệ hóa ra tự mình đến, ở cửa nghênh đón hai chúng ta, Vô Mẫn Quân vốn muốn tự cao tự đại, nhưng sau rốt cục lại nhớ tới hán hiện tại đang dùng cơ thể của ta, đành phải nén phần nộ xuống xe, cùng ta đi tới chỗ hoàng đệ giả bộ vui vẻ trò chuyện.

Sau đó tới hoàng cung Đông Nguyên, ta đi ra ngoài chẳng qua cũng chỉ chưa đầy một tháng, nhưng hiện tại trở về chốn cũ, lại giống như chuyện thật bình thường.

—— Thực ra, quả thực cũng tựa như chuyện thật bình thường.

Những người Đông Nguyên quốc thấy ta, không ngoài dự đoán, đáng về đều lo lắng hãi hùng lại chán ghét, đối với Vô Mẫn Quân, ngược lại còn có vẻ hiền lành, còn mang theo một chút đồng tình, tựa như nói “Vì quốc gia, gả cho kẻ căn bản này, người thật phải chịu khổ”, khiến cho ta thật muốn ngửa mặt

lên trời thét dài, hộc máu.

Vô Mẫn Quân cố tình không biết tốt xấu, lén lút không ngừng oán giận với ta: ” Những người Đông Nguyên quốc này sao lại thế? Ánh mắt nhìn ta kiểu gì thế?”

Ta mặc kệ hắn...

Hai người chúng ta đi vào hoàng cung, bên trong hoàng cung sớm thiết yến, chỉ chờ hai người chúng ta ngồi vào vị trí, ta cùng hoàng đệ ngồi ở chỗ cao nhất, Vô Mẫn Quân ngồi bên dưới cạnh ta, Thái Hậu ngồi dưới cạnh hoàng đệ, Vô Mẫn Quân cùng Thái Hậu mặt đối mặt, bên dưới là một số quan viên quyền chức khác, tại thời điểm này hoàn toàn không dám phát ra tiếng.

Mọi người nghiêng đầu lên nhìn bạo quân là ta, bị ta phát hiện, lại lập tức cúi đầu khúm núm ăn cơm, lại nhìn Thái Hậu cùng Vô Mẫn Quân, thần sắc Thái Hậu phức tạp nhìn Vô Mẫn Quân, trong ánh mắt mang theo một vẻ thương tiếc trước kia chưa bao giờ có, mà Vô Mẫn Quân hoàn toàn không quan tâm tới bà ta, bản thân vui đầu ăn mấy thứ đồ ăn ở Tây Ương quốc không có, giống như quỷ chết đói đầu thai, mất hết mặt mũi Trường Nghi công chúa...

Thấy hắn như vậy, Thái Hậu chẳng những không trách tội, ngược lại còn hơi hơi thở dài, lắc lắc đầu, tựa như nói “Đứa nhỏ đáng thương, chỉ có thể ăn cho hả giận...” Hay là nói “Ai, chẳng lẽ Tây Ương quốc không cho ăn cơm?”

Ta trầm mặc thật lâu, cuối cùng thật sự phải ăn cho hả giận...

Trận yến hội này giằng co thật lâu, trong đó không ngừng nói lời khách sáo, thái độ mọi người quá mức khúm núm, ta không đành lòng thấy đức hạnh những người trong gia tộc mình như vậy, vì thế nói mình mệt mỏi, muốn đi nghỉ.

Vô Mẫn Quân chu miệng, nhỏ giọng nói: “Ta còn chưa ăn đủ...”

Vô Mẫn Quân luôn luôn ăn rất nhiều, ta cảm thấy ta sẽ bị béo... Ta theo thói quen trừng mắt nhìn hắn: “Ăn cái gì mà ăn? Đi về!”

Một màn này tất nhiên rơi vào trong mắt mọi người, một đám bọn họ đều lộ ra vẻ vô cùng đau đớn, đại khái cảm thấy ta vẫn rất ngược đãi Trường Nghi công chúa...

Ta không nói gì, nhẹ giọng: “Kiểu Nhi, chúng ta đi nghỉ trước đi... Nàng không mệt sao?”

Vô Mẫn Quân đang ăn canh, nghe vậy lập tức phun ra, cực kỳ bất nhã, sắc mặt mọi người xám xanh. Vô Mẫn Quân lại xoa xoa miệng, bình tĩnh nói: “Được, chúng ta đi nghỉ...”

Hắn hiển nhiên là đang nín cười, bởi vậy âm thanh mơ hồ không rõ, lại giống như là khóc nức nở, mọi người đều liếc mắt, đại khái đều cảm thấy chúng ta đang diễn trò, mà Vô Mẫn Quân, cũng chính là Trường Nghi công chúa, chỉ sợ đã oan ức tới mức phát khóc.

Ta hạ giọng: “Mau rút về...”

Đợi tới khi hai người chúng ta rút cuộc có thể về tẩm cung đã được chuẩn bị sẵn mà nghỉ ngơi, ta mới nhớ đến một chuyện —— vừa nãy có người luôn nhìn chăm chăm vào ta và Vô Mẫn Quân, người nọ là đồ đệ của một trong số những sư phụ của ta, tên là Nguyên Úc, cũng coi như đã luyện võ với ta từ nhỏ tới giờ, hiện tại đã là ngự tiền thị vệ, quan hệ giữa hắn và ta cũng bình thường, nhìn chăm chăm Trường Nghi công chúa cũng không sao, nhưng mà vừa rồi không biết vì sao, hắn lại dùng ánh mắt giết người để nhìn ta, cũng chính là Vô Mẫn Quân...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Nguyên Úc với ta là sư huynh, là bạn bè, tuy rằng quan hệ không phải rất sâu, nhưng đại khái hắn cũng là vì thương cảm cho ta phải gả cho một bạo quân, nên ánh mắt của hắn lại có một chút bất đồng so với những người khác, về việc vì sao lại bất đồng, thì ta lại không biết được...

Tẩm cung của ta cùng Vô Mẫn Quân cũng không ở cùng một chỗ, dù sao cũng chưa chính thức thành thân, nhưng lại liền nhau, trước kia ta ở tại điện Thiên Cực, hiện tại ở nơi này, cảm giác cũng không có gì khác biệt, hai chúng ta đều tự về tẩm cung của mình, sau đó ta lén lút đi tới bên chỗ hắn, hai người ngồi trong cung điện lớn như vậy, nhìn nhau không nói gì.

“Ta nói, ngươi về sau phải chú ý một chút, tận lực biểu hiện ra đáng vẻ hạnh phúc, bằng không bọn họ đều nghĩ rằng ngươi rất khổ sở.” Sau nửa ngày, ta mới nói với hắn.

Vô Mẫn Quân thần nhiên liếc mắt nhìn ta một cái: “Phải gả cho ta, chẳng lẽ ngươi không khổ sở?”

“Ồ” ta sững sốt một chút, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Ta cũng là một cô nương, cũng từng ảo tưởng phu quân tương lai của mình là người như thế nào, có thể người đó sẽ là tân khoa Trạng Nguyên, hai chúng ta nhất kiến chung tình ở Quỳnh Lâm yên; có lẽ người đó là một hiệp sĩ võ lâm, ta xuất ngoại gặp chuyện, hấn ra tay tương trợ, hai người lâu ngày sinh tình; có lẽ người đó là một kẻ to gan lớn mật vào cung ăn trộm, lại đi lằm vào tấm cung của ta, hai người chúng ta trở thành đôi oan gia ...

Đúng rồi, kiểu nam tử ta thích nhất chính là loại khuôn mặt tuần tú, thần thái âm áp.

Nhưng tất cả chẳng qua cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, ta biết, loại công chúa không được sủng như ta, khả năng duy nhất đó là hòa thân, gả cho một người phụ hoàng chỉ định, đối với một kẻ không có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành gả cho quốc gia khác, hoàng đế đó cũng không thèm nhận, cho nên chỉ có thể gả cho một kẻ không có tác dụng gì, phụ hoàng cũng chỉ dùng ta để kiềm chế những vọng tộc Đông Nguyên quốc, giống như vị công tử bệnh tật của một vị vương gia trước kia, hay là đại công tử mặt mũi xấu xí nhà Trương gia, hoặc là...

“Không oan ức,” cuối cùng ta lắc lắc đầu, “Người đẹp hơn so với tất cả những kẻ ta có thể phải gả cho, lại là quốc vương Tây Ương quốc, địa vị cũng cao hơn so với bọn họ, võ công so với bọn hấn cao hơn, văn chương cũng hay hơn, cái gì cũng đều tốt hơn... Có thể gả cho người, kỳ thật theo lý thuyết mà nói ta phải vui mừng khôn xiết chứ.”

Vô Mẫn Quân nhìn ta trong chốc lát, cuối cùng cười nhạt: “Nói cũng phải.”

Thừa nhận cũng quá thoải mái đi.

Ta mặc kệ hấn, đang định tiếp tục nói về chuyện này, bỗng nhiên hạ nhân ở cửa thông báo Thái Hậu đến đây, ta cùng Vô Mẫn Quân liếc nhau, căn dặn hấn nhất định phải tỏ vẻ hiền lành xong, liền trốn vào phía sau bức bình phong, nhìn trộm ra ngoài qua khe hở nhỏ hẹp.

Sắc mặt Vô Mẫn Quân không được tự nhiên thi lễ với Thái Hậu, mà Thái Hậu đại để cho rằng “Trường Nghi công chúa” là vì lúc trước mình phái nàng đi chịu chết, cho nên mới không tình nguyện hành lễ như vậy, vì thế giận dữ nói: “Trường Nghi, ta hiểu ngươi hận ta, nhưng mà...”

Vô Mẫn Quân xưa nay ngông cuồng, tựa hồ rất ít để ý tới lễ tiết, lại càng không nguyện ý nghe mấy chuyện linh tinh méo mó, trong lòng ta có chút lo lắng, lại thấy hấn vừa chớp mắt lại vô cùng chân thành nhìn Thái Hậu nói: “Thái Hậu, nhi thần làm sao có thể hận người được? Nếu không nhờ người, nhi thần làm sao có thể gặp được một nam tử vĩ đại, hoàn mỹ như Vô Mẫn Quân? Nếu không phải người phái nhi thần đi ám sát hấn, nhi thần cùng hấn chỉ sợ sẽ bỏ lỡ nhau, khi đó nhi thần thật đúng là hối tiếc không kịp...”

Ta ở sau bình phong che ngực, cảm thấy hô hấp có chút khó khăn...

Thái Hậu xanh cả mặt, có lẽ là không hiểu “Trường Nghi công chúa” đang nói thật hay là giả nói, nửa ngày mới nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi... khổ cho người rồi...”

Vô Mẫn Quân vẫn cười: “Không khổ, không khổ.”

Hai người nhìn nhau không nói gì, Vô Mẫn Quân chỉ nhìn về phía Thái Hậu cườngngây ngô, có lẽ cuối cùng Thái Hậu cho rằng “Trường Nghi công chúa” bị điên rồi, liền xanh mặt rời đi. Ta nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị đi ra, cùng lúc đó, lại có người phá cửa sổ mà vào, thân hình mảnh mẽ, rơi xuống đất không tiếng động, là một cao thủ — ta tưởng thích khách, trong lòng căng thẳng, tập trung nhìn vào, thì ra là Nguyên Úc.

Hiện tại ta lại có thời gian cẩn thận đánh giá hấn, một thời gian không gặp mà thôi, hấn lại thay đổi rất nhiều, khỏe mắt trước đây có chút ngả ngón, hiện tại hoàn toàn trầm định, lúc này híp lại nguy hiểm, lại có vài phần sát ý, ngũ quan tuần lãng, mặc dù không bằng Vô Mẫn Quân, nhưng cũng có cảm giác hoàn toàn khác, một thân y phục thị vệ màu chàm để lộ ra thân hình cao lớn, cường tráng.

Thấy một người đột nhiên nhảy vào, còn mang theo sát ý, lại mặc y phục thị vệ, Vô Mẫn Quân cũng lắp bắp kinh hãi, nói: “Người...”

Ta âm thầm kêu khổ, ta còn chưa nói với Vô Mẫn Quân Nguyên Úc là a!

Chỉ thấy sắc mặt Nguyên Úc xám xanh, biểu tình hung ác nham hiểm: “Trường Nghi...”

Vô Mẫn Quân nhếch nhếch miệng: “Sao?” Tay phải đã đặt bên hông, nơi đó có chủy thủ, chính là chủy thủ trước đây ta định dùng để ám sát hấn, hấn không biết vì sao lại rất thích, muốn giữ lấy, ta cũng lười tranh với hấn, liền cho hấn.

Ta liếc mạng nhỏ giọng nói với Vô Mẫn Quân: “Hấn không phải là người xấu, không phải người xấu...”

Nhưng hiển nhiên là Vô Mẫn Quân không nghe thấy.

Nguyên Úc lúc này hơi thu sát khí lại một chút, bỗng nhiên không chút khách khí ngồi xuống, còn tự nhiên nói với Vô Mẫn Quân: “Trường Nghi, vừa rồi ta ở bên ngoài, những lời nàng nói với Thái Hậu ta đều nghe được.”

Vô Mẫn Quân “À” một tiếng, không hiểu nhìn hấn.

Nguyên Úc nhắm mắt: “Trường Nghi, nàng nói thật chẳng? Nàng thích Vô Mẫn Quân... mà không phải vì quốc gia, không thể không gả cho hấn.”

Ngữ khí Nguyên Úc lúc này quái dị, không giống sơ với trước kia, ta ở phía sau bình phong hoàn toàn không hiểu, nhưng ở trước tấm bình phong Vô Mẫn Quân lại bỗng nhiên thu tay lại, mỉm cười: “À... Người nói chuyện đó sao.”

“Phải.” Nguyên Úc có chút khăn trương gật đầu.

Mặt Vô Mẫn Quân giãn ra nói: “Đương nhiên là thật ! Ngươi cũng thấy đấy, Vô Mẫn Quân xuất chúng, khí độ bất phàm, lại là quốc vương Tây Ương quốc... Thử hỏi thiên hạ này, ai hơn được hắn? Ha ha, không nói gạt ngươi, ta mời gặp đã thích hắn.”

... Hắn sao lại càng ngày càng không biết xấu hổ như vậy!

Ta không nói gì nhìn hai người, chỉ thấy sắc mặt Nguyên Úc càng ngày càng cổ quái, cuối cùng hắn bỗng nhiên đau lòng nói: “Trường Nghi, nàng biết rõ tình cảm của ta đối với nàng mà!”

Nói xong, tự nhiên vờn người qua, hung hăng hôn “Trường Nghi công chúa”, cũng chính là, Vô Mẫn Quân... ..

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ta cả kinh kêu lên một tiếng, đẩy tấm bình phong ra đi về phía trước mà Vô Mẫn Quân cũng lập tức phản ứng lại, tức giận mở to hai mắt đẩy Nguyên Úc, chỉ là bây giờ hắn trong thân thể ta mà dáng người Nguyên Úc lại có vẻ cường tráng khôi ngô, vì thế đẩy không được. Ta vừa định tới hỗ trợ, Vô Mẫn Quân đã nhắc chân cứ nhân vậy hung hăng đá một phát vào chỗ hạ thân của Nguyên Úc ...

Ồ oa~... Chỉ thấy Nguyên Úc huynh như cánh điều đứt dây bay ra ngoài, mà cánh điều đứt dây kia vẫn là một con chim cú mèo hoảng sợ ...

Ta đứng yên một chỗ, chỉ thấy Vô Mẫn Quân oán hận, vừa dùng hết sức lau miệng, vừa mắng: “Đoạn tỵ chết tiệt!”

Ai, Vô Mẫn Quân hiển nhiên bị tức đến mức trí óc không rõ ràng, hiện nay hắn là một cô nương, Nguyên Úc thân mật với “nàng” thật ra cũng hợp tình hợp lý, mà cho dù Vô Mẫn Quân giờ phút này là một nam tử, Nguyên Úc nếu khó nén tự mình hôn hắn cũng là hợp tình hợp lý, dù thế nào hắn cũng không nên mắng người khác là đoạn tỵ, cho dù đối phương là đoạn tỵ... cũng không nên nói người ta đoạn tỵ chết tiệt a~...

Nguyên Úc bị đá té trên mặt đất run rẩy, hơn nữa nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần. Ngẩng đầu một cái nhìn thấy ta, cả người lại run lên, phòng chừng tức giận tuôn hết tới đây, cũng thật sự là... Hắn che chỗ bị thương, chậm rãi nói: “Trường Nghi, nàng chán ghét ta như vậy...?”

Ta có chán ghét hay không chán ghét có thể để tới nay nói sau, nhưng Nguyên Úc ngươi... ngươi nhất thiết là nằm nghiêng trên mặt đất, tay ôm phía dưới, biểu tình nghiêm túc như vậy hỏi vấn đề này sao? !

Về phần rốt cuộc chán ghét hay không chán ghét hắn thì...

“Ách, thật ra...” Ta tự nhiên trả lời, nhưng Vô Mẫn Quân lập tức lớn tiếng nói: “Đứng vậy!”

“Không nói gạt ngươi, ta cho tới bây giờ chưa từng thích ngươi, ngươi nhìn ngươi xem...” tay áo Vô Mẫn Quân phất lên, hai tay chống hông, phòng chừng chuẩn bị thể hiện sự khinh bỉ hoàn toàn đối với Nguyên Úc, ta nhanh tay giữ chặt hắn lại, để tránh hắn quá phận.

Nguyên Úc nghe xong lời nói của Vô Mẫn Quân, vẻ mặt u tối, buồn bã. Ai, ** cùng tình cảm đồng thời bị thương, hắn cũng thật sự không dễ chịu.

Ta sợ hắn muốn tìm cái chết, tiến lên hai bước, vẻ mặt ôn hoà nâng hắn dậy: “Ngươi đừng như vậy, kỳ thật...”

Nguyên Úc không chút do dự đẩy ta ra, hai chân run run đứng thẳng lên, bộ dáng thực cổ hủ hết sức, nhưng trên trán rõ ràng có khắc bốn chữ “Thân tàn chí kiên”, thực khiến cho người ta cảm động muốn khóc.

Vô Mẫn Quân còn đang tức giận, khoanh tay trừng mắt nhìn Nguyên Úc, giống như Nguyên Úc nếu hơi có động tác gì đó không thích hợp, Vô Mẫn Quân sẽ không chút do dự giết chết hắn.

Cũng may Nguyên Úc đại khái cũng không còn năng lực lại đi làm xăng làm bậy nữa, chỉ dùng ánh mắt tràn ngập sầu khổ nhìn Vô Mẫn Quân, sau đó khập khiễng nhảy ra ngoài từ cửa sổ.

Ta yên lặng nhìn một màn này, sau đó chậm rãi nói: “Vô Mẫn Quân, Nguyên Úc hắn...”

Còn chưa nói hết, sắc mặt Vô Mẫn Quân trở nên không tốt cắt ngang lời ta: “Ngươi ở đây đã có người thân mật, vì sao cũng không nói cho ta biết? Hại ta vừa rồi mới không kịp phòng bị.”

Ta chun mũi: “Ta thật sự không biết Nguyên Úc phát điên cái gì, trước kia chúng ta chỉ cùng nhau luyện võ, ta chỉ coi hắn như sư huynh của mình.”

Vô Mẫn Quân nhếch nhếch miệng, vẻ mặt khinh bỉ nhìn ta: “Cũng đúng, với đầu óc của ngươi, hẳn là cũng rất khó phát hiện ra hấn thích ngươi.”

Ta chấn động: “Ngươi nói cái gì, Nguyên Úc thích ta? !”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta: “...”

Ta cùng Vô Mẫn Quân mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, khóe miệng hấn mới run rẩy nói: “Nếu hấn không thích ngươi hôn ngươi làm gì? !”

Ta nuốt nước miếng: “Không phải hấn đang thử ta sao...”

Còn tưởng rằng là Nguyên Úc phát hiện ta cùng Vô Mẫn Quân không thích hợp, cho nên mượn nụ hôn này để thử ... Không thể tưởng được mọi chuyện lại phức tạp như thế.

Vô Mẫn Quân liếc mắt khinh thường một cái: “Có loại thử như vậy sao? Huống hồ lời nói cùng ánh mắt của hấn không phải là đã rõ ràng rồi sao.”

Ta vẫn cảm thấy thực không thể tin được, nghĩ lại một chút, ta cùng Nguyên Úc tuy rằng từ nhỏ cùng nhau luyện võ, nhưng dù sao ta cũng là công chúa, cho nên hai người nói chuyện với nhau cũng không nhiều, hơn nữa ta đối với chuyện luyện võ có năng lực dị bẩm thiên phú, đa số người cùng ta cùng nhau luyện võ đều đảm đương vai trò là một cái bao, Nguyên Úc chính là một trong số những bao cát đó.

Bởi vì hấn lớn tuổi nhất, lại khỏe mạnh nhất, cho nên luôn khiêu chiến ta, ta tự nhiên sẽ cũng không khách khí, thường thường đem hấn đánh không còn ra hình người, ta còn nhớ rõ có một lần, ngày hôm sau sau khi hấn luyện võ với ta, sư phó dạy ta luyện công nghi hoặc nói: “Nguyên Úc đâu? Vì sao lại không tới?” Lại nhìn Nguyên Úc mặt mũi bầm dập đứng ở bên cạnh ta, nghi hoặc nói: “Ngươi là ai?”

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, ta cũng lười nghĩ lại, nhưng... Nguyên Úc thích ta, cũng không tránh khỏi rất không có đạo lý.

Chẳng lẽ hấn từ thô lỗ mảy mẩy mắt to Nguyên Úc này là người thích bị ngược đãi?

Trong đầu ta không khỏi tưởng tượng ra bộ dạng hấn vừa bị người đâm đá túi bụi, lại vừa âm thầm vui mừng, nhịn không được cái rùng mình mấy cái.

Lại nhìn Vô Mẫn Quân, hấn đã ngồi xuống ghế, giờ phút này chính là đang cầm gương đồng soi trái soi phải: “Trưởng thành như vậy, tính cách lại như thế, không ngờ còn có người thích, chắc.”

“... Ngươi thử giải thích cho ta một chút cái gì là ‘như vậy’, cái gì lại là ‘như thế’ ...” Trên trán ta gân xanh nổi lên.

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười: “Lòng hai ta là có tương thông, không cần nhiều lời.”

Lòng có tương thông cái đầu ngươi...

Ta thờ dãi, ngồi xuống bên cạnh Vô Mẫn Quân, nâng cằm nói: “Chẳng qua quá ta còn cảm thấy có điểm kỳ quái... Nguyên Úc thích ta? Ai, Nguyên Úc đột nhiên thích ta?”

“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, hiện tại cho dù ngươi muốn cùng hấn cùng một chỗ, cũng là ngàn vạn không có khả năng.” Vô Mẫn Quân thần nhiên nói.

Ta tự nhiên là không nghĩ tới chuyện sẽ cùng Nguyên Úc cùng một chỗ, đừng nói cùng một chỗ, chỉ sợ cho đến bây giờ, trong ấn tượng của ta, Nguyên Úc cũng chỉ từng là một bao cát sư huynh, nay kiêm thị vệ trưởng mà thôi.

Sở dĩ vẫn lặp lại, chỉ là vì quá mức kinh ngạc thôi.

Có thể là do Vô Mẫn Quân nói như vậy, ta liền nhịn không được phản bác: “Cũng không nhất định, cho dù hiện tại ta là ‘Vô Mẫn Quân’, cũng có thể nạp thêm nam thiếp mà.”

Vô Mẫn Quân mỉm cười nhìn ta: “Nếu thật sự như thế, người trong thiên hạ sẽ biết Trường Nghi công chúa là kiên trinh, bất khuất cỡ nào, không chịu cùng người bên ngoài cùng chung phu quân thế nào.”

“... Như là?”

“Còn có thể như thế nào, lại không thể động vào thân thể của ngươi, càng không thể tự mình hại mình, chỉ có thể giết Nguyên Úc.” Vô Mẫn Quân một bộ dáng đương nhiên nói.

“... ..”

Nguyên Úc rất là vô tội...

Thanh trúc xà nhi khấu, ong vàng vĩ sau châm (bị rắn thanh trúc cắn, bị ong vàng đốt). Hai thứ này không độc, độc nhất Vô Mẫn Quân.

Chuyện của Nguyên Úc cũng chỉ là một chuyện nhỏ không cần phải quá suy nghĩ, chỉ trong chớp lát sau ta và Vô Mẫn Quân liền ném chuyện đó ra khỏi đầu, bắt đầu chân chính thương lượng chuyện đại sự.

Cái gì là chuyện đại sự?

Rất hiển nhiên, chính là việc rút cuộc phải làm như thế nào để thân thể chúng ta hoán đổi lại.

Hiện nay Đông Nguyên quốc cùng Tây Ương quốc kết minh, chờ ngày mai tổ chức nghi thức, phải giao nộp khoản thuế hai năm cùng một ít vải vóc trâu bò.

Sau đó để binh lính của Tây Ương quốc rút về nước.

Chúng ta dự tính ở Đông Nguyên quốc năm ngày, hôm nay sắp trời qua một ngày, ngày mai làm nghi thức, ngày kia kêu gọi các tướng sĩ, còn lại hai ngày do Vô Mẫn Quân miễn cưỡng để cho ta có thể ở lại Đông Nguyên quốc thêm một thời gian—— dù sao về sau cũng sẽ không dễ dàng mà trở về được nữa.

Trong hai ngày này, chúng ta còn có thể tích cực nghĩ biện pháp, để xem có thể hoán đổi thân thể của mình về không.

Tương lai nếu thật sự khởi binh với Bắc Xương quốc, đại khái là Vô Mẫn Quân muốn đích thân ra trận, tuy rằng võ công ta không kém, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm, hơn nữa đối với binh pháp, cơ hồ là không biết chút nào.

Nếu quả thực để cho ta ra trận, không chừng chưa lâm trận đã chết sạch hoàn toàn...

Nghi thức tiến hành rất thuận lợi, ngày thứ ba Vô Mẫn Quân giúp ta viết ra một bài diễn văn, ở trên đài của thành Đông Nguyên quốc triệu tập rất nhiều người, cùng Vô Mẫn Quân (Trường Nghi công chúa) tỏ vẻ hai quốc gia quyết tâm liên minh, cũng đem việc này in thành mấy chục vạn tờ báo cáo, dán ở phố lớn, ngõ nhỏ.

Kể từ đó, xem như đã xử lý ổn thỏa, sáng sớm ngày thứ tư, ta cùng Vô Mẫn Quân liền hướng Thái Hậu tỏ vẻ cả thân thể hai người đều không thoải mái, muốn ở riêng trong phòng Đại Thụy cả một ngày, không để cho ai đến làm phiền chúng ta.

Thái Hậu tuy rằng tỏ vẻ đồng ý, nhưng ánh mắt rất phức tạp, dù sao cả hai cùng nhiễm bệnh... có thể khiến cho người ta suy nghĩ linh tinh.

Dù sao hiện tại ta không muốn quan tâm đến mọi người đang suy nghĩ gì, bọn họ nghĩ như thế nào đều không sao cả...

Ta và Vô Mẫn Quân đã chuẩn bị tốt trang phục của thường dân để cải trang ngay từ đầu, lại hơi hóa trang dung mạo cho khác một chút, để tránh bị dân chúng nhận lực tốt nhận ra, sau đó dựa vào khinh công tránh bọn thị vệ thẳng hướng tường thành. Ta nhìn không được nhớ tới tình cảnh lúc trước ta đi ám sát Vô Mẫn Quân, chỉ có thể cảm thán, đại khái thủ vệ của hai nhà chúng ta đều có vẻ không canh phòng nghiêm ngặt.

Lúc trước ta vì đi ám sát Vô Mẫn Quân, từ trong hoàng cung đi ra, đi qua ngã tư đường Vân thành, khi đó quân đội Tây Ương công phá Liễu thành, ở trong Vân thành mọi người liền cảm giác được nguy cơ rất lớn, hoảng thân, quý tộc cầm đầu bỏ chạy không ít, mất một phần bộ phận dân chúng có khả năng cũng bỏ đi, phố xá phần lớn đóng chặt cửa, chỉ có cửa hàng bán lương thực hơi mở ra, ta giả vờ đi mua gạo, hỏi một chút giá cả, đương nhiên một đấu gạo một lạng vàng, chủ quán khó xử giải thích, nói là Liễu thành đã phá, lương thực căn bản là không còn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Khi đó một Vân thành to như vậy, hoang vắng tựa như Bắc Xương quốc nằm bên cạnh sa mạc được ghi lại trong “Tứ quốc đồ chí” (bản đồ 4 nước), không có nước sông rách chảy qua, cũng không có hoa cỏ vui sướng nở rộ, chỉ có vết thương trước mắt khiến cho người ta không đành lòng nhìn tiếp.

Mà nay chẳng qua cũng chỉ mới được nửa tháng, từ sau khi ta cùng Vô Mẫn Quân tuyên bố kết hôn, người chạy trốn tốp năm tốp ba đều đã trở lại, cửa đóng chặt cũng được mở ra, nhóm tiểu thương ngay tại chỗ quây hàng ngay tại chỗ, buồn bán đủ kiểu, thần sắc người dân như thường, thành thoi tự tại lựa chọn vật cần thiết.

Nếu là người không biết tình hình có thể sẽ nghĩ Vân thành vẫn náo nhiệt như vậy, tựa như nửa tháng trước đây phố xá vắng lặng chỉ có lá khô là một giấc mộng dài của ta thôi.

Trong lúc nhất thời cảm xúc của ta trăm mối ngổn ngang, không biết nên vui hay nên buồn.

Vô Mẫn Quân lười biếng đứng ở bên cạnh ta, hần mặc một trường bào nam tử màu trắng, dùng cây trâm bạch ngọc cài lên tóc, hai tay giấu trong tay áo, không cần thận nhìn rất giống nữ quý xuất môn vào ban ngày.

Ta lúc đầu không chú ý, hiện tại nhìn không được nói hần: “Ngươi... Ngươi sao lại mặc thành như vậy.”

Vô Mẫn Quân khó hiểu liếc mắt nhìn ta một cái: “Sao vậy, khó coi?”

Ta còn chưa kịp nói chuyện, hần tiếp tục nói: “Đó cũng không phải là do quần áo.”

“...”

Ta nổi giận dùng dùng vươn tay muốn đập một phát vào cái trán của hần——thật sự cho tới bây giờ, ta đã có thể làm một vài hành động không lưu lại sẹo đổ ivot cơ thể của mình nhưng vẫn đủ để cho Vô Mẫn Quân đau đớn.

Kết quả ngay sau đó, một đôi bàn tay thon dài trắng nõn cầm lấy cổ tay của ta, đồng thời ở bên tai ta vang lên một giọng nam trong sáng: “Ban ngày ban mặt, sao có thể khi dễ một thiếu nữ như vậy?”

Vô Mẫn Quân là nữ tử yếu đuối...

Nội tâm căm giận, ta quay đầu tính lý luận cùng đối phương, ai ngờ vừa quay đầu lại, ta liền không nói ra lời.

Đối phương là một nam tử cực kỳ anh tuấn, khuôn mặt tuấn tú, tóc vẫn chưa được vấn lên, mà là trực tiếp dùng sợi dây màu lam buộc sau đầu, ở hai bên mang tai có 2 lọn tóc nhỏ màu đen thả xuống

... Đây, đây...

Này, không phải là ta đã xem mấy lần trong kịch, sẽ xuất hiện công tử áo trắng mà ta chờ mong đã lâu sao?

Ta trong lúc nhất thời sững sờ, đối phương đại khái đã cho là ta đuối lý, tiếp tục nói: “Công tử có biết hay không, nữ tử như viên ngọc, chỉ nên nâng niu cẩn thận ở trong lòng bàn tay, mới có thể khiến cho nàng từ từ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nếu đối xử thô tục là vạn vạn không thể.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Ta vô cùng đồng ý, liên tục gật đầu, ta tuy rằng chỉ được coi như một khối đá thô, nhưng vẫn hy vọng có người sẽ nâng niu trong lòng bàn tay.

“Xùy.” Vô Mẫn Quân đồng thời phát ra một tiếng cười nhạo khinh thường.

“...” Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Vị nam tử kia có lẽ không thể lý giải vì sao ta rõ ràng đồng ý với những lời hần đã nói, lại muốn “khi dễ” Vô Mẫn Quân như vậy, vì thế nghi hoặc buông tay ta ra, chuyển hướng Vô Mẫn Quân, khiêm tốn lễ phép nói: “Vị cô nương này... Chẳng lẽ không ủng hộ?”

“Đúng vậy, tiện thiếp chính là thích bị người đánh, bị người đá, bị người hung hăng ngược đãi, tốt nhất là dùng roi! Người khác sùng ta ta liền cả người không thoải mái——ngươi thấy ta nói vậy có đúng không, tương công?” Đầu tiên Vô Mẫn Quân mặt không chút thay đổi đối với vị kia nam tử thao thao bất tuyệt, câu sau lại cất cao giọng, phong tình vạn chủng nhìn về phía ta.

Ta: “...”

Tên nam tử áo trắng kia: “...”

“Oa a a a!” Ta toàn bộ phát điên, Vô Mẫn Quân cứ như vậy hủy đi danh tiết của ta! Ai thích bị người khác ngược đãi, bị đánh——a!

Ta không khống chế được tung chân vùng tay đâm đá Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân lại dang hai tay ra nói: “Tướng công, quả nhiên cũng là chỉ có mình chàng thương tiện thiếp!”

“...” mọi người trên đường đã tụ tập vây quanh bên cạnh chúng ta, đều lộ ra ánh mắt không thể tin được nhìn Vô Mẫn Quân.

....

... Ha ha.

Sắc mặt tên nam tử áo trắng kia trở nên trắng như quần áo của hần, ta xấu hổ giữ chặt ống tay áo của hần, nói: “Vị công tử này, nương tử nhà ta vừa mới bị kích thích, nàng ta bình thường không phải như thế... Không biết tôn tính đại danh của công tử là gì?”

Nam tử áo trắng kia miễn cưỡng cười cười: “Ồ... Hóa ra là thế. Tại hạ gọi là Thiên Duy.”

“Thiên Duy?” Tên này có chút kỳ quái, nhưng ta vẫn tận lực học lời thoại thường thấy ở trong sách, cười nói “Tên rất hay, tên rất hay...”

Ta lại tiếp tục hỏi: “Không biết công tử từ nơi nào đến?”

Thiên Duyệt có chút kỳ quái nhìn ta: “Công tử, ngài hỏi nhiều như vậy... làm gì?”

Ta ngượng ngùng nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy gặp được công tử là rất có duyên”

Thiên Duyệt: “...”

“Khụ, ta bỗng nhiên nhớ tới trong nhà còn có việc gấp, xin phép đi trước một bước ...”

Thiên Duyệt không biết vì sao, xoay người muốn bước đi, tay ta dùng lực rất mạnh, bởi vậy xé rách một đoạn tay áo của hắn.

Vô Mẫn Quân vốn im lặng ở bên cạnh, lúc này rốt cục nhìn không được cười ha ha: “Ha ha ha ha, ‘Đoạn tụ’ hàng thật giá thật a ha ha...”=))))

Ta nghĩ hắn có thể là bị Nguyên Úc kích thích, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại, cho nên không để ý đến hắn, ai biết Thiên Duyệt thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn ta một cái, nhanh chóng rời đi.

Ta: “...”

Thiên Duyệt hắn... cũng nghĩ như vậy sao...

Ta xoay người, giữ chặt lỗ tai của Vô Mẫn Quân còn đang cười to kia, dùng hết sức kéo hết đi tới mộ tngỏ nhỏ bên cạnh, quả thật là lao lực quá độ: “Vô Mẫn Quân, ngươi vừa rồi rốt cuộc là muốn làm gì! Thanh danh của hai chúng ta đều bị hủy!”

Vô Mẫn Quân vừa chải vuốt sợi tóc vừa mới bị xõa ra, vừa tự tại nói: “Không có gì, người mới vừa rồi chính là người Bắc Xương quốc, phòng chừng biết ta là người.”

Nếu là có người bên ngoài nghe lén, tất nhiên sẽ bị ba từ “Ta là người” khiến cho hỗn loạn, nhưng ta biết ý tứ Vô Mẫn Quân là nói Thiên Duyệt nhận ra ta là Trường Nghi công chúa.

“Người làm sao mà biết Thiên Duyệt là người Bắc Xương quốc?” Ta có điểm nghi ngờ nhìn về phía Vô Mẫn Quân, dù sao công tử áo trắng đó thấy thế nào cũng đều giống người trong lòng được ta kính nể.

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Hắn nói câu kia, cùng với câu nói bảy năm trước hoàng đế của Bắc Xương quốc nói với phụ hoàng ta giống nhau như đúc, hôm đó hắn mang theo một phi tần, lúc ấy chỉ có ta, phụ hoàng ta, còn có phi tần đó ở đây.”

Vô Mẫn Quân tiếp tục phân tích: “Thiên Duyệt, phải, tên giả này thật quá khém, họ Bắc Xương quốc là Ngô, tam hoàng tử của bọn họ tên là Ung, Ngô Ung bỏ chữ trên đi, chính là Thiên Duyệt.”

Cuối cùng hắn xùy một tiếng, nói: “Con kế thừa phụ thân, cũng không biết cái biến một chút.”

Trong lúc nhất thời ta có chút kính nể, nhưng sau đó lại nghi hoặc nói: “Nếu hoàng đế của Bắc Xương quốc biết người ở đây, làm sao có thể ngu xuẩn đến mức làm cho con hắn... à, nói giống hệt nhau? Nếu hắn biết người là ta, cũng nên biết ta là người.”

Mặt Vô Mẫn Quân không chút thay đổi: “À, lúc ấy ta đang vụng trộm ghé mặt trên xà ngang, chuẩn bị hạ độc vào trong chén rượu của hoàng đế Bắc Xương quốc.”

Ta hồng mắt: “Người khi đó mới mấy tuổi? ! Lại đi làm loại chuyện này? Phụ hoàng người đối với người cũng quá độc ác!”

Vô Mẫn Quân có điểm ngại ngùng: “Ta chính mình vụng trộm đi.”

“...”

Tốt xấu gì cuối cùng ta xem như đã hiểu rõ ràng, đại khái là vua của Bắc Xương quốc muốn sử dụng mỹ nhân kế để hấp dẫn ta? Sau đó thì sao, chẳng lẽ trong ngoài kết hợp muốn giết chết Vô Mẫn Quân? Xem ra Bắc Xương quốc đối với Tây Ương quốc quả thật có ý nghĩ không an phận.

Kể từ đó ta không khỏi lại có điểm đáng tiếc, nếu sớm biết như thế, mới vừa rồi liền vụng trộm cùng người của Bắc Xương quốc trao đổi ánh mắt với nhau, mọi người có thể cùng nhau thương lượng một chút, làm như thế nào để giết chết Vô Mẫn Quân...

【 Một ngày sau, Bắc Xương quốc 】

“Phụ hoàng... Nhi thần kém cỏi.” Một thân ảnh màu trắng phủ phục ở trên sàn bạch ngọc lạnh như băng, phía trước là hoàng đế của Bắc Xương quốc, thân hình cao lớn ngồi trên ngai vị

Quốc vương phẫn nộ vung tay áo lên, ổng đưng bút cùng cái chặn giấy trên bàn bị hất hết xuống đất, phát ra tiếng vang lớn!

“Kém cỏi? Đâu chỉ là kém cỏi! Trẫm thật vất vả để điều tra xem Trường Nghi công chúa thích nhất bộ dạng nam nhân nào, mà ngay cả việc nhỏ ấy người cũng không làm tốt? !”

“Không... Phụ hoàng... Trường Nghi công chúa... vô cùng kỳ quái...” thân ảnh màu trắng run run giải thích.

“Có chuyện liền nói hết ra đi! Cái gì kỳ quái!” quốc vương không kiên nhẫn nói.

“Nàng... Nàng tựa hồ thích bị người khác ngược đãi, đánh... Hôn nữa, Vô Mẫn Quân bên cạnh nàng, dường như... thích nam nhân...”

“...”

“Phụ hoàng... Nhi thân...”

“Thôi!” quốc vương giờ tay lên, khiến cho hắn câm miệng lại.

Sau đó là trầm mặc thật dài, vị đế vương này, tựa hồ là đang lâm vào tự hỏi.

Một lát sau, ông ta trầm giọng nói: “Một khi đã như vậy, bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải đi – luyện – tiên – pháp – cho ta !”

Sau đó hắn âm trầm nói: “Luyện không tốt, phải đi dùng sắc dụ dỗ Vô Mẫn Quân”

“... Ô ô ô ô, nhi thân nhất định cố gắng luyện tập tiên pháp... !”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ta với Vô Mẫn Quân liếc trái liếc phải, xác định là không có người đi theo chúng ta, mới an tâm đi từ con hẻm nhỏ ra đường lớn, vừa đi ra liền nghe thấy tiếng ừng hộ từng đột từng đột.

Ta cùng Vô Mẫn Quân liếc nhau, đi theo hướng đám người đang tụ tập, đẩy mạnh những người cản trở đi vào bên trong, nhìn thấy một tiểu cô nương ước chừng ** tuổi, khuôn mặt tròn tròn, trên đầu có 2 búi tóc như cái bánh bao, làn da trắng mịn, phấn điêu ngọc mài, thoát nhìn mười phần đáng yêu. Chỉ là trên người tiểu cô nương lại mặc quần áo nam nhân – một trường bào màu xanh nhạt, hai tay lại quá ngắn mà tay áo lại quá dài nên che khuất hết cánh tay, trên tay đang ôm một con vật màu trắng lông xu không biết là con chuột hay là con vật gì.

Con vật nhỏ kia đáng yêu như chủ nhân vậy, ánh mắt vừa đen vừa to, sáng long lanh nhìn xung quanh, thấy mọi người ủng hộ, nó liền xoay người nhảy lên trên vai của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương vươn tay trái, cách tay áo hươ hươ, con vật nhỏ kia liền bắt chước vươn tay trái hươ hươ. Tiểu cô nương đáng yêu và con vật nhỏ cùng động tác giống nhau trông thật tuyệt khiến cho người khác không tưởng tượng được, khó trách mọi người đều nhìn không được không ngừng hoan hô.

Tiếp theo, tiểu cô nương đem con vật nhỏ xuống, ném nó lên không trung, dùng sức rất mạnh khiến cho mọi người đều không tự chủ mà nín thở mà con vật nhỏ kia bay lên không trung lại không thấy bóng dáng đâu, ngay sau đó tiểu cô nương liền bắt nó từ trong tay áo ra, chùi tó tui cười nhìn mọi người.

“Tiểu nữ cảm theo bánh bao xuống núi tìm chồng, không có tiền, làm xiếc kiếm tiền, hy vọng mọi người có tiền cho tiền, có vật... ờ cho vật... cảm ơn...”
Tiểu cô nương nhẹ giọng nói, vừa hướng mọi người xung quanh cúi đầu, mà con vật nhỏ trên vai nàng cũng xoay người hướng mọi người cúi đầu, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

Lập tức có người lấy tiền ra, quẳng vào một rương gỗ gần đó.

Ta xem cảm thấy mười phần buồn cười, lại cảm thấy có điểm không lý giả được, cô gái này nhiều nhất cũng chỉ ** tuổi, như thế nào... mà lại xuống núi tìm chồng...

Nghĩ lại nghĩ, nàng đáng yêu như vậy, thật sự làm cho người ta không có cách nào kháng cự, ta lấy ra một quan tiền, gỡ sợi dây ra, đem tất cả tiền đồng quẳng vào rương gỗ.

Vô Mẫn Quân nhú mày, nhỏ giọng nói: “Chắc, nữ nhân...”

Ta không để ý đến hắn, ném tiền vào chỗ rương gỗ, đại để là động tác có hơi mạnh khiến cho tiểu cô nương kia hoảng sợ, chớp mắt nhìn về phía ta, ta hướng nàng cười cười, tiểu cô nương khó xử nói: “Công tử, tiểu nữ... Tiểu nữ sẽ không làm phu nhân của công tử.”

“.....”

“Ha ha ha ha ha ha!” Vô Mẫn Quân bật phát phụt ra một trận cười to khoa trương.

Nụ cười của ta cứng lại: “Tiểu cô nương, ta... cũng không bắt ngươi làm... à, phu nhân của ta, ngươi yên tâm đi.”

Tiểu cô nương ngượng ngùng nói: “Thật không... Sư phụ tiểu nữ nói, nếu có nam nhân hướng ngươi cười rất kỳ quái, thì kẻ đó đều muốn ngươi làm lão bà của hắn, phải cẩn thận một chút...”

“Ồ, lời nói của sư phụ ngươi cũng có lý” ta nói không rõ ràng, chỉ có thể nói “Tóm lại, ta...”

Ta kéo Vô Mẫn Quân một cái: “Ta đã có phu nhân rồi.”

“Vâng!” Tiểu cô nương cao hứng gật gật đầu.

Vô Mẫn Quân: “...”

Nếu mà nói như vậy, tiểu cô nương này đại khái nói là xuống núi tìm kiếm sư phụ, chứ không phải trượng phu...

(lúc trước bé này nói xuống núi tìm phu, bạn này lại tưởng là trượng phu nên tò đề là tìm chồng nhé)

Tiểu cô nương kia nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đều đã đi hết, nói với ta và Vô Mẫn Quân: “Cám ơn, tiểu nữ tên là Tư Đồ Hữu Tình, Tình trong Trời nặng (??)”!

“À, ta...” Ta nhất thời không bịa ra được một cái tên, thuận miệng nói “Ta tên là Thiên Duy.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Tư Đồ Hữu Tình lại có vẻ không quan tâm đến tên của ta lắm, chỉ nhỏ giọng nói: “Đêm nay các ngươi sẽ gặp phải tai ương chảy máu, nhớ phải cẩn thận!”

“Bánh Bao” trên vai nàng cũng phụ họa tạo ra âm thanh “Chi, chi!”, bộ lông xù cũng run lên tưng tưng, đầy vẻ sợ hãi.

“...” Ta lúng túng nói “Ừ, cảm ơn nhé...”

Tư Đồ Hữu Tình ôm lấy lương gỗ, nháy mắt một cái với ta: “Cám ơn công tử! Lần sau gặp lại! Nhớ rõ, tiểu nữ ăn mỳ không thêm hành!”

Bánh Bao: “Chi, chi, chi!”

“...” Sao lại hỗn loạn như vậy.

Vô Mẫn Quân ở bên cạnh cười ngả nghiêng, hiện tại rốt cục cũng ổn định lại tinh thần, xoa bụng nói với ta: “Vân Kiều, ngươi không phát hiện ra một chuyện sao?”

“.....”

“Hồi nãy các ngươi như vậy, thoát nhìn bánh bao còn có vẻ có đầu óc hơn ngươi, ha ha ha ha ha...”

“.....”

Việc xuất cung đi kiếm cao nhân cứ như vậy ngưng hẳn — ta kéo lỗ tai Vô Mẫn Quân, hùng hổ kéo hắn hỏi cung.

Sau khi trở lại trong cung với Vô Mẫn Quân, chúng ta tự phân công nhau trở lại tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hắn ở bên kia có xảy ra vấn đề hay không ta không biết, nhưng ta bên này... xảy ra một chút vấn đề.

Bởi vì nhị tỷ của ta, Trường Hòa công chúa, tự nhiên lại đến cầu kiến.

Tổng cộng ta có ba tỷ tỷ, một muội muội, một đệ đệ, mà Trường Hòa là thứ hai.

Ta trước nay luôn luôn không được coi là hòa hợp lắm với Trường Hòa, cũng không phải nguyên nhân đặc biệt gì, bởi vì tỷ ấy rất được sủng ái, cũng không có ánh mắt gì với ta, tuy không đến mức châm chọc khiêu khích, nhưng trên cơ bản là không nhớ rõ có một muội muội như ta.

Có một lần hiếm có, thái hậu hiện tại, cũng chính là hoàng hậu nương nương lúc đó cho ta cùng đi dạo chơi đầu xuân trong ngự hoa viên. Năm ấy ta mười ba tuổi, thật sự là cái gì cũng không hiểu, càng không hề có xiêm y và trang sức đẹp, cuối cùng chỉ có thể lúng túng mặc xiêm y cũ đi dạo trong ngự hoa viên, trên đầu đeo cũng chẳng qua chỉ là hai cây trâm xanh biếc.

Đại tỷ, tam tỷ, ngũ muội đều rất đẹp, nhóm phi tần lại nhân cơ hội khoe sắc, so với hoa nở đầu xuân càng thêm muôn hồng nghìn tía, chỉ một mình ta, đại khái ngay cả lá cây cũng không bì được, chỉ có thể... à, coi như đất đen.

Mọi người nhìn thấy cũng không nói gì, đại tỷ có vẻ là người tốt, đem kẻ phụ trách bọn hạ nhân hầu hạ trang điểm ta mắng một trận, Tam tỷ im lặng, nhị tỷ lại ở trước mặt mọi người rút một cây trâm ánh vàng rực rỡ trên đầu xuống đưa cho ta.

Từ nhỏ tới giờ, ta lần đầu tiên biết được thế nào là tình cảm tỷ muội, vừa mới chuẩn bị cảm động, nàng lại thản nhiên nói: “Này, thưởng cho người.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Ta tức giận trực tiếp đem cây trâm đâm vào giữa trán nàng, cũng may lúc đó do ta quá tức giận, tay run lên bằng không với sự chuẩn xác của cánh tay ta chỉ sợ nàng ta thật sự sẽ bị ta đâm chết.

Sau đó ta cũng không tham gia những hoạt động lớn nhỏ trong cung đình nữa.

Đối với Trương Hòa, ta thật sự không thể bày ra một sắc mặt hòa hoãn, nhưng cũng không thể cự tuyệt đành để cho nàng ta vào.

Sau khi nàng tiến vào, ta cũng chỉ có thể cứng ngắc mà nhìn nàng.

Đại khái là sắc mặt ta thật sự không tốt lắm, Trương Hòa sau khi hành lễ xong, liền có chút xấu hổ nói: “Tây hoàng...”

Bốn nước đông tây nam bắc, hai nước ở tây bắc xưng là hoàng, đông nam là đế. Cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, nhưng người của các quốc gia chỉ thừa nhận hoàng đế của nước mình, cho nên bình thường đều trực tiếp gọi “Bệ hạ” hoặc là “Hoàng thượng”, xưng hô Tây hoàng như vậy, ta thật sự đã lâu không nghe thấy.

“Ừm.” Ta thản nhiên đáp trả “Người là...?”

Trương Hòa càng thêm xấu hổ: “Nô tì là tỷ tỷ của Trương Nghi, Trương Hòa công chúa, ngày hôm qua Tây hoàng mới gặp qua.”

“À.” Ta ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, Trương Hòa phụ họa cười gật đầu, ngữ điệu của ta lại thay đổi, nói “Có chuyện gì sao?”

Trương Hòa nói: “Kỳ thật, cũng không có chuyện gì lớn...”

“Vậy sao, vậy người đi đi.” Ta gật gật đầu.

Trương Hòa: “...”

“Kỳ thật, cũng không phải là việc nhỏ.” Trương Hòa ngập ngừng nói.

Ta học bộ dáng của Vô Mẫn Quân, cảm giác rất không tệ, nhưng thấy Trương Hòa như thế, lại có điểm không đành lòng, nhân tiện nói: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Trương Hòa cúi đầu, một lát sau, không khỏi thẹn thùng nói: “Trương Hòa là muốn hỏi, không biết hậu cung của Tây hoàng có thể ở hay không...?”

Nàng nói tới đây, trong lòng ta liền có chút hiểu rõ, đồng thời nghe thấy tiếng vang rất nhỏ, một bóng đen rất nhanh xẹt qua bình phong sau lưng Trương Hòa, phi thẳng lên trên.

Là Vô Mẫn Quân.

Đại khái là hẳn không có việc gì nhằm chán đi tìm ta, kết quả thấy Trương Hòa ở đây liền rõ ràng trốn đi để xem kịch vui.

Chuyện này vì sao lại có chút quen thuộc?

Ta nghĩ lúc trước hẳn nói với ta bảy năm trước hẳn trốn ở bên trên nghe lén, à, việc đó với hiện tại cơ hồ chẳng phải là giống nhau như đúc sao?

Bảy năm rồi, người này một chút tiến bộ cũng không có...

Ta làm bộ như không phát hiện ra hắn, nói với Trương Hòa: “Đương nhiên là không.”

Trương Hòa ngẩn người, nói: “Nhưng mà... ngài là Tây hoàng, hậu cung ba ngàn mỹ nữ cũng là bình thường hơn nữa...”

Ta ngất lời nàng: “Người chưa từng nghe qua ‘Ngoài đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phản đại vô nhan sắc’ (quay đầu nhìn thấy một nụ cười, lục cung rộng lớn không nhan sắc → mình chém nhé=. =) sao?”

Trường Hòa ngẩn người: “Ngài đang nói Trường Nghi...?”

...Ánh mắt kia là sao.

Ta nghiêm túc nói: “Đúng thế.”

Khóe miệng Trường Hòa giật giật: “Nhưng muội ấy... kỳ thật lớn lên... cũng cũng không...”

Người cho là người lấp bắp, ta sẽ không biết ý của người nói là gì?!

Ta nói: “Khụ, sắc đẹp của Trường Nghi, son phấn dung tục như các người tất nhiên là không hiểu, Trường Nghi chính là... à, “Phù dung trong làn nước, tựa nét đẹp tự nhiên”... biết chưa?”

Trường Hòa xấu hổ nói: “Cũng không hiểu lắm.”

“...” Ta nghe thấy Vô Mẫn Quân lặng lẽ phát ra một tiếng cười nhạt.

Trường Hòa không có võ công, thính giác cũng không thính như ta, cho nên không phát hiện ra, vì vậy chỉ nhếch nhếch khóe miệng: “Thật không... Phải, phải... Tây hoàng thích Trường Nghi như vậy, thân làm tỷ tỷ, cũng... thấy vui cho muội ấy.”

Ta nhận lấy lời khen đó: “Ta thay nàng cảm ơn người.”

“... Không cần.” Trường Hòa khoát tay áo, xin cáo từ.

Trường Hòa vừa đi, Vô Mẫn Quân liền phi thân xuống, trên mặt lộ ra nét cười rõ ràng, mặt ta có chút đỏ: “Cười cái gì mà cười!”

Vô Mẫn Quân nói: “ ‘Đóa phù dung trong nước, tựa nét đẹp thiên nhiên’...”

Ta phụng phịu nói: “Thì sao?”

“À, không có gì, tùy tiện nói hai câu.” Vô Mẫn Quân cười cười tới mức cứng cả mặt.

Ta cố tình hỏi hấn: “Người tới đây làm gì?”

Vô Mẫn Quân lười biếng ngồi xuống chiếc ghế thái sư: “Đến để ngủ.”

Ta không hiểu lắm: “Người tới nơi này ngủ làm gì?”

Vô Mẫn Quân không trả lời, chỉ nói: “Ngày mai chính là ngày cuối cùng, sau khi trở về Đông Nguyên quốc đã khó còn khó hơn.”

Trong lòng ta có chút buồn phiền: “Đúng vậy, ài.”

Vô Mẫn Quân cười cười, không nói cái gì nữa, ta cũng lười đuổi hấn đi, ôm đầu gối ngồi dưới đất, hai người trong lúc đó hiếm khi không khác khẩu hay kêu gào, im lặng khiến cho người ta có chút sợ hãi.

Một lát sau.

“Khò khò khò...”

Khóe miệng ta run rẩy, ngẩng đầu lên, chỉ thấy đầu Vô Mẫn Quân lệch qua một bên ghế, đã bắt đầu ngáy rồi.

... Ta chỉ biết, bầu không khí thương cảm trong lúc đó của chúng ta cho tới bây giờ chỉ là ảo giác.

Vô Mẫn Quân đang ngủ ở trên ghế thái sư, ta giúp hấn đắp chăn, bản thân mình thì ngủ trên giường, buổi sáng ra khỏi cung lâu như vậy, quả thật rất mệt mỏi.

Nhưng tới nửa đêm, ta bị một thanh âm khiến cho tỉnh dậy.

Ta thật cẩn thận chậm rãi ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn trái nhìn phải xung quanh, chỉ thấy Vô Mẫn Quân cũng giống như ta, tròn tròn mắt xem xét bốn phía.

Người đến cũng không nhiều, nghe thanh âm ước chừng có bốn tên, nếu mà ta nghe mà không được thì có chút khủng bố.

Vô Mẫn Quân đứng lên, hoàn toàn không động đậy thân thể, hô hấp tự nhiên giống như một người bình thường đang ngủ.

Ta bỗng nhiên nghĩ đến đêm hôm đó ta đi ám sát hắn, hắn đại khái cũng là dùng phương thức giống vậy dụ ta.

Lúc ấy ta muốn giết hắn, hiện tại lại cùng hắn né tránh người khác ám sát, thật sự là ý trời khó đoán.

Vô Mẫn Quân khoát tay với ta, ta lặng yên không một tiếng động trốn về một góc với hắn, ta ngừng thở, không bao lâu bên ngoài truyền đến thanh âm thị vệ bị đánh choáng váng, sau đó có người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Chỉ có một người đi đến, hắn không chút do dự trực tiếp đi về chỗ giường, mà trên thực tế chúng ta đang ở bên cạnh giường. Người này vừa đến bên giường, Vô Mẫn Quân liền phi thân ra, điểm trúng huyệt đạo sau gáy hắn.

Người nọ còn chưa kịp có phản ứng gì, trở nên mềm nhũn, Vô Mẫn Quân đặt hắn lên trên giường, sau đó trốn về trong góc, ngừng thở giống như ta.

Ta ngạc nhiên không thôi, không ngờ hắn lại dùng chiêu thức đê tiện này.

Quả nhiên, không lâu sau, ba người bên ngoài thấy người đầu tiên vẫn chưa đi ra liền cùng tiến vào, bọn họ đều có chung một động tác vung đao hướng về phía giường, muốn chém người trên giường.

Người trên giường cũng vừa tỉnh lại, lập tức phản kích ngược lại, bốn người rối loạn thật vất vả nhờ vào ánh trăng bên ngoài chiếu vào mới phát hiện đều là người một nhà đã hao phí rất nhiều thể lực. Ta và Vô Mẫn Quân nhân dịp xông ra ngoài, đao sắc chặt mạnh giải quyết hai tên, tiếp mấy chiêu với những tên còn lại rồi cũng dễ dàng không chế được bọn họ.

Nhìn bốn tên áo đen ngã xuống đất hôn mê, bỗng nhiên nghĩ đến sáng nay Tư Đồ Hữu Tinh nói “Tai ương chảy máu, không khỏi có điềm buồn cười, đâu có tai ương chảy máu đâu?”

Vô Mẫn Quân lắc lư đi tới cửa, háng giọng kêu to: “Có thích khách a —— người đâu mau tới ——!”

Hắn lên dùng vài phần nội lực, thanh âm rất lớn, không bao lâu trong cung liền vang lên những tiếng động, còn có một đại đội nhân mã chạy về hướng này.

Ta cảm thấy buồn cười, đi vài bước về phía Vô Mẫn Quân, nhất thời thay đổi sắc mặt ——

Ở chỗ ánh trăng chiếu xuống, chỉ thấy chỗ móng Vô Mẫn Quân, có một vũng máu rất to!

Vừa có ánh trăng vừa có máu... Quả nhiên là tai ương chảy máu!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ta run run mở miệng: “Vô... Vô Mẫn Quân...”

Vô Mẫn Quân còn đang gào to ở bên ngoài, nghe thấy ta gọi, hắn quay đầu nói: “Làm sao vậy?”

“Ngươi... Ngươi đổ máu...” Ta nuốt nước miếng, tiếng nói bắt đầu run lên, “Rất nhiều...”

Vô Mẫn Quân lười biếng nhìn ta: “Ngươi đang nghi ngờ trình độ của trẫm sao? Hừ? Trẫm mười tuổi là có thể...”

Ta hồng mắt: “Cả móng ngươi đều là máu kìa !!!”

Vừa vặn một đội thị vệ chạy tới.

Mọi người: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta suýt khóc, vọt tới bên cạnh hắn, quát mấy tên thị vệ: “Nhanh đi kêu Thái y đi! Đứng thất thần ở đây làm gì! Để lại mấy người ở lại thu dọn đám thích khách bên trong!”

Mọi người như ong vỡ tổ chạy đi làm việc, ta vội vàng lôi kéo Vô Mẫn Quân: “Sao lại thế này, ngươi... hóa ra bị bọn chúng đâm bị thương ở móng cũng không biết! Ngươi cũng quá không cẩn thận, xem xem, nhiều máu như vậy... Ngươi sao lại thế này... không có cảm giác sao?”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Người còn dám nói võ công của người tốt à, cái loại trình độ này cũng khiến người bị thương được...”

“...”

“Ô ô... không biết có để lại sẹo hay không đây...”

“...”

“Ô ô ô ô...”

Vô Mẫn Quân vẫn rất trầm mặc.

Ta có chút kỳ quái, giúp đỡ hắn: “Làm sao vậy? Có phải hiện tại đã cảm thấy đau rồi không?”

Vô Mẫn Quân cầm tay ta, thản nhiên nói: “Kỳ thật... Ta nghỉ...”

“?”

“Là tới tháng rồi”

Vô Mẫn Quân từ từ nói xong câu đó, sắc mặt đen thui giống như màn đêm phía sau vậy.

Tháng, đó là cái gì vậy?

Khái niệm tháng với ta rất mơ hồ, chỉ biết là phi tần hậu cung nếu đến tháng sẽ không thể hầu hạ phụ hoàng, nhưng cụ thể là cái gì, ta vốn không có kinh nghiệm. Nhưng đến tháng sẽ đổ máu? Quái dị thật...

Hiện tại Vô Mẫn Quân vừa nói như vậy, ta nhất thời có chút hoài nghi: “Ta...ta ít đọc sách... Người đừng gạt ta.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Cứ trì hoãn như vậy một lúc, đám thái y đã vội vàng chạy tới, Thái Hậu, chúng phi tần, thậm chí hoàng đệ cũng đều đến đây.

Thích khách đã bị lôi đi rồi, đang bị ép cung xem ai phái tới —— kỳ thật đại khái cũng đoán được, không phải hoàng thất Bắc Xương quốc thì chính là dân chúng Đông Nguyên quốc, đến ám sát bạo quân là ta.

Nhưng nếu đều đã đến đây, mọi người cũng phải làm chút chuyện, chờ Thái y bắt mạch cho Vô Mẫn Quân, xác nhận vô sự, chỉ là đến tháng, đám mama trong cung liền dẫn Vô Mẫn Quân đi, dạy hắn cách xử lý khi đến tháng ra sao.

Ta từ đầu tới đuôi đều rất nghi hoặc, không biết rốt cuộc tháng là cái gì, nhưng thân là hoàng đế Tây Ương quốc, vẫn phải cứng rắn không để lộ ra vẻ tò mò.

Trong lúc chờ Vô Mẫn Quân quay lại, Thái Hậu ngồi xuống bên cạnh, nói với ta: “Tây Hoàng.”

“... A, ừm” Ta hoàn hồn.

“Kỳ thật không nói gạt ngài, ai gia vẫn nghĩ rằng, ngài đối với Trường Nghi đều không phải là thật tình, nhưng hiện tại ta đã biết, thì ra ngài thật sự yêu nó.”

“Á...?” Bà ta làm sao mà biết được, ngay đến chính ta cũng còn không biết...

Nhưng Thái Hậu nói xong câu đó không nói thêm câu nào nữa, chỉ nhìn xa xa có chút suy nghĩ.

Ta có hơi xấu hổ, đứng dậy tùy tiện đi lại một chút, ai biết chưa đi được mấy bước, lại bị Nguyên Úc cản lại.

Hiện tại nhìn thấy Nguyên Úc, ta vẫn có vài phần nghi hoặc cùng với ngượng ngùng, đang định đi vòng qua hắn, Nguyên Úc liền chủ động nói: “Ta... vốn tưởng rằng người đối với Trường Nghi không phải là thật tình, thì ra... là ta nghĩ sai rồi.”

“...” Rốt cuộc là nhảy ra kết luận như thế nào vậy!

Nguyên Úc thờ dãi: “Trường Nghi công chúa chỉ là đến tháng mà người đã đổ cả hốc mắt... Ai, ta vụn vụn không thể bằng được. Lần trước ta nhất thời hồ đồ, mong rằng Tây Hoàng thứ tội.”

“...”

Hóa ra là vì chuyện này... Ta không biết nên nói gì, chỉ có thể run rẩy khòe miệng nói: “À, không có gì, ừm, hần là ...”

Một lát sau Vô Mẫn Quân rút cục trở về, ta vội vàng đứng dậy, ra vẻ quan tâm đi tới an ủi, sắc mặt Vô Mẫn Quân thật không dễ nhìn, thản nhiên nói một câu “Không sao” rồi thôi, những người khác thấy chính chủ vô sự, ta cũng có chút bình tĩnh, vì thế tự an ủi là đã xong.

Thái Hậu kéo Vô Mẫn Quân, nói lời thăm thía: “Hôm nay ngươi đã trở thành một thiếu nữ chân chính ...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta sợ Vô Mẫn Quân sẽ phát điên, vội vàng đáp lời: “Đúng vậy đúng vậy, ha ha, nàng cần nghỉ ngơi, Thái Hậu và mọi người đi trước đi.”

Thái Hậu gật gật đầu, mang theo đám hậu cung phi tần chậm rãi rời đi.

Hai người ta và Vô Mẫn Quân đi vào trong phòng, rút cục to gan nói chuyện, ta vẫn cố vẻ không ổn định, lời kéo hần khóc không ra nước mắt: “Ngươi vừa mới đi học cái kia, ta đã bị ngươi nhìn thấy hết rồi?”

Mặt Vô Mẫn Quân đen thui: “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi muốn sao? !”

Dừng một chút, hần còn nói: “Huống hồ... ngươi thực quá không bình thường a! Ngươi đã mười sáu, sao giờ mới bị!”

Ta: “... Cái này không phải trọng điểm được không? Ô ô ô, ta bị ngươi nhìn sạch, lại không học được chuyện xử lý đến tháng như thế nào, về sau nếu chẳng may đổi trở lại thì phải làm sao bây giờ!”

Vô Mẫn Quân do dự một lát, nói: “Đến lúc đó, ta dạy cho ngươi...”

“Cám ơn ngươi nhé!” Ta phát điên, “Không cần !!! “

Vô Mẫn Quân nhún nhún vai, không thèm nhắc lại.

Ta thờ dài, quả thực là tâm lực đều lao lực quá độ, lăn lên giường, tròn tròn mắt làm thế nào cũng không ngủ được, hiển nhiên Vô Mẫn Quân cũng giống ta, một lát sau hần liền gọi ta: “Ồi chao, Vân Kiều.”

“Làm sao.” Ta tức giận nói.

Hần áp úng: “Kỳ thật... nữ nhân các ngươi thực vất vả a.”

“... Ngươi muốn thảo luận chuyện này với ta sao?”

Vô Mẫn Quân ngồi xuống, thờ dài: “Ta vốn tưởng rằng đến tháng cũng chỉ là chuyện bình thường, không ngờ lại phiền toái như vậy... Hơn nữa... Bụng... còn rất đau.”

Nghe ngữ điệu Vô Mẫn Quân có chút thẹn thùng, ta nhanh chóng trùm chăn: “A... Khò... khò...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Hần nói với ta chuyện đó thì có ích lợi gì, ta tuyệt không hiểu được chưa? ! Ngày mai “nàng” nên đi tìm Thái Hậu đi, hai người nói chuyện với nhau, có khi còn có thể trở thành bạn bè thân thiết!

Ta táo bạo ngáy một cái, tiếp tục giả bộ ngủ, trong lúc bất tri bất giác liền ngủ thật.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ta dụi mắt nhìn khắp xung quanh, lại phát hiện Vô Mẫn Quân đã đi mất.

Tối hôm qua khô sở lâu như vậy, hần cũng thật là có tinh thần.

Ta ngáp một cái đứng dậy, bọn hạ nhân lập tức tiến vào giúp ta rửa mặt chải đầu, chuẩn bị ăn sáng, sau khi ăn xong, vừa vặn Vô Mẫn Quân cũng đã trở lại, hần đi lại chậm chạp hơn so với bình thường, có lẽ là vì đến tháng.

Kỳ thật những chuyện này vốn là ta phải chịu nhưng một đại nam nhân như hần lại phải thay ta chịu, cũng rất đáng thương ...

Lại nghĩ tới hành vi tối qua của ta, ta nhất thời cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, vội vàng đi lên trước đón hần: “Ngươi đi đâu vậy ? Thân thể có tốt không...”

Vô Mẫn Quân lười biếng nói: “Tìm Thái Hậu.”

“...” mặt ta nhất thời đen mất một nửa.

Thật đúng là bị ta nói đúng sao...

“Người... người tìm Thái Hậu làm gì...”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái: “Người nghĩ đi đâu vậy? Ta lấy thân phận của người đi nói chuyện với bà ta, Đông Nguyên quốc cùng Tây Ương quốc nếu muốn kết minh, như vậy đối phó với Bắc Xương quốc là chuyện chính của cả hai nước, mặc dù Đông Nguyên quốc hiện tại có chút nghèo túng, nhưng việc xuất binh, xuất chút tiền tài, không thể thiếu.”

Ta kinh hãi: “Vậy Thái hậu phản ứng thế nào? Chẳng phải sẽ giận dữ sao, nói người lập gia đình liền quên máu mủ, cư nhiên giúp đỡ Tây Ương quốc lợi dụng Đông Nguyên quốc?”

Vô Mẫn Quân có chút kinh ngạc: “Người thực rất hiểu bà ta.”

“...” Ta khóc nói: “Người rất tự tiện, cũng không thương lượng cùng ta một chút.”

Vô Mẫn Quân ngồi xuống ghế: “Người tới tháng cũng không hề thương lượng cùng ta một chút đâu.”

“...”

Đó là chuyện ta có thể quyết định sao? ! Còn thương lượng gì!!

“Vô Mẫn Quân! Người không cần cố tình gây sự! Ta biết người tới tháng nhất định rất khó chịu, nhưng... nhưng chuyện này cũng không phải vấn đề của ta!” Ta tức giận chỉ hấn.

Vô Mẫn Quân kì quái nhìn ta: “Không phải vấn đề của người, chẳng lẽ lại là vấn đề của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Thực không có cách nào nói chuyện với hấn !

Ta thờ phỉ phỉ lắc lắc tay áo: “Quên đi, không nói với người... Dù sao Đông Nguyên quốc có muốn xuất binh cũng không có nhiều lắm, về phần tiền tài, vì phải cống nộp Tây Ương quốc, hơn nữa mấy năm liên tục chiến loạn, quốc khố đã trống rỗng rồi, người đừng nghĩ tới.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Nhưng Thái Hậu cùng hoàng đệ người đã đáp ứng rồi.”

“Bọn họ đáp ứng rồi?”

“Đáp ứng hay không cũng không phải do bọn họ quyết định” Vô Mẫn Quân nhìn ta cười cười, “Đại khái bọn họ cũng hiểu được, chỉ có người rất khó cam đoan Vô Mẫn Quân sẽ không đổi ý.”

“...”

Khó trách người khác nói, nữ nhân một khi đến tháng tính tình sẽ không tốt, hoặc là trở nên táo bạo, hoặc là trở nên kỳ quái, trước đây Vô Mẫn Quân vốn tâm tình bất định, hiện tại lại còn như vậy...

Ta trừng mắt nhìn hấn, Vô Mẫn Quân uống ngụm trà, coi như không thấy.

... Không đúng, dù sao hiện tại ta mới là hoàng đế Tây Ương quốc, đến lúc đó, người vung tay ra lệnh là ta...

Ta âm thầm an ủi chính mình ở trong lòng, sau đó hằm hừ ngồi xuống: “Quên đi, mặc kệ người.”

Vô Mẫn Quân đại khái cảm thấy lần này hấn lại là người thắng, có chút vừa lòng, nhìn ta cười cười.

Ta cũng nhìn hấn cười cười.

Ai, mặc dù thân thể trao đổi... Nhưng lòng người, vẫn là cách một tầng bưng.

* * *

Ngày cuối cùng ở lại Đông Nguyên quốc, ta cùng Vô Mẫn Quân tách ra hoạt động, ta lại vụng trộm xuất cung lần nữa, muốn nhìn lại Đông Nguyên quốc thêm một chút, nhìn thêm quốc gia đã sinh ra ta nuôi ta lớn thêm một chút còn Vô Mẫn Quân thì ở trong cung ăn đồ ngọt, rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn mứt gì đó.

Kỳ thật khi đến tháng, phụ nữ không nên đi lại nhiều, nhưng ngày hôm sau ta cùng Vô Mẫn Quân vẫn chọn rời đi, bởi vì dù sao Đông Nguyên quốc cùng Tây Ương quốc vẫn có khoảng cách nhất định, thời gian đi qua đi lại cũng rất nhiều, không thể tiếp tục nghỉ ngơi, bằng không sợ rằng bên trong Tây Ương quốc sẽ hỗn loạn.

Huống chi ta là người tập võ, thân mình khỏe mạnh hơn so với những cô nương bình thường, ngoại trừ buổi tối đầu tiên Vô Mẫn Quân tỏ vẻ đau bụng ra thì không có vấn đề gì lớn.

Giống như khi đến, chúng ta cũng chậm rãi trở về Tây Ương quốc, lần này còn mang theo rất nhiều trân bảo từ hoàng cung Đông Nguyên quốc, bởi vì liên quan đến chuyện xuất binh của Đông Nguyên quốc, khoảng cách giữa ta và Vô Mẫn Quân vốn sắp biến mất lại tiếp tục xuất hiện, ta cùng hắn quả thực là hai kẻ trười sinh đã ghét nhau.

Thuận lợi trở lại Tây Ương quốc, những chuyện trong nước được Thái Sur xử lý không tồi, ta lấy thân phận Vô Mẫn Quân chính thức bắt đầu xử lý triều chính, chẳng qua người làm triều hàng ngày là ta, người phê duyệt tấu chương, người hạ lệnh cuối cùng đương nhiên là Vô Mẫn Quân.

Ta và Vô Mẫn Quân cũng không ngủ cùng một phòng, bởi vì Vô Mẫn Quân cũng chưa chính thức gả cho ta.

Điều này chứng minh việc hôn sự giữa ta và Vô Mẫn Quân cũng sắp cử hành... trong tình huống ngoài mặt trong lòng không vừa ý giữa hai chúng ta.

Tiền đề bằng hà, cử hành đại tang cả nước đã gần hai tháng, qua một tháng tang sự nữa, ta và Vô Mẫn Quân có thể bắt đầu thành thân, hôn lễ hoàng gia —— hơn nữa cả hai bên đều là hoàng gia —— hôn lễ như vậy tất nhiên là vô cùng long trọng, tuy rằng còn hơn một tháng, nhưng hôn sự đã bắt đầu lạng lẽ thu xếp rồi.

Trang phục của ta cùng Vô Mẫn Quân đã bắt đầu làm, nghe nói phải mất khoảng một tháng mới có thể làm xong, ta thật sự không thể tưởng tượng được bộ quần áo thế nào mà phải làm trong một tháng mới xong, nhưng thợ may lại uyển chuyển nói như vậy đã đẩy nhanh tốc độ nhất rồi.

Sau ta mới biết, trên quần áo Vô Mẫn Quân sẽ mặc, phải thêu ước chừng chín ngàn chín trăm chín mươi chín viên trân châu, ta ước tính đại khái sức nặng, nhìn không được cười ha ha tỏ vẻ vừa lòng.

Về phần những viên ngọc sẽ thêu trên áo của Vô Mẫn Quân, đều có quy định nghiêm khắc về sức nặng, nhưng ngoại trừ mũ phượng, bởi vậy ta có ý dận, những viên ngọc đính trên mũ phượng, trăm phượng, đều yêu cầu phải càng lớn càng tốt, trang sức cũng phải càng lớn càng tốt, càng nặng càng tốt.

Viên quan phụ trách may lễ phục: "..."

Vô Mẫn Quân không biết việc này, cuộc sống vẫn thật vui vẻ như trước, đối với chuyện thành thân sắp tới tựa hồ có chút chờ mong, không biết lúc nhìn thấy bộ trang phục nặng như bò Tây Tạng này, không biết còn có thể cười ha ha ha được không.

Hôn lễ ngày càng gần, những ngày này ta cùng Vô Mẫn Quân lựa chọn... đi dạo lung tung trong cung.

Chỉ là để tăng tiến tình cảm mà thôi... Ừm, kỳ thật là ý tưởng của Thái Sur, ông ta thấy chúng ta một kẻ chăm chú phê duyệt tấu chương, một kẻ chỉ ăn ăn ngủ ngủ, cả ngày tựa hồ không nói gì thật sự có chút không thích hợp.

Ai, kỳ thật ông ta không biết, đêm nào, Vô Mẫn Quân cũng vụng trộm tới phòng phê duyệt tấu chương, còn ân cần dạy bảo ta một ít chuyện quan trọng, chúng ta nói chuyện nhiều không đếm được... Chỉ là không thể nói chuyện thân thiết với nhau được.

Ta cùng Vô Mẫn Quân dùng miệng lưỡi châm chọc lẫn nhau là bình thường, hiện tại lại tán bộ cùng nhau, thực có chút xấu hổ —— đương nhiên, chỉ có mình ta là xấu hổ, Vô Mẫn Quân vô cùng nhân nhã, từng từng đi phía trước.

Ta cũng có chút hiểu biết về hoàng cung Tây Ương quốc, bởi vì lần trước đến ám sát hắn đã dò xét một phen, chẳng qua cụ thể là phong cảnh chỗ nào đẹp vẫn do Thái Phò vẫn phải cố ý dẫn dò.

Trong ngự hoa viên của hoàng cung Tây Ương quốc có một hồ nước, Thái Phò nói phong cảnh nơi này không tồi, ta liền dẫn Vô Mẫn Quân tới đó.

Lúc tới hồ, lại vừa vặn gặp mấy tên thái giám đang đổi nước trong ao, thấy ta cùng Vô Mẫn Quân tới, đều hoang mang rối loạn hành lễ, ta khoát tay áo, học bộ dạng kiêu ngạo của Vô Mẫn Quân nói: "Tiếp tục làm việc của mình đi."

Bọn thái giám run rẩy nói: "Bẩm Hoàng Thượng, đã đổi xong nước rồi ạ."

"... A, vậy... đi làm việc của mình đi." Khóe miệng ta hơi giật giật.

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu nhìn ta, cười ái muội, ta nhỏ giọng nói: "Cười cái gì mà cười."

Vô Mẫn Quân nói: “Không có gì, hiện giờ người học càng ngày càng giống.”

“... Bởi vì về đặc thù của người rất rõ ràng.”

“?”

“Lỗ mũi héch lên trời.”

“...”

Vô Mẫn Quân làm bộ như không nghe thấy, nửa bên mặt giật giật, đi phía trước, ta vẫn đi cùng hắn, càng đi càng vắng vẻ, cuối cùng đi tới chỗ rừng cây nhỏ.

Ta ngạc nhiên nói: “Thì ra còn có chỗ này... Lúc trước ta tới ám sát người, lại chưa phát hiện ra.”

Vô Mẫn Quân không nói lời nào, thần sắc có điểm cổ quái.

Nửa ngày mới nói: “Nơi này là cấm địa.”

“Cấm địa? Chúng ta sao như thế nào mà lại êm đẹp tiêu sái đi vào cấm địa...” Ta có chút khó hiểu, tò mò nhìn đông nhìn tây, bỗng nhiên phát hiện phía trên có cái gì kì quái tựa như vết chân hổ.

“Đây là cái gì...” Ta đưa tay cầm vào nó.

Sắc mặt Vô Mẫn Quân đại biến, vội kéo ta: “Đừng chạm vào!”

Hắn vừa dứt lời, đất dưới chân chúng ta bỗng nhiên chấn động, hóa ra là một tấm cửa được che giấu bằng bùn đất và lá cây. Cả hàm nhanh chóng rách ra, ta với Vô Mẫn Quân không kịp phản ứng, trong nháy mắt liền rơi xuống!

Bên dưới là một mặt đất sâu, ta cùng Vô Mẫn Quân đồng loạt ngã xuống, muốn dùng khinh công cũng không được, cuối cùng đồng loạt ngã trên mặt đất... Đau quá...

Ta nhe răng trợn mắt đứng lên, phát hiện mình không bị thương, bởi vì có cái gì mềm mại... Hử? Mềm? !

Ta kinh hãi, cúi đầu, nơi này tối đen, không nhìn rõ thứ gì, ta đưa tay sờ soạng, sờ trái sờ phải, quả nhiên lúc ta rơi xuống đã đè phải một người...

Vô Mẫn Quân.

Cũng chính là... thân thể của chính ta...

Ta nuốt nước miếng, run rẩy nói: “Vô Mẫn Quân, người không sao chứ...”

Vô Mẫn Quân không phản ứng.

Ta đưa tay mò mò, sờ tới bả vai hắn, cứng ngắc nâng hắn dậy, hô hấp của Vô Mẫn Quân có chút mỏng manh, ta càng thêm lo lắng, đưa tay sờ sờ, phát hiện hắn... trên mặt đầy máu...

Làm sao bây giờ... Ta run run lau đi vết máu, nước mắt rơi thẳng xuống, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên gian nan mở miệng: “Khụ... Khóc cái gì, ta vẫn còn sống.”

Ta khóc càng dữ: “Ta vốn đã khó coi, hiện tại hoàn toàn hủy dung...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Sau một lúc lâu, hắn đại khái là đã khôi phục thể lực, chậm rãi nói: “Kỳ thật người hắn là nên suy nghĩ một chút, ta bị người đè úp sấp trên mặt đất.”

“...?”

“Không có gì, hiện tại vào đi thôi...”

“... ..”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sau khi ta giúp đỡ Vô Mẫn Quân, thay hấn vận khí, lại xé bớt một ít vải vóc trên người băng bó tạm một chút, hai người một thở hồng hộc (...), ta mới rốt cục nghĩ đến một chuyện trọng yếu nhất—— chúng ta đang ở chỗ nào?

Ta lại bắt đầu nghĩ đến sắc mặt đại biến mới vừa rồi của Vô Mẫn Quân, khẳng định là hấn biết đã xảy ra chuyện gì, vì thế nói: “Nơi này là chỗ nào vậy? Chúng ta ra ngoài như thế nào?”

Vô Mẫn Quân nói: “Nơi này là mật thất.”

“...” còn phải để người nói sao.

“Về chuyện đi ra ngoài như thế nào...” Vô Mẫn Quân thần nhiên nói “Hiện tại không ra được.”

“Vì sao?” Ta kinh hãi, đứng dậy, sờ soạng, lại phát hiện bốn phía đều là đá lạnh băng, hơn nữa vô cùng rắn chắc ngay cả một chỗ hờ cũng cũng không có.

Hướng chỉ cửa hầm trên đầu kia khi chúng ta rơi xuống đã nhanh chóng khép chặt lại, mà tấm cửa đó vừa nặng lại vừa cao, cho dù ta có thể miễn cưỡng nhảy lên cũng không có khả năng trong nháy mắt bắt nó mở ra được.

“... Vậy” ta cảm thấy có điểm đáng sợ “Chẳng lẽ chúng ta phải ở trong này cả đời hay sao?”

Kỳ thật không thể đợi được cả đời.... chỉ cần không quá vài ngày sẽ chết khát.

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Không cần. Kỳ thật nơi này còn có một mật đạo, thông với hồ nước bên ngoài, nhưng khi hồ đầy nước sẽ đè nặng lên cửa, chúng ta ở bên trong nên không có biện pháp mở cửa mật đạo ra, chờ đến lúc đổi nước trong hồ, nước ở trong hồ rút bớt, khi đó mật đạo tự nhiên sẽ mở ra. À, nước ở trong hồ chỉ năm ngày là đổi một lần, hấn là không thành vấn đề.”

Ta nóng nảy: “Nhưng bọn họ vừa mới vừa đổi nước ở trong hồ!”

“Đúng vậy.” Vô Mẫn Quân thờ dãi “thật là không ngờ...”

“Là người phản ứng quá chậm thì có ...” Ta khiển trách nhìn hấn “Người biết rõ nơi này có mật thất, thế mà còn dốt ta đi loạn...”

Vô Mẫn Quân nói: “Tại lâu lắm rồi nên ta nhất thời không nhớ ra.”

“Ai.” Ta ngồi xuống với hấn, hai người không nói gì trong bóng đêm cả nửa ngày, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói: “Nơi này hấn là có chỗ cất nển.”

“Thật sao?” Ta mừng rỡ “Ồ đâu? Ta đi lấy.”

Vô Mẫn Quân suy nghĩ một lát, nói: “Ta không nhớ rõ lắm, người đỡ ta đứng lên đi, để ta tìm xem xem”

Ta thật cẩn thận giúp đỡ hấn đứng lên, chân Vô Mẫn Quân dường như không bị thương, chủ yếu là nửa người trên có vấn đề...

Vô Mẫn Quân đi được một đoạn, bỗng nhiên dừng chân lại: “Nơi này chắc là có ngăn tủ, người sờ thử xem”

Ta chạy nhanh đến, vươn tay sờ sờ, quả nhiên có một ngăn kéo nhỏ, ta mừng rỡ: “Có thật!”

“Được rồi, mở ngăn kéo ra đi.”

Ta mở ngăn kéo ra, một mùi hôi nồng nặc xộc thẳng vào mũi, giống như mùi thối rửa của thức ăn bị ôi thiu, một tay của ta đang đỡ Vô Mẫn Quân, tay kia thì nhanh chóng bịt mũi lại: “Cái gì vậy...”

Vô Mẫn Quân rất bình tĩnh: “Đây là những đồ ăn ở trong này, có lẽ cũng đã lâu lắm rồi, cho nên hỏng hết rồi.”

Ta đem ngăn kéo đóng lại, lại mở một tầng ngăn kéo khác ở phía dưới ra, quả nhiên, ở trong ngăn kéo có rất nhiều nển, ta sờ sờ phỏng chừng một chút, ta đếm qua một chút cũng phải có đến trăm cây nển, tuyệt đối đủ cho chúng ta dùng, bên cạnh còn có hai ba cái châm lửa nhỏ. Ta dùng nó để châm mộ ngọn nển, ngọn nển từ từ cháy lên mang theo ánh lửa màu vàng chiếu sáng gian mật thất u ám.

Có thể nhìn thấy mọi vật xung quanh, sự khẩn trương ở trong lòng cũng giảm đi không ít, ta nhẹ nhàng thở ra, đem ngọn nển giơ lên, đánh giá bốn phía.

Đây là một mật thất cũng không phải là nhỏ, nhưng cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái giường và một cái tủ ngăn kéo, ngay cả một cái bàn cũng không có.

Ta có chút kinh ngạc: “Nơi này là chỗ nào? Có giường, thì chắc là phải có người? Nhưng mà ở nơi này, chỉ sợ không bao lâu sẽ phát điên mất...”

Vô Mẫn Quân không trả lời, ta quay đầu nhìn hấn, phát hiện hấn đã bị ta băng bó như cái bánh chưng, ta nhanh chóng cởi bỏ bớt quần áo, nhìn mặt mình thật kỹ. Cũng may là do cái trán bị đập xuống mới chảy nhiều máu như vậy nhưng mặt mày vẫn không làm sao, thật sự may mắn.

Về phần phía dưới có bị sao hay không... Vẫn là chờ về sau chính mình kiểm chứng đi.

Vô Mẫn Quân lặng im để cho ta giúp hấn băng bó một lần nữa, không trong chốc lát sau lại bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngươi cảm thấy ta là người điên sao?”

“Đương nhiên.” ta vẫn không ngừng tay, lập tức trả lời.

Vô Mẫn Quân cười cười, không thèm nhắc lại.

Ta phát hiện từ sau khi vào nơi này... Không đúng, chuẩn xác mà nói là sau khi vào vùng cấm địa, Vô Mẫn Quân liền rất kỳ quái, cũng không biết đến tột cùng là đã có chuyện gì xảy ra.

“Vô Mẫn Quân, ngươi làm sao vậy?” Ta băng bó xong, khó hiểu nhìn hấn.

Vô Mẫn Quân không trả lời, chính là yên lặng nhìn nhìn chiếc giường kia, nửa ngày mới nói: “Vân Kiều, ngươi cảm thấy cái giường kia người có thể ngủ được không.”

“...” Ta do dự nói “Hấn là không thể...”

Vô Mẫn Quân nói: “Cũng chưa chắc, chúng ta đi nhìn thử xem, nơi này hơi ẩm quá nặng, nếu không có chăn, chắc chắn dễ dàng sẽ bị cảm lạnh.”

Ta ừ một tiếng, giúp đỡ hấn đứng lên, kết quả không cẩn thận giẫm phải vảy của hấn, hai người cùng nhau ngã sấp xuống, đầu ta đập phải đầu hấn, đau đến mức muốn khóc, đồng thời trước mắt cảm thấy sao bay đầy trên đỉnh đầu, trong đầu mơ hồ trống rỗng.

Hơn nửa ngày, ta mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, đau đớn trên trán vẫn chưa hết, ta hít sâu một hơi, nghĩ rằng sao lại ngã nặng như vậy, vương tay muốn sờ lại phát hiện... Đây chính là tay áo của ta!

Ta đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy chính Vô Mẫn Quân đang thản nhiên nhìn ta.

Đúng vậy, là Vô Mẫn Quân, chính xác là Vô Mẫn Quân, mà không phải là ta ở trong thân thể của Vô Mẫn Quân.

... Trời cao có mắt, rốt cục chúng ta đã hoán đổi trở lại!

Ta cơ hồ vì quá vui mừng mà khóc ra nước mắt, tuy rằng trên đầu vẫn còn rất đau, nhưng trong lòng ta thật sự là rất vui vẻ và hạnh phúc.

Ta vươn tay sờ sờ mặt của chính mình, sờ sờ thắt lưng của chính mình, sờ sờ cánh tay của chính mình, cao hứng không tả sao cho xiết, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên thản nhiên mở miệng: “Không kiểm tra một chút?”

“...”

“Ta tự mình có cảm giác! Không bị thương tổn!”

Vô Mẫn Quân cười cười, thân thể nhẹ nhàng đứng lên, vận thắt lưng một cái: “Rốt cục đã hoán đổi trở lại, trời cao đúng là có mắt.”

... Hóa ra hấn lại cùng ta có ý nghĩ giống nhau như đúc, thật sự là đáng giận.

Ta phẫn nộ nói: “Đều tại ngươi, hại ta đau đầu muốn chết.”

Vô Mẫn Quân cười với ta: “Cũng may tuy rằng ngươi ngã vào người ta nhưng chỉ có trầy da đầu một chút.”

Nghe hấn nói như vậy, ta mới phát hiện cái trán của Vô Mẫn Quân cũng hơi bị trầy da, ta bỗng nhiên nhớ tới ngày ta đi ám sát hấn, nguyên nhân chúng ta hoán đổi thân thể chính là hai người cùng ngã đập đầu vào nhau.

Lần này phỏng chừng chắc cũng là do nguyên nhân như vậy, chính là không tính đồng thời...

Ta lòng còn sợ hãi: “Về sau chúng ta trăm ngàn không thể đụng đầu vào nhau”

Vô Mẫn Quân thâm sâu đồng ý.

Thân thể hoán đổi trở lại thật sự là cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Vô Mẫn Quân ngựa quen đường cũ, tiêu sái đến bên giường, cầm lấy tấm chăn ẩm ướt ở trên giường lên, có vẻ không còn dùng được nữa, nhưng phía dưới chân thật ra có thể miễn cưỡng dùng một chút.

Vô Mẫn Quân đi tới, cúi người nhìn ta, hấn dựa vào là rất gần, ta hơi có điểm ngượng ngùng, dù sao tuy rằng trước kia hấn rất thích không có việc gì cũng dựa vào nhưng dù sao đó cũng là mặt ta, hiện tại lại gần gũi Vô Mẫn Quân một nam nhân như vậy, tự nhiên là ta có chút thẹn thùng.

Chương 24

“Vi sao lại cúi đầu, ta ôm ngươi đi đến bên giường.” Vô Mẫn Quân nhủ mảy “Sau khi hoán đổi, trở về với thân thể của chính mình, rốt cục ngươi cũng biết thẹn thùng sao?”

“... Ta vốn hay thẹn thùng, ta cũng rất hay dễ dàng bị đỏ mặt”

“Khi ngươi ở trong thân thể của ta, ta cũng chưa từng thấy ngươi đỏ mặt.”

“Đó là do da mặt ngươi quá dày.”

“...”

Vô Mẫn Quân không nói hai lời, tuyệt không nhẹ nhàng trực tiếp giúp ta đứng lên ngồi lên trên giường: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi tìm rượu.”

“Rượu?” Ta nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng vậy... Trước kia có rượu được chôn ở chỗ này, bằng không năm ngày này sẽ rất khó khăn.” Vô Mẫn Quân nói là làm, lại thấp lên một cây nến khác, mở cái ngăn kéo đầu tiên có mùi hôi tận trời, đem mấy thứ bên trong mang ra, chính là đồ ăn đã không còn nhìn ra hình dạng gì, sau đó đập gãy ngăn kéo, cầm lấy một mảnh gỗ nhỏ đi đến một góc khác, ngồi xổm xuống, dùng góc sắc bén của mảnh gỗ đào.

Từ lúc quen biết Vô Mẫn Quân đến nay, chưa bao giờ ta nhìn thấy bộ dáng như lúc này của hắn —— trên đầu dính một chút máu, quần áo trên người thì cấu bẩn, trong tay cầm một mảnh gỗ nhỏ, từng chút từng chút một đào mặt đất cứng rắn.

Thế nhưng bản thân hắn lại tựa hồ như không có chuyện gì, chậm rãi cúi mặt đào, trong lòng ta bỗng nhiên có một cảm giác xuacs động kỳ quái tựa như trong lòng biến thành một cây cầm mà có người đang vụng trộm gảy.

Vô Mẫn Quân đào được một nửa, bỗng nhiên quăng mảnh gỗ đi, đi về phía ta.

Ta: “?”

Vô Mẫn Quân thổi tắt ngọn nến, nằm ngã vào bên cạnh ta: “Mệt chết, không đào nữa.”

“...”

Dây đàn bị chặt đứt

Hoàn toàn bị chặt đứt...

“Vậy phải làm sao bây giờ...” Ta dờ khóc dờ cười.

Vô Mẫn Quân xoay người: “Tối nay lại đào, nghỉ ngơi đã.”

Đầu của ta cũng rất đau: “Được.”

Giường rất nhỏ, hai người chúng ta cùng nằm rất chật chội, trên cơ bản không có biện pháp không đụng phải đối phương, lần đầu tiên lấy thân phận một cô nương ngủ trên cùng giường với nam nhân khác, thật sự thẹn thùng không yên, chẳng qua nghĩ tới người kia là Vô Mẫn Quân, lại lập tức thoải mái không ít, dù sao, à, cẩn thận ngấm lại, chúng ta đối với lẫn nhau đều không có hứng thú gì...

Hơn nữa dựa vào gần nhau cũng có lợi, dù sao nơi này âm u, lạnh lẽo, ẩm ướt, tới gần một chút liền thấy ấm áp hơn một chút.

Không bao lâu ta chìm vào giấc ngủ, trải qua mấy tháng, ta rốt cục cũng được dùng thân thể của mình để ngủ, trừ bỏ cơn đau trên đầu, tất cả đều rất tốt đẹp.

Sau đó ta nằm mơ.

Trong mơ, Vô Mẫn Quân nhẹ nhàng cười kéo ta lên pháp trường, nói: “Thân thể đã hoán đổi trở lại, ngươi đi cầu Nại Hà của ngươi, ta đi con đường rộng của ta, sau này không gặp!”

Ta tuân lệnh: “Đi cầu độc mộc ta còn hiểu được, vì sao lại muốn ta đi Cầu Nại Hà ? ! ! !”

Vô Mẫn Quân tiếp tục nhe răng cười: “Chỉ khi nguoi chết, ta mới yên tâm.”

Ta cứ như vậy bị áp giải lên pháp trường, tên đao phủ kia cũng nhe răng cười với ta như hấn, sau đó uống một ngụm rượu rồi phun lên trên mặt đại đao lắc lắc: “Yên tâm, phun rượu lên sẽ không đau đớn.”

Sau đó đại đao chới lại cứ như vậy bỏ tới.

Ta bừng tỉnh trong nháy mắt, đầu đầy mồ hôi lạnh, chớp mắt phát hiện ra tay Vô Mẫn Quân đang cầm một bình rượu màu ửng, hấn đang uống rượu...

“...” Ta yên lặng nhìn Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân thấy ta tỉnh, nói: “Ôi chào, có khát không, có muốn uống chút rượu không?”

Ta không còn sức lực nói: “Vì sao nguoi thừa dịp lúc ta ngủ đi uống rượu... rất dọa người có biết không...”

Vô Mẫn Quân: “?”

Ta thờ dãi, thật sự là ngày suy nghĩ gì đêm nằm mộng đấy... Ai, tuy rằng ta không biết hiện tại là ngày hay đêm

Nhưng trong lòng ta quả thực đang lo lắng vấn đề này, hiện tại thân thể của ta và Vô Mẫn Quân đã hoán đổi đã trở lại, đợi sau khi ra ngoài... thậm chí ở ngay trong này, hấn có thể giết ta diệt khẩu hay không? Làm như vậy sẽ không còn phải cố kỵ ta nữa, có thể tiếp tục xuống tay đối với Đông Nguyên quốc...

Thấy ta bất động mãi, Vô Mẫn Quân nghi hoặc nói: “Làm sao vậy, đầu còn đau sao?”

“Đầu thật ra không đau lắm...” Ta lắc lắc đầu, chậm rãi xuống giường, Vô Mẫn Quân biết nghe lời phen chạy lại giúp đỡ ta một chút, sau đó đưa bình rượu cho ta.

Ta đón lấy bình rượu, mùi rượu phả vào mặt ta, ta hít hơi đầu tiên thấy có chút choáng váng biết ngay đây là rượu ngon khó có được, không nói hai lời uống liền hai ngụm, quả nhiên hương vị vô cùng ngon, uống vào lại có chút ấm khiến cho trên cơ thể ta ấm áp hơn.

Uống được hai ngụm, sự mơ hồ sau khi tỉnh dậy cũng tan hết, ta nói: “Vô Mẫn Quân, ta nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.”

“Gì?”

“Chúng ta... đi nhà xí như thế nào?” Ta nhăn mặt nghiêm nghị nhìn hấn.

Vô Mẫn Quân chỉ chỉ một chỗ: “Nơi đó có gian được ngăn ra, có thể đi ở đó.”

“Còn có gian được ngăn?!” Ta tròn mắt há hốc mồm, “Nơi này quả nhiên là nơi để cho người ở...”

Vô Mẫn Quân không nói gì thêm, ta lại càng nghi hoặc: “Tại sao nguoi lại quen thuộc đối với nơi này như vậy?”

“Ad, bởi vì nơi này chính là nơi ở trước kia của ta.” Vô Mẫn Quân thần nhiên nói, giống như đang nói trước kia hấn ở tại Chương Kiền Điện.

“...” Ta hít một hơi lạnh “Nguoi... hay nói giỡn đi...”

Nói là nói như vậy, ta nhưng cũng lập tức liên tưởng đến vết sẹo trên người của Vô Mẫn Quân.

Cuộc sống trước kia của Vô Mẫn Quân rốt cuộc là cuộc sống như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

“Không liên quan đến nguoi...” Vô Mẫn Quân chỉ vào rượu, đổi đề tài, “Còn uống không?”

Ta: “... Không uống nữa.”

“Ồ.” Vô Mẫn Quân không thèm đề ý lấy rượu về, tự mình uống một ngụm, sau đó đóng nó lại.

Thần sắc ta vẫn còn phức tạp mà nhìn Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân vẫn giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ta lại mở miệng: “Ngươi...”

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói: “Nếu thân thể đã đổi trở lại, chúng ta cũng không cần phải thành hôn, sau khi ra khỏi đây hôn sự này coi như bãi bỏ, ta sẽ không tổn thương ngươi, ước định trước đó cũng giữ lời. Ngươi về Đông Nguyên quốc đi.”

“Ta...”

“Không cần cảm tạ ta, ta luôn luôn rất nhân từ.”

“Ngươi...”

“Không uống rượu asao? Ta đi cất rượu đây.”

“...”

Quên đi, ta câm miệng.

Ta trừng mắt nhìn hắn, ôm đầu gối ngồi trên giường, quay lưng lại với hắn.

Vô Mẫn Quân đi cất rượu xong rồi ngồi xuống bên cạnh ta.

“...” Ta tiếp tục xoay người, đưa lưng về phía hắn.

“Không có việc gì làm...” Vô Mẫn Quân nhìn ta, “Vân Kiều, ngươi sau khi về Đông Nguyên quốc sẽ làm gì?”

“Không liên quan đến ngươi.” Ta lạnh lùng dùng lời nói của hắn lúc trước làm quà đáp lễ cho hắn.

“À, không liên quan đến ta, quên đi, ngươi đừng về Đông Nguyên quốc nữa, ở lại Tây Ương quốc làm con tin đi, cứ ở nơi này.” Vô Mẫn Quân lười biếng nói.

“...”

Ta rầu rĩ nói: “Không biết... Đi tìm Thiên Duy, à không, Ngô Ung.”

“Tìm hắn?” Vô Mẫn Quân yên lặng liếc ta, “Làm gì?”

“Thành hôn cùng hắn.”

“...”

“Chẳng qua hiện tại Đông Nguyên quốc và Bắc Xương quốc tại cũng coi như địch quốc, trước chỉ có thể vụng trộm đi Bắc Xương quốc, bắt cóc hắn cưỡng hôn, sau đó đưa đi Đông Nguyên quốc làm phò mã.” Ta xoa xoa cằm nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống vẫn rất đáng để chờ mong.

Vô Mẫn Quân: “... Cũng không phải là không thể được. Lúc các ngươi thành hôn nhớ mời ta.”

Ta có chút kinh ngạc: “Ngươi sẽ rất bận rộn đó? Tới sao?”

Vô Mẫn Quân khinh bỉ nhìn ta: “Ta đương nhiên sẽ không đi, chẳng qua ngươi mời ta mới có thể thể hiện ta rất được hoan nghênh, ta không đi có thể thể hiện địa vị của ta rất cao.”

“...” Ngu ngốc...

Ta cũng nhin không được hỏi hắn: “Vậy còn ngươi? Ngươi sẽ lấy ai? Muốn triệu Thịnh An quận chúa về sao?”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, dưới ánh mắt chờ mong của ta phun ra mấy chữ: “Chuyện không liên quan đến ngươi...”

“...”

Ta giận: “Vừa rồi cái gì ta đều nói cho ngươi biết! Ngươi thật quá đáng giận!”

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Chúng ta lại không có quan hệ gì...”

Ta ngắt lời hắn: “Từ lâu nay ta vẫn coi ngươi như tỷ muội tốt!”

“...”

Vô Mẫn Quân yên lặng nhìn ta, ta ngập ngừng nói: “Huỳnh...Huỳnh đệ...tốt”

“Lấy ai thì chưa biết nhưng sẽ không triệu Thịnh An về.” Vô Mẫn Quân trả lời ngắn gọn một chút.

Kỳ thật ta cũng đoán được câu trả lời của hắn, Vô Mẫn Quân không hạ độc thủ với Thịnh An chúa đã là không tồi rồi, ừm...Hắn chức cũng sẽ không, hắn là lười lắm... Muốn hắn triệu Thịnh An trở về, với hắn mà nói quả thực là tự tìm phiền toái, Vô Mẫn Quân tuyệt đối không làm như vậy.

Ai, xem ra hắn cũng chẳng thay đổi chút gì cả.

Ta thở dài, nghĩ đến một việc: “Vô Mẫn Quân, chỗ này còn bao nhiêu rượu?”

Vô Mẫn Quân nói: “Hơn mười vò, vậy là đủ rồi.”

Ta “Ừ” một tiếng, nói: “Vậy ngươi lấy lại đây đi, ta uống hai ngụm.”

Vô Mẫn Quân mang rượu lại, dặn ta: “Đừng uống nhiều quá.”

“Yên tâm, ta chưa say bao giờ.” Ta đón lấy rượu, tự hào nói.

Thực ra ta chưa bao giờ say, bởi vì ta căn bản chưa bao giờ uống rượu.

Nghĩ đến sau một thời gian là có thể ra ngoài, trong lòng ta vui vẻ lại nghĩ đến lúc trước không biết Vô Mẫn Quân đã gặp phải chuyện gì, ta lại thấy chút kỳ quái, suy nghĩ đều lẫn lộn, ta bung rượu lên, uống thả cửa hai ngụm.

Lần này không so được với khi bắt đầu uống từ từ, hơn nữa còn có thời gian nghỉ, ta uống vừa nhiều vừa nhanh khiến cho đầu trở nên choáng váng mờ mờ, tựa như bị người đánh cho một quyền, tay chân cũng có chút nhũn ra.

Ta nhanh chóng đặt vò rượu lên mặt đất, mềm nhũn nằm úp sấp xuống giường: “Đầu choáng váng...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Đã bảo ngươi đừng uống nhiều rồi!” Vô Mẫn Quân bực mình nâng vò rượu lên uống vài ngụm.

Một lát sau.

Vô Mẫn Quân mềm nhũn nằm úp sấp xuống giường: “Ta cũng có chút choáng váng...”

“... ..”

Hai người ta và Vô Mẫn Quân đều vì rượu mà say, hơn nửa ngày mới tỉnh lại, đầu đau vô cùng, cây nến lúc trước Vô Mẫn Quân thấp ngọn nến đã cháy hết, đủ thấy chúng ta ngủ rất lâu.

“Ôi, cứ như vậy không phải là cách,” Vô Mẫn Quân lay lay ta, “Ngươi khá hơn không?”

Ta gật gật đầu: “Ừm.”

“Chúng ta chơi cái gì đi?” Vô Mẫn Quân thấp một ngọn nến lần nữa.

Ta cảnh giác che ngực: “Chơi cái gì?!”

“...” Vô Mẫn Quân thiếu chút nữa nhỏ sấp nến lên mặt ta, “Yên tâm, ta đối với ngươi không có hứng thú... Muốn ta nói bao nhiêu lần?!”

Ta: “...”

“Được rồi, chơi cái gì?” Về mặt ta cầu xin nhìn hắn.

Vô Mẫn Quân nghĩ, nói: “Ừm, như vậy đi, hỏi đại đối phương điều gì đó, đối phương không đáp được sẽ uống rượu.”

Ta phấn chấn cao hứng nói: “Tốt, mỗi người hỏi một lần sao?”

Vô Mẫn Quân nói: “Đương nhiên không phải, ta hỏi ngươi đáp.”

“...” Có điên mới chơi.

Ta giận tái mặt, giả bộ cái gì cũng chưa nghe thấy.

Vô Mẫn Quân cười to: “Đùa nguoi thôi, một người một lần.”

“Được, ta bắt đầu trước.” Ta mừng rỡ, “Trước kia nguoi đã xảy ra chuyện gì?”

Vô Mẫn Quân: “...”

Hắn bung vò rượu lên, uống một ngụm to.

Vô Mẫn Quân: “Trên trời có bao nhiêu ngôi sao?”

“...”

Ta đoạt lấy vò rượu trong tay hắn, cũng uống một ngụm lớn.

“Ta có bao nhiêu sợi tóc?” Ta cười tùm tùm nhìn hắn.

“...”

Vô Mẫn Quân uống một ngụm rượu.

“Đến tháng phải làm gì?” Vô Mẫn Quân nhú mày nhìn ta.

“...”

Ta uống một ngụm rượu.

“Nguoi...” Ta vừa mở miệng, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên liền giành lấy vò rượu uống một ngụm, ta không kịp phản ứng cứ thế nói tiếp: “Nguoi trước kia có từng thích cô nương nào không?”

Vô Mẫn Quân: “... Nguoi cố ý.”

Ta: “Ha ha ha ha ai bảo nguoi tự cho là thông minh.”

Vô Mẫn Quân: “Được, đến phiên ta, ta hỏi nguoi, Tây Ương quốc thành lập tới nay được bao lâu?”

“...” Ta oán hận uống một ngụm nữa.

“Đông Nguyên quốc thành lập tới nay được bao lâu?” Ta đắc ý đảo dặt hỏi.

Vô Mẫn Quân không chút do dự uống một ngụm, sau đó hỏi ta: “Đông Nguyên quốc thành lập tới nay được bao lâu?”

“...” Ta muốn khóc, ta thật sự không biết, thật xấu hổ.

Ta bùm nặt uống một ngụm rượu lớn.

Cứ như vậy hai người chúng ta lập tức mặt đỏ tai hồng, nói chuyện cũng không rõ, hỏi vấn đề cơ bản đều là “Trên trời có bao nhiêu mây”, “Đông Nguyên quốc có bao nhiêu dân chúng” những vấn đề linh tinh vớ vẩn mà căn bản không thể trả lời được.

Cho nên rõ ràng đến cuối cùng, chúng ta điên cuồng uống rượu, mỗi người một ngụm, tuyệt không nương tay...

... Ta thật sự cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hơn nữa đại khái là vì vừa uống rượu còn vừa mồm miệng nói chuyện linh tinh, hai người chúng ta vẫn còn có khả năng không ngừng uống rượu, đào một vò lại một vò ra, tiếp tục uống...

Mãi cho đến khi còn một vò cuối cùng —— Vô Mẫn Quân nói, đó là vò cuối cùng.

Ta lắc lắc bình rượu trong tay, biết không còn bao nhiêu, ta cười hì hì thần chí không rõ hỏi Vô Mẫn Quân: “Ngươi còn muốn uống không?”

Vô Mẫn Quân cũng say khướt giống ta nói: “Muốn...”

“Được, ta uống xong ngụm này liền đưa ngươi.” Ta cười ha ha, đem chút rượu cuối cùng uống sạch, sau đó dốc dốc bình rượu xuống, tỏ vẻ đã hết.

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta chậm chậm nuốt ngụm đó xuống, cho dù say túy lúy, cũng vẫn thấy chuyện hấn kinh ngạc là một chuyện hết sức vui, Vô Mẫn Quân lại bỗng nhiên không nói hai lời đến gần ta rồi lại gần hơn nữa.

Ta: “?”

Vô Mẫn Quân động tay đẩy ra dựa vào tường, sau đó dùng hai tay cố định mặt ta, trực tiếp hôn!!!

Hôn còn chưa tỉnh, hấn còn dám đem đầu lưỡi luồn vào bên trong, đảo vài lần... Hương rượu nồng đậm quanh quần xung quanh...

Ta trợn to mắt nhìn Vô Mẫn Quân gần trong gang tấc, rượu đều bị hấn làm cho tỉnh lại, sau đó ta dùng sức lực bình sinh đẩy hấn ra: “Ngươi bị bệnh sao ——!!!”

Vô Mẫn Quân bất ngờ không kịp phòng bị, bị ta hung hăng đẩy như vậy, trực tiếp bay thẳng đến bức tường đối diện, đầu đụng vào tường, ngay lập tức máu chảy ra.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân tỉnh rượu: “...”

“Vì sao ta cảm thấy... đầu có chút đau?” Vô Mẫn Quân nhìn ta ngỡ ngàng, tay sờ sờ đầu mình.

“Sao lại có máu...” Hấn tiếp tục ngỡ ngàng nhìn bàn tay mình.

Ta: “...”

“À, thật ra cũng không phải là chuyện to tát gì, chẳng qua đầu ngươi giống như là bị chảy máu... Ha ha.”

Ta và Vô Mẫn Quân rốt cục cũng cùng tỉnh rượu, nhưng tay chân mệt mỏi, hơn nửa ngày sau ta mới run run rẩy rẩy thay hấn chữa trị miệng vết thương cho tốt——trời thấy, vẫn dùng miếng vải băng bó cho cái đầu ta lúc đầu.

Vô Mẫn Quân quả thật cũng mệnh khổ, liên tiếp hai lần đều là hấn đụng đầu trước, hơn nữa tình trạng cũng không nhẹ... Tuy rằng sau khi ta đổi về thân thể của mình, nhưng thời điểm đau nhất đã qua đi, đau nhất vẫn là Vô Mẫn Quân...

Ta có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến do hấn hôn ta trước, liền cảm thấy hợp lý hợp tình: “Khụ, ngươi... đừng trách ta tàn nhẫn ác độc... Muốn trách thì trách ngươi, say rượu nổi điên... Ta, khụ, đây là lần đầu tiên ta hôn môi với người khác...”

Vô Mẫn Quân sờ sờ miếng vải trên đầu: “À, là vậy, nhưng sao ta lại nhớ rõ trước kia lúc ta ở trong thân thể của ngươi, đã từng thân mật với Nguyên Úc rồi?”

Ta: “...”

“Đó là ngoài ý muốn!!!” Ta phát điên, “Ngoài ý muốn có biết không?! Hơn nữa cái đấy không tính, thực chất là ngươi hôn, không phải ta!!!”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Ồ, ngoài ý muốn, ờ, là ta.”

Nhưng trong ánh mắt rõ ràng tràn ngập: mới là lạ.

Ta cố gắng nói tiếp: “Hơn nữa lúc đó hấn cũng không hôn, hôn bằng đầu lưỡi...”

Sắc mặt Vô Mẫn Quân có chút khó coi: “Ngươi hỏi ta sao biết, ta tuyệt không muốn nhớ lại... Vừa rồi không phải là ta uống rượu sao, muốn lấy chút rượu từ trong miệng ngươi.”

Ta gật đầu: “Ta biết... Ngươi đã nói ngươi không có hứng thú với ta, ta biết!”

Vô Mẫn Quân thở dài, nằm thành hình chữ trình to ở trên giường, ta bị hấn đẩy lui về một bên, nhưng nghĩ đến cái đầu bị thương hiện tại của hấn, đại khái cũng rất đau, liền yên lặng nhẫn nhịn: “Tức giận cái gì?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không có gì, chỉ là từ lúc rơi xuống gặp nhiều tai nạn.”

Ta nhắc nhở hân: “Tai nạn lớn nhất chính là chuyện chúng ta rơi xuống mặt đất này.”

Vô Mẫn Quân nghĩ một chút rồi nói: “Cũng đúng...”

Vì Vô Mẫn Quân bị thương, chúng ta lại say rượu, nơi này quả thực hỗn độn, hơn nữa sau khi bình tĩnh lại, con buồn ngủ lại đột kích hai người, ta và Vô Mẫn Quân liền cùng một chỗ ngủ tiếp. Ta mơ mơ màng màng nghĩ, vì sao tới nơi này chúng ta chỉ uống rồi ngủ, ngủ dậy lại uống...

Ta và Vô Mẫn Quân tỉnh lại là do một chuỗi âm thanh leng keng, ta có chút kỳ quái, ta có chút kỳ quái xoay trái xoay phải, Vô Mẫn Quân lộ ra thần sắc thất vọng: “Là thái sư.”

Ta nghi hoặc nói: “Làm sao ngươi biết?”

“Nước hồ đang rút dần đi, cứ mỗi lần rút sẽ có một chút quay lại khiến cho cửa mặt cửa bị nước vỗ vào phát ra âm thanh.” Vô Mẫn Quân nghiêng người nói, “Là như vậy đó.”

Ta gật gù đầu: “Thì ra là thế... Ngươi thật là hiểu biết.”

Vô Mẫn Quân cười cười: “Sao vậy, còn muốn hỏi chuyện trước kia của ta sao?”

“Ài, quên đi, lười hỏi, dù sao ngươi cũng không muốn nói...” Ta mếu máo, “Ta sẽ không ép buộc tỷ muội tốt của mình.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Âm thanh leng keng càng lúc càng lớn, Vô Mẫn Quân kéo ta đứng bên cạnh một bức tường thép, hai người cùng im lặng đợi.

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói: “Sau khi ngươi ra ngoài liền lập tức về cung điện thu dọn một chút đồ đi, ta sẽ để nhiều tùy tùng bảo vệ ngươi... Dù sao võ công ngươi mạnh như vậy, cũng không cần người bảo hộ.”

Ta khiêm tốn nói: “Hai đám không địch lại bốn tay, vạn nhất có chuyện xảy ra, ngươi phải nhiều người đi, ta không ngại.”

Vô Mẫn Quân buồn cười nói: “Đã biết, thật đúng là thiếu nợ ngươi! Ồ, lần này ngươi trở về Đông Nguyên quốc, chính là công thần lớn...”

Ta ngắt lời hân: “Công thần cái gì, ngươi quên lần trước ngươi nói gì cùng Thái Hậu sao? Hiện tại đám người Đông Nguyên quốc kia không chừng đã coi ta không đáng một đồng nữa...”

Vô Mẫn Quân “À” một tiếng, nói: “Được rồi, vậy cứ theo lời ngươi nói, Đông Nguyên quốc không cần phải xuất bạc ra, phải chút binh lính có võ nghệ cao được.”

Ta cao hứng nói: “Nguyên Úc cũng không tồi, ngươi nhất định sẽ rất thích hân.”

Vô Mẫn Quân: “Ngươi đang châm chọc ta sao?”

Ta: “...”

Nói sang chuyện khác: “Trở về Đông Nguyên quốc, ta phải giải thích với bọn họ như thế nào? Nói tâm ý ngươi thay đổi, bỗng nhiên không muốn cưới ta nữa, nhưng thiện tâm vẫn còn không rút lại hứa hẹn lúc trước?”

Vô Mẫn Quân nói cho có lệ: “Ngươi thích nói như thế nào thì nói, dù sao bọn họ cũng có cách nào dị nghị.”

Nói cũng đúng.

“Trở về Đông Nguyên quốc...” Tay Vô Mẫn Quân bỗng nhiên xoa xoa đầu ta, “Đừng tìm Ngô Ung, bộ dạng hân như vậy vừa thấy đã không đáng tin. Đi tìm một nam nhân chân chính đi.”

Lần đầu tiên Vô Mẫn Quân dùng ngữ điệu mềm mại như thế nói chuyện với ta, thậm chí còn làm động tác nhẹ nhàng kia nữa.

Ta lẳng lặng nhìn hân, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Thần sắc Vô Mẫn Quân lại tự nhiên, thu tay mình về, khoanh tay nhìn bức tường thép kêu leng keng.

“Ngươi...” Ta nhìn không nổi nói, “Nam nhân chân chính? Ta không có khái niệm đó là cái dạng gì...”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái: “Giống như ta vậy.”

Đức hạnh này quả nhiên là không ai bì nổi Vô Mẫn Quân.

Ta nhìn không được nói: “Vậy ta đi tìm Ngô Ung vậy...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Tiếng vang càng lúc càng lớn, toàn bộ bức tường thép bắt đầu rung chuyển, Vô Mẫn Quân nhìn ta, nói: “Cùng nhau hợp lực đẩy nó ra.”

Ta gât gât đầu, cùng hắn dùng tay đẩy bức tường, quả nhiên bức tường này đã có thể đẩy ra dễ dàng, ta chỉ sử dụng một chút lực đã bị đẩy ra, lượng nước còn lại bên ngoài ập vào nhưng cũng chỉ đủ ngập tới gối mà thôi.

Ánh sáng rọi vào, thời gian ta và Vô Mẫn Quân đợi trong bóng đêm khiến cho ánh sáng bình thường như vậy trở thành ánh sáng vô cùng mạnh khiến cho chúng ta trong một lúc không thể mở to mắt, ánh sáng khiến ta đau nhứ, ta nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Tiếng cười khê của Vô Mẫn Quân vang lên bên tai ta: “Khóc cái gì, buồn vì lý biệt sao.”

Ta không có cách nào nhìn hắn, cũng lười giải thích, trong lòng quả thật có cảm giác kỳ lạ đang tràn đầy, giống như nước ở dưới chân uốn uốn lượn lượn, vòng đi vòng lại không biết mấy vòng.

Bỗng nhiên, một đôi tay nhẹ nhàng che hai mắt của ta lại, che đi ánh sáng chói lòa khiến ta khó chịu, thanh âm Vô Mẫn Quân bắt đầu vang lên: “Ai, thật phiền toái, đi thôi.”

Trong lòng ta rung động, được Vô Mẫn Quân nhẹ nhàng dẫn đi phía trước, ta đại khái có thể cảm giác được, đây là một con đường quanh co, nhưng con đường này quá hẹp, chỉ đủ một người đi qua, Vô Mẫn Quân đứng phía sau ta, hai tay che mắt cho ta ở phía trước, cơ thể hơi hơi chạm vào ta. Không biết vì sao ta lại nghĩ tới nụ hôn say khướt kia... ồ, uống rượu hồng việc xem ra là thật, chỉ sợ đến lúc này mà ta còn bị rượu này ảnh hưởng...

Sắp phải rời khỏi? Nghĩ lại một chút, kỳ thật, cũng rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Đi trong chốc lát, Vô Mẫn Quân liền ngừng lại, sau đó buông tay ra: “Ra rồi.”

Ta cố sức mở to mắt, phát hiện chúng ta đã về tới chỗ hòn giả sơn ở bên cạnh hồ, ta nheo nheo mắt, nói: “Sao lại nhiều mật đạo mật thất như vậy...”

Vô Mẫn Quân không trả lời, mà nói: “Thái Sư.”

Ta nhìn lại, Thái Sư hóa ra đang ở phía sau chúng ta.

Thái Sư có chút lo lắng tiến lại, cũng không thèm nhìn tới ta, an ủi Vô Mẫn Quân: “Hoàng Thượng, người không có việc gì chứ?”

Ông ta nhìn chăm chăm vết thương trên đầu Vô Mẫn Quân, thần sắc phi thường lo lắng, còn có một chút nghi hoặc.

Vô Mẫn Quân lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Thái Sư gât gât đầu, sau đó mới hiển nhiên là khách khí hỏi ta một câu: “Trường Nghi công chúa...”

Ta nói: “Không việc gì, không việc gì.”

Cảm giác này có chút kỳ diệu, trước kia Thái Sư đều đối với ta vô cùng tốt, đối với Vô Mẫn Quân ôn hòa, hiện tại rốt cục đã trở lại bình thường.

Thái Sư gât đầu, đi về phía sau hòn giả sơn mang tới hai bộ quần áo sạch để cho chúng ta, sau đó nói với Vô Mẫn Quân: “Sáng nay không thấy người lâm triều, trong lòng lão thần lo lắng, nói với bên ngoài là long thể hoàng thượng không khỏe cho nên nghỉ ngơi một ngày. Hiện tại mời Hoàng Thượng và Trường Nghi công chúa trước tiên thay xiêm y sạch sẽ, sau đó chọn chỗ không có người...”

Thái Sư biết chúng ta võ công đều không kém, dụng ý vô cùng rõ ràng, ta cùng Vô Mẫn Quân liền một trước một sau thay quần áo, lại phân công nhau hành động, cuối cùng đồng loạt vào cung điện.

Đến cung điện, ta liền chuẩn bị thu thập đồ đạc để rời đi, ta không nhịn được hỏi Vô Mẫn Quân: “Người không nói cho Thái sư biết sao?”

Vô Mẫn Quân nói: “Nói với ông ta vừa phải giải thích, vừa phải để cho ông ta hiểu rõ, phiền toái, cứ tiền trạm hậu tẩu cho tiện.”

“Cũng đúng...” Ta ngượng ngùng nói.

Vô Mẫn Quân cười cười: “Được rồi, mau thu dọn đi... Kỳ thật cũng chẳng có gì.”

Ta gật gật đầu: “Ừm”

Vô Mẫn Quân nhìn nhìn ta, nói: “Lại đây hôn một cái?”

“...”

“Tốt xấu gì thiếu chút nữa là thành hôn rồi.”

“...”

Bộ dạng Vô Mẫn Quân vô lại, trong lòng ta lại có một cảm giác nói không nên lời, biết hẳn không phải thật sự có ý đó, nhưng cũng không bởi vì thế mà thấy thoải mái.

“Thần kinh!” Ta cười ha ha, đẩy hắn một phát.

Không đẩy không sao, đẩy một cái, đại khái là Vô Mẫn Quân không phòng bị, trực tiếp ngã xuống, ta theo bản năng muốn kéo hắn lại, kết quả cũng bị hắn lôi theo ngã xuống.

... Nói thật, ta có loại dự cảm không tốt.

“Rầm” !

Ta cùng Vô Mẫn Quân hung hăng ngã lên nhau.

Sau đó... Sau đó ta ngất đi.

Không bao lâu sau khi tỉnh lại, ta không nói hai lời trực tiếp nhìn lại phía Vô Mẫn Quân.

Quả nhiên, là khuôn mặt quen thuộc kia...

... Ông trời ơi...đây là tội nghiệt gì? ? ? ! !

Đôi tôi đôi lui, ông có mệt hay không —— ! !

Lần này Vô Mẫn Quân tỉnh lại trễ hơn so với ta, ta đen mặt ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy trên trán đau nhói từng cơn.

Vết thương trên đầu ta vốn đã tốt hơn, cũng không đau nữa, nhưng hiện tại thì ngược lại... Vô Mẫn Quân bị ta đẩy như vậy, quả nhiên là đầu roi máu chảy, hiện tại đến lượt ta lại phải chịu sự thống khổ của hắn...

Chẳng lẽ đây là cái gọi là tự làm tự chịu sao...

Ta khóc không ra nước mắt ngồi yên, Vô Mẫn Quân từ từ tỉnh lại, nhìn thấy ta, đầu tiên lộ ra vẻ không thể tin, sau đó bắt đầu xoa xoa trán: “Sao lại đôi lại...”

“Còn không phải đều tại ngươi...” Ta ai oán nhìn hắn.

“Là ngươi đẩy ta đấy chứ...” Vô Mẫn Quân đen mặt nói.

Ta tức giận đánh hắn: “Còn không phải do ngươi đột nhiên nói cái gì mà hôn một cái! Ta... ta nghe xong, đương nhiên sẽ ngượng ngùng! Đương nhiên sẽ làm ra chuyện gì để che dấu một chút thôi!”

Vô Mẫn Quân lại cười rộ lên: “Ngượng ngùng... Ngươi đã có kinh nghiệm hai lần rồi.”

“... Ngươi không nhắc lại chuyện này không được sao? !” Ta càng tức đầu càng đau, đành phải khoát tay áo, “Quên đi quên đi, không nói... Ta đi tắm rửa một cái, lát nữa còn phải gặp Thái Sư.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Ồ, ngươi đi nhanh đi, ta cũng muốn tắm rửa, còn phải nghỉ ngơi.”

“...” Rất đáng giận, rõ ràng đây là chuyện hắn nên làm...

Ta thờ phỉ phỉ đứng dậy, gọi cung nữ giúp ta rửa mặt chải đầu, sau đó đi tới ngự thư phòng. Hôm nay vô có không lâm triều, có lẽ sẽ có nhiều phiền toái.

Quả nhiên, lúc ta đi tới ngự thư phòng, một đồng quan viên to nhỏ muốn cầu kiến đã đợi từ lâu, ta đội mũ ô sa cánh thiện để che vết thương, giả vờ giả vệt tiếp bọn họ xong, liền mang đồng tấu chương về Chương Kiền cung, đem tấu chương quăng cho Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân đã nghỉ ngơi cả buổi chiều, lúc này thần thanh khí sáng, ta mệt tới choáng váng hồ đồ, trực tiếp lăn lên giường, ngày thứ hai lại mang chõ tấu chương Vô Mẫn Quân đã phê duyệt vào triều.

Tất cả lại trở về giống như trước, ta với Vô Mẫn Quân dường như càng trở nên thích ứng với thân thể cùng thân phận của đối phương, ngược lại khi trở lại thân thể của mình, lại có chút không quen... Ta nghĩ nghĩ, nhin không được cảm thấy có chút lo lắng.

Ba tháng không tính là quá dài, nếu chẳng may ba năm, ba mươi năm sau... vẫn không đổi lại được, vậy làm sao bây giờ?

Ta nói cho Vô Mẫn Quân nghe suy nghĩ này, Vô Mẫn Quân thực bình tĩnh, chỉ nói: “Yên tâm, rồi sẽ đổi lại thôi.”

... Hắn căn bản có hiểu rõ cuộc ta nói gì không.

Quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng... Ta an ủi mình.

Hôn sự đúng hẹn tới, lễ phục của ta cùng Vô Mẫn Quân đã làm xong, lúc thợ may đưa y phục tới trong cung để mặc thử, sắc mặt Vô Mẫn Quân vô cùng khó coi —— nguyên nhân là vì, thật sự là quá nặng, mũ phượng chín đỉnh kia vừa được đội lên đầu, đầu Vô Mẫn Quân lập tức bị đè xuống, đầu tiên ta cười haha, sau lập tức nhớ tới chuyện này cũng liên quan tới mình vì vậy nhanh chóng cầm miệng, Quần áo trên người cũng vô cùng nặng, ta bảo Vô Mẫn Quân thử cử động cho ta xem, kết quả Vô Mẫn Quân thật bị kịch phát hiện khinh công của mình so với đứa trẻ ba tuổi còn kém hơn.

Về phần ta... kỳ thật cũng không tốt hơn, nguyên nhân... đương nhiên là tự làm tự chịu.

Bởi vì vương miện của ta cũng không nhẹ hơn chút nào, nguyên nhân là vì phải xứng đôi với cái mũ hoa lệ cực độ kia của Vô Mẫn Quân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Mũ miện này, cả trước cả sau là mười hai chuỗi hạt, mỗi chuỗi đều có mười hai viên ngọc ngũ sắc. Nói cách khác, ở trên mũ gắn một trăm bốn mươi bốn viên ngọc, vốn dĩ mỗi viên đều cố gắng làm nhỏ hết mức, lần này lại cố gắng làm lớn hết mức... Trâm cài ngang mũ cũng cố ý dùng điển ngọc cự kỳ trân quý, tuy rất đẹp nhưng một cây lớn như vậy nặng vô cùng. Cuối cùng, tai trái tai phải còn đeo thêm hai viên ngọc mỗi bên nữa, viên màu vàng rất to, viên màu trắng thì nhỏ hơn nhưng cho dù lớn nhỏ thì đều khiến lỗ tai người ta đau đớn.

Tóm lại, sau khi cười nhạo Vô Mẫn Quân, đội mũ miện lên, ta cũng bị đè tới mức không ngẩng được đầu lên giống hắn. Lúc này, đương nhiên đổi thành Vô Mẫn Quân cười ha ha.

Sau khi thử qua quần áo cùng Vô Mẫn Quân, hai người đều đã mệt không nhấc nổi tay lên nữa. Vô Mẫn Quân nhin không được nói: “Lần này sao lại nặng như vậy, lúc trước ta thấy phụ hoàng ta... ừm, vương miện của phụ hoàng Đông Nguyên quốc, hình như cũng không nặng tới vậy a.”

Trong lòng ta thấy không hay, lễ quan lại rạo rức vui mừng trả lời: “Bẩm Trùng Nghi công chúa, đây là Hoàng Thượng cố ý căn dặn, muốn mũ phượng của người phải thật lộng lẫy —— đủ thấy Hoàng Thượng rất dụng tâm!”

Vô Mẫn Quân đương nhiên hiểu là chuyện gì xảy ra, liếc mắt sắc như đao tới: “A, là như vậy sạ... Ha ha, ta cũng thật cảm động, thật cảm động...”

Ta: “...”

Lễ quan chết tiệt, ngày mai liền cho người vào cung phụ trách thay lư hương!

Ta làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt Vô Mẫn Quân, phát phát tay: “Được rồi, lui xuống đi.”

Chờ bọn hạ nhân theo thứ tự lui ra, Vô Mẫn Quân liền lạnh lùng nói: “Tự làm tự chịu... Lường bại câu thương...”

Ta phát điên: “Ta lúc ấy không phải đang giận người sao! ? Sau lại cũng quên mất chuyện này... Ai biết...”

Vô Mẫn Quân cũng không nói gì: “Hiện tại cũng không thể bảo bọn họ thay đổi, dù sao thời gian cũng không còn kịp rồi, ai.”

Cuối cùng, cả hai đều không nói gì, chỉ có lệ tuôn rơi.

Hôn lễ càng ngày càng gần, sứ giả Đông Nguyên, Bắc Xương, Nam Văn cũng lục tục kéo tới rồi, đầu tiên đến đương nhiên là ‘nhà mẹ đẻ’ Đông Nguyên quốc, chẳng qua ngoài dự kiến của ta, người đến lại là Nguyên Úc.

Hắn là một thị vệ, làm sao có thể làm sứ giả? Đại khái là tự mình chủ động xin đi giết giặc đi...

Ta nghĩ lại hành vi lúc trước của hân, lại nghĩ tới hân nói với ta “Hiện tại tại hạ mới biết được người yêu Trường Nghi như thế nào”, trong lòng liền rất là xấu hổ, dù sao xấu hổ thì xấu hổ, vẫn phải tiếp kiến hân.

Nguyên Úc tới gần, trước hành lễ với ta, sau đó lập tức hỏi: “Không biết Trường Nghi công chúa hiện tại ...”

“Nơi này là ngự thư phòng, bây giờ nàng còn là công chúa Đông Nguyên quốc, sao có thể ở chỗ này? Cho dù về sau trở thành hoàng hậu, cũng không thể tới.” Ta có chút không biết nói gì.

Nguyên Úc gật đầu: “Vâng...”

Một lát sau, Nguyên Úc nói: “Tây Hoàng, xin ngài nhất định phải đối xử tử tế với Trường Nghi công chúa, nàng... nàng kỳ thật rất ngoan, nếu gặp phải nữ tử khác thông minh một chút, nhất định sẽ chịu thiệt.”

“...” Nói cái quái gì, lại bảo ta rất ngoan...

Ta miễn cưỡng cười nói: “Ha ha, trăm đường nhiên sẽ đối đãi rất tốt với Trường Nghi ... Dù sao ngươi đừng nghĩ đồng nghĩ tây tới Trường Nghi nữa, nàng dù sao cũng là hoàng hậu của trẫm.”

Ta nói như vậy kỳ thật cũng là vì tốt cho Nguyên Úc, chuyện hân thích ta không thể nói rõ ràng, nhưng ta không thích hân, không có khả năng cùng hân, hân hân là nên quên chuyện này, tự mình tìm một nữ tử Đông Nguyên thích hợp mới đúng.

Trên mặt Nguyên Úc lộ ra thần sắc đau thương, nhưng một lát sau lại cười cười: “Tây Hoàng nói phải...”

Cuộc nói chuyện của chúng ta chấm dứt, hân lui về dịch quán của sứ giả nghỉ tạm, cho tới khi tham gia hôn lễ mới thôi.

Người thứ hai là sứ giả Bắc Xương quốc, quan hệ giữa Bắc Xương quốc và Tây Ương quốc lúc này vô cùng gay gắt, trong lòng mọi người đều biết chiến sự hai nước hết sức căng thẳng, nhưng lần này Đông Nguyên quốc liên minh cùng Tây Ương quốc, nếu bọn họ không đến sẽ là cái cớ cho chúng ta tuyên chiến.

Người tới hiển nhiên chính là người không được coi trọng.

So với Nguyên Úc còn khiến ta ngoài ý muốn hơn, sứ giả Bắc Xương quốc hóa ra là Thiên Duy... cũng chính là Ngô Ung.

Nhưng... càng khiến cho ta giật mình là Ngô Ung đã thay đổi.

Biết được Ngô Ung tới, Vô Mẫn Quân tỏ vẻ rất lo lắng: “Ngươi... đừng nên tiếp đón hân.”

Ta khó hiểu: “Không tiếp đón hân? Hân là sứ giả, như vậy sao được!”

Vô Mẫn Quân không kiên nhẫn nói: “Vạn nhất ngươi lại không khắc chế tình cảm của mình đối với hân thì làm sao?”

Ta có điểm ngượng ngùng: “Làm sao, ngươi... ngươi ghen à...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Vô Mẫn Quân đưa tay véo véo hai bên mặt ta: “Ta là vì sợ lời đồn ‘Tây Hoàng là kẻ đoạn tụ’ truyền ra ngoài! ! Lần trước ngươi làm như vậy, ánh mắt Ngô Ung nhìn ngươi đã rất quái dị...”

Ta liếc hân: “Có sao? Lần trước rõ ràng hành động của ngươi mới làm cho người ta khác sâu ấn tượng đi...”

Vô Mẫn Quân: “... Mặc kệ, tóm lại ta muốn đi giám thị ngươi, ta ngồi trên xà ngang ngự thư phòng đợi.”

“... Lại là xà ngang, ngươi thật không chút tiến bộ nào sao? !” Ta đỡ lấy trán, “Ngươi ngồi trên đó cũng vô dụng! Chẳng lẽ ngươi còn có thể ngăn cản ta? Dùng cách gì chứ?”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, thử thăm dò: “Chảy nước miếng xuống mặt ngươi?”

“... Ngươi thật sự là càng ngày càng không coi trọng mặt mình.” Ta đen mặt nói.

Vô Mẫn Quân cười to: “Nói đùa thôi, ta tự có biện pháp.”

Vì thế, sau khi sắp xếp Ngô Ung tới ngự thư phòng sau khi ta lâm triều xong. Vô Mẫn Quân đã trèo lên xà ngang trước, ta ở trong ngự thư phòng tùy ý xem tấu chương chờ Ngô Ung được triệu từ dịch quán tới đây. Kỳ thật trong lòng ta vẫn hơi hơi có điểm chờ mong, dù sao cho dù hân là hoàng tử Bắc Xương quốc, Vô Mẫn Quân nói hân không tốt, nhưng từ ngữ, khí chất của hân đều là sở thích của ta, nếu có thể xem vừa mắt cũng là không tệ.

Nhưng mà... Nhìn thấy Ngô Ung, ta liền tròn tròn mắt.

Lần trước, ta rõ ràng còn nhỏ, hần mặc áo trắng, tóc buông xuống, bộ dáng như tiên nhân, nhưng hiện tại...

Ngô Ung mặc bộ sa y màu đen hầu như dính sát vào thân thể, tóc buộc lại thành một búi lớn, khuôn mặt vốn thanh lịch giờ đây trát đầy son phấn như nữ tử, ánh mắt có vẻ dữ tợn, mùi phẫn sát khí.

Hần hành lễ với ta, sau đó cong khoe miệng nhìn ta, tà mị cười: “Tây Hoàng.”

Ta: “.....”

... Ai...có thể lôi hần ra ngoài.

... Lôi hần ra ngoài cho ta !!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ta vẫn không nói gì.

Ngô Ung đại khái vẫn cong khoe miệng, mặt có chút cứng ngắc, vì thế xấu hổ để cho mặt mình khôi phục lại bình thường, khụ một tiếng: “Tây Hoàng...?”

Ta giả vờ nói: “A...? Ừm, trầm vừa mới xuất thần chút... Ngươi chính là... Ngô Ung? Sứ giả của Bắc Xương quốc?”

Ngô Ung thấy ta đáp lại hần, lại tà tà cười: “Đúng vậy.”

Ta chịu không nổi khuôn mặt cười đầy mỉa mai hoặc, quyn rũ kia của hần, đỡ lấy cái trán: “Khụ, đầu trầm có chút đau... Ngươi, ngươi có chuyện gì muốn nói sao? Không có việc gì trước hết... lui ra.”

“A?” Ngô Ung lại có chút xấu hổ, nói “Cũng không có gì... Chẳng qua phụ hoàng... Không, Bắc đế để ta đến chúc mừng ngài, cũng mang đến rất nhiều lễ vật...”

Ta ngắt lời hần: “Được ta đã biết, lễ quan đã bẩm báo từng cái cho ta này rồi, thay ta vấn an Bắc đế. Ngươi lui ra đi.”

Ngô Ung: “Tây Hoàng...”

“Câm miệng, đừng nói nữa, lui ra, lập tức.”

Ngô Ung: “...”

“Vâng, Tây Hoàng...”

Ngô Ung vô cùng xấu hổ rời khỏi ngự thư phòng, ta chống đầu ngồi ở ghế trên, vừa tự hỏi Ngô Ung đã xảy ra biến cố gì, vừa chờ Vô Mẫn Quân nhảy xuống dưới.

Nhưng mà đợi nửa ngày cũng chẳng thấy hần có ý nhảy xuống, ta khó hiểu, nhỏ giọng nói: “Vô Mẫn Quân? Vô Mẫn Quân? Mau xuống đây!”

Vô Mẫn Quân không phản ứng.

“? ? ?” Ta càng thêm khó hiểu, nhin không được phi thân nhảy lên trên xà ngang, kết quả lại phát hiện Vô Mẫn Quân đang ghé vào mặt trên, cười đến gập cả thắt lưng.

Ta: “...”

“Cười gì mà cười! ! !” Ta phát điên “Hay lắm sao mà cười? !”

Cẩn thận hồi tưởng lại một chút, ta bừng tỉnh đại ngộ: “Ta đã biết! Đầu là do ngươi, đầu là do ngươi nói ngươi thích bị người đối đãi thô bạo, mới làm hại Ngô Ung biến thành như vậy... ! Ngươi còn dám cười!”

Vô Mẫn Quân rốt cục tạm thời ngưng cười, lau lau nước mắt ở khoe mắt, nói: “Ta khi đó cũng không nghĩ tới sẽ có hậu quả như vậy, thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn, ha ha ha ha... Ngươi bây giờ còn nghĩ muốn đem hần kéo về làm Phò mã của ngươi hay không?”

“...”

“Đương nhiên không muốn!” Ta phẫn nộ nói.

Vô Mẫn Quân cười to: “Cũng đúng, nhìn bộ dáng ghét bỏ vừa rồi của ngươi... Ha ha ha ha.”

Ta xấu hổ vạn phần: “Được rồi, đừng cười nữa, còn không phải là đều do ngươi... Xuống đi.”

Vô Mẫn Quân gạt gạt đầu, cố sức ngồi thẳng người lại, hai người chúng ta nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, ta theo cửa chính rời đi, Vô Mẫn Quân theo cửa sổ bên kia rời đi, sau đó hai người gặp nhau ở phía sau ngự thư phòng.

Sau khi hai chúng ta gặp lại nhau, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bộ dáng nhàn nhã thả bước, giống như là hoàng đế cùng Trường Nghi công chúa đang đi dạo ở trong cung để tăng thêm tình cảm, chẳng qua nếu thật sự có người đến, nhất định có thể phát hiện thần sắc của hai chúng ta khác nhau rất lớn.

Khóe miệng Vô Mẫn Quân vẫn còn giật giật, hiển nhiên đang nín cười, ta khụ một tiếng, nghiêm mặt lại, không muốn nhìn hấn.

Một lát sau, ta nhìn không được nói: “Ngươi cười đủ chưa... nếu cứ cười nữa sẽ khiến cho mặt ta xuất hiện nhiều nếp nhăn...”

Vô Mẫn Quân “Phụt” một tiếng: “Ta sẽ cố nhịn...”

Nói là nói như vậy, nhưng lại càng không ngừng cười...

Ta mặc kệ, tiếp tục cùng hấn đi về phía trước, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói: “Mau, ngươi mau trốn đi.”

Ta khó hiểu, nhìn theo tầm mắt của Vô Mẫn Quân, phát hiện Ngô Ung đang lén lút nhìn đồng hồ nhìn tây bước tới đây, hấn chưa phát hiện ra chúng ta, nhưng chúng ta đã phát hiện ra hấn, thời gian ngắn như vậy mà hấn đã thay bộ quần áo khác – một bộ xiêm y bằng da màu đen.

Trời đang nóng bức, hấn cũng thật là...

Ta không biết nên nói gì, chỉ có thể bất đắc dĩ theo sự thúc giục của Vô Mẫn Quân, nhảy lên một trên một nhánh cây, sau khi Vô Mẫn Quân ôm bụng cố gắng nhịn cười xong, điều chỉnh lại biểu tình cho thật tốt, làm bộ như lơ đãng đi về phía bên kia.

Không cần mất nhiều thời gian, Ngô Ung liền phát hiện ra hấn, vui mừng kinh ngạc nói: “Trường Nghi công chúa!”

Vô Mẫn Quân ra vẻ kinh ngạc: “Ngô Ung?”

Ngô Ung thật cao hứng: “Nàng vẫn còn nhớ rõ ta sao!”

Vô Mẫn Quân: “Ừm... Ngươi vì sao... biến thành như vậy?”

Ngô Ung lại khụ một tiếng, bên hông hấn quần một sợi đai lưng thoát nhìn cũng làm làm bằng da, khi hấn giơ tay cởi ra thì mới thấy được hóa ra đó chính là đai lưng cải trang —— roi da...

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ngô Ung không nhận ra không khí xung quanh có chút ngưng lại, mà trịnh trọng rồi lại trịnh trọng cầm một đầu roi da cuốn vào bàn tay mình rồi vung lên không trung!

Một cành hoa nhỏ trên cao vừa mới mọc lập tức bị quất rụng xuống.

Ngô Ung nhìn hấn tà mị cười: “Thế nào, Trường Nghi công chúa, nàng nhìn có vừa lòng không?”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta: “...”

Lúc này đổi lại là Vô Mẫn Quân đứng trực diện với Ngô Ung, ta ở một bên quan sát, rốt cục ta hiểu được vì sao Vô Mẫn Quân lại cười khoa trương như vậy, hóa ra thật sự... rất buồn cười... ..

Ta ghé vào trên cành cây, hai chân hai tay ôm chặt lấy cành cây, cười không thể dừng lại, nhất là nhìn thấy mặt Vô Mẫn Quân tựa như đàn ra, ta lại cười đến hết hơi.

Thật lâu không có tiếng đáp lại, Ngô Ung lại có chút xấu hổ: “Trường Nghi công chúa, không phải nàng thích nhất là bị người ta quất hay sao?”

Vô Mẫn Quân: "... Đúng vậy."

Ngô Ung cười ha ha: "Ta có thể thỏa mãn nàng! Đến thử xem đi, đêm nay..."

Vô Mẫn Quân cắt ngang lời hắn: "Đưa roi da trên tay ngươi cho ta mượn nhìn xem một chút."

Ngô Ung: "?"

Hắn nghi hoặc đưa roi da ra, Vô Mẫn Quân tiếp nhận, tinh tế đánh giá một phen, nói: "Thực mềm mại, còn có cả cạnh sắc? Nếu đánh nhất định rất thoải mái."

Ngô Ung lộ ra thần sắc bội phục: "Trưởng Nghi công chúa quả nhiên là người trong nghề..."

Ta: "..."

Đây là trong nghề nào.....

Vô Mẫn Quân khiêm tốn cười: "Không dám, không dám. À, ngươi đi theo ta, nơi này lập tức sẽ có thị vệ đến tuần tra, ta biết có nơi rất vắng vẻ không một bóng người."

Ngô Ung mừng rỡ: "Được, được."

Vô Mẫn Quân nhếch miệng một cái về phía hắn, tay phải vung roi uốn éo đi trước, Ngô Ung cao hứng phấn chấn đi theo sau.

Ta: "..."

Vô Mẫn Quân chết tiệt...

Ta vụng trộm nhảy từ thân cây này sang thân cây khác, một đường đi theo hai người bọn hắn, mới phát hiện hóa ra Vô Mẫn Quân đưa Ngô Ung đến hồ nước trong rừng gần đó.

Nơi này quả thực không có người, nhưng... Có chút nguy hiểm...

Ta nghĩ lại chuyện đã xảy ra trước đó không lâu, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Đến hồ nước ở trong rừng, quả thật là một bóng người cũng không có, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên xoay người lại, nói với Ngô Ung: "Cởi quần áo ra."

Ta: "..."

Ngô Ung có chút thẹn thùng: "Nhanh như vậy?"

Vô Mẫn Quân không kiên nhẫn nói: "Bảo ngươi cởi thì cởi đi."

Ngô Ung nói: "Được."

Sau đó quả nhiên hắn cởi quần áo ra, cái khiến ta không thể nói gì là hóa ra toàn bộ quần áo trên người hắn chỉ là một bộ quần áo da dính sát người kia.

Rốt cuộc là ai nghĩ cách hại hoàng tử Bắc Xương quốc như vậy...

Ngô Ung vo tròn quần áo vừa cởi ra, có chút thẹn thùng nhìn về phía Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân lại không nói hai lời, vung roi da lên tạo thành tiếng xé gió trong không trung, không chút lưu tình vọt về phía Ngô Ung!

Ngô Ung hoảng sợ, tránh né không kịp, lưng bị một roi hung hăng vọt lên, đau đến mức gào thét: "Trưởng Nghi công chúa! Nàng làm cái gì vậy...!"

Vô Mẫn Quân cười tủm tỉm nhìn hắn: "Ngươi không biết ta rất tinh tiết sao? Ta chỉ thích bị Vô Mẫn Quân đánh!" ==))

Ta: "..."

"Về phần ngươi thì..." Vô Mẫn Quân cười như không cười nhìn hắn "Ta liền cố mà đánh ngươi vài roi cũng được."

Ngô Ung khóc không ra nước mắt: "Ta, ta không thích..."

Vô Mẫn Quân: "À, ngươi không thích sao. Cũng không liên quan tới ta, ta thích"

Nói xong, lại muốn vọt một roi tới, Ngô Ung gào một tiếng như quỷ kêu, bỏ chạy, ta bỗng cảm thấy nơi đó có chút quen thuộc ——

Ngay sau đó, bỗng nhiên truyền đến thanh âm vang, cánh cửa thép mật thất quen thuộc kia cứ như vậy bị Ngô Ung mở ra, sau đó cả người Ngô Ung thẳng tắp roi xuống mật thất...

Cánh cửa thép lập tức khép lại, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Vô Mẫn Quân ném roi da đi, hai tay chống nạnh: “Ha ha ha ha...”

Ta: “...”

Ta chịu không nổi bèn nhảy xuống, đứng ở bên cạnh Vô Mẫn Quân, nhìn hai cánh cửa thép kia: “Ngươi, ngươi cũng quá... Ngay từ đầu ngươi đã có ý này?”

Vô Mẫn Quân lười biếng nói: “Trước thì không, chẳng qua sau khi hấn rút roi ra, ta liền quyết định như vậy.”

Ngô Ung... Ai bảo ngươi đang yên lành lại đi chọc Vô Mẫn Quân, ta ở trong lòng lặng lẽ thờ dài, bỗng nhiên lại nhận thấy không thích hợp, vì thế khiến trách nhìn Vô Mẫn Quân: “Không đúng, còn không phải bởi vì ngươi làm đạo hấn...”

Vô Mẫn Quân không để ý tới ta, sờ sờ cằm: “Trước hết cứ để cho hấn ở trong này đi.”

Ta nói: “Vậy sao được! Hai nước có giao chiến, sứ giả cũng phải bình yên vô sự, huống hồ Tây Ương quốc cùng Bắc Xương quốc bây giờ còn trong trạng thái giả mù sa mưa.”

Vô Mẫn Quân nói: “Ta biết. Dù sao cứ để sau khi hôn lễ kết thúc mới để hấn quay lại, bây giờ cứ nói với bọn hạ nhân của hấn rằng vì hấn rất được Tây Hoàng thích cho nên được lưu lại trong cung —— dù sao trong khoảng thời gian này, ta cũng không muốn nhìn thấy hấn.”

Ta lo lắng nói: “Hấn ở bên trong có thể bị chết đói hay không?”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ nói: “Ngươi cứ đứng giờ quãng chút thức ăn xuống cho hấn là được.”

“Vì sao là ta... Ngươi làm đi!” Ta phản uất.

Vô Mẫn Quân liếc ta: “Nữ nhân trở mặt thật đúng là nhanh, lúc trước không phải người còn rất thích hấn sao.”

Ta roi lệ: “Ngươi còn nói, nếu không bởi vì ngươi, hấn cũng sẽ không biến thành đức hạnh quý này.”

Vô Mẫn Quân khinh thường nói: “Rõ ràng là phụ thân hấn và hấn có vấn đề, quả thực không có đầu óc.”

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy hấn nói cũng đúng, chỉ có thể thờ dài một tiếng: “Phụ hoàng hấn khẳng định đã đối với hấn không tốt, bằng không làm sao lại phải đi làm tiên phong như vậy, ai.”

Vô Mẫn Quân nhếch nhếch khóe miệng: “Lại còn là loại ‘Tiên phong’ kì dị này nữa.”

Hai người chúng ta đi ra ngoài, trong tay Vô Mẫn Quân vẫn còn cầm cái roi kia, ta nhìn cái roi kia vuets lên một cái lại vút lên một cái lại nghĩ đến bộ dáng tàn nhẫn quát Ngô Ung vừa rồi của Vô Mẫn Quân, không khỏi có chút lo lắng: “Ngươi mang theo roi da này để làm gì?”

Vô Mẫn Quân liếc xéo ta một cái, nói: “Chẳng lẽ lại mặc kệ sao... cũng không về vút lung tung.”

Ta yên lòng: “Nói cũng đúng.”

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười cười: “Ngươi lo lắng vớ vẩn cái gì?”

Ta ngập ngừng nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua... Ta bỗng nhiên nghĩ đến những vết thương trên người ngươi, không biết ngươi có thật sự có sở thích này không...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ta biết là bởi vì ta nhắc tới vết thương của hấn, cho nên hấn có chút không vui, vì thế nói lảng sang chuyện khác: “Sứ giả của Nam Văn quốc cũng sắp tới, không biết sẽ là ai.”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, nói: “Ta đại khái đoán được, có thể là Lư Lương.”

“Luu Lurong?” Ta nghi hoặc “Tên này có chút kỳ quái, hơn nữa sao lại có vì sao lại cảm thấy quen tai? A! Luu Thiện...”

Vô Mẫn Quân cười cười: “Tên có chút giống, nhưng cũng không có quan hệ gì, hẳn là con của Thái phó Nam Văn quốc.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Thật không?”

Vô Mẫn Quân cũng không trả lời lại, chỉ lắc đầu đi thẳng về phía trước.

Sau đó không bao lâu ta liền gặp được Luu Lurong, người này diện mạo bình thường, thần thủ bình thường, thái độ cũng bình thường, chắc cũng không có gì chỗ gì đáng giá khiến cho người ta dò xét hơn... Đại khái chắc là trùng hợp thôi.

Đương nhiên, kỳ thật ta cũng không có sức lực gì đi quản người khác, bởi vì hôn sự này của ta và Vô Mẫn Quân đã khiến cho oanh động tứ quốc, lửa sém lòng mây.

Ngày đại hôn hôm đó, việc phải làm vô cùng nhiều, ví dụ như hành lễ đầu loại, đi Thái Miếu, tế trời, sắc phong... những chuyện rối loạn thành một đống nhưng bởi vì về cơ bản ta đều là dân độn vượt qua, cho nên cũng không nhớ rõ ràng lắm.

Lại thấy Vô Mẫn Quân, hai mắt hấn đục ngầu, thần thái lơ đãng, tư thế thả lỏng, hiển nhiên còn đần độn hơn so với ta.

Việc này nối tiếp việc kia qua đi, cho tới nửa đêm, rốt cục, chúng ta...

Vào động phòng.

Nói tới đây, ta không thể không đề cập đến một chút đến lúc trước khi ta còn... lúc ta chưa trở thành Vô Mẫn Quân, bản thân là một người ham học hỏi, về việc động phòng thành thân, ta cũng nghe không ít.

Từ nghe nhiều nhất chính là “Bị chảy máu đỏ”, nhưng cái từ này đến tột cùng là có ý gì, ta hoàn toàn không biết, ta chỉ biết là, chỉ cần qua bị chảy máu đỏ, như vậy hai người được coi là đã trở thành vợ chồng chân chính.

Thân là... chú rể, ta và Vô Mẫn Quân song song tiến vào động phòng, uống qua rượu giao bôi, những nghi thức khác ừng đã làm xong, chỉ còn lại hai người chúng ta——ta không biết nên cảm tạ Vô Mẫn Quân là hoàng đế, là hoàng đế vốn chẳng bình dị gần gũi gì, bởi vì nghe trong dân gian nói đều có tục trêu chọc cô dâu chú rể, nếu thực sự có người đến trêu chọc cô dâu chú rể, ta nhất định cầm chén rượu trong tay hất vào mặt hắn.

Bản thân Vô Mẫn Quân lại thực bình thản, nói với ta: “Mau lại đây, trước giúp ta tháo mũ phượng xuống.”

Trong lòng ta có chút khản trương, nói: “Tự mình tháo xuống đi!”

Vô Mẫn Quân: “... nếu ta có thể tự mình tháo xuống, còn muốn người giúp sao... Chính người lại đây mà xem.”

Ta khản trương đến phía sau hắn, vừa cúi đầu thấy quả nhiên, sau mũ phượng còn có một nắm tóc giả được ghim cố định bởi rất nhiều cây trâm. Ta hoảng sợ, cái này quả thật phiền toái hơn mũ miện của ta rất nhiều. Vì thế nên đành phải kiên nhẫn giúp hắn cởi từng cái trâm xuống, nói: “Khi người đi đường có phải rất cẩn thận hay không? Nếu mà đâm vào da, nhất định rất đau.”

Vô Mẫn Quân tức giận nói: “Người còn biết sao... Ta thật sự là cho tới bây giờ cũng không ngờ tới, khi ta thành thân không phải là mang mũ miện mà là mang mũ phượng... Hừ... Ta đây là thay người chịu tội.”

Ta xấu hổ nói: “Kỳ thật, cho dù là ta thành thân, cũng không có khả năng mang mũ phượng——ta làm sao có thể gả cho hoàng đế được?”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, nói: “Nói cũng đúng... Dù sao, tuổi Bắc đế đã lớn, có lẽ có thể miễn cưỡng thu nhận người.”

Ta không chút do dự chọc cây trâm vào đầu hắn.

Vô Mẫn Quân: “...”

“Đây là đầu của người!”

Ta hung tợn nói: “Hiện tại là của người!”

Hai người chúng ta cãi nhau ầm ĩ đem mũ phượng tháo xuống, lại cởi bỏ áo khoác rất nặng, hai người đều chỉ mặc sa mỏng, đối mặt nhìn nhau, ta sẽ bỗng nhiên có chút ngượng ngùng: “Vô Mẫn Quân...”

Vô Mẫn Quân còn đang lấy tay cào cào mái tóc tán loạn, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Gi?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Ta càng thêm xấu hổ: “Ngươi... Ngươi hẳn là trải qua không ít về chuyện phòng the chứ?”

“...”

Vô Mẫn Quân khó hiểu hỏi: “Cái gì mà gọi là trải qua không ít chuyện phòng the? Dùng cái từ lộn xộn... gì chứ?”

Ta nói: “Nếu chúng ta muốn động phòng...”

Vô Mẫn Quân nói: “Ừm, yên tâm, ta có hơi biết, có thể dạy ngươi.”

Ta hốt hoảng: “Không phải nói về việc này!”

Còn hơi biết... Ta hoài nghi hẳn căn bản chính là tình thông!

“Vậy thì là cái gì?” Vô Mẫn Quân nhú mày.

“Chính là...” Ta càng tỏ ra ngượng ngùng “Kỳ thật, à, trước kia ta cũng xem qua không ít, à, sách vở. Nhưng ta biết, khi nam nữ thành thân, là phải ‘chảy máu đỏ’, hơn nữa, đều là do chủ rê là chủ đạo... Ta, ta không có kinh nghiệm gì.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Chúng ta nhìn nhau, mặt Vô Mẫn Quân không chút thay đổi, trong lòng ta không yên: “Dù sao, ngươi kinh nghiệm phong phú, có thể nói cho ta biết...”

Vô Mẫn Quân: “Ha ha ha ha ha ha!”

Ta: “...”

“Cười cái gì a!” Ta phát điên.

Vô Mẫn Quân hưng phấn nói: ” ‘Bị chảy máu đỏ’ ? ! Ngươi có làm hay không... Ngươi chính là lo lắng việc này? Khụ... Ta hỏi ngươi, ngươi có biết việc trên giường của nam nữ đến tột cùng là thế nào không?’”

Ta lắc đầu: “Ta làm sao có thể biết...”

Vô Mẫn Quân sờ sờ cằm nói: “Kỳ thật rất đơn giản, chính là hai người chúng ta ở trong chăn lăn qua lăn lại, hơn nữa chỉ dùng một chiếc chăn.”

Sau đó hẳn chỉ vào chiếc chăn đã được chuẩn bị sẵn: “Ngươi xem, chăn này không phải màu đỏ sao.”

Ta ngẩn người, nói: “Hóa ra là như thế này...”

Bất quá lại có điểm khó hiểu: “Vì sao phải lăn qua lăn lại? Còn muốn dùng chăn? Không nóng sao?”

Vô Mẫn Quân nghiêm mặt nói: “Là quy củ do lão tổ tông truyền lại, cũng không có nguyên nhân gì... Đại khái cũng là để cho may mắn đi.”

Ta gật gật đầu: “Cũng đúng... nhưng mà nếu làm như vậy, sau sẽ có trẻ con sao?”

Vô Mẫn Quân: “...”

“?” Ta trừng mắt nhìn Vô Mẫn Quân.

Sắc mặt Vô Mẫn Quân vô cùng khó coi, thanh sắc cũng thay đổi: “Cũng không rõ ràng là thế, cũng có thể...”

Ta có điểm kinh ngạc: “Vậy làm sao bây giờ, chúng ta cũng không thể có con được.”

Vô Mẫn Quân rút cục nhin không được, một mình ôm chăn ở trên giường vừa lăn qua lăn lại, vừa cười ha ha.

Ta: “...”

Tuy rằng không biết vì sao Vô Mẫn Quân lại cười, nhưng ta còn có chút lo lắng: “Ngươi cười cái gì... Ngươi, sao ngươi lại ôm chăn lăn đi lăn lại một mình...”

Ta, ta có nên gia nhập không ...

Vô Mẫn Quân rút cục ngừng cười, lau nước mắt, yên lặng nhìn ta: “Vân Kiều, ta nói với ngươi chuyện này.”

“?”

“Những điều ta vừa mới nói, tất cả đều là giả.”

“.....”

Thấy trán nổi đầy gân xanh, Vô Mẫn Quân vội vàng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi không cần miệt mài theo đuổi tìm hiểu, dù sao nếu muốn chứng minh ngươi là một cô nương trong sạch nhất định phải...”

Hắn vươn tay tìm tìm ở dưới chân, lấy ra một mảnh vải màu trắng: “Trên mảnh vải này cần phải có máu.”

Ta rất nghi hoặc: “Cái này là để dùng khi đến tháng sao?”

Vô Mẫn Quân: “... Không phải... Tóm lại, phải có máu. Đêm đầu tiên của nữ tử đều phải chảy máu.”

Những lời này của hắn kỳ thật không có tí thông tin gì cả, nhưng không biết như thế nào, ta bỗng nhiên đã hiểu ra không ít, hơn nữa nghĩ đến có buổi sáng lúc tỉnh lại, thân thể Vô Mẫn Quân sẽ trở nên rất kỳ quái, ta hơi hơi biết là chuyện gì xảy ra ...

Ta đỏ mặt lên, đem mảnh vải kia ném vào mặt Vô Mẫn Quân: “Lưu manh!”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Ta sao lại là lưu manh...” Hắn phồng chùng cũng sắp điên mất.

Ta che mặt, không nói lời nào.

Vô Mẫn Quân cười rộ lên: “À, ngươi học hỏi cũng rất nhanh đấy, ừm, đúng là có tài, đúng là có tài...”

Ta: “...”

Ai muốn có tài trong phương diện này chứ!

Ta thực muốn phát điên.

Vô Mẫn Quân giờ mảnh vải màu trắng kia lên, nói: “Làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ như vậy? Đến lúc đó trong cung lại loạn truyền rằng Trường Nghi công chúa là một nữ tử phóng túng ... Ta đây không quản được nhà.”

Ta nói nhanh: “Như vậy sao được...!”

Vô Mẫn Quân cười cười, lấy ra một thanh chủy thủ—— đúng là chủy thủ mà lần trước ta đi ám sát hắn mang theo, hắn cũng thật là biến thái, đem tâm hồn mà còn mang bên người, xem ra đã sớm chuẩn bị—— nói: “Cắt tay ngươi?”

“Ta sợ đau...” Ta rút tay về, ngập ngừng nói.

Vô Mẫn Quân thu đao về, nói: “Cắt tay của ta?”

Đó là cơ thể của ta...

“Ta sợ sẽ để lại sẹo...”

“...”

“...”

Ta cùng với Vô Mẫn Quân nhìn nhau không nói gì.

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên đem chủy thủ quăng đi, giang hai cánh tay về phía ta: “Vậy thì rõ ràng làm thật sự đi.”

“...Cút!” Ta phát điên.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là cắt tay Vô Mẫn Quân—— cũng chính là tay của ta.

Theo như lời nói của Vô Mẫn Quân là như vậy: “Quên đi, vẫn nên cắt tay ngươi đi, dù sao ta cũng không sợ đau, về phần sẽ để lại sẹo... Ngươi đã gả

cho ta, thì sợ gì sẹo?”

Ta trái lo phải nghĩ, cảm thấy hần nói rất có đạo lý, vì thế ngoan ngoãn phục tùng.

Vô Mẫn Quân không chút nào nương tay rạch đầu ngón tay ta, ở trên mảnh vải trắng lưu lại một vết máu đỏ tươi, ta nhìn kinh hồn táng đảm, Vô Mẫn Quân lại giống như không có việc gì xảy ra, sau đó ta nhanh chóng thay hần bôi thuốc, băng bó.

Sau khi xử lý xong việc này, chúng ta liền nằm ở trên giường tràn ngập màu đỏ chói mắt mà ngủ, lại nói tiếp việc này dường như rất giống chuyện đã xảy ra, dù sao thì hơn ba tháng qua chúng ta hầu như đều là cùng nhau ngủ.

Nhưng đêm nay cũng không giống lắm, ta dựa vào Vô Mẫn Quân, sau khi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, rồi nằm mơ một giấc mộng không rõ ràng.

Trong mộng ta trở về chính mình, hơn nữa tựa hồ còn trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, Vô Mẫn Quân cũng biến đổi lại, cả hai chúng ta không biết vì sao lại đi vào trong một thất kiamột lần nữa, cũng uống rượu, mà cuối cùng ta cũng uống một chút rượu cuối cùng, Vô Mẫn Quân chồm dậy tiến tới cướp đoạt rượu từ miệng của ta.

Nhưng bắt đầu sau đó thì không giống nhau, ta đẩy Vô Mẫn Quân ra, nhưng không đẩy nổi.

Những chuyện về sau liền trở nên vô cùng mơ hồ, dù sao ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể nhìn hai người đang duy trì tư thế hôn môi như hai pho tượng đá kia xuyên qua tầng sương mù.

Tuy rằng là nằm mơ, nhưng ta ngủ cũng không tệ lắm, nhưng buổi sáng tỉnh lại, ta liền thần sắc đại biến —— bởi vì ta rõ ràng cảm giác được, quần ở chỗ đó, ẩm ướt

Ta liền đánh thức Vô Mẫn Quân dậy.

Vô Mẫn Quân hiển nhiên ngủ cũng rất ngon, không kiên nhẫn dụi dụi mắt: “Chuyện gì? Hôm nay có thể không cần thiết triều, ngủ đến tối nay tỉnh lại cũng được.”

Ta xấu hổ nói: “Cái kia...”

“?”

“Ngươi... hoặc là nói ta...”

“?”

“Hình như...”

“Có việc nói đi! ! !”

“Hình như đái dầm! ! !” Ta nhắm chặt mắt lại, tim đập mạnh, lớn tiếng kêu lên.

Vô Mẫn Quân: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Sau khi kêu lên toàn bộ dừng khí của ta đều mất hết, thẹn thùng che mặt.

Vô Mẫn Quân dường như cũng muốn hống luôn: “Đái dầm? Ngươi xác định ngươi không lầm chứ?!”

Ta lắp bắp nói: “Hần là không đâu, cả quần đều ướt...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta thấy sắc mặt hần đen dần, nhanh chóng giải thích: “Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra...”

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi... ngươi để cho ta nhìn xem.”

Ta kinh hoàng: “Nhìn cái gì chứ! Tuy rằng, tuy rằng đây là cơ thể của người, nhưng làm vậy cũng quá ...”

Vô Mẫn Quân: “Mau cầm miệng, ta nói là để cho ta nhìn quần của người.”

Ta: “Ồ...”

Trước tiên ta kêu cung nữ chuẩn bị nước ấm trong chốc lát để tự mình đi tắm rửa xong xuôi rồi đem cái quần kia quăng cho Vô Mẫn Quân, sau đó then thùng, xấu hổ đi tắm.

Ta ngâm mình trong nước rất lâu, vẫn không dám đứng dậy, cuối cùng Vô Mẫn Quân kêu ta: “Còn không đứng dậy? Người chết ở bên trong rồi sao?!” Ta mới ngượng ngùng thay bộ đồ mới sạch sẽ.

Vô Mẫn Quân bắt chéo chân ngồi trên ghế, cái quần bị quăng ở dưới chân, mặt ta đỏ hồng: “Người có muốn đi tắm một chút...”

“Không phải đại dâm” ánh mắt Vô Mẫn Quân mơ hồ, đột nhiên nói.

Ta: “...”

“Không phải đại dâm thì là cái gì...” Ta ngượng ngùng nói “Người đừng an ủi ta... à, hoặc là nói, người đừng an ủi chính mình nữa.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Hắn phát điên: “Thật sự không phải! Là... ời, nói voi người như thế nào, chuyện này giống với chuyện đôi khi buổi sáng người tỉnh lại có phản ứng, là chuyện bình thường! Chỉ là... khụ, đây là tiền hóa của phản ứng kia thôi.”

Ta: “...”

Ta không có biện pháp gì để nói, bởi vì hiển nhiên “tiền hóa” này đã vượt qua phạm vi hiểu biết bình thường của ta.

Vô Mẫn Quân phiền chán uống ngụm trà, nói: “Tối hôm qua người có nằm mơ hay không?”

Ta: “...”

“Có hay không?” Vô Mẫn Quân nhìn ta.

“Không, không có...” Ta đỏ mặt lắc đầu.

Vô Mẫn Quân: “...”

“Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, người vừa nói dối là vô cùng rõ ràng! Nói, đêm qua mơ thấy cái gì.”

Ta cảm thấy mặt mình hiện giờ hoàn toàn có thể làm hỏa lò: “Thật sự không có...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Quên đi, ta hỏi người, hôm qua có phải người nằm mơ thấy một nam nhân và một nữ nhân không?”

Ta ngẩng đầu lên, không thể tin được nói: “...? Người, làm sao người biết...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta mới ý thức được mình thật dễ dàng bị lừa dối, lại nhanh chóng cúi đầu.

Vô Mẫn Quân nói: “Đương nhiên ta biết... còn may là người nằm mơ thấy một nam nhân và một nữ nhân, nếu như người mơ thấy hai nam nhân hoặc hai nữ nhân, ta liền...”

Hắn dừng lại, sau nửa ngày lại nói: “Tóm lại, đây là phản ứng bình thường của nam nhân, người đừng quá lo lắng, không phải đại dâm... Người cũng quá hồ đồ rồi, cái này cũng không phân biệt được.”

Ta biện hộ: “Ta sao biết được! Ta cũng không thể tự mình nhìn kỹ!”

Vô Mẫn Quân cười, bỗng nhiên thần sắc ái muội hỏi ta: “Rốt cuộc là mơ thấy ai với ai? Chắc chắn, trong một đêm, Vân Tiểu Kiều đã trưởng thành rồi...”

Còn Vân Tiểu Kiều...

Ta quay đầu: “Tại sao ta phải nói cho người... không phải ta nói với người là ta không có nằm mơ rồi sao!”

Vô Mẫn Quân giả bộ không nghe thấy lời nói của ta: “Để ta đoán xem~ Không phải là mơ thấy chính ngươi chứ?”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân cười to: “Nhìn vẻ mặt này của ngươi cũng đủ biết, khẳng định là ngươi!”

Ta: “...”

“Ừ, vậy người nam nhân kia là ai đây...” Hắn sờ sờ cằm “Không lẽ là Ngô Ung?”

Ta lập tức lên tiếng phản bác: “Làm sao có thể! Ngươi cũng không phải không thấy lần trước hắn...”

Ý thức được bản thân lại bại lộ lần nữa, ta lại câm miệng.

Vô Mẫn Quân nhướn nhướn lông mày: “Không phải sao... vậy, chẳng lẽ là Nguyên Úc?”

Ta: “...” Ta lựa chọn trầm mặc, nhưng ánh mắt yên lặng trừng mắt nhìn hắn.

Vô Mẫn Quân tiếp tục nói: “Không phải là thái sư chứ?”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân vỗ tay, kiêu ngạo cười to, nâng ly trà lên chậm rãi thổi thổi: “Ta biết rồi, là ta ~ ha ha ha ha~ ai, đều do mệnh lực của ta...”

Vô Mẫn Quân vẫn chưa nói hết, ta đã vươn tay đem chén trà hất vào mặt hắn.

Vô Mẫn Quân: “...”

“Rất nóng đó ——!” Vô Mẫn Quân giơ chân nhảy lên “Hủy dung là chuyện của ngươi...”

Ta oán hận nói: “Dù sao ta đã gả cho ngươi, lưu sẹo trên mặt với lưu sẹo trên tay cũng không có gì khác nhau!”

Sau đó tức giận và rất mất mặt chạy đi.

Vô Mẫn Quân: “...”

Một mình ta rời khỏi cung điện, bên ngoài có vẻ mát mẻ, gió nhẹ không ngừng thổi tới nhưng trên mặt ta vẫn nóng đến dọa người.

Vô Mẫn Quân thật sự rất đáng ghét, biết rõ tình cảnh này của ta sẽ thẹn thùng muốn chết mà còn đoán một đám người, lại còn đoán thái sư... Ta thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nhưng làm cho người tức nhất, chính là, cuối cùng hắn lại không chút lưu tình nói “Thì ra là ta ~” còn dùng ngữ điệu đắc ý như vậy.

Tìm ta đập thành thịch không ngừng, tùy tiện bước đi, rốt cuộc trong lòng thư thái được một chút mới phát hiện bản thân mình đã đi đến cạnh hồ nước.

Đi đến hồ rồi, ta lại nhớ đến Ngô Ung bị nhốt ở dưới này, bản thân hắn bị nhốt đến giờ đã là bảy tám ngày rồi, cách hai ngày ta lại mang chút đồ ăn đến cho hắn, hơn nữa ta cũng dọn qua, hồ nước bây giờ không được thay nước.

Chuyện Ngô Ung biến mất, người Bắc Xương Quốc hoàn toàn không lo lắng, điều này làm cho ta có chút kỳ quái, hơn nữa căn cứ vào tuyên bố của thái giám công bố là để cho Ngô Ung lưu lại trong cung, hạn nhân của Ngô Ung với những người Bắc Xương quốc khác cũng hoàn toàn không hề kinh ngạc và bất ngờ sau khi nghe xong, ngược lại còn có bộ dáng hiểu rõ và vui vẻ.

Lúc đầu, khi ta nghe thấy thế, cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng Vô Mẫn Quân tỏ vẻ khẳng định là vì Bắc đế và Ngô Ung đã bàn bạc để cho khi Ngô Ung tiến cung cầu dẫn “ta”, cho nên Ngô Ung vào trong hoàng cung ở, bọn họ không hề sợ hãi mà còn vui mừng khôn xiết.

Ta hoàn toàn hoài nghi về chỉ số thông minh của Bắc đế cùng toàn bộ Bắc Xương Quốc này.

Đi đến chỗ khối thép to lớn kia, ta cẩn thận đứng bên cạnh, ném tảng đá xuống trúng vào chỗ trong hồ kia, sau đó một tiếng rầm vang lên, cửa thép lớn mở ra.

Khối thép mở ra rồi, bên trong vang lên tiếng la xé ruột xé gan của Ngô Ung: “MAU — THẢ — TA — RA — ĐI —!!!”

Ta ném cục đá trong tay vào trong đó.

“Á——!!!”

Xem ra ta ném rất chuẩn xác, hiển nhiên là trúng vào Ngô Ung, hấn rên dài một tiếng, sau đó ngâm miệng.

Ta phát hiện ra không có âm thanh gì của hấn, sợ rằng Ngô Ung đã chết, cẩn thận đi đến chỗ đó, gọi: “Ngô Ung?”

Ngô Ung còn chưa kịp nói chuyện, cánh cửa sổ lớn kia vừa đến thời gian liền khép lại, ầm một tiếng.

Ta: “...”

Ngô Ung thổ huyết: “...”

Ta chỉ có thể lấy dây cột tóc của mình buộc vào cánh cửa rồi buộc vào tượng hổ đá bên cạnh kéo ra, khối sắt từ từ mở ra, hơn nửa lần này hấn là sẽ không đóng lại quá nhanh.

Ta nhìn xuống xem, phát hiện Ngô Ung đã đứt nắn, ta nheo nheo mắt, hình như phát hiện hấn...

Mặt toàn máu...

Ta: “...”

Ngô Ung: “...”

Một lát sau, Ngô Ung ngẩng đầu lên phun về phía ta một ngụm máu, nhưng đương nhiên máu hấn phun ra không phun đến chỗ ta, cuối cùng chỗ máu đó chỉ phun xuống mặt hấn mà thôi.

Ngô Ung: “...”

“Ô ô ô ô ô... thả ta ra ngoài đi...” Ngô Ung tuôn lệ.

Ta thờ dãi: “Ngươi tội gì thế này...”

Ngô Ung tiếp tục khóc: “Thả ta ra ngoài đi... ô ô ô...”

Ta thật sự không đành lòng, nói: “Ngươi chờ một lát đi, ta đến giúp ngươi.”

Ngô Ung lập tức ngừng khóc, không thể tin nổi nhìn ta: “Thật chứ?”

Ta gật đầu: “Nhưng mà sau khi ngươi ra ngoài rồi nhớ đi nhanh một chút, trăm ngàn đừng để cho Vô... à, đừng để cho Trường Nghi... đừng để cho hoàng hậu nhìn thấy ngươi.”

Xung hô của ta bất ngờ thay đổi liên tục, Ngô Ung ngây ngốc nhìn ta, cuối cùng hấn lo lắng nói: “Tây hoàng, ta muốn nói rõ một chút trước, ta không thích nam nhân... Ta cũng không bởi vậy mà đi hầu hạ ngài...”

“.....”

Ta đứng sang bên cạnh một chút, lấy dây cột tóc lại: “À, ngươi nghĩ quá nhiều rồi, thật đó.”

Ngô Ung: “...”

Khối sắt ầm ầm đóng lại.

Ngô Ung: “...”

Ta lắc đầu, xoay người rời đi.

Quên đi, vẫn là chờ Vô Mẫn Quân đến đây rồi nói sau, ta mặc kệ hấn...

Nghĩ đến Vô Mẫn Quân, ta không khỏi bắt đầu nhớ lại quá trình ngượng ngùng kia, cũng may ta trái lo phải nghĩ, rốt cục nghĩ ra một biện pháp làm cho mình chẳng phải xấu hổ, chính là đem toàn bộ trách nhiệm quăng cho Vô Mẫn Quân.

Vì thế ta hùng hổ trở về Chương Kiền điện, Vô Mẫn Quân ngồi trước chiếc gương ngắm nghía... Không đúng, là ngồi trước gương xem trên mặt có thật sự bị hủy dung không, thấy ta đến, hấn quay đầu: “Rốt cục không thẹn thùng nữa à?”

Ta chỉ vào hấn: “Đương nhiên! Ta chưa từng thẹn thùng! Nhưng thật ra ngươi, hấn là rất xấu hổ đi...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“À, ngươi nói xem, vì sao?” Vô Mẫn Quân ung dung khoanh tay.

Chương 33

Trông mặt ta xoay vòng vòng: “Thật ra đều là phản ứng nam nhân các người sinh ra, ta nằm mơ... Ta nói cho người, ta chỉ là mơ một giấc mơ rất bình thường, chỉ là chúng ta uống rượu chung với nhau mà thôi, tuyệt đối không có cái gì kỳ quái khác... Cho nên đủ thấy, khẳng định là thân thể của chính người không thể kiểm chế... Nghĩ đồng nghĩ tây...”

Vô Mẫn Quân: “... Người thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng, chuyện này mà cũng có thể đổ lên đầu ta.”

Hắn làm ra bộ dáng “Ta thua rồi”, sau đó tiếp tục chủ đề: “Nhưng, người nói là người nằm mơ thấy chúng ta uống rượu ư?”

Ta lấp bắp nói: “Đúng, đúng vậy! Thì sao?”

“Không có gì, đừng khảnh trương như vậy...” Vô Mẫn Quân nở một nụ cười không từ tế gì, “Nhưng ta hỏi này, có thật sự chỉ là uống rượu không?”

“Đúng, đúng vậy! Không thì sao?” Ta khảnh trương trả lời.

Vô Mẫn Quân gật đầu: “A, không có gì, chẳng qua... uống rượu cũng có thể làm chuyện đó.”

Mặt ta lại biến thành lò lừa: “Người... người đừng nói lung tung, làm gì có chuyện gì!”

“Hahahaha.” Vô Mẫn Quân thoát nhìn sung sướng cực kỳ, vung tay áo, đi đến cửa, “Đúng vậy, không có gì.”

Ta nhẹ nhàng thờ ra.

Vô Mẫn Quân đẩy cửa điện ra, quay đầu lại cười với ta: “Nhưng ta nhớ rõ, lần trước ta với người... ừ hử?”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân lớn tiếng cười haha, đóng cửa phòng lại.

... Hắn nói như vậy, ta... không phải rất khảnh trương, dù sao hắn không có khả năng sẽ quên mất.

Nhưng hắn có bệnh sao... tại sao đến phải nói khi mở cửa điện ra?! Hắn không thấy thị vệ và cung nữ ở ngoài kia sao?! Thật là trong lòng nghĩ luẩn quẩn nhiều sao!!

... Quả nhiên, không lâu sau, tin tức “hoàng hậu nương nương căn bản không đứng đắn như về ngoài”, nhanh chóng truyền ra...

Hơn nữa, phạm vi truyền ra còn là tứ quốc.

Không lâu sau khi ta thành hôn với Vô Mẫn Quân, Lưu Lương rời đi trước, hắn từ đầu tới cuối cũng chưa để lại ấn tượng gì, thậm chí sau ngày hắn đi, ta nghĩ về hắn, hóa ra còn không thể nhớ rõ diện mạo của hắn.

Sau đó Nguyên Úc cũng rời đi.

Thoạt nhìn Nguyên Úc đối với Trường Nghi... cũng là ta, có chút lưu luyến, nhưng bây giờ danh hiệu “Hoàng hậu nương nương không đứng đắn” đã bị lan truyền rồi, ta không thể lại để cho lời đồn “Hoàng hậu nương nương không tuân thủ nữ tắc” tiếp tục truyền loạn ra, nên chỉ có thể giả bộ cái gì cũng không biết, đuổi hắn đi.

Lưu Lương và Nguyên Úc lần lượt rời đi, người Bắc Xương Quốc rốt cuộc cũng ý thức được sự bất bình thường – để hậu thoát nhìn qua quan hệ hòa hợp (còn hòa hợp quá đáng nữa), không giống đang giận dỗi mà Ngô Ung lại chậm chạp không về nước, thật là khiến cho người ta nghi hoặc.

Ta và Vô Mẫn Quân thương lượng một lúc, quyết định thả hắn đi, Vô Mẫn Quân tò vò cứ cường bức hắn một phen khiến cho hắn chạy về Bắc Xương Quốc.

Thật ra thì hắn cũng không cần phải bị cường bức đe dọa như thế, dù sao hắn cũng không hoàn toàn thể nói chuyện hắn đã trải qua, khu vực xung quanh hồ nước là cấm địa, nếu nói hắn tiến vào đó là do hắn không đứng trước, rõ ràng có ý đồ gây rối, cho nên chỉ có thể tự mình cắn răng chịu.

Ta rất đồng ý với ý tưởng của Vô Mẫn Quân, đồng thời ta cũng cảm thấy Ngô Ung bị giam tại mật thất rất là đáng thương, vì thế ta cùng Vô Mẫn Quân

liền chọn ngày, lúc chạng vạng đi đến hồ nước.

Vừa mới mở cửa mật thất, ánh sáng chiếu vào bên trong, lập tức nghe thấy thanh âm yếu ớt của Ngô Ung: “Mau... mau thả ta ra ngoài...”

Ta đang định nói: “Đợi chút, chúng ta kéo ngui lên” — bởi vì Vô Mẫn Quân cho rằng mật đạo kia vẫn không nên để người khác biết, cho nên chúng ta cầm theo một sợi dây dài tới, một đầu buộc ở trên cây, chuẩn bị kéo hẳn lên như vậy.

Vô Mẫn Quân lại dùng tay ngăn ta lại, chỉ vào hắn: “Thả ngui ra? Ngui bắt kính với bản cung như thế, nói thả là thả, chẳng phải là Tây Ương Quốc ta dễ bị bắt nạt sao?”

Ta: “...”

Sau khi đã hại người ta mà còn làm ra vẻ như vậy...

Ta không nói gì nhìn Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân lại cười với ta, sau đó tiếng nói của Ngô Ung truyền đến: “Không, không, không, ta có thể nói cho các ngui chuyện cơ mật của Bắc Xương Quốc...”

Ta choáng váng, vừa định nói, Vô Mẫn Quân lại lạnh lùng nói: “Ý của ngui là gì? Nghi ngờ trình độ của Tây Ương Quốc chúng ta sao? Các ngui còn có bí mật gì mà chúng ta không biết chứ?”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Đúng, ta nói giản lược sơ một chút, đại khái là gian tế ở trong triều đình Bắc Xương Quốc các ngui có hơn hai mươi người... Bên người Bắc đế còn có năm sáu người...”

Ngô Ung: “... Hàng năm phụ hoàng ta chỉ có hai người hầu hạ bên cạnh...”

Ta: “...phụt.”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Không phải chỉ ở bên ngoài thôi sao?! Còn những kẻ ở một nơi bí mật gần đó thì sao!?” Vô Mẫn Quân then quá hóa giận, “Hừ, ngui lại coi thường trình độ của Tây Ương Quốc chúng ta sao, được rồi, ngui liền tiếp tục ở trong này đợi đi.”

Ngô Ung gục ngã: “Aaa-!!!”

Ta nghe không nổi nữa, đẩy Vô Mẫn Quân: “Đừng bắt nạt hắn nữa...”

Vô Mẫn Quân bị ta đẩy như vậy, trực tiếp trượt một cái, rơi vào trong mật thất...

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ngô Ung: “...”

Ngô Ung: “?”

Bầu không khí ngưng đọng... Ta nhìn hai tay mình, quả thực muốn đem chúng nó chém... Ừ, dù sao cũng là của Vô Mẫn Quân...

Bỗng nhiên, ta nghe thấy Vô Mẫn Quân khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Được rồi, vì bảo đảm ngui không nói lời nào, ta tự mình tiến vào nghe ngui muốn nói cho chúng ta biết cái gì — ta đã có thành ý, ngui cũng phải có thành ý mới được.”

Ta: “...”

Vậy cũng nói được...

Ngô Ung khẳng định không thể nghĩ ra được nguyên nhân Vô Mẫn Quân đi xuống mật thất là do ta đẩy như vậy, vì thế nói: “Được được được, ta nhất định sẽ nói hết — phụ hoàng ta tuổi tác đã cao, hy vọng có thể đánh hạ ít nhất một tòa thành của Tây Ương quốc, vì thế cùng tướng lĩnh nơi thành Bắc Hà của các ngui, gọi là Đồ gì đó...”

Vô Mẫn Quân không kiên nhẫn nói: “Đỗ Kỳ Nham đúng không?”

“Ừ đúng, Đỗ Kỳ Nham... Lấy số bạc lớn hối lộ hắn, để thời điểm Bắc Xương Quốc tấn công Tây Ương Quốc, để cho hắn trực tiếp để cho bọn ta tiến vào, sau đó hắn có thể giả chết...” Ngô Ung nói, sau đó dường như sợ Vô Mẫn Quân không tin, “Chuyện này có nguyên nhân! Đỗ Kỳ Nham thích một nữ nhi của một tên quan tể ở vùng biên giới Bắc Xương quốc chúng ta, nhưng do quan hệ giữa hai quốc gia chúng ta không tốt, phụ thân đối phương không cho, cho nên vì mỹ nhân, hắn mới như vậy! Phụ hoàng ta nói, chờ mọi chuyện thành, hắn là có thể giả chết vụng trộm về quê sống với đối phương, mà lúc đấy thì hắn vẫn là trung thần hăng hái chiến đấu của Tây Ương.”

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Ồ. nói tiếp đi.”

Ta ngồi ở ngoài, nghĩ rằng, khó trách lúc trước Vô Mẫn Quân thường hay thư từ tới Hà thành thường xuyên, hóa ra là vì vậy.

Nhưng Vô Mẫn Quân lại giống như không hề ngạc nhiên, tại sao lại như vậy?

Ngô Ung nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Cha ta quyết định tiến công vào cuối tháng, bởi vì khi đó Tây Ương quốc lúc đó cử hành hội hoa đón xuân về, đến lúc đó mọi người đều tụ tập cùng một chỗ, ngày đêm không nghỉ, binh lính cũng khẳng định sẽ rất mỏi mệt...”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Thật ra rất có thể.”

Ngô Ung tiếp tục nói: “Hon nữa...”

Vô Mẫn Quân ngắt lời hần: “Không cần hon nữa đâu, kỳ thật những chuyện này Tây hoàng đều đã biết, có phải hay không Tây hoàng?”

Ta: “Hừ? À... đúng vậy!”

Ngô Ung: “...”

Vô Mẫn Quân không kiên nhẫn nói: “Không có gì bí mật hơn nữa sao?”

Ngô Ung khúm núm nói: “Ta cũng không biết... Phụ hoàng không thích ta lắm...”

Vô Mẫn Quân xùy nói: “Người như vậy, nếu là con ta, ta cũng sẽ không thích.”

Ngô Ung: “...”

Ta: “...”

Sau đó Vô Mẫn Quân dùng tay đánh ngất Ngô Ung.

Ta: “... Người sao lại?”

Vô Mẫn Quân dùng dây thừng cột người Ngô Ung lại, kêu ta: “Kéo hần lên trước đi.”

Ta cố sức kéo Ngô Ung lên, bản thân Vô Mẫn Quân lại vừa tự mình thi triển khinh công, vừa vát và kéo dây thừng lên.

Ta khó hiểu nói: “Người muốn làm gì?”

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Vốn có thể thả hần đi, nhưng hiện tại không cần thiết, nhưng để cho hần ở đây cũng quá chua xót, mang hần giam lỏng ở bên ngoài đi, ít nhất cuộc sống thoải mái chút.”

“...” Khóe miệng ta giật giật, “Ta thay Ngô Ung cảm ơn người...”

Ta cùng Vô Mẫn Quân tìm nửa ngày, cuối cùng phát hiện một chỗ có vẻ thích hợp với Ngô Ung — lãnh cung.

Hiện ở trong này không có người, yên yên tĩnh tĩnh, giam Ngô Ung ở trong này, lại phải vài người trông coi, đúng hạn đưa cơm, cũng không tồi.

Chẳng qua ta nghĩ rằng Ngô Ung tựa hồ vẫn cho rằng ta — tức Vô Mẫn Quân, là kẻ đoạn tay áo, lần trước còn khúm núm như vậy khiến cho hần mất đi cơ hội về nước, lần này tỉnh lại phát hiện bản thân bị giam ở lãnh cung của Vô Mẫn Quân, không chừng sẽ hồng mất.

Nhưng... lại nói, cho dù là lần đầu tiên Vô Mẫn Quân quăng hần vào mật thất, hay là sau ta tính thả hần đi kết quả lại không thả, hay là vừa rồi ta và Vô Mẫn Quân tính cho hần đi, kết quả lại tiếp tục giam lỏng... hình như mỗi một lần đều là hần tự tìm đến...

Hần nên an phận một chút, động tác bớt đi, nói bớt đi, không phải không có việc gì sao...

Ta cùng Vô Mẫn Quân trở về Chương Kiện điện, ta nhìn không được hỏi: “Người tính xử lý hần như thế nào?”

Vô Mẫn Quân liếc ta một cái: “Ai? Ngô Ung? Trước tiên cứ giam hần đi.”

“Không phải, là Đổ Kỳ Nham.” Ta lúng túng nói “Hần dám thông đồng với người của Bắc Xương quốc...”

Đổ Kỳ Nham thì ta cũng thoáng biết một chút, xem như là một mãnh tướng của Tây Ương quốc đi, còn tự mình bảo vệ phía tây, theo lý thuyết nên trung thành và tận tâm chứ, ai biết lại vì một nữ tử... Ai, khó trách nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Vô Mẫn Quân cười: “Ừ... sau khi mọi chuyện hoàn thành, khen ngợi hần thật tốt một chút đi.”

“?” Ta khó hiểu nhìn Vô Mẫn Quân, cho rằng hắn bị kích thích đến điên rồi.

Vô Mẫn Quân nhìn ta, nói: “Kỳ thật hành vi lần này của Đỗ Kỳ Nham — bao gồm ái mộ một cô nương nước láng giềng ban đầu, đều là ý của ta. Hắn nói với ta, có một vị cô nương té xỉu trước cửa nhà hắn, hắn phái người đi thăm dò, phát hiện là một nữ nhi của tiểu quan ở Bắc Xương Quốc, viết thư hỏi ta làm sao bây giờ, ta trực tiếp bảo hắn giả bộ như nhất kiến chung tình với đối phương, khó có thể tự kềm chế, nếu đối phương nói phụ thân không đồng ý, liền toát ra ý tứ nguyện ý vì nàng phản quốc, đến lúc đó kẻ đứng đằng sau khẳng định sẽ trôi lên khỏi mặt nước, đến nói chuyện với hắn — nếu ta không đoán lầm hắn là chính là Bắc đế. Nếu là như vậy, liền làm bộ giả vờ do dự, cuối cùng làm ra vẻ giả vờ đáp ứng.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân tiếp tục nói: “Sau này ta đoán đến mấy loại khả năng, Bắc đế có thể sẽ để Đỗ Kỳ Nham trở thành bộ hạ của hắn — nhưng loại khả năng này có vẻ nhỏ, dù sao nếu Đỗ Kỳ Nham làm phản trước khi lâm trận, hắn sẽ thảm. Cho nên Bắc đế có thể để cho Đỗ Kỳ Nham giả chết.

“Nếu thật sự là như vậy, ta bảo Đỗ Kỳ Nham đồng ý, lại nói với hắn đưa binh lính Bắc Xương quốc tới chỗ rừng cây gần đấy nghỉ ngơi, ban ngày bọn họ thừa dịp mọi người vui chơi ngày đêm mà xuất binh, cho nên bên đem cần phải được nghỉ ngơi. Bên cạnh Hà thành có một rừng cây lớn có thể chứa được cả vạn người.”

“Nếu thời tiết tốt, nửa đêm vùng trộm phóng hỏa khiến toàn bộ chết cháy, nếu trời không toại nguyện ý người mà mưa thì dẫn bọn hắn tới ngọn núi bên cạnh, nửa đêm đẩy đá xuống núi, mượn lực của mưa giết chết toàn bộ.”

Vô Mẫn Quân rút cuộc nói xong, cười khanh khách nhìn ta: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Ta: “...”

Ta cảm thấy thế nào ư?!

Ta cảm thấy ta không còn lời nào để nói...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đại khái thấy sắc mặt ta quá kém, Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Được rồi, ta biết khả năng của ngươi không thể lý giải được ta đang nói cái gì, đừng nghĩ, miễn cho đau đầu.”

“...” Ta liếc hắn, “Ngươi làm trò...”

Sau đó ta chống đầu nhìn hắn: “Vô Mẫn Quân, ngươi, ngươi nghĩ như thế nào được vậy? Người ta chỉ là một cô nương thôi, ngươi đã liên tưởng được xa như vậy, lại còn nghĩ tới tất cả các biện pháp xử lý... Còn đoán được chuẩn như vậy... Ngươi cũng quá khủng bố...”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Vậy sao? Ta chỉ là tùy tiện nghĩ chút thôi.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân nói: “Dù sao đoán trúng toàn bộ cũng tốt, lần Bắc Xương quốc làm kẻ tiên phong, tất sẽ đại thương nguyên khí, thân thể Bắc đế không tốt, đến lúc đó khẳng định bị tức đến phát bệnh, tốt nhất là bị tức chết ha ha ha ha ~ “

Ta: “...”

Người kiêu gì vậy! !

Ta nghĩ đến Vô Mẫn Quân ngày thường luôn ở cùng một chỗ với ta, ngẫu nhiên lén truyền tin cho người khác, thậm chí còn cùng ta sửa tấu chương, cãi nhau với ta, thoát nhìn mỗi lần đầu là bộ dạng nhàn nhã khiến cho người ta chán ghét, mà ta lại chưa bao giờ biết hóa ra cái “truyền thư tùy tiện” ta nghĩ có nội dung như vậy, tất cả đều khiến cho trong lòng người khác run sợ như vậy.

Đề cập đến là hơn mười vạn mạng người, hai quốc gia, thậm chí là chuyện của toàn bộ tứ quốc...

Hắn trong lúc cười cười từng ngày qua ngày mà đã lặng yên quyết định ?

Ta bỗng nhiên có chút sợ.

Vô Mẫn Quân ở bên cạnh chưa phát hiện ra vẫn đang uống nước, hát một ca khúc lộn xộn nào đó.

Một lát sau, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên quay đầu nhìn ta: “Vân kiều, ngày mai hưu tuần, không cần thiết triều, chúng ta xuất cung đi chơi một chút?”

Ta còn đang không thể tự kiềm chế chìm sâu trong ý nghĩ của mình ở chính mình, bỗng nhiên hắn vừa nói như vậy khiến ta sững sốt: “A? Đi chơi? Chơi cái gì?”

Vô Mẫn Quân: “Không biết, tùy tiện chơi đùa...”

Ta: “... Vì sao ngươi lại bỗng nhiên muốn đi chơi?”

Vô Mẫn Quân ngả về phía chiếc bàn ở trên, lười biếng phục người ra: “Không có gì, chẳng qua nếu như chiến tranh mà bắt đầu, phỏng chừng sẽ việc đứng lên.”

“Không chỉ đơn giản ‘Việc nhiều hơn’ như vậy chứ...” Ta đỏ mặt hỏi.

Dù sao lại tiếp tục nói, lúc trước Vô Mẫn Quân cũng dùng chính loại thái độ lười nhác nhàn nhã này, đi bước một đem Đông Nguyên quốc bức đến không đường thối lui...

Ta vuốt cổ, nói: “À... Tốt, dù sao ta mới chỉ ở trong dân gian Tây Ương được hai ba ngày, không biết rõ đường.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Ta một ngày cũng chưa từng ở.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân sang sảng cười với ta: “Chẳng qua cũng không liên quan, dù sao cũng chỉ là đi dạo.”

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, dù sao chúng ta biết khinh công, thật sự không được liên nhảy ra chỗ cao quan sát, sẽ không đến mức không về lại hoàng cung được.

Hơn nữa Vô Mẫn Quân nói cũng đúng, ta liền gật gật đầu: “Cũng được, dù sao trong hoàng cung... rất nhàm chán.”

Ngày hôm sau khi ta và Vô Mẫn Quân xuất phát, dùng bộ trang phục dân nữ và dân nam mang về lúc trước, tùy tiện mặc mỗi người một bộ, lại qua mặt thị vệ, lặng lẽ xuất cung.

Tây Ương quốc so với Đông Nguyên quốc phồn hoa hơn nhiều, đám đông trên đường cái rộn ràng nhộn nháo, phố xá đông vui, tiếng tiêu thương rao hàng liên tiếp, ta cũng quay đầu nhìn chung quanh đánh giá, Vô Mẫn Quân yên lặng giữ chặt ta: “Đừng dọa người.”

Ta nghi hoặc nói: “Sẽ sao? Không có việc gì, bọn họ cũng không nhận ra ta.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Thật không, nhìn ngươi xem, có phải mọi người đều đang vụng trộm để ý ngươi hay không?”

Ta vừa thấy, quả nhiên là có rất nhiều người đều hai tay đặt ở bên hông, thật cẩn thận nhìn ta, thần sắc thậm chí có chút đề phòng.

Ta cả kinh, khẩn trương nói: “Sao lại thế này... Chẳng lẽ cái trang lần này không tốt?”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái nói: “Không, bởi vì ngươi lén lút thoát nhìn rất giống kẻ trộm.”

“...”

Vì thế ta chỉ có thể đoan đoan chính chính đi trên đường.

Dù sao ta phát hiện có một thứ mà trước đây ta chưa từng thấy ở hoàng cung Đông Nguyên quốc hay Tây Ương quốc, gọi là Dương Trường (?), là một loại trứng gà đặc thù, trứng gà đó nếu bị đập vỡ ra thì sẽ thấy lòng trắng trứng ở xung quanh, bên trong là lòng đỏ trứng màu vàng tươi, thoát nhìn giống như là một vàng mặt trời vậy, cho nên mới có tên này.

Ta hiểu kỳ nói: “Ta cũng không biết có thể như vậy.”

Vô Mẫn Quân nói: “Hoàng thất Tây Ương quốc không có... Nghe nói ăn cái này dễ bị tiêu chảy.”

Ta nói: “Thật không? Thân thể ngươi mạnh khỏe như vậy, chắc là không sao đâu.” Sau đó ta đi vào một quán ăn ven đường, gọi một chén.

Vô Mẫn Quân: “...”

Một lát sau, hắn nói: “Thêm một chén nữa!”

Ông chủ tiệm vui mừng lên tiếng.

Ta chạy nhanh nói: “Không, ở đây chỉ cần một chén!”

“...” Điểm lão bản dùng ánh mắt thù hận nhìn ta.

Vô Mẫn Quân nói: “... Gì chứ.”

Ta nói: “Thân thể của ta, có vẻ nhu nhược, chẳng may tiêu chảy thì sao?”

Vô Mẫn Quân cười lạnh: “Ông chủ, mang thêm một chén nữa lại đây!”

Ta: “...”

Quên đi, mặc kệ hần đi...

Một lát sau, ông chủ tiệm bùng lên ba bát ‘dài dương mặt’ thơm ngào ngạt, ta cùng Vô Mẫn Quân: “...”

“Vì sao lại là ba bát?” Ta khó hiểu!

Điểm lão bản nói: “hai người gọi ba bát.”

“Chúng ta gọi hai chén.” Ta kiên nhẫn giải thích, “Ta một chén, nàng một chén.”

Ông chủ tiệm nói: “Không đúng, ngài một chén, nhưng vị cô nương này trước gọi một chén, sau đó nói lại gọi thêm một chén... Không phải là hai chén sao?”

Ta cùng Vô Mẫn Quân: “...”

Ông chủ tiệm thật thủ đoạn...

“Ha ha, cảm ơn!” Bỗng nhiên, một tiểu cô nương ngồi ngay tại chỗ trước mặt cái bát thừa ra kia.

... Là Tư Đồ Hữu Tình.

Ta cùng Vô Mẫn Quân vẫn duy trì “...” trạng thái nhìn Tư Đồ Hữu Tình cùng với bánh bao hình như béo hơn một chút trên vai nàng ta.

Bánh bao thấy chúng ta nhìn nó, ngượng ngùng vươn cánh tay ngắn ngủn nhỏ bé đẩy thịt béo ra.

Ta: “...”

Tư Đồ Hữu Tình hoàn toàn không có ý thức được vì sao ta và Vô Mẫn Quân không nói gì, mà tức giận nói với ông chủ tiệm: “Vì sao thêm hành! Ta đã nói không cần hành rồi!”

Ông chủ tiệm: “...”

“Ôi vị tiểu cô nương này, cô nương vừa mới vào, nói không thêm hành lúc nào!” Ông chủ kêu khổ nói, không chừng đoán có người tới phá rối.

Tư Đồ Hữu Tình còn thật sự dùng tay tính toán, nói: “Một tháng trước!”

Sau đó nhìn về phía ta: “Công tử nói đúng không? À đúng rồi, ta nói cho vị công tử này!”

Ta đột nhiên nghĩ đến lúc chúng ta chia tay trước kia, nàng quả thật bỗng nhiên nói một câu linh tinh “Ta ăn mỳ không thêm hành” gì đó...

Ta không khỏi có chút giật mình, Tư Đồ Hữu Tình thoát nhìn là tiểu cô nương cần nhà cần nhân không ngờ lại linh như vậy...

Đem cái chần không cho hành trước mặt mình đổi cho nàng, ta đuổi ông chủ đi, hỏi Tư Đồ Hữu Tình rốt cục vừa lòng: “Cô nương đã đoán từ trước chúng ta sẽ tới nơi này ăn mỳ?”

Tư Đồ Hữu Tình gật gù: “Đúng.”

Ta bội phục nói: “Thật chuẩn.”

Tư Đồ Hữu Tình vừa hùng hục ăn mỳ, vừa giải thích: “Kỳ thật cũng không phải, chỉ là tiểu nữ biết chúng ta sẽ gặp nhau ở Tây Ương quốc, mà đồ ăn phổ biến nhất ở Tây Ương quốc chính là mỳ này, cho nên tiểu nữ cảm thấy nên nói trước sẽ tốt hơn.”

“... À.” Ta cúi đầu, cầm lấy chiếc đũa, tự mình cũng bắt đầu hùng hục ăn.

Lại nhìn Vô Mẫn Quân, hần sớm cũng đã bắt đầu ăn, căn bản không để ý tới ta và Tư Đồ Hữu Tình.

Ta thấy Tư Đồ Hữu Tình có một mình, hỏi nàng: “Sư phụ cô nương chưa tìm thấy?”

Tư Đồ Hữu Tình mồm miệng không rõ nói: “Ồ, tìm được, nhưng lại không thấy được...”

Ta: “À...”

Ta nghĩ nghĩ, Tư Đồ Hữu Tình thật là có bản lĩnh thật sự, vì thế nhỏ giọng hỏi nàng: “Cô nương nói xem, nếu Bắc Xương quốc và Tây Ương quốc đánh nhau, bên nào thắng?”

Tư Đồ Hữu Tình lắc đầu.

Ta: “Không biết? Ai, cũng đúng, loại chuyện chiến tranh này cũng khó nói...”

Tư Đồ Hữu Tình tiếp tục lắc đầu.

Ta: “Không sao, cô nương đã rất lợi hại.”

Tư Đồ Hữu Tình điên cuồng lắc đầu, ngay cả bánh bao cũng bắt đầu lắc đầu theo.

Ta: “...”

Tư Đồ Hữu Tình dùng tay kéo lỗ tai bánh bao: “Ngươi bắt chước cái gì.” Bánh bao oan ước kêu hai tiếng.

Tư Đồ Hữu Tình nhìn về phía ta: “Ý của ta là không đánh nhau được.”

Vô Mẫn Quân ngẩng đầu lên, từ từ nhìn chúng ta.

Ta nói: “Không có khả năng đi...”

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Ai, có người phải chết, người sẽ khóc hết nước mắt.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta nói: “Ai?”

Tư Đồ Hữu Tình: “Thiên cơ không thể tiết lộ... Tóm lại nên bi thương biến thuận lợi.”

Ta: “... Nên bi thương này như thế nào... Ngươi thật ra đã nói cho ta biết... huống chi đã đem thiên cơ tiết lộ rồi!”

Tư Đồ Hữu Tình lắc lắc đầu, uống nốt ngụm canh cuối cùng, lấy bánh bao đang ăn vụng trộm gà của ta ở bên cạnh đặt lên vai.

... Tốc độ thật nhanh.

Ta không nói gì nhìn bóng dáng Tư Đồ Hữu Tình nháy mắt không thấy, một lúc sau quay đầu nhìn về phía Vô Mẫn Quân: “Vô Mẫn Quân... ngươi nói... người kia, phải, sẽ không...”

Vô Mẫn Quân thần sắc vô cùng bình tĩnh: “Yên tâm, ta không dễ dàng chết như vậy.”

Ta lý giải gật gật đầu: “Cũng đúng, tai họa ngàn năm...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Nhưng là ta còn là có điểm lo lắng, dù sao người bên cạnh ta sẽ chết, sau đó khiến cho người của hần tử vong mà làm cho Bắc Xương quốc cùng Đông Nguyên quốc không thể khai chiến, chỉ có một mình Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Cô ta nói người kia mà chết, người sẽ khóc hết nước mắt... Ta chết, người sẽ khóc sao?”

Sau đó tiếp tục phân tích: “Là Ngô Ung còn không sai biệt lắm”

Ta: “... Ta đã nói rất nhiều lần với người, hiện tại ta đối với Ngô Ung... thật sự là... Ai.”

Vô Mẫn Quân cười cười: “Vậy người sẽ vì ta khóc hết nước mắt?”

Ta không biết vì sao trở nên thật ngượng ngùng, lắp bắp nói: “Đương nhiên rồi, người, người là thân mình của ta...”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Nói cũng phải.”

Hắn vỗ vỗ bả vai của ta, an ủi nói: “Yên tâm, muốn ta chết, quá khó khăn.”

Giờ khắc này trong mắt của hắn dường như toát ra ý tứ khác, giống như đang nhớ lại một đoạn nào đó, ta thậm chí có thể đọc được ý tứ của hắn là “Ta từng có thời điểm khó khăn nhất, còn không phải giờ vẫn sống tốt sao”.

Lòng ta cũng rung động, cũng vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Được, ta tin tưởng người – hoán đổi trở lại là sống tốt rồi.”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Người cũng rất keo kiệt, hoán đổi trở lại thì sao nào, khiến ta lập tức chết sao?”

Ta cười ha ha, Vô Mẫn Quân không cười sau đó bỗng nhiên vươn tay kéo ta đi ra ngoài quán.

Ông chủ quán ở phía sau vội kêu to: “Không trả tiền sao! Ba bát đó!!”

Vô Mẫn Quân kiêu ngạo hô to: “Chính là ăn cơm bá vương, ai bảo người đưa hơn một chén!”

Ông chủ quán đón gió lau nước mắt: “...”

Ta quay đầu nhìn thấy, nhìn không được cười ra tiếng, tiếng cười bay về phía ông chủ quán, đại khái khiến cho ông chủ quan phát điên...

Ta chạy được một đoạn với Vô Mẫn Quân, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một thân ảnh nhỏ nhỏ, con chuột đáng yêu – đúng là Tư Đồ Hữu Tinh.

Nàng nhàn nhã đi dạo, thấy ta và Vô Mẫn Quân, hoảng sợ, xoay người lại muốn chạy.

Lúc này ta có chuẩn bị, không nói hai lời phi thân tiến lên, ngăn đường đi của nàng lại.

Tư Đồ Hữu Tinh khóc không ra nước mắt nhìn ta: “Ta thật sự không thể nhiều lời...”

Ta an ủi nàng: “Yên tâm, ta không phải tới hỏi người này... Ta là muốn hỏi người, nếu có hai người, bọn họ thân thể đổi, kia như thế nào đổi trở về?”

Vô Mẫn Quân cũng đi tiến lên đây, nghe thấy ta hỏi, biết ý của ta liền cũng gật gật đầu.

Tư Đồ Hữu Tinh nghe xong, thoáng yên tâm, nói: “À, ý công tử nói là giống hai người như vậy sao?”

Ta cùng Vô Mẫn Quân: “...”

“Cô nương, cô nương khi nào thì biết được?” Ta kinh ngạc.

Tư Đồ Hữu Tinh nghĩ nghĩ nói: “Lúc vừa nhìn thấy hai người.”

Ta ôm mặt: “Vậy sao cô không nói sớm... Nếu cô nương biết chuyện của chúng ta, vậy hẳn là cũng biết làm cho chúng ta hoán đổi trở về như thế nào?”

Tư Đồ Hữu Tinh lắc đầu: “Lúc trước không nói là vì thiên cơ không thể tiết lộ... Phải, ta biết.”

Ta mừng rỡ: “Cái gì?”

Tư Đồ Hữu Tinh nói: “Rất đơn giản a, chỉ cần các người trải qua lễ nghĩa vợ chồng là có thể.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Phải không? Thế nhưng chúng ta đã hành lễ rồi.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Vô Mẫn Quân nói: “Không phải cái kia, là chỉ... Động phòng.”

Ta: “...”

Hóa ra là chi động phòng... Ta nghĩ tới lần động phòng đó, ta với Vô Mẫn Quân phát sinh đủ loại chuyện, cùng với việc bán thân mình nằm mơ kia... Thật sự là xấu hổ tột đỉnh, vì thế lập tức lắc đầu: “Không nên không nên, biện pháp này tuyệt đối không được.”

Vô Mẫn Quân cũng gật đầu: “Ta cũng cho rằng không được.”

“A?” Từ Đồ Hữu Tình có điểm buồn rầu bắt gãi đầu, sau đó vươn tay gãi gãi bánh bao ở bên cạnh, “Bánh bao, ngươi có biết còn có biện pháp nào không?”

Bánh bao: “Chi...”

Từ Đồ Hữu Tình: “Bánh bao cũng không biết, ta đây cũng không biết.”

Ta không nói gì: “... À, bánh bao... cũng không biết ... Thôi quên đi.”

Từ Đồ Hữu Tình ngưng ngừng nói: “Lần sau đi, để cho ta tìm được sư phụ ta, ông ấy nhất định biết!”

Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp sư phụ của Từ Đồ Hữu Tình, càng cảm thấy tiểu đồ đệ này cũng chưa chắc đã tìm thấy được sư phụ, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng như quả táo của Từ Đồ Hữu Tình, chỉ có thể gật đầu: “Được, tốt.”

Từ Đồ Hữu Tình hướng ta cười cười, lại mang theo bánh bao rời đi.

Vô Mẫn Quân ở phía sau ta cười nhạo: “Nhãi con.”

Ta nói: “Cũng không thể nói như vậy... Nàng kỳ thật rất linh.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Ý của ta chính là, trước đây ta cùng với nhiều nữ tử như vậy... À, cũng chưa từng trao đổi cơ thể với người khác, đổi thân thể với người cũng không làm chuyện như vậy. Nàng ta rõ ràng biết chúng ta không có khả năng cùng đối phương... lại nói như vậy. Đây rõ ràng là chiêu số của đám thầy bói ven đường.”

Ta xem như phát hiện, Vô Mẫn Quân đối với chuyện thần thần quỷ quỷ không hề tin tưởng, chỉ sợ những lời Từ Đồ Hữu Tình nói hắn sẽ chết hẳn đều không thèm để ý, điều này cũng là một loại biểu hiện khác của kẻ nội tâm cường đại đi.

“Ai, quên đi, tóm lại... Trước cứ như vậy đi.” Ta thờ dãi.

Vô Mẫn Quân không nói cái gì nữa, trong lòng ta có tâm sự, thời gian sau đó đều không vui nữa.

Vô Mẫn Quân vẫn rất vui vẻ, đông xem tây xem, còn... òn đi chọn hai cây trăm ngọc.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân hỏi ta: “Đẹp không?”

Ta: “Ngươi điên rồi sao? ... Chơi vui lắm sao?”

Vô Mẫn Quân phần nộ nói: “Nhìn ngươi xấu như vậy, tùy tiện giúp ngươi đỡ xấu một chút...”

Ta: “Ta cảm ơn ngươi nga, ngươi mau bỏ xuống cho ta, ta cứ nghĩ tới trên đầu ngươi cái 2 cái trăm này đã không thoải mái!”

Vô Mẫn Quân bĩu môi, đem cây trăm thả lại chỗ cũ, ta cảm giác có người luôn nhìn ta, nghi hoặc quay đầu, vừa thấy, à, lại là ánh mắt ông chủ quán trang sức.

Hắn thấy ta nhìn về phía, ho nhẹ một tiếng, nói: “Vị công tử này, nương tử của ngài đeo rất đẹp, vì sao...”

Ta đang định giải thích, hắn lại nhẹ nhàng ho khan nói: “Khụ... Ta đi bán hàng lại kiếm không được vài quan tiền, bản thân lại có bệnh, trong nhà còn có mẹ già và con nhỏ... Khụ... ..”

Hắn càng phát ra tiếng ho tê tâm liệt phế.

Vô Mẫn Quân nhìn cảm thấy buồn cười, vụng trộm cười hai tiếng, cũng diễn trò cùng: “Ai, ta tướng công... muốn để dành tiền đi mua rượu uống, không để tiền cho ta mua trang sức? Ôi ôi ôi ôi...”

Ta: “...”

Ta cầm một đồng trăm lên cầm hết lên đầu Vô Mẫn Quân: “Cho ngươi hết, toàn mua cho ngươi, thích không?”

Trên đầu Vô Mẫn Quân cài vô số kim trăm ngọc trăm ngàn trăm: “...”

Ta hỏi ông chủ: “ Bao nhiêu tiền?”

Điểm lảo bân cười ánh mắt đều mị đi lên, cũng không ho khan : “Khách quan ngài thực là đại thủ bút a! Đợi chút, ta đến tính toán.”

Hắn nâng bàn tính 噼 lý cách cách quên đi hồi lâu, sau đó ngẩng đầu đối ta cười cười: “Vốn là ba thỏi vàng và 1 nén bạc, nén bạc kia thì bỏ đi, ngài chỉ cần đưa ba thỏi vàng là được.”

... Ba thỏi vàng?

Quá đắt, ba thỏi vàng đủ cho cả gia đình bình thường ăn một năm... Trước kia ở trong cung, tiền tiêu vật hàng tháng cũng chỉ được một lượng thôi.

Ta ném ra một xâu tiền: “Ngại quá, chỉ cầm theo có như vậy.”

Ông chủ: “...”

Vô Mẫn Quân cười rút một mớ cây trâm trên đầu xuống, sau đó chọn ra hai cây trâm bạch ngọc lúc đầu: “Bỏ đi, mua hai cây này.”

Ta liếc mắt một cái, ngọc là ngọc tốt, thợ khắc cũng cẩn thận, thấy ông chủ có biểu tình như thể sắp phun máu vào mặt ta, liền nhanh chóng đồng ý, cũng không chờ ông chủ quán phản ứng, cầm lấy trâm ngọc nói: “Đi, đi.”

Ông chủ: “... không tiền.”

Ta cùng Vô Mẫn Quân lần này ra cung kỳ thật chỉ mang theo một xâu tiền, hiện tại lại dùng hết đi mua hai cây trâm ngọc, ta rất là không biết nói gì, Vô Mẫn Quân lại cười hi hi đem một cây thanh lịch cài cho ta: “Cây này nam tử mang trông rất đẹp, người đeo đi.”

Sau đó đem một khác chỉ có khắc hoa mai cây trâm chính mình tùy tiện cầm xuống: “Cái này để cho ta đeo.”

Ta thật sự là mặc danh kỳ diệu: “Người suy nghĩ cái gì... Người không phát hiện người càng ngày càng giống một nữ nhân chân chính sao?”

Vô Mẫn Quân nhìn ta: “Người suy nghĩ nhiều quá. Ta chỉ là đang nghĩ, nếu chẳng may ta thật sự chết đi, tốt xấu gì cũng có thể cho người ít đồ vật.”

(Hix cái đoạn về tiền bạc bạn không rõ nên chém đại nhé == nếu bạn nào biết thì chỉ cho mình)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Ta cầm lấy cây trâm, trong lòng có chút lạ lùng, vì sao Vô Mẫn Quân lại giống như đang chuẩn bị cho hậu sự như vậy...

Nhưng lại nhìn Vô Mẫn Quân, chính hắn tựa hồ cũng không ý thức như vậy mà lại tiếp tục đông chọn tây tuyển —— mặc dù trên thực tế chúng ta đã không còn tiền.

Bất tri bất giác chơi đến khi trời tối, ta và Vô Mẫn Quân đánh phải hồi cung. Vừa trở lại trong cung, đã có người cầu kiến, vừa hỏi đã bị đoạn đến nhảy dựng lên, hóa ra là Thái Sư.

Nghe nói Thái Sư đã tới đây cũng lâu rồi, chỉ sợ đã biết chuyện ta và Vô Mẫn Quân xuất cung.

Quả nhiên, ta vừa đi thư phòng, Thái Sư liền trực tiếp hỏi: “Hoàng Thượng, có phải ngài cùng... Hoàng hậu đi ra khỏi cung không?”

Ta làm bộ như dường như không có việc gì nói: “Chẳng qua cũng là đi xem tình hình dân chúng...” Nghĩ nghĩ, ta liền dùng chiêu thức của Vô Mẫn Quân: “Huống chi đến lúc chiến sự giữa chúng ta cùng Bắc Xương quốc trở nên hết sức căng thẳng, đến lúc đó sẽ không có thời gian đi ra ngoài.”

Thái Sư lại cười như không cười nói: “Chỉ sợ chiến sự này là không phát động được.”

Ta nghi hoặc nói: “Sao cơ?”

Thái Sư nói: “Sáng nay Bắc đế đã chết.”

Cái gì? ! Bắc đế chết ? !

Ta cũng ngơ ngác.

Ta nói: “Bắc đế... làm sao vậy?”

Thái Sư nói: “Vốn thân thể Bắc đế vẫn không ổn, theo hồi báo của thám tử, sáng nay hắn ta tỉnh lại sau đó bỗng nhiên trở nên có tinh thần gấp trăm lần, cũng sắc phong nhị hoàng tử Ngô Húc thành thái tử, sau đó —— cứ như vậy nằm xuống mà đi.”

Ta nghe được hết sừng sốt lại sừng sốt, nhin không được nói: “Thái Sư có tài ăn nói thật tốt.”

Thái Sư: “...”

“Tạ Hoàng Thượng khích lệ, chẳng qua cái này hiện tại... à, không phải trọng điểm” khóe miệng Thái Sư hơi hơi run rẩy.

Ta nhanh chóng nói: “Trẫm chính là tâm tình vui sướng, tùy ý nói thôi.”

Thái Sư hiểu rõ cười cười: “Hiện tại bắc đế đã chết, nhị hoàng tử Ngô Húc và đại hoàng tử Ngô Chính bắt đầu dây dưa không ngớt vì ngôi vị hoàng đế, tam hoàng tử Ngô Ung... Đúng rồi, tam hoàng tử Ngô Ung vì sao một chút động tĩnh cũng không có?”

Bởi vì hắn đang ở trong lãnh cung của chúng ta đó...

Đầu ta đầy mồ hôi, cười lớn nói: “Không biết đại... đại khái là chờ thời chẳng.”

Thái Sư gật gật đầu, cũng lại không nghĩ nhiều: “Dù sao kỳ thật chúng ta hoàn toàn có thể nhân cơ hội tấn công Bắc Xương quốc.”

Lòng ta nghĩ chuyện này khẳng định cần Vô Mẫn Quân định đoạt, vì thế nói có lệ: “Phải, ta cũng cho rằng như vậy... Hôm nay ta có chút mệt mỏi, ngày mai lâm triều rồi thương nghị rồi, xem xem ý tưởng trong lòng của các đại thần.”

“Vâng.” Thái Sư cung kính lui đi ra ngoài, ta chậm rì rì trở lại cung điện, Vô Mẫn Quân đã tắm rửa xong, ngồi ở trên giường viết thư, thấy ta trở về, hắn nói: “Thái Sư có chuyện gì?”

Ta nói: “Bắc đế kia đã chết.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Một lát sau, Vô Mẫn Quân cười to: “Trời cũng giúp ta!”

Ta cũng hiểu được thật là không thể dự đoán, bởi vì thân thể của mình mà Bắc đế từ lâu nay vẫn tìm cách, nhưng kết quả vẫn là phải từng bước từng bước đi tới cái chết, xem ra thật sự là người tính không bằng trời tính a...

Vô Mẫn Quân cười xong, chậm rì rì nói: “Vậy thì được rồi, có thể đi thả Ngô Ung ra.”

Ta bây giờ mới nhớ tới Ngô Ung, cả kinh nói: “Ta biết Tư Đồ Hữu Tình có ý gì!”

Vô Mẫn Quân thần nhiên liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta nói: “Cô nương đó nói có người chết sẽ khiến cho hai quốc không thể giao chiến —— người đó chính là bắc đế! Mà lúc trước lần đầu tiên chúng ta gặp Tư Đồ Hữu Tình, người có nhớ không, ta bảo với nàng ta ta tên là Thiên Duy! Thiên Duy cũng chính là Ngô Ung, nên khi nàng ta đoán khẳng định là đoán theo tên của ta, nói cách khác, Bắc đế đã chết, chiến tranh sẽ không bắt đầu, mà Thiên Duy tức Ngô Ung cũng sẽ khóc hết nước mắt!”

Ta hưng phấn nói một mạch như dòng nước xiết, một chút thần sắc phập phồng Vô Mẫn Quân cũng không có: “Người mới nghĩ sao sao.”

Ta: “...”

Người này, có thể giả vờ một chút...

Ta ngồi ở bên cạnh hắn, có chút chần chờ nói: “Dù sao thì khi chúng ta thả Ngô Ung, nói chuyện phụ thân hắn đã chết như thế nào?”

Vô Mẫn Quân khó hiểu nói: “Phụ thân hắn cũng không phải do ta hại chết, có cái gì khó nói? Trực tiếp nói với hắn.”

Ta nói: “Với tính cách của Ngô Ung, chẳng may hắn lại khóc lớn thì làm sao bây giờ...”

Vô Mẫn Quân nói: “Không biết, dù sao cũng do người nói.”

Ta: “... Ta không biết rõ chuyện này, người chắc sẽ tốt hơn.”

Vô Mẫn Quân nói: “Ôi, quên đi, không muốn phiền toái, ta đem Ngô Ung giết đi là được.”

Ta: “...”

Cuối cùng một mình ta xám xịt đi lãnh cung.

Lúc ta đi đến lãnh cung, cảm giác nơi này quả nhiên rất lạnh, một cung điện to như vậy mà trừ bỏ cửa hai cái thị vệ, tựa hồ không có người khác, lúc ta đi vào vừa vặn gặp phải hai cung nữ đưa cơm xong đi ra, thấy ta, hai người bọn họ lộ ra vẻ mặt như gặp phải quỷ. Ta giả vờ như không phát hiện, đi vào.

Ngô Ung ở một phòng trong một khu nhà trong đó, ta đẩy cửa ra, thấy hán xui lơ vô lực ngồi trên giường, ngó nhìn bên ngoài, hai mắt si ngốc.

Thấy hán như vậy, ta thật sự không đành lòng —— ngẫm lại cũng phải, ngay từ đầu đã phải ở trong mật thất đen thui, hiện tại lại chui vào lãnh cung không người, cho dù là ta, không chừng cũng sẽ vô cùng thống khổ .

Ta thử mở miệng: “Khụ... Ngô Ung?”

Ngô Ung nghe thấy thanh âm của ta, cảnh giác ngẩng đầu, sau đó hai tay bảo vệ trước ngực: “Ngươi không cần tới đây! Ta sẽ không khuất phục !”

Ta: “...”

Rõ ràng Vô Mẫn Quân đối với hán có vẻ không tốt, ta đối tốt với hán, hán lại vẫn phòng bị ta như vậy... Đại khái diện mạo Vô Mẫn Quân thật sự sát khí quá nặng đi... Hoặc là nói, thoát nhìn chính là bộ dạng bất lương?

(Vô Mẫn Quân: ...)

Ta nhanh chóng nói: “Ngươi yên tâm, ta... ta sẽ không làm cái gì với ngươi cả. Ta chỉ là tới nói, ngươi có thể rời đi bây giờ.”

Ngô Ung kinh ngạc quay đầu nhìn ta: “Thật sự? Không có điều kiện gì?”

Ta gật gù đầu: “Phải, không có, ngươi có thể đi rồi. Thế nhưng phải chú ý, đừng để cho Thái Sư phát hiện ngươi.”

Ngô Ung kinh ngạc nhìn ta, sau đó nháy mắt đứng lên, như rồng như hổ bắt đầu thu dọn hành lý, ta nhìn hán, áp ứng không biết nói tin phụ hoàng hán đã chết như thế nào.

Sau khi thu dọn xong xuôi, ta đưa bộ trang phục thái giám cho hán, ngay từ đầu Ngô Ung rất không tình nguyện, nhưng ta tỏ vẻ bằng không hán sẽ mặc trang phục cung nữ, Ngô Ung đành phải nhớ đi thay trang phục thái giám.

Khi hai cung nữ theo thời gian tới thu dọn bát đĩa, ta nghĩ nghĩ, không để ý tới bọn họ mà cứ dẫn Ngô Ung đi thẳng ra ngoài, biểu tình của hai thị vệ kia đều rất cổ quái từ đầu tới cuối, đại khái đang nghi hoặc vì sao Hoàng Thượng lại để cho hoàng tử địch quốc ở trong lãnh cung, lại lên lút như thế... Hôn nữa, khi lần đầu tiên đến, lại là hai người Hoàng thượng và hoàng hậu cùng đến.

Ta cùng Ngô Ung ra khỏi lãnh cung, quang minh chính đại tiêu sái ở trên đường, Ngô Ung có tật giật mình, vẫn sợ hãi rụt rè , ta nhìn thấy cảm thấy phiền lòng, nói cho hán: “Ngươi hiện tại là thái giám bên người ta, chẳng lẽ còn có ai dám đến kiểm tra ngươi?”

Ngô Ung kéo mũ trên đầu xuống thấp một chút: “Vâng...”

Vừa vặn có hai cung nữ đi tới, theo bản năng Ngô Ung liền hướng sang bên cạnh trốn.

Ta: “...”

Thở dài, ta chỉ có thể tiếp tục đi theo hán.

Bởi vì hai người chúng ta trốn ở bên cạnh bức tường, nghe thấy hai cái cung nữ đang nhỏ giọng nói: “Chẳng qua nếu nói cũng thật khô khan, Bắc đế tự dưng cứ như vậy mà chết...”

“Đúng vậy, vốn mọi người đều có chút lo lắng...”

Lòng ta roi lộp bộp một cái, thầm nói không tốt, quả nhiên, vừa quay đầu, chỉ thấy Ngô Ung trừng mắt nhìn ta: “Bọn họ... bọn họ nói cái gì?”

“...” Ta lặp lại một lần nữa như thế nào được!

Ta nuốt nước miếng, nói: “Không có gì a... Ngươi nghe lầm rồi, ta nghe thấy bọn họ nói hôm nay thời tiết rất tốt ...”

Ngô Ung: “...”

Ngô Ung càng hoảng hốt to: “Ngươi gạt ta! Làm sao có thể! Ta nghe thấy bọn họ ... bọn họ nói bắc đế... Tại sao có thể như vậy? !”

Ta trấn an hán: “Đừng kích động, Bắc đế kỳ thật là một đại phụ ở trong cung chúng ta, đã chín mươi tám tuổi ...”

Ngô Ung càng thêm hóa rồ: “Làm sao có thể có người có tên như vậy? ! Làm sao có thể!”

Bỗng nhiên có người ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Có chứ, tên thì cũng có thể giống chứ sao ...”

Ta bị dọa nhảy dựng, vừa thấy hóa ra là Vô Mẫn Quân không biết khi nào đã tới đây, đang lười biếng dựa vào tường.

Ta không nói gì nói: “Sao ngươi lại tới đây... đừng thêm phiền!”

Vô Mẫn Quân bất mãn nói: “Ta làm sao lại gây thêm phiền toái ... Ngô Ung, ngươi đừng kích động, yên tâm, bắc đế thật sự không chết.”

Ngô Ung liền tỉnh táo lại một cách đáng kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Vô Mẫn Quân: “Thật sao?”

Ta... Ta tức chết rồi... Ta vừa mới an ủi hắn như vậy, hắn đều không tin, Vô Mẫn Quân tùy tiện nói một câu hắn sẽ tin sao?

Ngô Ung nói: “Kia... các nàng vừa mới nói ...”

Vô Mẫn Quân nói: “À, các cung nữ không hiểu quy củ, phải nói, bắc đế toi đòi rồi.”

Ta: “...”

Ngô Ung: “...”

Một lát sau, Ngô Ung gào khóc.

Ta: “...”

Ta phát điên: “Vô Mẫn Quân! ! Ngươi còn nói ngươi không phải đến làm phiền toái thêm sao, cái này thì khác biệt gì! Ngươi ngươi ngươi, ngươi không thể tổng hắn đi trước đã sao? !”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái, nói với Ngô Ung: “Đừng khóc .”

Ngô Ung càng khóc lớn hơn nữa.

Vô Mẫn Quân: “...”

Vô Mẫn Quân không kiên nhẫn nói: “Lại khóc nữa ta liền đem ngươi giết, dù sao cha ngươi cũng không có có thể uy hiếp đến ta ...”

Ngô Ung khóc tới tê tâm liệt phế.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta phát điên: “Ngươi không an ủi người khác thì câm miệng!”

Ta nhẹ nhàng nói với Ngô Ung: “Trước tiên ngươi đừng khóc, nếu chúng ta để ngươi trở về, ngươi ra roi thúc ngựa chạy trở về, còn có thể gặp mặt phụ thân ngươi lần cuối cùng, nếu ngươi lại khóc, có người khác tới thì khả năng trở về cũng không còn, đến lúc đó... ngay cả gặp mặt phụ thân ngươi lần cuối cùng không được .”

Ngô Ung ngẩn người, một chút sau ngừng khóc, chỉ còn nhỏ giọng nức nở.

Vô Mẫn Quân ném cho ta ánh mắt “Coi như ngươi lợi hại”, ta mặc kệ hắn, nói với Ngô Ung: “Ngươi cứ bình tĩnh một chút đi, không cần khóc ... Thật sự.”

Ngô Ung gật gật đầu, lấy tay xoa xoa lưng tung nước mắt trên mặt.

Ta nghĩ biện pháp nói sang chuyện khác: “Ngươi... Ngươi vì sao lại khóc thương tâm như vậy? Quan hệ giữa ngươi với phụ hoàng ngươi rất tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Vừa nói xong ta liền cảm thấy có chút không đúng, chẳng may hắn gật đầu, sau đó nhớ lại thời gian ám áp lúc trước cùng phụ thân, chẳng phải lại khóc

lớn một trận nữa sao? !

Cũng may Ngô Ung cũng không làm như vậy, mà là lắc lắc đầu: “Kỳ thật... cũng không có. Ta cũng không phải rất thích phụ hoàng.”

Ta cùng Vô Mẫn Quân đều không nói gì: “Vậy người khóc lớn tiếng như vậy làm gì?”

Ngô Ung nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng nếu đại ca hoặc nhị ca của ta đăng cơ, đối với ta sẽ càng kém...”

Sau đó hắn thật cẩn thận liếc mắt nhìn ta một cái: “Kỳ thật Tây Hoàng ngài cũng biết, phụ hoàng ta vốn để cho ta nghĩ biện pháp câu dẫn Trường Nghi công chúa, nhưng nếu là đại ca và nhị ca của ta biết ngài có đoạn tay áo chi phích, sẽ để cho ta tới câu dẫn ngài...”

Ta cùng Vô Mẫn Quân đồng thời hóa rồ: “Ta khi nào thì có đoạn tay áo chi phích? !”

Ngô Ung kinh ngạc, nhìn Vô Mẫn Quân: “Hoàng hậu người không có... Ngài kích động cái gì?”

Vô Mẫn Quân lạnh lùng nhìn hắn.

Ta nói với Ngô Ung: “Người yên tâm, ta không có đoạn tay áo chi phích... Ta cùng hoàng hậu ta tốt như vậy...”

Ta kéo kéo tay áo Vô Mẫn Quân, muốn để cho hắn phối hợp một chút, Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái, ta trừng mắt nhìn hắn. Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, kiễng chân lên, hôn một cái lên mặt ta.

Ta: “...”

Ngô Ung: “...”

Mặt ta hồng lên: “Người, người làm gì!”

Vô Mẫn Quân cười như không cười nói: “Hoàng Thượng, chúng ta có cái gì chưa làm qua đâu, hiện tại ngài còn đỏ mặt như vậy, nga ha ha ha ha...”

Ngô Ung cũng có chút ngượng ngùng: “Hóa ra thật là ta hiểu lầm... Ha ha.”

Ha ha cái đầu người.

Ta túm lấy Ngô Ung, nói: “Đi, đi mau.”

Ta lấy lệnh bài ra, quăng cho hắn: “Tự người có biết đường không? Biết đường thì đi ra ngoài, mang theo lệnh bài này là có thể ra khỏi cung... Dù sao cũng không thể vào cung nữa, ra khỏi cung thì tự mình nghĩ biện pháp đi, cấp dưới của người hẳn là vẫn còn ở đây, mang theo bọn họ trở về Bắc Xương quốc đi.”

Ngô Ung thật cẩn thận cầm lấy lệnh bài, nói: “Vâng... Đa tạ Tây Hoàng.”

Coi như đây lần đầu tiên hắn nói hợp lễ nghi với ta như vậy hợp, ta cảm thấy có chút khôi hài, lại có chút cảm khái, nói: “Được rồi, người đi nhanh đi.”

Vô Mẫn Quân ở bên cạnh khoanh tay nhìn, sau đó bỗng nhiên nói: “Về sau nhớ rõ đừng trở về, bằng không gặp một lần giết một lần.”

Ngô Ung: “...”

Ta khó hiểu nhìn Vô Mẫn Quân: “Hắn lại làm gì chọc tới người?”

Vô Mẫn Quân không hồn giận nói: “Tùy tiện nói thôi! Hắn có thể chết vài lần sao?”

Ngô Ung: “...”

Ngô Ung cầm lệnh bài, bước đi như bay rồi đi.

Ta có chút lo lắng cho hắn, nhìn theo bóng dáng của hắn, xác định hắn hẳn là sẽ không bị bắt lại, mới xoay người, lại phát hiện Vô Mẫn Quân sớm đã không còn.

... Đi thật đúng là mau, cũng qui dị như lúc đến.

Dù sao, khi đó vì sao lại khéo như vậy mà hắn có mặt ở đây? Chẳng lẽ hắn vẫn theo dõi ta?

Thật sự là không thể hiểu nổi Vô Mẫn Quân...

Ta đẩy mình nghi vẫn lẫn lo lắng cho Ngô Ung trở về Chương Kiền điện, Vô Mẫn Quân ở bên trong, thân nhiên ăn cống vài món dâng, ta đi đến bên cạnh

hắn hỏi: “Khụ, hỏi người chuyện này... Người từ đâu đã theo dõi ta?”

Ánh mắt Vô Mẫn Quân một chút cũng không chuyển: “Không có.”

“...” Phủ nhận cũng quá nhanh...

Ta xấu hổ nói: “Vậy người vì sao lại tự nhiên hôn ta...”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Người không phải thật cẩn thận sợ Ngô Ung hiểu lầm cái gì sao? Người đã để ý đến suy nghĩ của hắn như vậy, ta liền biết thời biết thế giúp người một phen.”

Ta nghi hoặc nói: “Ta có để ý đến cảm nhận của hắn sao? Cái này không phải vì ta sợ lời đồn đại ‘Tây Hoàng là đoạn tay áo’ truyền loạn khắp nơi sao? Vốn lần trước bởi vì người, làm hại mọi người đều đang nói Trường Nghi công chúa làm người... thích bị hành hạ, chẳng lẽ bây giờ còn muốn để cho Tây Hoàng cũng xuống nước? Vợ chồng hai người, không được một cái thanh danh tốt, thật cũng quá bị kịch...”

Vô Mẫn Quân rút cục ngẩng đầu nhìn ta: “Ồ? Là vì vậy?”

“Bằng không thì sao?” Ta cầm lấy một quả vải, đem vỏ lột ra, nói với Vô Mẫn Quân nói: “Há mồm.”

Vô Mẫn Quân mỉm cười hé miệng.

Ta đem vỏ vải quăng vào mồm lại, tự mình ăn quả vải, ừm, quả nhiên rất ngon.

Vô Mẫn Quân: “...”

Sắc mặt Vô Mẫn Quân đen thui, nhỏ vỏ vải ra, dường như không có việc gì nói: “Hiện tại người nên đi thương lượng với Thái Sư một chút, làm thế nào để thừa dịp rối loạn này mà tiến vào, tấn công Bắc Xương quốc.”

Ta nói: “Người muốn đi đánh giặc?”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Bằng không thì sao? Đương nhiên muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nếu không ta cũng quá chịu thiệt.”

“Đây là chịu thiệt cái gì... Người muốn gì ở Bắc Xương quốc?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Không biết, tạm thời muốn ít nhất tám tòa thành trì đi.”

Ta giật mình nói: “Bắc Xương quốc cũng không lớn như Tây Ương quốc... Tám tòa thành trì, quá nhiều, như thế toàn bộ biên giới đều thuộc về người.”

Vô Mẫn Quân cười cười: “Phải.”

Ta cảm thấy dã tâm Vô Mẫn Quân quá lớn, khẩu khí quá lớn, không tiện đáp lời, chỉ nói: “Thái Sư cũng sẽ nghĩ như vậy sao?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không biết, người cứ nói với Thái Sư trước, tính tình Thái Sư có vẻ nghiêm cẩn, không chừng sẽ nói cứ đánh hạ hai tòa thành trước, vậy cũng được, dù sao đến lúc đó thừa thắng xông lên thì cũng giống nhau.”

Ta cảm thấy đã hiểu, liền gật đầu.

Mọi chuyện được thương nghị rất nhanh chóng, ước chừng được một tháng thì đã xác định xong. Binh lính Tây Ương quốc vốn được chuẩn bị tốt, tuy mới chỉ nghỉ ngơi một thời gian ngắn, nhưng tập kết lại cũng vô cùng nhanh chóng. Vô Mẫn Quân quyết định phái hai vạn binh lính trước, để cho Khâm đại tướng gì đó trong triều xuất binh.

Nói tới cái người họ Khâm này, ta thấy rất là thú vị, bởi vì hắn là một đại tướng thế mà tên lại gọi là “Hòa Thân”. Lần đầu tiên ta nói với Vô Mẫn Quân chuyện này cũng không thể nhịn cười, Vô Mẫn Quân chỉ thân nhiên nhìn ta: “Việc này người nói trực tiếp, cứ cười sau lưng là được...” Sau đó lần ra cười với ta.

... Không đúng, vì sao bây giờ nhớ đến cứ như thể ta với Vô Mẫn Quân đều bị nhọc trí như nhau... ..

Tóm lại cái người họ Khâm đó mang theo hai vạn đại quân chậm rãi xuất binh, giống như lúc trước tấn công Đông Nguyên quốc, kỳ thật đối với Bắc Xương quốc, ta có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, nhưng việc này ta không thể ngăn cản, bởi vì nếu không có lúc trước muốn tấn công Bắc Xương quốc, Đông Nguyên quốc cũng sẽ không có cơ phải được giải cứu...

Kẻ yếu không thể phản kháng kẻ mạnh, chỉ có thể đem kẻ yếu như mình giao cho kẻ mạnh để đòi đi sự chú ý.

Ta cảm thấy có điểm ưu thương, nhưng tuyệt không dám ở trước mặt Vô Mẫn Quân mà thể hiện.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thành ở biên giới Bắc Xương quốc gọi là Nỗ thành, tên thật có ý tứ, như là “Lương tướng kính nỗ chịu yếu hại chỗ”, như thế trên thực tế nơi này tuyệt không khó có thể phá được.

Nỗ thành cách đô thành Tây Ương quốc một khoảng cách rất xa, tin tức mà ta với Vô Mẫn Quân nghe được đều là tin tức của một ngày trước, dù sao cũng may là có tin tức nhiều lần trong ngày.

Bởi vì trong Bắc Xương quốc vẫn đang là tang kỳ, khí thế của binh lính dân chúng đều vô cùng kém, bị Tây Ương quốc khí thế hùng hục tùy tiện tấn công một cái đã dễ dàng đầu hàng, đại môn Nỗ thành rất nhanh mở cho binh lính Tây Ương quốc vào.

Lúc này, một thư hàng từ đô thành Bắc Xương quốc trào ào ào rơi vào trong tay ta và Vô Mẫn Quân.

Hóa ra sau khi Bắc đế toi đời, đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử tranh đoạt vương vị không ngớt, khiến cho trong triều đình mười phần hỗn loạn, không bao lâu tam hoàng tử cũng chính là Ngô Ung được chúng ta thả ra trở về, càng khiến mọi chuyện thêm hỗn loạn, cuối cùng Ngô Ung liền hợp đại hoàng tử Ngô Chính cùng với một vị tiểu Hầu gia xử lý nhị hoàng tử —— nhị hoàng tử vốn là thái tử do Bắc đế chỉ định, Ngô Húc, Ngô Húc hẳn là rất có tài, kết quả lại bị chết trong nội loạn, thật sự là không thể nói gì.

Vô Mẫn Quân nghe xong chuyện này, tỏ vẻ Ngô Ung cùng Ngô Chính đều là kẻ không thể dùng được, mấu chốt nhất của việc này hẳn là vị tiểu Hầu gia trẻ tuổi kỳ diệu xuất hiện kia. Sau khi Ngô Chính chết, Ngô Ung tự động tỏ vẻ tự mình không có ý nghĩ gì đối với vương vị, sở dĩ muốn xử lý Ngô Húc chỉ là vì tự bảo vệ mình. Sau đó vì chứng minh bản thân trong sạch, tự động chạy tới Nam Văn quốc vốn có thái độ vô cùng trung lập.

Ta và Vô Mẫn Quân sau khi biết được, đều chỉ có một phản ứng.

“...”

Thật sự rất vô dụng...

Ngô chính cứ như vậy lên làm hoàng đế, tiểu Hầu gia cũng liên tục thăng quan, trở thành Thái Sư trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của tứ quốc, là quan nhất phẩm, dưới một người trên vạn người.

Lúc này bị kịch xuất hiện...

Một là ta và Vô Mẫn Quân phái binh tấn công Nỗ thành, hai là vị tiểu Hầu gia kia không biết vì sao bỗng nhiên bệnh nặng không dậy nổi, nghe nói đã tới mức thần trí không tỉnh táo.

Trong triều hỗn loạn còn chưa bình định, ở bên ngoài lại có Tây Ương quốc như hổ rình mồi, trợ thủ đắc lực duy nhất lại bệnh sắp chết, không có gì dùng được, Ngô Chính không còn cách nào, viết thư xin hàng rồi kịch liệt suốt đêm đưa cho Tây Hoàng.

Cũng chính là ta và Vô Mẫn Quân.

Trong thư hàng có nói, quan hệ giữa Bắc Xương quốc và Tây Ương quốc vốn rất tốt, không biết vì sao Vô Mẫn Quân muốn bỗng nhiên tấn công Bắc Xương quốc? Sau đó còn nói, hẳn nghi hoặc mà thỉnh giáo người khác (không biết là ai), mọi người đều nói, là vì trước kia Bắc đế có ý muốn tấn công Tây Ương quốc, Tây Ương quốc liền lấy công làm thủ. Vì thế hẳn tỏ vẻ, vì biểu đạt hẳn tuyệt đối tuyệt đối không có quyết tâm đối địch cùng với Tây Ương quốc, có ý đưa tới Bắc Xương quốc một cô công chúa...

Lúc này, vị công chúa kia đứng ở trước mắt ta, xấu hổ lẫn sợ hãi mà nhìn ta.

Ta: “...”

Không thể không nói, nàng rất xinh đẹp, mặt mày cũng có vài phần tương tự với Ngô Ung, thoáng cười một cái cũng vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn có ánh mắt vô tội... Nếu ta là nam nhân, tất nhiên sẽ vô cùng động tâm.

Nhưng thực đáng tiếc, ta là một cô nương hàng thật giá thật, hơn nữa người trước mắt này lại còn đến tranh trượng phu cùng ta... À, trượng phu giả mạo.

Ta vút thư hàng xuống, giả vờ giả dạng cả giận nói: “Bắc đế là có ý gì! Trẫm vì Tây Ương quốc, thật cần cù vất vả, chúng binh lính vì Tây Ương quốc rơi đầu cũng tràn đầy nhiệt huyết, Bắc đế lại để cho một nữ nhân tới nơi này để cầu hòa giữa hai nước? Thật cũng không tránh khỏi rất không đem Tây Ương ta để vào mắt!”

Ta lại nói tiếp: “Huống chi, ta còn có vị hoàng hậu hiền thực ôn lương, chẳng lẽ lúc này có thể khiến cho nàng không để ý sao? Trẫm là người dễ dàng bị sa vào sắc đẹp như vậy sao?!”

Vì thế bị kịch của công chúa Bắc Xương quốc bắt đầu, bị dọa cho khuôn mặt thất sắc rồi bị dẫn đi giam lỏng, địa điểm thật đặc biệt, chính là lãnh cung ca ca nàng từng ở qua.

Các đại thần khác nghe xong lời nói của ta, đều cảm động vỗ tay, cảm thán hào khí cùng chính khí của ta.

Đương nhiên, sau khi Vô Mẫn Quân nghe được lời nói của ta, trọng điểm chú ý vĩnh viễn bắt đồng cùng người khác, hẳn chỉ là cường điệu lặp lại: “Hoàng hậu hiền thực ôn lương? Hiền thực ôn lương... Ha ha ha ha ha...”

Ta: “...”

Ta mặc kệ hẳn...

Sau khi Ngô Chính nhận được hồi báo của sứ giả, rất nhanh lại mang đến một phong thư hàng khác, bên trong nói, khí độ của Tây Hoàng khiến cho người ta thần phục, vì biểu đạt cảm tình này, hẳn tuyệt đối dùng tám tòa thành trì đền đổi.

Ta: “...”

Thái Sư cùng chúng đại thần: “...”

Chúng ta cũng chưa từng nghĩ tới Ngô Chính lại vô dụng đến như thế, cứ thế mà đem tám tòa thành trì đổi lấy bình an nhất thời... .

Vô Mẫn Quân không hề kinh ngạc tí nào, chỉ thần nhiên nói: “Bên cạnh Ngô Chính đại khái chắc có kẻ thổi gió bên tai ... A, xem ra có người càng muốn lật đổ Bắc Xương quốc hơn so với chúng ta.”

Cho dù như thế nào, điều kiện tốt như vậy, chúng ta không đạo lý mà không tiếp thụ, ta làm bộ làm tịch một phen, nói Bắc đế thật sự là khách khí quá khách khí, Bắc đế nói không sao không sao, sau đó ta thu binh, cũng chính thức ký kết hiệp ước cùng Bắc đế, tất cả tám tòa thành biên giới Bắc Xương quốc đều thuộc về Tây Ương quốc. Đương nhiên, vị công chúa kia cũng thả về.

Ta nghĩ lúc trước Vô Mẫn Quân nói mục tiêu là tám tòa thành trì... Hóa ra một câu như sấm.

Vô Mẫn Quân được tám tòa thành, tính tình vui vẻ, mỗi ngày đều phi thường vui vẻ, không có việc gì liên ư ừ hát khúc hát gì đó, ta bị hẳn ảnh hưởng tâm trạng cũng trở nên vui vẻ, vẻ mặt càng trở nên ôn hòa hơn so với các đại thần và các tỷ muội.

Chẳng qua do vẻ mặt quá mức ôn hòa mà khiến cho xảy ra vấn đề.

Vấn đề này nói ra cũng vô cùng bình thường, nhưng đối với ta và Vô Mẫn Quân mà nói cũng là có chút phiền toái.

Đó chính là chuyện tuyển phi

Ban đầu, là do tang kỳ, cho nên khi tân hoàng đăng cơ, cơ bản không ai dám nói cái gì. Sau đó, quan hệ giữa ta cùng Vô Mẫn Quân tốt như vậy, mọi người đại khái cũng đều chịu đựng. Cuối cùng, lại là vì chiến tranh hết sức căng thẳng giữa Bắc Xương quốc và Tây Ương quốc trong lúc đó, quốc sự trước mặt, ai dám lấy chuyện tuyển phi này đến phiền hoàng đế?

Chẳng qua hiện tại nếu Tân đế Bắc Xương quốc không chịu được một đòn như thế, chủ động đưa lên tám tòa thành trì, ta lại về mặt ôn hòa như vậy... Điều này thúc giục chuyện tuyển phi cho ta dần dần nổi lên.

Ta với Vô Mẫn Quân mới thành hôn hơn hai tháng, “Trường Nghi công chúa” vẫn chưa mang thai cũng là bình thường, thế mà hôm nay ta nhận được một tấu thư, nói là hoàng hậu vô sinh, hẳn ta lo lắng hoàng thất không người nối nghiệp linh tinh, hy vọng ta có thể quảng nạp hậu phi, khai chi tán diệp.

Ta đem tấu thư này cho Vô Mẫn Quân xem, Vô Mẫn Quân viết mấy câu vào, ta nhìn nhìn, đại ý là: ta có con hay không, ta còn chưa lo lắng, người lo lắng cái quái gì? Hoàng Thượng không vội, thái giám chết bầm đã lo.

Hiện tại ta có thể tưởng tượng được tên đại thần sau khi nhận được hồi âm sẽ có biểu tình gì.

Làm sao mà chịu nổi...

Sau mọi người giống như đã hẹn trước với nhau, tấu chương để ta nạp phi từ bay như hoa tuyết tới bàn, trên cơ bản ta chỉ cần nhìn thấy có liên quan tới hai chữ này liền không nói hai lời quảng cho Vô Mẫn Quân, khiến cho sắc mặt Vô Mẫn Quân trở nên không vui vẻ hẳn.

Ta vui sướng khi người gặp họa: “Xem ra mọi người đối với năng lực sinh dục của người có vẻ lo lắng đó, Tây Hoàng.”

Vô Mẫn Quân chậm rãi thu hồi hai bản tấu chương trong tay, nói với ta: “Hoàng hậu, đó là vấn đề của người... Không bằng hiện tại liền nghĩ biện pháp mang thai?”

Ta: “...”

Nói thật đơn giản...

Ta thờ dài, lấy lại tấu chương trong tay hấn, mở ra xem, phát hiện đó là Lưu thị lang, ông ta tỏ vẻ Hoàng Thượng hấn nên nạp phi tử, cũng uyển chuyển tỏ vẻ, nữ nhi của mình quả thật là người không tệ.

“Chuyện này mà đại thần còn tự mang người được đề cử sao.” Ta nở nụ cười, ban đầu chính là thúc giục, hiện tại rõ ràng đã tự tiến cử.

Vô Mẫn Quân nói: “Bằng không người nghĩ vì sao bọn họ tích cực như vậy? Nói cái gì trăm năm cơ nghiệp, nói cái gì truyền thừa... Còn không phải hy vọng thân thích của mình chui vào hậu cung của ta sao.”

Ta nói: “Cũng bởi vì người rất âm tình bất định, bọn họ muốn tìm biện pháp kiềm chế người thôi.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Vậy bọn họ quả thật là không hiểu ta... Người xem, Thái Sư cho tới bây giờ không nói gì thêm.”

Đúng, thật là những người đó thật không thể hiểu nổi Vô Mẫn Quân, ta còn nhớ rõ thúc phụ với Thịnh An quận chủ không hay ho kia, lúc trước Thịnh An với Vô Mẫn Quân thoát nhìn coi như là thanh mai trúc mã, vị thúc phụ kia phỏng chừng cũng có tâm tư dùng Thịnh An quận chúa để khắc chế Vô Mẫn Quân, kết quả cuối cùng cũng là Vô Mẫn Quân lợi dụng Thịnh An công chúa, cuối cùng còn dùng nàng miễn trừ một hồi nguy cơ, cũng đem toàn bộ người trong gia tộc đuổi đi.

Cho nên nói, đem nữ nhi của mình nghĩ biện pháp khắc chế người khác là ngu xuẩn... Nói không chừng trong tương lai nếu như khi nào Vô Mẫn Quân mất hứng một cái, liền cùng nhau toi đời...

Ta nghĩ đến cảnh tượng như vậy, cảm thấy có chút không biết nói gì, liền đem tấu chương trả lại cho hấn: “Vậy người tính làm sao bây giờ? Hiện tại bọn họ thế tới rào rạt, cũng không thể không nói gì... Bây giờ còn dâng tấu chương, nếu trong tương lai có người ngay tại trong triều mà nói cái gì, ta thật sự là không có biện pháp ứng phó.”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, nói: “Thật sự không được liền nhận một hai người?”

Ta một đầu toàn mồ hôi: “Không được! Người đương nhiên không có việc gì, ta... Ta là một cô nương, đến lúc đó mấy cô nương cứ dựa vào người ta, vậy cũng quá...” Nghĩ đến hình ảnh như vậy ta liền cả người rét run: “Tóm lại, chuyện này tuyệt đối không được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Vô Mẫn Quân tiếp tục đưa ý kiến: “Bằng không... Nói thật, chúng ta... làm vợ chồng chi lễ? Lại có thể đổi trở về, lại có thể để cho người có người dựa vào, nhất cử lưỡng tiện.”

“... .. Nhất cử lưỡng tiện cái đầu người, người mau cầm miệng, chuyện này không thể nào!” Ta lúng túng nói, “Nếu thật muốn như vậy, ta tình nguyện nạp phi tử...”

Vô Mẫn Quân cười cười, kéo cằm nói: “Quên đi, hiện tại có thể thì cứ dâng... Dù sao ta không nạp phi tử, bọn họ cũng không thể làm gì. Chúng ta mới thành hôn hơn hai tháng, chờ sau khi thành hôn hai năm người còn không có bầu thì nói sau.”

Ta nhất thời có ý thức nguy cơ: “Có ý tứ? Chẳng lẽ hai năm sau ta nhất định phải...”

Vô Mẫn Quân hướng ta an ủi cười: “Đừng nghĩ nhiều, chuyện của tương lai ai nói trước được.”

Ta không thể nhận an ủi như vậy...

Cuối cùng Vô Mẫn Quân suy nghĩ biện pháp, chính là làm cho ta làm bộ tỏ vẻ rất buồn rầu, muốn chọn phi nhưng chẳng qua không có người nào để chọn cả.

Loại chuyện này đương nhiên không cần ta phải lo, ngày hôm sau bức họa các khuê nữ trong thành, ngày sinh tháng đẻ, phẩm đức ngôn hành đều viết rõ ràng trên giấy, bay tới ngự thư phòng.

Ta đọc từng tờ từng tờ, tính sơ qua không dưới trăm tờ, nhất thời có chút đau đầu thay Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân nói chuyện cực kỳ không khách khí, phê chữa tấu chương cũng như thế, không biết bao nhiêu thứ hấn từ miệng ta mà sạch sẽ diệt gọn, kể cả việc tấu chương nạp phi tăng vọt lần này, hấn cũng vô cùng không khách khí, những câu đều đâm thẳng vào lòng người.

Nữ nhi Vương Hàn Lâm, bên miệng người ta chẳng qua là có một cái nốt ruồi nhỏ, hơn nữa là đại biểu cho có phúc khí, Vô Mẫn Quân lại bảo đây là

chúng tỏ kẻ lăm mồm, không nên nhận vào cung, miễn cho phân tranh.

Lại giống như nữ nhi Thái phó, khỏe mắt người ta hơi hơi cong lên, coi như là mắt phượng xinh đẹp, hẳn lại nói mắt hồ ly dài, là tướng dụ dỗ, dễ dàng mê hoặc quân vương, nguy hại xã tắc... Những cái này là nói đến trình độ gì?

Tóm lại, nữ nhi Đông gia hẳn ghét bỏ vóc dáng người ta rất cao, nữ nhi Tây gia hẳn ghét bỏ vóc dáng người ta rất nhỏ, nữ nhi Nam gia hẳn ghét bỏ người ta rất béo, nữ nhi Bắc gia hẳn ghét bỏ người ta rất gầy...

Không ai là người toàn vẹn, hẳn cứ làm như vậy, đương nhiên khắp nơi đều là khuyết điểm.

Theo ta biết, nửa tháng này, đã có tới nữ nhi bốn năm nhà quan lớn tự tìm đường chết—— cũng may trên cơ bản người nhà đều có sở chuẩn bị, bởi vậy cũng chưa có ai chết.

Ai, cũng thật sự là làm cho người ta không đành lòng nhìn...

Chẳng qua bởi vậy, hoàng hậu nương nương liền lại bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Mọi người đều nghĩ, nếu Hoàng Thượng soi mói như vậy, vậy thì hoàng hậu nương nương tất nhiên là một người hoàn mỹ không thể không hoàn mỹ, bằng không làm sao có thể khiến cho Hoàng Thượng nhất kiến chung tình, thậm chí thiếu chút nữa lâm vào cảnh vứt bỏ giang sơn?

... Thân là Trường Nghi công chúa chân chính, ta bị áp lực cực kỳ lớn.

Nhưng cũng may mọi người cũng đều chỉ lén thảo luận, tuy rằng ta có nghe thấy, nhưng không có người ăn gan hùm mật gấu, dám dám đương ra mặt đối chất cùng ta hoặc Vô Mẫn Quân.

Bởi vì Vô Mẫn Quân không lưu tình chút nào mà việc tuyển phi việc được bình ổn lại một chút, Vô Mẫn Quân đã lâu không tới giúp ta phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng, rốt cuộc đã rảnh rồi nên lại cùng ta cùng đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Những chuyện gần đây có rất nhiều, mùa đông đã tới, các nơi bị hư hại do tuyết gây ra không ngừng phát sinh, cũng có chuyện dân chúng khổ khổ bị chết rét hoặc chết đói. Kỳ thật Tây Ương quốc cũng không tệ lắm mà còn phát sinh ra chuyện như vậy, nếu mà Bắc Xương quốc hoặc Đông Nguyên quốc mà lại bị thì thật không dám nghĩ, chỉ có chỗ Nam Văn quốc phía nam, quanh năm ẩm áp có vẻ tốt.

Một đồng chuyện lớn nhờ các nơi xảy ra, ta cũng tận lực giúp Vô Mẫn Quân xử lý một ít chuyện không quá lớn, dù sao cũng được thời gian lâu như vậy, ta cũng học được mấy thứ—— tuy rằng mấy thứ này, đối với Vân Kiều chân chính mà nói, kỳ thật cũng không có chỗ dùng...

Ta cùng Vô Mẫn Quân khêu đèn sửa tới nửa đêm, ta có cảm giác trên tay đau nhức, hai mắt khô khan, vì thế buông bút, xoa xoa mắt, lười biếng dựa vào trên ghế.

Lại nhìn Vô Mẫn Quân, hẳn tựa hồ cũng không phải quá mệt mỏi—— Vô Mẫn Quân tựa hồ tóm lại có vô hạn tinh lực, lúc trước hẳn suốt đêm xử lý việc tuyển phi mà bây giờ tinh thần cũng vô cùng phấn chấn... Ta vô cùng lo lắng thân thể của chính mình có thể về sau sẽ mau lão hóa hay không...

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng sáo du dương.

Ta cùng Vô Mẫn Quân đều sùng sốt, khó hiểu nhìn bên ngoài—— đã hơn nửa đêm, kẻ nào không ngủ được mà còn đi thổi sáo?!

Hơn nữa lại còn thổi sáo ở trong cung... chuyện này... hình như cũng không phạm tới pháp lệnh nào đó, đó là bởi vì người tạo pháp lệnh có lẽ cũng không thể tưởng tượng được chuyện kỳ như vậy... Nhưng, chuyện này thế nào cũng đều là không nên xảy ra chứ?

Tiếng sáo kia trong sáng, nhưng thật ra rất có ý cảnh, chẳng qua bây giờ đang là ban đêm lại nhẹ nhàng vang lên, ngược lại càng thêm mấy phần khủng bố.

Ta yên lặng nhìn về phía Vô Mẫn Quân: “Ngươi... ngươi nói xem, có phải trước kia bắt buộc người khác ở trong cung, hại chết tiểu cung nữ nào đó...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Đều không có, đều là bọn họ tự mình xông lại...” Vô Mẫn Quân phiền chán phát phát tay, “Ta đi ra xem”

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy một người ngồi ở trong ngự thư phòng cũng rất khủng bố, vì thế nói: “Ta với ngươi cùng đi.”

Ta cùng Vô Mẫn Quân mở cửa ra, hai thị vệ tận chức tận trách vẫn đứng ở nơi đó, chẳng qua thần sắc hai người này cũng rất không thích hợp—— bởi vì ở phía trước cách đó không xa ngự thư phòng, có một nữ tử mặc trang phục cung nữ đang ngồi, nàng ta quy lưng về phía chúng ta, mái tóc đen dài lay động trong không trung, một cây sao xanh biếc cũng đang đưa trước mặt nàng ta, hai cánh tay trắng nõn đang cầm lấy cây sao, thân thể cũng hơi lay động theo tiết tấu của cây sáo.

Ánh trăng chiếu vào trên người nàng, chiếu nàng ta trắng tới mức có chút không bình thường...

Ta run run nhìn Vô Mẫn Quân: “Ngươi... Ngươi còn dám nói không từng hại chết người...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta nhìn về mặt của hắn, tựa hồ là thật sự bắt đầu nhớ lại bản thân mình có hại chết người hay không...

Lúc này, vị cung nữ kia... không biết còn có phải là người cung nữ nữa hay không, bỗng nhiên ngừng thổi sáo, trong lòng ta căng thẳng, căn cứ theo nhiều năm xem tiểu thuyết của ta, hiện tại nàng ta quay đầu sẽ bắt đầu kể ra oan tình của mình, hơn nữa còn nói như vậy, bóng dáng đẹp như vậy, trước mặt nhất định vô cùng dọa người...

Quả nhiên, nàng ta buông cây sáo, chậm rãi quay đầu...

Ta kinh hãi kêu lên một tiếng, lui đến phía sau Vô Mẫn Quân, cúi đầu tựa vào Vô Mẫn Quân... Kỳ thật cũng chính là trên lưng ta, nhắm chặt mắt lại.

Im lặng... Vẫn là im lặng...

Như thế nào lại không có thanh âm u oán âm trầm kia?

Ta chần chờ ngẩng đầu, lại phát hiện cung nữ kia có khuôn mặt rất xinh đẹp, hơn nữa... nhìn kỹ, hình như là người bình thường. Lại nhìn kỹ... Còn có chút nhìn quen mắt?

Trí nhớ của Vô Mẫn Quân hiển nhiên tốt hơn ta nhiều, hắn thân nhiên mở miệng: “Người là nữ nhi của Lư thị lang sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

A, ta nhớ ra rồi, Lư thị lang chủ động nhất tích cực nhất, bức họa cũng vẽ đặc biệt cẩn thận, hiện tại nhìn thấy người thật và bức họa cũng không có gì khác nhau, quả thật là mỹ nhân. Lư thị lang rõ ràng có chút bình thường, đại khái chắc là mẫu thân nàng ấy đặc biệt xinh đẹp đi.

Lúc này Lư Á vô cùng kinh ngạc nhìn ta và Vô Mẫn Quân —— cũng đúng, tình huống vừa rồi, vua của một nước lại phát ra tiếng kêu sợ hãi, sau đó trốn sau lưng hoàng hậu... có thể nào không khiến cho người ta kinh ngạc cực độ không. Lại nhìn hai tên thị vệ phía sau, bọn họ cũng đã phục hồi tinh thần từ kinh hoàng “đụng phải thứ không sạch sẽ” sang lầm vào kinh hoàng “Hoàng thượng hóa ra vô dụng như vậy”...

Ta giả vờ như chưa hề có chuyện gì phát sinh, nói: “Lư Á? Ừ... Ta có chút ấn tượng.”

Lư Á nghe ta nói như vậy, vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói: “Hoàng Thượng nhớ tới thần thiếp, thật sự là vinh hạnh của thần thiếp.”

Ta khiêm tốn nói: “Là do trí nhớ tốt thôi.”

Lư Á: “...”

Vô Mẫn Quân lạnh lùng nói: “Người vào bằng cách nào? Hử? Hoàng cung trọng địa, người muốn vào liền vào?”

Lư Á canh trước ngự thư phòng, chắc cũng không thể nào nghĩ tới việc hoàng hậu cũng ở trong ngự thư phòng, ngăn người, bộ dạng điềm đạm đáng yêu nói: “Thần thiếp không phải có ý... Chỉ là thần thiếp... muốn gặp.. gặp Hoàng Thượng, cho nên liền thay trang phục của cung nữ trốn đi, vừa mới thấy nền trong ngự thư phòng vẫn chưa tắt, đoán rằng chắc Hoàng thượng vẫn đang phê duyệt tấu chương, co nên muốn thổi khúc sáo để Hoàng Thượng nghe...”

Vô Mẫn Quân nhếch nhếch khóe miệng: “A, thật thổi sáo sao —— ‘Khi gặp quân tử, vân hồ không vui’ ? Cũng phí ý tốt của người quá.”

Lư Á trong nháy mắt đỏ mặt: “Thần thiếp... Thần thiếp chỉ là tùy tiện thổi thôi.”

Bộ dạng nàng ta thật sự khiến ta thấy rất đẹp, chẳng qua đáng tiếc ta là cô nương, Vô Mẫn Quân lại chưa bao giờ biết thương hương tiếc ngọc là gì, Vô Mẫn Quân chậm rãi đi tới, nói: “Muốn cầu dẫn Hoàng Thượng? Người còn kém lắm. Hoàng Thượng không phải đã nói cho người biết sao, ánh mắt người quá bé, mũi lại rất cao, miệng quá rộng... Không đẹp tí nào.”

Vô Mẫn Quân cũng quá bậy bạ, ánh mắt nàng ta sao mà nhỏ, căn bản là rất đẹp! Về phần cái mũi, cao thì có gì sai sao? Miệng nhỏ nhỏ, hơn nữa đỏ tươi, thấy thế nào cũng không rộng...

Quả nhiên, nghe Vô Mẫn Quân nói như vậy, Lư Á lập tức lộ ra vẻ mặt bị chọc giận, nhưng nàng vẫn có vài phần lý trí, biết nhân tài trước mắt này là hoàng hậu, vì thế chỉ mềm mại nói: “Cầu dẫn Hoàng Thượng? Thần thiếp không dám... Thần thiếp thật sự không dám... Hoàng hậu nương nương, người, sao người lại nói như vậy, sao lại có thể nói như vậy chứ...”

Ta thừa nhận thanh âm xấu hổ như vậy rất đặc biệt , nhưng ta nhìn không được nói: “Người... có thờ hồn hèn sao?”

Lưu Á ngăn người, nói: “Không có...”

“Vậy người nói một câu trọn vẹn được không...” Vì sao cảm giác giống như hết hơi vậy...

Câu cuối cùng ta không nói, sợ nàng ta lại bị phần muốn tìm cái chết.

Dù thế nào Lưu Á cũng biết được xem ra bản thân không được hoan nghênh , vì thế nhẹ nhàng nói: “Hiện tại thần thiếp biết sai rồi... Thần thiếp xin quay trở về.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Hoàng cung trọng địa, người muốn vào thì vào, muốn ra thì ra? Không khỏi rất không đem uy nghi của hoàng thất để vào trong mắt! Chẳng lẽ Lưu gia người có quyền cao chức trọng như vậy là có thể ra vào hoàng cung như nơi không người sao? ! Có phải cái ngại vàng của Hoàng Thượng kia, Lưu gia người cũng muốn ngồi thử một lần hay không? !”

Ta biết bộ dạng lúc này của Vô Mẫn Quân cũng không phải đang giả bộ ác, mà là thật sự bị hành vi này của Lưu Á chọc giận, sắc thái trong mắt hẳn lúc này hoàn toàn chỉ có hung ác, một cô nương như Lưu Á chỉ sợ lúc này đối mặt với một “cô nương” Vô Mẫn Quân cũng bị dọa quá mức, chỉ run run nói: “Hoàng hậu nương nương... Không phải! Người quá suy nghĩ rồi, cha thần thiếp trung thành và tận tâm, tuyệt đối không hề không trung thực, để cho thần thiếp đi vào đều chỉ là để hầu hạ Hoàng thượng cho thật tốt, thật sự không có ý gì khác!”

Dứt lời, hai tròng mắt rung rung nhìn ta: “Hoàng Thượng, xin người tin tưởng thần thiếp!”

Kỳ thật, ta rất là tin tưởng, chẳng qua nhìn bộ dạng kia của Vô Mẫn Quân, ta không dám xen mồm vào, vì thế chỉ dường như không có việc gì nói: “À... Chuyện thế này, hoàng hậu định đoạt là được.”

Hai vị thị vệ: “...”

Bọn họ đại khái suy nghĩ, hoàng đế này thật quá vô dụng...

Vừa nghe ta nói để cho Vô Mẫn Quân xử trí, Lưu Á lộ ra thần sắc khiếp sợ cùng với tuyệt vọng, Vô Mẫn Quân lạnh lùng tới gần nàng, mà Lưu Á vẫn đang ngồi ở bên bờ ao sen, trốn cũng chưa nghĩ tới chỗ mà trốn.

Ta nghĩ nghĩ, sợ Vô Mẫn Quân thật sự hạ sát thủ, vì thế kêu lên: “Hoàng hậu, tùy tiện đánh một chút hết giận là được, đừng quá dùng sức!”

Lưu Á: “...”

Lưu Á quay đầu nhìn ta với ánh mắt tuyệt vọng, ai, nàng không biết, ta đây là đang cứu nàng đó.

Vô Mẫn Quân đi tới bên cạnh Lưu Á, Lưu Á lạnh run cúi gục đầu xuống, tựa hồ muốn nhận phán xét của Vô Mẫn Quân, ta cũng có chút khản trương, không biết Vô Mẫn Quân sẽ làm cái gì.

“Loại chuyện này chưa từng ai có lá gan như vậy, về sau ta cũng hy vọng không gặp phải, Lần này, Hoàng Thượng tín nhiệm ta như vậy...” Vô Mẫn Quân bỗng nhiên quay đầu nhìn ta, thân nhiên cười với ta, sau đó tiếp tục xoay người nói với Lưu Á: “Ta trừng phạt người nhẹ nhàng vậy.”

Dứt lời, vron chân ngọc, đưa tới gần Lưu Á, nhẹ nhàng đá một cái...

Lưu Á ngã luôn xuống ao sen...

Ta: “...”

Thị vệ: “...”

Lưu Á: “...”

“A!” Lưu Á hiển nhiên không biết bơi, ở dưới ao sen hét chói tai liên tục, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói: “Kêu la cái gì, đứng thẳng lên, nước còn chưa tới bả vai người.”

Lưu Á: “... ..”

Lưu Á xấu hổ đứng thẳng người lại, quả nhiên nước mới chỉ đến chỗ xương quai xanh của Lưu Á, bả vai còn chưa chạm tới.

Ta có chút muốn cười, nhưng nhìn bộ dạng chật vật của Lưu Á lại có chút không đành lòng, vì thế để cho hai gã thị vệ vẫn đang trong trạng thái hóa đá đi tới kéo Lưu Á lên, sau đó căn dặn, bọn họ đem Lưu Á tống ra khỏi cung sau khi đã mở cửa cung buổi sáng —— ta còn không dám để cho Lưu Á đến hậu cung thay quần áo, thấy Vô Mẫn Quân như vậy... Lưu Á sớm đi một chút là tốt hơn.

Trải qua một trận như vậy, mệt mỏi hoàn toàn biến mất mà nhìn bộ dạng của Vô Mẫn Quân cũng có tinh thần vô cùng, vì thế hai người lại vào thư phòng, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Ngày hôm sau khi vào triều, ta cố ý quan sát Lưu thị lang một chút, chỉ thấy sắc mặt ông ta trắng bệch, cau mày, hiển nhiên đã biết ái nữ của mình bị Vô Mẫn Quân hung hăng giáo huấn một chút, tinh thần hoàn toàn vô cùng căng thẳng... tâm tồn bất ổn.

Bản thân ta đã từng nhận được giáo huấn, hôm qua Vô Mẫn Quân như vậy cũng không hề khác, mà hôm nay ta cũng không nhắc lại chuyện kia, Lưu thị lang tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, khi lâm triều đều tỏ vẻ an phận thủ thường, một câu cũng không nói.

Sau này, việc này đại khái cũng có một chút lưu truyền về sau, cũng không còn có ai dám ở trước mặt ta đề cập chút nào đến việc nạp phi tử việc... Chẳng qua là hoàng hậu hiện tại so với sư tử Hà Đông còn có phần khùng bố hơn.

Dù sao, từ chuyện này ta cũng có thể thấy được Vô Mẫn Quân cực kỳ không thích người khác mơ hồ hay cố ý xâm nhập “Lãnh địa” của hắn, ở phương diện này, hắn tựa hồ rất dễ dàng bị làm cho tức giận.

Lúc trước ta ám sát hắn, chính là xâm nhập hành vi xâm nhập lãnh địa của hắn nghiêm trọng nhất, nếu không phải ta trao đổi thân thể với hắn, kết cục hắn là còn thảm hại hơn nhiều. Dù sao, nói đi cũng phải nói lại, lúc trước nếu ta không bằng người khác, đánh không lại Vô Mẫn Quân, đương nhiên là chết, cũng may võ công của ta với hắn cũng không hơn kém lắm, mới có thể có kết quả như vậy, Cho nên nói mặc kệ đối thủ rất hùng mạnh, quan trọng nhất vẫn phải nâng cao trình độ của mình.

Ta bởi vì việc này của Vô Mẫn Quân mà tạo ra một đồng kết luận rồi đấy, ngồi trong Chương Kiển điện lại có cảm giác không biết làm gì.

Hôm nay Vô Mẫn Quân không ở đây, hắn mang theo hơn mười tỷ muội như hoa như ngọc đi dạo chơi ở ngự hoa viên. Hiện tại Vô Mẫn Quân là hoàng hậu, mỗi quý phải đi dạo chơi ngự hoa viên một lần với bọn họ, hôm nay chính là lần đầu tiên từ sau khi ta với Vô Mẫn Quân thành hôn.

Nói đến cũng thật buồn cười, trước kia Vô Mẫn Quân đối với đám tỷ muội kia giống như rất không kiên nhẫn, hiện tại lại không thể không ở cùng các nàng một chỗ cả một ngày, lúc buổi sáng mới bắt đầu ngày, các nàng còn đến chỗ Vô Mẫn Quân thỉnh an, Vô Mẫn Quân mỗi khi gặp gỡ, liền nghiêm mặt khiến cho đối phương phải tiếp tục duy trì tư thế hành lễ cứng nhắc, về sau ta vô tình thấy mới mắng Vô Mẫn Quân một chút, sau đó Vô Mẫn Quân rõ ràng bảo các nàng đừng đến đây.

Ta đang ở Chương Kiển điện hưởng thụ sự an tĩnh khó có được khi không có Vô Mẫn Quân, bỗng nhiên cửa bị người ta mở ra, ta cảnh giác đứng dậy, phát hiện ra là Vô Mẫn Quân hấp tấp xông vào, phía sau còn túm theo một cô nương sắc mặt khó coi.

Tỷ muội của Vô Mẫn Quân hơn mười người, trên cơ bản ta không nhớ ai cả nhưng người này thì ta có chút ấn tượng, là Bình Dương công chúa.

Sở dĩ nhớ rõ nàng, là tại thời điểm ta vừa mới cùng Vô Mẫn Quân hoán đổi thân thể đã đi mượn quần áo của Bình Dương công chúa.

Bình Dương công chúa cũng có diện mạo vô cùng đẹp giống như phần đông công chúa khác, nàng cũng có vài phần tương tự với Vô Mẫn Quân, hơn nữa tướng mạo thoát nhìn đều có vẻ là người sắc bén, ta đã từng nghe thấy nàng giáo huấn hạ nhân, cũng là một người lợi hại —— thế nhưng hiện tại bị Vô Mẫn Quân lôi kéo tiến vào, sắc mặt lại xám trắng, một bộ dạng lo lắng hãi hùng, thật sự là khiến cho người ta nghi hoặc.

Ta tiến ra đón, đầu tiên là dùng ánh mắt khiển trách một chút cái loại hành vi không có chút quy củ này của Vô Mẫn Quân, sau đó nói: “Làm sao vậy?”

Mặt Vô Mẫn Quân không chút thay đổi đem Bình Dương công chúa đưa tới trước mặt ta, chính mình nhàn nhã ngồi xuống cái ghế ta vừa mới ngồi, nâng quyền sách ta vừa mới đọc, uống chén trà ta vừa mới uống... Hắn quả cũng không ngại bản!

Sau đó hắn nói: “Để cho Bình Dương tự mình nói cho ngươi biết.”

Ta nghi hoặc nhìn về phía Bình Dương, không biết Vô Mẫn Quân có ý tứ gì, Bình Dương bỗng nhiên cúi đầu.

Ta: “?”

Bình Dương: “Nôn...”

Ta: “...”

Khóe miệng ta run rẩy nói: “Bình Dương, muội, muội sẽ không phải...”

Loại phản ứng muốn nôn này, chẳng phải chỉ có phi tần trong cung sau khi mang thai mới có sao...

Vô Mẫn Quân ở bên cạnh lạnh tanh nói: “Không cần hoài nghi, đúng vậy.”

Ta: “... Tại sao có thể như vậy! Bình Dương còn chưa lập gia đình đâu! Muội, muội mới từng mấy tuổi?”

Vô Mẫn Quân khinh bỉ nói: “Bình Dương đã mười tám, chỉ là do vẫn không chịu gả đi, ta mới mười sau đã gả cho Hoàng Thượng ngài.”

Ta: “...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nhất thời hồ đồ... Ta có chút xấu hổ, nói: “Bình Dương, vì sao lại như thế này? Muội, muội... muội làm sao có thể mang thai được! Chả lẽ thị vệ trong cung? !”

Nghĩ trái nghĩ phải, chỉ có loại khả năng này.

Bình Dương nôn khan trong chốc lát, lấy khăn tay ra lau lau miệng, từ từ nói: “Muội cũng không biết muội mang thai... chỉ là gần đây rất thích ăn chua, hơn nữa lại dễ bị nôn...”

Ta: “... Việc này trừ bỏ chứng minh muội có mang còn có thể là cái gì? !”

Bình Dương hữu khí vô lực nói: “Muội cho rằng khẩu vị của muội tốt hơn, thân thể béo lên...”

Ta: “...”

“Muội thử lấy ‘muốn ăn chua’ với ‘Dễ dàng nôn mửa’ tách ra xem? ! Ngươi... Muội thật là tài!” Ta không nói gì.

Vô Mẫn Quân bình tĩnh nói: “Nếu không bởi vì ta vừa đi dạo chơi cùng bọn họ thì phát hiện muội ấy trốn vào góc nôn khan thì vẫn không biết chuyện này... Loại chuyện này là chuyện đòi phong bại tục cỡ nào, truyền ra ngoài khiến cho hoàng thất Tây Ương quốc mất mặt như thế nào? CHẳng qua nếu vấn đề đông thuyên thì cũng không có biện pháp khác, muội mau chóng nói ra phụ thân đứa nhỏ là ai?”

Ta nghĩ nghĩ, đi ra ngoài phái hạ nhân đi mời ngự y đến, Bình Dương có chút khẩn trương nhìn ta và Vô Mẫn Quân, nói: “Người đó... người đó không phải cố ý.”

Ta cùng Vô Mẫn Quân: “...”

Không phải cố ý... Chẳng lẽ còn có thể là không cẩn thận sao... Quả thực không thể hiểu nổi...

Bình Dương công chúa thấy vẻ mặt ta với Vô Mẫn Quân đều là “Có quý mới tin ngươi”, nhanh chóng giải thích: “Kỳ thật đó không phải là người cung.”

Chuyện của Lưu Á còn chưa qua được bao lâu, bỗng nhiên lại có kẻ không phải người trong cung xuất hiện ở trong cung, lòng ta kêu không tốt, quả nhiên ngay sau đó Vô Mẫn Quân vỗ bàn nói: “Không phải người trong cung? ! Vậy hấn làm sao có thể...”

Chuyện như thế này đương nhiên là ta phải giao huấn “Tỷ muội” của mình thì tốt hơn, ta nhanh chóng giữ chặt Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân liếc liếc mắt nhìn ta một cái, Bình Dương công chúa thấy ta có vẻ không trách tội, nhẹ nhàng thở ra.

Ta vỗ cái bàn, quát: “Không phải người trong cung? ! Vậy hấn làm sao có thể xuất hiện ở trong cung? !”

Vô Mẫn Quân: “...”

Bình Dương công chúa: “...”

Ta tiếp tục giả cả giận nói: “Hoàng cung trọng địa, hấn tưởng muốn vào thì vào, muốn ra thì ra? Không khỏi rất không đem uy nghi của hoàng thất để vào trong mắt! Chẳng lẽ hấn quyền cao chức trọng như vậy thích có thể ra vào hoàng cung như nơi không người? ! Có phải ngai vàng của trẫm hấn cũng muốn đến ngồi thử một lần hay không? !”

Vô Mẫn Quân: “...”

... Kỳ thật ta phát hiện, trí nhớ của ta rất tốt.

Bình Dương công chúa khóc nói: “Không phải đâu hoàng huynh, hấn sao có tâm tư như vậy... Người suy nghĩ quá nhiều... Kỳ thật là lúc mới lập đông, ta xuất cung ra ngoài chơi, ngày đó ra có rất nhiều người cùng đi ra ngoài, muội mang theo hạ nhân trốn không hồi cung cùng những người khác, mà ở bên ngoài, ta muốn thử một lần xem khách điểm bên ngoài có cảm giác gì... Ai ngờ khách điểm đó là một cái hắc điểm, trong phòng muội bị đốt hương... Mà thị vệ thì muội đã đuổi xuống dưới lầu, hấn ở ngay cách vách đã thuận tay cứu muội... Hấn thấy thân thể muội mệt mỏi, không tự nhiên, lại cho rằng muội bị thương nên muốn chăm sóc muội, lúc ấy muội đang mơ mơ màng màng, cũng không nhắc nhở hấn, kết quả hấn ở quá lâu trong phòng muội, cũng bị...”

Ta: “...”

“Sau đó hai người các ngươi liền biết thời biết thế...?” Ta thử thăm dò hỏi.

Bình Dương nương nương gật gật đầu, nói: “Ngày hôm sau muội bỏ đi trước, cũng không dám hỏi hấn tên là gì...”

Vô Mẫn Quân vẫn nghiêm mặt lạnh lùng, hiện tại sắc mặt càng lạnh hơn, hần há miệng thở dốc, đang định nói cái gì, bên ngoài liền truyền đến thông báo Thái y đã tới.

Ta ý bảo Vô Mẫn Quân cầm miệng trước để cho Thái y tiến vào, Thái y sau khi hành lễ, bắt mạch cho Bình Dương, kết quả cũng không có gì ngoài dự đoán, Bình Dương quả nhiên mang thai, ta và Vô Mẫn Quân đồng thời âm trầm nhìn Thái y, Thái y lập tức tỏ vẻ hôm nay mình vừa ra khỏi cửa liền lập tức bị mất trí nhớ, cho tới khi tự chúng ta công bố tin tức này mới thôi.

Sau khi Thái y rời đi, ta và Vô Mẫn Quân có chút đau đầu, ta nói: “Tốt nhất là tìm được người kia, nhưng mà thiên hạ to lớn, tìm như thế nào ...”

Vô Mẫn Quân thân nhiên bổ sung: “Hon nữa nam nhân không duyên có được một đêm **, cũng không tất sẽ nghĩ muốn phụ trách .”

Bình Dương ngượng ngùng nói: “Kỳ thật hiện tại khẳng định hần đang tìm muội ở khắp nơi.”

Ta nghi hoặc nói: “Người tự tin như vậy?”

Bình Dương đỏ mặt nói: “Bởi vì muội cầm theo ngọc bội bên hông của hần, xem chữ trên đó chắc là gia truyền .”

Ta: “... ..”

Vô Mẫn Quân nhú mày nói: “Cũng chưa chắc, chẳng may kỳ thật là vật không quan trọng thì sao?”

... Căn bản là nhằm trọng điểm rồi? Hai huynh muội này thật không hổ là huyết thống tương lân, cứ cầm đồ của người khác tùy tiện như vậy mà không có vấn đề gì sao?

Bình Dương tiếp tục đỏ mặt: “À, vậy cũng không sao, muội cũng đã nghĩ tới chuyện này, cho nên cũng cầm theo kiếm của hần, hần là kiếm khách chắc hần không thể không có kiếm được.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân tán thưởng nói: “Vậy thì còn được.”

Ta: “... ..”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nhìn không được xen mồm cắt ngang hai người kia nói chuyện, ta nói: “Chẳng qua có thể là đối phương khẳng định nghĩ là gặp phải một kẻ dựa vào sắc đẹp mà lừa gạt tiền bạc cùng người khác thì sao?”

Bình Dương ngăn người, Vô Mẫn Quân nói: “Cho dù hần hiện tại nghĩ như vậy, tương lai biết Bình Dương là công chúa tự nhiên sẽ biết là có chuyện gì xảy ra.”

Nghe qua thật ra thì đúng vậy, nhưng tổng thể lại khiến cho người ta có cảm giác là lạ ...

Ta nói: “Đã có ngọc bội và kiếm, vậy khó khăn cũng ít đi nhiều... Như vậy thì làm thế nào để đi tìm kẻ đó?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không cần phiền toái như vậy, những vật trọng yếu như vậy đối phương khẳng định rất lo lắng. Mà từ đầu là do lão bản của khách điểm làm ra nên nếu đối phương hoài nghi Bình Dương, vậy khẳng định hần sẽ cho rằng lão bản cũng là đồng lõa, nhất định sẽ ép hỏi lão bản. Chỉ cần chúng ta tìm được khách điểm kia, đối phương hần vẫn đang ở trong điểm ôm cây đợi thỏ .”

Ta bội phục nói: “Nói rất đúng!”

Bình Dương có chút khó hiểu nhìn ta, lại nhìn Vô Mẫn Quân, đại khái là đang tự hỏi vì sao có cảm giác Vô Mẫn Quân lại có uy hơn rất nhiều, vì thế ta lại nhanh chóng bồi thêm một câu: “Vẫn là hoàng hậu biết ý nghĩ của tẩm, ha ha!”

Vô Mẫn Quân: “...”

Bình Dương: “...”

Vô Mẫn Quân thấy ta đang vẫn hỏi mặt mũi giúp hần, cũng không so đo, nói với Bình Dương nói: “Muội trở về nghỉ ngơi cho tốt, việc này cứ giao cho

hoàng huynh và hoàng tẩu của muội, chúng ta sẽ giúp muội tìm ra hấn.”

Bình Dương nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng may hấn không chịu lấy muội thì sao?”

Vô Mẫn Quân bình tĩnh nói: “Chưa kể đứa bé trong bụng muội là của hấn, muội còn là đại quốc công chúa, hấn dám sao?”

Bình Dương lại hỏi: “Vậy, chẳng may bây giờ muội tỉnh táo, nhìn thấy hấn cảm thấy không phải rất thích, không muốn gả thì sao?”

Vô Mẫn Quân càng thêm bình tĩnh: “Muội dám sao?”

Bình Dương: “...”

“Vậy muội đi nghỉ ngơi trước, chuyện tìm phò mã giao cho hoàng huynh hoàng tẩu ...” Bình Dương bước nhanh rời khỏi Chương Kiển điện.

Ta: “...”

Rõ ràng đã gọi người ta là “Phò mã” ...

Vô Mẫn Quân đại để tại vì Bình Dương rất qua loa mà ** mà tức giận, ngồi ở trên ghế trầm mặc không nói, ta ngồi vào trên cái ghế bên cạnh hấn, nói: “Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tuy rằng ngươi là ca ca của muội ấy, nhưng cũng không có khả năng cái gì cũng có thể quản được.”

Vô Mẫn Quân nghi hoặc nhìn ta: “Ngươi đang nói cái gì? Ta chỉ đnag nghĩ việc hôn sự của Bình Dương nên xử lý như thế nào.”

Ta: “...”

Hấn cũng nghĩ quá xa rồi? ! Cứ như vậy chắc chắn hai người nhất định sẽ kết hôn sao? ! Không nên tự tin quá!

Ta lười để ý đến hấn, dù sao kết quả cuối cùng cũng đã nghĩ tới, vì thế ta miễn cưỡng nói: “Ngươi không phát hiện ra một vấn đề sao?”

Vô Mẫn Quân: “?”

“Ngươi vừa mới dọa Bình Dương, muội ấy chạy quá nhanh, thế cho nên quên nói cho ngươi biết vị trí của khách điểm.”

“...”

Vô Mẫn Quân đứng dậy, kêu lên với bên ngoài: “Bình Dương! Quay lại!”

Đương nhiên, Bình Dương sớm đã đi xa, làm sao nghe được.

Không biết sao, trong lòng ta vô cùng sung sướng.

Sau khi xác định vị trí khách điểm kia, ta và Vô Mẫn Quân nói cho Thái Sư việc này, chúng ta đại để muốn mượn cơ hội này ra khỏi cung một lần, nhưng Thái Sư thực tự nhiên tỏ vẻ ông ta phải người đi là được, tính toán nhỏ nhặt của ta với Vô Mẫn Quân thất bại, trở nên xám xịt nói —— được.

Một chữ, đủ để nhìn được oán niệm của chúng ta.

Quả nhiên như dự đoán của Vô Mẫn Quân, vị khách kia luôn luôn đợi tại khách điểm kia, nghe thấy người Thái sư phải đi kia nói xong, lập tức đi cùng tới hoàng cung, Bình Dương đã giao thanh kiếm và ngọc bội cho chúng ta, để cho chúng ta hỗ trợ đi tìm xem.

Thái Sư cũng không dám khinh thường, phái người đem vị khách kia —— gọi là Lã Dẫn —— phái người đem Lã Dẫn tra xét cái không còn một mảnh. Lã Dẫn từ nhỏ cha mẹ đều mất, được sư phụ hấn nuôi lớn, từ nhỏ đã lưu lạc giang hồ, võ công không kém, làm người cũng coi như chính trực, tuy rằng không có tạo ra được đại danh gì, nhưng ít ra đường đường chính chính. Sau đó sư phụ hấn bị người khác mưu hại, hấn liền muốn đi tìm người đó báo thù.

Người nhưng thật ra không có vấn đề gì, chỉ sợ muốn hấn cùng Bình Dương kết hôn, trước cần thay hấn báo thù.

Thời điểm ta triệu tiếp kiến vị Lã Dẫn kia, hấn có vẻ cũng không phải rất khẩn trương, đại để là vì hấn là người trong giang hồ, hơn nữa hiện tại cho dù thế nào cũng đều là do Bình Dương không đúng, cho nên tuy rằng cấp bậc lễ nghĩa khác biệt, nhưng cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mà trên thực tế, Vô Mẫn Quân cùng Bình Dương đều tránh ở phía sau bình phong, nghe lén đối thoại giữa ta với Lã Dẫn.

Ta háng giọng, nói: “Lã... Dẫn. Trẫm hỏi ngươi, ngươi hiện tại cũng biết cô nương đem đó là loại người nào?”

Lã Dẫn nói: “Khỏi bẩm bệ hạ, thảo dân đã biết, nàng là Bình Dương công chúa.”

“Ừ.” Ta gật gù đầu, “Vậy ngươi cũng biết, hiện tại công chúa đã mang thai con của ngươi?”

Lã Dẫn lộ ra vẻ mặt rối rắm: “Khởi bẩm bệ hạ, thảo dân biết...”

Ta giả bộ cả giận nói: “Về mặt của ngươi là thế nào, không vui sao? !”

Lã dẫn giải thích nói: “Hồi bệ hạ, cũng không phải... Chính là khoảng cách giữa thảo dân và Bình Dương công chúa thật sự quá xa, đêm đó thảo dân trúng... độc, thần trí không rõ ràng, lại càng không biết thân phận kim chi ngọc điệp của Bình Dương công chúa. Ai ngờ khéo như vậy, không ngờ lại có mang...”

Ta an ủi nói: “Ngươi yên tâm, Bình Dương cùng trăm đều không phải quá chú trọng tới gia thế của ngươi, tuy rằng tỷ muội trăm có nhiều, nhưng tình cảm với Bình Dương vốn rất tốt, Bình Dương thích thì ta cũng thích, xuất thân của ngươi như thế nào cũng không phải quá trọng yếu.”

Lã dẫn cúi đầu nói: “Đa tạ bệ hạ. Nhưng... Thảo dân là người trong giang hồ, sao có thể cùng một công chúa... Ai, không dỗi gạt Hoàng Thượng, tại hạ lưu lạc giang hồ mấy năm, kẻ thù nhiều không đếm xuể, nếu thật sự thành hôn cùng công chúa, chỉ sợ ngược lại lại liên lụy tới công chúa.”

Ta xùy hấn nói: “À, quý phủ công chúa ít nhất cũng có mấy trăm người cùng thị vệ, trăm còn có thể phá lệ chọn những kẻ biết võ, chẳng lẽ lại còn để những người đó —— chỉ cần bọn họ không cùng nay xông lên, lấy nhiều địch ít chắc hẳn không có vấn đề.”

Lã dẫn: “...”

Ta nghĩ nghĩ, phát hiện bản thân mình lại bất chước thái độ ngừ khicủa Vô Mẫn Quân, thật sự là bất chước giống như đúc.

Lã Dẫn đại khái là cũng phát hiện không có biện pháp gì cự tuyệt , nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thảo dân từ nhỏ không cha không mẹ, lẻ loi hiu quạnh, được sư phụ nuôi lớn, mười bốn tuổi liền gia nhập giang hồ... Nhưng sư phụ tại hạ lại bị người mưu hại, không báo thù này, tại hạ sao có thể gặp người khác được?”

Quả nhiên.

Ta nói: “Vậy kẻ thù kia của ngươi nay ở đâu?”

Lã dẫn nói: “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, nhưng tại hạ hy vọng có thể chính tay mình đâm kẻ thù.”

“Ta cũng không có ý muốn giúp ngươi báo thù ” ta nói, “Chẳng qua dù sao cũng phải biết được thân phận đại khái của hấn, nếu ngươi báo thù mà chết đi thì Bình Dương phải làm sao bây giờ.”

Lã Dẫn lộ ra thần sắc do dự, một lát sau nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hấn là người trong giang hồ, ngài nhất định không biết... Hấn tên là Nghiêm Mệnh.”

Ờ.

Ta quả nhiên không biết.

Ta có chút lúng túng nói: “Mặc dù là như vậy, ngươi lẻ loi một mình đi báo thù...”

Nói còn chưa nói xong, bỗng nhiên phía sau bình phong có một bóng người lao ra, chính là Bình Dương, tay trái cầm kiếm tay phải cầm ngọc bội, quay về phía ta với Lã Dẫn đang kinh ngạc giống nhau: “Không muốn lấy thì đừng lấy, nhiều vấn đề như vậy!”

Lã Dẫn thấy Bình Dương, trừ bỏ kinh ngạc cùng xấu hổ tựa hồ còn có vài phần vui mừng, hấn há miệng thở dốc, lại không biết nói cái gì, cuối cùng chỉ nói: “Nàng... đừng chạy quá nhanh, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng”

Ta: “...”

Bình Dương: “...”

“Ta cảm ơn ngươi!” Bình Dương cả giận nói, “Về sau sinh ra xong không cần phải gọi ngươi là cha!”

Lã Dẫn: “...”

Ta một đầu mồ hôi lạnh: “Bình Dương! Đừng náo loạn! Không gọi hấn là cha thì kêu ai là cha? !”

Bình Dương tức giận hừ một tiếng, không thèm nhắc lại.

Lã Dẫn cầm lấy kiếm, thần sắc hết sức phức tạp, sau đó lại thật cẩn thận đem ngọc bội cất kỹ, hành lễ với ta, nói: “Nếu thảo dân báo thù xong, nhất định... Nhất định sẽ lại đến.”

Bình Dương khinh thường nói: “Đừng đến đây!”

Lã Dẫn xấu hổ: “Thảo dân cáo lui trước...”

Bình Dương: “Cút đi!”

Ta: “...”

“Bình Dương!” Ta nói, “Hắn nói với ta ...”

Bình Dương: “...”

Lã Dẫn cúi đầu quỳ trên mặt đất, thần sắc tối đen.

Bình Dương nói: “Còn không mau —— cút nhanh? !”

Ta thấy muội ấy thật rất tức giận, trấn an nói: “Được rồi được rồi, chẳng may động thai khí thì làm sao bây giờ.”

Ta nhìn trái nhìn phải, không trông thấy Vô Mẫn Quân, nghi hoặc nói: “Á, hoàng tẩu của muội?”

Theo lý mà nói, thời điểm như thế này, Vô Mẫn Quân thích nhất là vô giúp vui .

Bình Dương tức giận nói: “Không biết... Tẩu ấy đã đi từ trước lâu rồi, còn mang theo kiếm, không biết vì sao đi.”

Ta phát rồ: “Có gì mà không biết !!! Khẳng định là đi giết người rồi! !!!”

Bình Dương: “...”

Lã dẫn: “...”

Ta đau thương nói với Lã dẫn: “Kỳ thật hôm qua chúng ta tra ra kẻ thù của người là ai, ta vừa mới hỏi như vậy để xem người có thành thật hay không ... Hoàng hậu của ta võ công rất cao, không chừng đã đi tìm kẻ thù... Nghiêm Sinh của người rồi.”

Bình Dương: “... Hoàng huynh, là Nghiêm Mệnh.”

Ta nói: “Lúc này, tên là không trọng yếu!”

Lã Dẫn: “...”

Lã Dẫn đứng thẳng dậy, nói với ta: “Bệ hạ, thảo dân đi trước một bước !”

Ta vẫy vẫy tay để cho hắn lui ra, Lã Dẫn lòng nóng như lửa đốt, phỏng chừng sợ bị Vô Mẫn Quân đoạt tiên cơ, trực tiếp khi ra bên ngoài thì thi triển khinh công chạy đi, Bình Dương đứng ở phía sau nhìn, bộ dạng tỏ ra hết lo lắng lại lo lắng.

Ta nói: “Cũng là là nam nhân tốt, có thể phó thác.”

Bình Dương mặt mũi nói: “Nam nhân tốt chỗ nào... Ai.”

Ta cũng không biết phải an ủi nàng như thế nào, chuyện Bình Dương trải qua quả thật ta chưa từng gặp, cũng không có khả năng gặp, cho dù là trong tiểu thuyết ta cũng chưa từng xem qua. Lã Dẫn lấy hiếu và nghĩa đặt ở trước tình, thật sự không gì đáng trách, chỉ tội cho Bình Dương. Xem bộ dạng của nàng thật sự rất thích Lã dẫn —— dù sao không biết Lã Dẫn có thích hay không, nhưng hiện tại Lã Dẫn mặc kệ năng đi báo thù, nàng còn không có thể ngăn trở, cũng thật sự tức nghẹn.

Cũng may Bình Dương tự mình chủ động đổi đề tài khác, hỏi: “Võ công của Hoàng tẩu rất mạnh sao?”

Ta nói: “Nàng... khi đó nàng đến là để ám sát ta, võ công có thể không mạnh sao!”

Bình Dương lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, nói: “Đúng rồi, muội quên mất còn có chuyện như vậy, ôi, duyên phận cũng thật sự là kỳ diệu, hoàng huynh trước kia suốt ngày âm trầm tính tình bất định, mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ để cho cung nữ hầu hạ, cũng chưa thấy ai mà huynh để trong lòng, khi đó phụ hoàng còn giục huynh mau đi đón dâu. Ai biết được cuối cùng huynh lại đi thích một nữ thích khách, một công chúa địch quốc... Thế sự thật sự là kỳ diệu.”

Ta không biết nói cái gì, lúng túng nói: “Đúng vậy, ai nói không phải...”

“Hơn nữa sau khi cưới hoàng tẩu, huynh thay đổi rất nhiều, người cũng ôn hòa hơn, xem ra thật sự là bởi vì tình yêu rồi.” trên mặt Bình Dương tràn ngập hâm mộ.

Ta: “...”

Thật không biết nói như thế nào...

“Ha ha... Ha ha... Ha ha. Đúng vậy.” Cuối cùng khoe miệng ta chỉ có thể run rẩy xấu hổ ngay cả cười ba tiếng, sau đó qua loa cho xong.

Cũng may Bình Dương còn đang nghĩ về Lã dẫn, cũng không có khả năng phát hiện biểu tình cứng ngắc dữ dội của ta.

Ta với Bình Dương cùng chờ đợi, muội chờ Phò mã chưa thành hôn nhưng hy vọng thành hôn của muội ấy, ta chờ hoàng hậu đã thành hôn nhưng hy vọng không thành hôn của ta.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai người kia vẫn không trở về, đã đến giờ ăn cơm, ta liền để cho Bình Dương lưu lại cùng ăn.

Bình Dương rất lo lắng, không có cảm giác gì, lại luôn luôn tự hỏi không biết bọn họ có việc gì hay không.

Nhưng ta rất bình tĩnh, bởi vì cơ bản Vô Mẫn Quân không có khả năng sẽ làm chuyện không nắm chắc... Huống chi theo tính cách vô sỉ của hắn, tuyệt đối không phải đi một mình... Lúc mới đi, ta hỏi mới biết Vô Mẫn Quân trộm cầm lệnh bài của ta, điều một đội tinh binh trong cung đi ra ngoài.

Xem, thật quá không biết xấu hổ... Người trong giang hồ đánh nhau tất nhiên là một mình đấu, hắn lại còn mang theo một đại đội đi cùng, cho dù thế nào thì hắn cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì cả!

Ta thành thói thành thói ăn cơm, vừa an ủi Bình Dương để cho muội ấy ăn nhiều chút: “Đừng lo lắng, có hoàng tẩu muội ở đây. Huống chi cho dù muội không đói bụng, đứa bé trong bụng cũng sẽ đói.”

Bình Dương đại khái là bị câu sau của ta thuyết phục, cúi đầu yên lặng bắt đầu ăn cơm, kết quả ăn chưa được một nửa, bỗng nhiên không kiềm nổi mà nôn hết ra.

Ta: “...”

Khẩu vị gì ta cũng không còn, nhanh chóng cho truyền thái y lại đây, viết ra danh sách an thai cho Bình Dương, về sau mỗi ngày đều phải dùng, lại phải người đi gọt chút hoa quả chua để cho muội ấy ăn áp chế cảm giác nôn mửa.

Bình Dương rốt cục đỡ hơn, ta nhẹ nhàng thở ra, lại ngược ngung nói: “Hoàng huynh, khiến cho huynh cũng không thể ăn cơm... Huynh ăn tiếp đi, muội đi nghỉ ngơi trong chốc lát là được.”

“Không có việc gì, ta cũng... ăn không vô.” Ta thành thật nói, vừa mới này Bình Dương ở đối diện ta mà nôn...

Bình Dương mặt đỏ hồng, nói: “Nữ tử mang thai, thật sự rất vất vả, tương lai nếu hoàng tẩu mang thai, hoàng huynh nhất định phải đối xử với hoàng tẩu thật tốt, không thể để cho tẩu ấy lại cảm kiến đau.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân mang thai...

Trong óc ta chỉ hơi tưởng tượng cái hình ảnh kia thôi mà cả người đã sồn hết cả da gà lên, chỉ có thể giả vờ cười nói: “Đó là đương nhiên... Dù sao, hoàng tẩu của muội hẳn sẽ không nhanh như vậy...”

Trên thực tế, đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Bình Dương không nghe ra thâm ý của ta, chỉ cười cười, an ủi ta nói: “Đừng lo lắng, một ngày nào đó sẽ có.”

Ta: “...”

Cám ơn Bình Dương cô nhé... Chẳng qua ta hy vọng vĩnh viễn sẽ không có một ngày như vậy, vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Sau khi ta với Bình Dương dùng xong ngọc thiện, hai người kia cũng chưa trở về, Bình Dương càng trở nên lo lắng hơn, ta thấy muội ấy lo âu như vậy, cũng có chút lo lắng——không phải lo lắng Vô Mẫn Quân, là lo lắng cho Bình Dương, cảm giác người mang bầu thật yếu ớt, muội ấy cứ lo lắng như vậy sẽ không tốt...

Cũng may một lát sau hai người rốt cục trở về, quả nhiên như ta dự đoán, hai người Vô Mẫn Quân và Lã Dẫn đều bình yên vô sự, không có việc gì.

Nhưng sắc mặt của Lã Dẫn không được tốt lắm, ta đoán là do lúc hắn chạy tới, Vô Mẫn Quân đã giải quyết xong cái tên Nghiêm gì đó rồi.

Vô Mẫn Quân lười biếng ngồi xuống ghế, mặc kệ quy củ, hỏi: “Ngọ thiện đâu? Bản cung đói bụng.”

Ta: “...”

Ta sai hạ nhân lại đi chuẩn bị một ít đồ ăn, sau đó hỏi Vô Mẫn Quân đã xảy ra chuyện gì.

Vô Mẫn Quân nói: “Cũng không có gì, ta tìm được Nghiêm Mệnh kia, sau đó giết hắn.”

Bình Dương: “...”

Mặt Lã Dẫn càng đen: “Hoàng hậu người... Người không nên làm như thế, tại hạ muốn chính mình tự đi báo thù cho sự phụ...”

Vô Mẫn Quân lười biếng nhìn hắn một cái, xùy hân: “Tự mình báo thù? Nói thì thật dễ nghe... Như vậy đi, ngươi đã nghĩ như vậy, về sau liền tới tìm ta là được.”

Lã Dẫn khó hiểu nói: “Tìm người...?”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Ta nếu có thể giết hắn, vậy nếu ngươi có thể đánh bại ta, như thế chứng minh ngươi cũng có thể giết hắn, không phải sao?”

Lã Dẫn ngẩn người, gật đầu nói: “Đúng như vậy...”

“Cho nên ngươi về sau tới tìm ta là được.” Vô Mẫn Quân cười với hắn.

Ta: “...”

Lã Dẫn lắc lắc đầu: “Như thế sao được, người là một quốc gia chi mẫu, hơn nữa lại là công chúa Đông Nguyên quốc, thân phận tôn quý, nếu tại hạ khiến người bị thương...”

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi mà cũng khiến ta bị thương được.”

Dứt lời, hắn nói: “Vừa rồi ngươi nhất thời kích động công kích ta, không phải chưa tới hai khắc đã bị ta giải quyết sao.”

Ta sùng sốt, cảm giác võ công của Lã Dẫn cũng không kém, Vô Mẫn Quân chưa tới hai khắc đã giải quyết được hắn? Chẳng lẽ võ công của Vô Mẫn Quân bất tri bất giác lại tiến bộ?!

Lã Dẫn lại mặt đỏ tai hồng nói: “Cái đấy sao tính được... Tại hạ còn chưa tới gần người đã bị bốn thị vệ bắt được, tay chân cũng không động được, đương nhiên người có thể giải quyết ta...”

Ta: “...”

Cũng quá mất mặt.

Vô Mẫn Quân nói: “Đúng vậy, cho nên nếu ngươi có thể đối phó ta cùng với thị vệ của ta là chứng minh ngươi có thể rồi.”

Dứt lời, càng thêm thâm thía nói: “Bây giờ ngươi vẫn nên chuẩn bị làm Phò mã cho tốt đi, sau khi trở thành Phò mã, khi có cơ hội tới tìm ta luận bàn.”

Vô Mẫn Quân đem hai chữ luận bàn đặc biệt nhấn mạnh.

Bình Dương vừa nghe thấy chuyện tới việc của nàng, không khỏi mặt hơi hơi đỏ hồng, Lã Dẫn cũng sùng sốt, sau đó nói quanh co nói: “Việc này...”

Bình Dương thấy hắn lại ấp úng, giận dữ hét: “Làm sao! Ngươi còn không hài lòng có phải hay không! Còn lấy cái gì nữa? ! Nói hết toàn bộ ra!”

Ta: “...”

Lã Dẫn bị nàng hét lên khiến cho hoảng sợ, liên tục xua tay giải thích nói: “Cũng không biết nàng có nguyện ý hay không nữa...”

Bình Dương vẫn đang nổi nóng, tiếp tục hét: “Đứa bé trong bụng là của ngươi, ta còn có thể tìm ai được?!”

Lã Dẫn trấn an nói: “Phải, phải, phải...”

Bình Dương thoáng tỉnh táo lại, mới ý thức được mình vừa mới nói cái gì, tức giận dậm chân, chạy ra ngoài.

Lã Dẫn chân tay luống cuống đứng ở tại chỗ, Vô Mẫn Quân lạnh lùng nói: “Còn không đuổi theo? Muốn ta đem ngươi đá bay ra ngoài sao?”

Ta: “...”

Lã Dẫn không nói hai lời, đuổi theo.

Sau khi cái người bất ngờ sắp thành hôn kia rốt cục đi rồi, ta đi đến bên cạnh Vô Mẫn Quân, người thấy trên người hắn vẫn còn hơi hơi có chút mùi máu, không biết vì sao trong lòng có chút không thoải mái, nói: “Đi tắm rửa một cái đi, đổi bộ quần áo khác.”

Vô Mẫn Quân lười biếng nói: “Ta còn chưa dùng cơm...”

Ta nghĩ nghĩ, hắn là hắn cũng rất mệt, vì thế nói: “Người ăn đi, ta đi ra ngoài trước.”

Vô Mẫn Quân không nói cái gì, ta liền đi thẳng ra cửa.

Bình Dương cùng Lã Dẫn ra khỏi Chương Kiền điện, một người chạy một người đuổi, cuối cùng rốt cục Lã Dẫn phát huy nam nhân khí phách: “Dừng lại! Chẳng may đứa bé trong bụng gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? !”

Ai ngờ Bình Dương chính là vẫn đang chờ câu nói này, không được tự nhiên xoay người lại, mặt đỏ hồng cả giận nói: “Người còn dám mắng ta? !”

Thấy Bình Dương ngừng lại, Lã Dẫn cũng ngượng ngừng, bộ dạng lại trở về có chút ngại ngùng: “Không phải... Ta là sợ đứa bé trong bụng...”

“À, người chỉ biết đến đứa bé. Ta chết cũng không quan hệ gì!” Bình Dương thản nhiên nói.

“Đương nhiên không phải!” Lã Dẫn sốt ruột giải thích.

Trong lòng Bình Dương nở hoa.

Ai ngờ Lã Dẫn nói tiếp: “Huống chi nàng mà chết, đứa bé cũng không có...”

“...” Bình Dương tức suốt nửa té xỉu, “Người cút cho ta! ! !”

Lã Dẫn trung thực nhìn Bình Dương, không biết mình làm sai hoặc là nói sai cái gì rồi, chỉ nói: “Ta... Ta thật sự không có ý gì khác, ta... chúng ta thành thân đi.”

Bình Dương bị Lã Dẫn bắt thành linh cầu hôn khiến cho đầu óc choáng váng: “Người... Người sao bỗng nhiên lại nói cái này!”

Lã Dẫn nói: “Không có, không phải cả buổi sáng chúng ta đề nói chuyện này sao...”

Bình Dương: “Người nói thành thân thì thành thân sao, buổi sáng không phải không muốn sao, hiện tại lại muốn? ! Thế ta là cái gì, bảo đến thì đến, bảo đi thì đi sao? !”

Đầu Lã Dẫn đầy dấu chấm hỏi, không biết Bình Dương đến tột cùng là muốn cái gì, hắn với Bình Dương đã có đứa bé, họ tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ không phụ trách, huống chi tuy rằng hắn chưa từng cùng với người khác ở chung một chỗ nhưng hắn cảm thấy hắn rất thích Bình Dương, tuy rằng thời gian quen biết nhau rất ngắn, nhưng... Bình Dương thật rất đáng yêu.

Một cây củ cải một cái hồ, thật sự là lời lẽ dân gian chí lý...

Lã Dẫn nói: “Ta không có đối với nàng bảo đến thì đến bảo đi thì đi... Ta... Ta rất thích nàng, thật sự thích!”

Sự tức giận của Bình Dương hơi hạ xuống: “Thích ta? Thích ta cái gì?”

Lã Dẫn nói: “Nàng cũng không có gì thích hay không...”

Bình Dương tức thiếu chút nữa tát thò: “Người cút cho ta ——! ! !”

Lã Dẫn không nói hai lời, đem Bình Dương công chúa ôm lấy: “Được rồi, nàng vẫn đang tức giận thì sao được? Đi nghỉ ngơi.”

... Đã sớm nói Bình Dương công chúa này ăn cứng, người khác ôn tồn nói chuyện nàng không nghe, cho tới khi người ta cứng rắn thì nàng lại mềm lại.

Bình Dương xấu hổ tựa vào trong lòng Lã Dẫn, nói: “Ôi chao ôi chao ôi chao... Ta nghĩ tới một chuyện, được thái y đưa cho ta vẫn ở trong Chương Kiền điện.”

Lã Dẫn “À” một tiếng, ôm Bình Dương đi Chương Kiền điện, trên đường đi gặp rất nhiều thị vệ đi qua đều bị lén nhìn, Bình Dương liếc mắt xem thường: “Nhìn cái gì vậy, tiếp...”

Lã Dẫn nhú nhú đầu mày: “Bình Dương, nàng... tính tình của nàng không thể như thế được.”

Bình Dương cả giận nói “Sao nào, ta tức giận thì người ghét bỏ sao? !”, Lã Dẫn liền tiếp tục nói: “Lúc nàng không tức giận có vẻ rất xinh đẹp, trông rất đẹp.”

Bình Dương lập tức không còn cách nào khác, cười khanh khách nói với bọn thị vệ nói: “Đều lui ra đi... Ha ha.”

Bọn thị vệ: “...”

Hai người đi vào trong cung điện, phát hiện Vô Mẫn Quân không ở đó, chỉ còn hoàng hậu đang ngồi dùng bữa ở chỗ đó, Bình Dương giải thích tại sao mình đến, hoàng hậu thân nhiên nói: “Không biết... Tự mình đi tìm xem.”

Dứt lời, hình như là đã dùng bữa xong, hoàng hậu vứt đũa lên trên bàn, bước đi ra ngoài.

Chường Kiền điện to như vậy chỉ còn Bình Dương và Lã Dẫn, Lã Dẫn nhìn không được nói: “Hoàng tẩu nàng... thật đặc biệt.”

Bình Dương nói: “Phải, là cạp mẹ, gắt gao ăn hoàng huynh ta.”

Lã Dẫn: “...”

Bình Dương cũng không biết xấu hổ nói đến cạp mẹ kia...

Bình Dương nhìn ra tâm tư của Lã Dẫn, lại cả giận nói: “Vốn chính là thế! Ta chỉ là tức giận một chút thôi, hoàng tẩu ta mới thật là lợi hại, bao nhiêu thứ ta nhìn thấy nàng nhẹ nhàng bằng quơ một câu, khiến cho hoàng huynh không lời nào để nói. Cái loại này cảm giác không giận tự uy đó ta cũng không biết bao lâu mới có thể học được.”

Lã dẫn: “Nàng cũng không nên học... Nàng như vậy, tốt lắm.”

Bình Dương thẹn thùng cười cười, bỗng nhiên cảm giác được bên hông Lã Dẫn có cái gì đó, nhân tiện nói: “Đai lưng của ngươi có cái gì vậy?”

Lã Dẫn nói: “À, nàng có nhớ cái hắc điểm kia không?”

Nghĩ đến tình cảnh lúc trước, Bình Dương thẹn thùng gật gật đầu: “Có.”

Lã Dẫn nói: “Ta vẫn ở trong khách điểm đấy chờ nàng, sau khi điều tra một chút ở đó phát hiện rất nhiều thứ.”

Nói xong, hẩn nhẹ nhàng đặt Bình Dương xuống, lấy ra cái chai hình tròn, nói: “Đây là nước an thần, nhỏ ở ngọn nến, có thể khiến cho người ta ngon giấc, nếu nhỏ nhiều giọt sẽ khiến cho người ta mê man.”

Bình Dương gật gật đầu: “Ngươi cảm thấy hữu dụng nên mang theo?”

“Phải, lưu lạc giang hồ, có mấy thứ này cũng tiện dụng hơn một chút...”

Bình Dương lấy cái chai kia, nhìn nhìn chung quanh, nhỏ xuống hai giọt vào ngọn nến ở phía đông Chường Kiền điện, nói: “Ít nhiều hoàng huynh hoàng tẩu chúng ta mới có thể... ừm, để cho bọn họ ngủ vài ngày an ổn cũng được.”

Lã Dẫn cười cười, nói: “Phải.”

Hai người tìm trong chốc lát thấy được rồi sóng đôi đi ra ngoài, Lã Dẫn ra khỏi Chường Kiền điện, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi Bình Dương: “Hoàng huynh hoàng tẩu muội có uống rượu mỗi ngày không?”

Bình Dương nói: “Hình như là không đâu... Hoàng huynh không thích uống rượu, nói là uống rượu sẽ làm tư duy hỗn loạn, không có lợi. Hoàng tẩu thoát nhìn cũng rất bình tĩnh, không đến mức thích uống rượu.”

Lã Dẫn gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Làm sao vậy?” Bình Dương nghi hoặc nói.

Lã Dẫn nói: “À, kỳ thật cái nước an thần kia, nếu sau khi nhỏ vào, có người trong phòng uống rượu, tác dụng của nước an thần sẽ thay đổi...”

Bình Dương khó hiểu nói: “Cái gì?”

Lã Dẫn ngưng ngưng nói: “Thức giục tình.”

Bình Dương: “...”

“Hơn nữa nước an thần thủy với rượu càng nhiều, tác dụng lại càng lớn...”

Bình Dương nói: “Vậy hoàn hảo, ta chỉ là nhỏ hai giọt ở mỗi ngọn nến thôi, rất ít. Bọn họ chắc sẽ không đốt hết lên đâu.”

Lã Dẫn gật gật đầu: “Phải.”

Lã Dẫn ôm Bình Dương đi về phía cung điện của Bình Dương, trong chốc lát, Bình Dương bỗng nhiên thẹn thùng nói: “Đêm nay nhỏ hai giọt ở trong phòng chúng ta đi.”

“Được.” Lã Dẫn không chút do dự đáp ứng luôn.

Bình Dương ngượng ngừng cười cười, nghĩ rằng Lã Dẫn thoát nhìn đứng đắn như vậy, kỳ thật cũng ...

Kết quả Lã Dẫn tiếp tục nói: “Nhỏ hai giọt nước an thần, nàng đi ngủ cũng tốt hơn, được.”

Bình Dương: “... Ta không phải có ý này.”

Lã Dẫn nghi hoặc nhìn nàng: “Vậy là cái gì?”

Bình Dương: “...”

Lã Dẫn nói: “Nàng mang thai, không thể uống rượu...”

Bình Dương: “Ngươi câm miệng! ! !”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Ta ra khỏi Chưởng Kiền điện, một mình tùy tiện đi lại một chút ở trong cung, thị vệ cung nữ rất đông trên đường, từng người thấy ta đều phải hành lễ, ta lại phải gật đầu từng người để cho bọn họ bình thân, cũng thật sự đủ phiền.

Không tự giác đi về phía vắng người, ta lại đi tới điệp trì một lần nữa.

Diệp trì đang có người đến thay nước, ta ngơ ngác nhìn, bỗng nhiên trong lòng lại có ý tưởng, để cho bọn họ đã thay nước xong thì đừng cho nước vào, bọn thái giám đều khó hiểu nhìn ta, lại không dám hỏi gì chỉ có thể đi làm.

Ta để cho bọn họ đi chỗ khác trước, nửa canh giờ sau mới quay lại để tránh sự chú ý của mọi người.

Ta vụng trộm đi tới hòn giả sơn ở phía sau, sau đó đi dọc theo trí nhớ tìm thấy một lỗ hổng nhỏ, quả nhiên là hướng đi tới mật thất.

Ta cẩn thận buộc lấy tảng đá hai bên, từ từ đi xuống, đường đi xuống khó hơn so với đi lên, bởi vì đường đi ẩm ướt cho nên rất dễ dàng trượt chân ngã xuống.

Hơn nửa ngày mới tới được mật thất, vì ta với Vô Mẫn Quân đã từng ở sau đó Ngô Ung cũng vào ở trong này cho nên nơi này đã trở nên khá lộ xộn. Lúc Ngô Ung vào ở trong này chắc hẳn rất hậm hực, cho nên lấy toàn bộ nền ra, sắp hàng chỉnh tề tạo thành cái hình dạng bát quái, hiện tại đều đã cháy hết chỉ còn lại từng khối từng khối sắp.

Ta: “...”

Lại nhìn bên kia, còn có một chút đồ ăn, đều là đồ ăn ta dùng dây thừng đưa xuống cho Ngô Ung ăn, ta chăm ngọn nến nhìn kỹ, phát hiện còn rất nhiều đồ ăn mà hắn chưa hề chạm vào... Bị giam lỏng ở trong này lại còn kiêng ăn, thật không biết Ngô Ung suy nghĩ cái gì...

Ta ngây ngốc nhìn đồ ăn này một hồi lâu, mãi cho tới khi ngọn nến gần sắp vào tay ta, ta mới hồi phục tinh thần lại. Cúi đầu nhìn thấy trên tay là một vết sắp to, vẫn còn hơi nóng.

Ta có chút không nói gì, chỉ có thể nhìn sang bên kia, nơi đó là chỗ chôn rượu, đương nhiên là rượu đã bị ta với Vô Mẫn Quân uống hết.

... Không đứng.

Ta nhìn kỹ, phát hiện ra Ngô Ung dùng cái ngăn vờ kia đào một ít đất, lộ ra vài hũ rượu.

Như thế nào vẫn còn rượu? !

Ta khó hiểu đưa ngọn nến lại gần, tiếp tiếp, quả nhiên đào ra ba bốn vò rượu.

Ta: “...”

“Ai da, vẫn còn có rượu sao.” Bỗng nhiên, có một giọng nữ vang lên ở phía sau ta, theo bản năng ta cứng người lại, sau đó mới nhớ ra đây chính là thanh âm của ta, cũng chính là Vô Mẫn Quân.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên là Vô Mẫn Quân, hần đứng ở cửa ra vào, thân nhiên nói: “Như thế nào mà vẫn còn rượu, lúc đó ta còn tưởng đã uống hết.”

Ta nghĩ tới chuyện lúc đó, xấu hổ và giận dữ nói: “Ngươi còn hỏi ta? ! Hỏi chính ngươi một chút đi...”

Vô Mẫn Quân cười, đi đến bên cạnh ta, nói: “Lúc đó ta thật sự uống rượu, trong óc hỗn loạn, làm sao còn nhớ rõ nhiều như vậy...”

Sau đó hần tùy tiện ôm lấy một vò rượu, nói: “Ta lấy một vò, ngươi lấy hai bầu, đi.”

Ta: “... Ngươi không lấy nhiều hơn một chút? .”

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu một chút: “Ngươi so với ta sẽ uống nhiều hơn.”

Ta: “...”

Cũng đúng, hần uống một vò cũng không khác gì, ta uống hai bầu đã nghiền... Ai, khó trách người ta nói không thể dính vào rượu, trước kia ta chưa bao giờ uống rượu, sau khi uống xong cảm thấy hương vị rất ngon, bắt đầu trở nên nghiện rượu...

Tay phải ta ôm một vò, tay trái ôm một vò, đi theo Vô Mẫn Quân đi ra ngoài.

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi đi phía trước đi.”

Ta không nghĩ nhiều, liền đi phía trước, ta ở trong mật thất cũng được một thời gian, lúc đi ra không khỏi khó tránh có chút không khoẻ, ta hơi hơi nheo ánh mắt lại — ngay sau đó, một bàn tay quen thuộc lại che phía trước mắt ta.

Ta: “...”

Đại khái, ta biết nguyên nhân vì sao Vô Mẫn Quân không chịu lấy nhiều hơn một vò rượu.

Ra khỏi mật thất, ta rất ngượng ngùng, Vô Mẫn Quân rút tay lại, liếc mắt nhìn ta một cái, nghi hoặc nói: “Còn chưa uống rượu, mặt ngươi vì sao lại đỏ lên như vậy?”

Ta: “... Không có gì, ở dưới rất ngạt, có chút không thở nổi.”

Vô Mẫn Quân cười cười, cũng không hỏi lại, nói: “Ừ, trở về thôi.”

Ta gật gật đầu.

Nói là trở về, dù sao cũng phải đi tới ngự thư phòng với hần trước để phê duyệt tấu chương, hôm nay đều vì chuyện của Bình Dương mà bôn ba, cũng chưa kịp phê duyệt.

Sau khi phê duyệt tấu chương với Vô Mẫn Quân xong đã là lúc phải châm đèn, lúc ta với Vô Mẫn Quân trở về Chương Kiền điện, bắt đầu dùng bữa, sau đó cầm lấy hai vò rượu chuẩn bị uống.

Đại khái là do đất của chỗ diệp tri bên đó có vẻ rất tốt, rượu được chôn ở chỗ đó khiến cho ta cảm giác vị rất ngon, thậm chí so với thượng công của nhiều địa phương còn khiến ta vừa lòng hơn.

Ta uống ngay ba ngụm lớn, nói: “Thật là thoải mái...”

Vô Mẫn Quân nhìn thoáng qua chung quanh, nói: “Vì sao lại tối như vậy?”

Ta nói: “Chỉ đốt có bốn ngọn đèn thôi. Bình thường cũng là như thế, làm sao vậy?”

Vô Mẫn Quân mặt nhăn mày nhu nói: “Không biết, uống rượu vào cảm thấy có chút không thoải mái, quá ít đèn.”

Dứt lời, tự mình đứng dậy, châm hết tất cả các đèn bên trong Chương Kiền điện lên, trong một lúc cả Chương Kiền điện sáng như ban ngày.

Ta không thể không nói: “Thật sự là lãng phí...”

Vô Mẫn Quân không để ý tới ta, tự mình uống một ngụm rượu, ta cũng không thua kém, uống thả cửa một ngụm.

Dần dần, ta ngửi được trong không khí có chút mùi thoang thoang, không phải cái cảm giác gay mũi, cũng không phải mùi hương quá nồng đậm, mà là mùi thấm vào ruột gan.

Ta nói: “Hôm nay có thêm hương liệu ở trong đèn sau?”

Vô Mẫn Quân không thích mùi hương, cho nên bình thường cũng không thêm gì vào đèn.

Vô Mẫn Quân nói: “Không biết.”

Một lát sau, hắn nói: “Dù sao cũng không khó ngủ.”

Ta cũng thấy thế nên cũng gật đầu: “Đúng vậy, ngủ rất thoải mái.”

Thoải mái đến mức cả người đều mềm ra... Tuy rằng cũng có thể nguyên nhân là bởi vì uống rượu.

Vô Mẫn Quân gật gù, lại uống thêm ngụm rượu, hai người chúng ta không nói câu nào chỉ uống rượu, cũng không biết nói có bởi vì có quá nhiều đèn hay không mà ta cảm thấy rất nóng, hiện tại rõ ràng đã là vào đông, ta lại nóng đến mức không thể không đem áo khoác cởi ra, quay người lại, thấy Vô Mẫn Quân đã cởi áo ngoài, ta hỏi: “Người cũng cảm thấy nóng sao?”

“Ừ.” Thanh âm Vô Mẫn Quân có chút mơ hồ, “Ta đi thổi tắt mấy ngọn đèn đi.”

Ta uống thêm ngụm rượu, nói: “Đã bảo người đừng đốt hết đèn lên.”

Vô Mẫn Quân cũng không biện giải, lười biếng thổi tắt mấy ngọn đèn, chỉ để lại bốn ngọn đèn bên cạnh chúng ta.

Nhưng mà vẫn rất nóng.

Trong lúc này ta với Vô Mẫn Quân coi như vô cùng quen thuộc, mỗi ngày chỉ mặc mỗi trung y mà đi ngủ, vì thế chúng ta cũng không kiêng kỵ mà cởi xiêm y, chỉ để lại mỗi trung y, sự khô nóng có hơi giảm bớt, lại cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ta với Vô Mẫn Quân không ngừng uống rượu, lại càng cảm thấy khát.

Bỗng nhiên...

Ta phát hiện một chuyện rất nghiêm trọng.

“Vô Mẫn Quân...” Ta lắp bắp nói.

Vô Mẫn Quân lười biếng nhìn ta: “Làm sao vậy?”

Ta nói: “Ta... không đúng, là thân thể của người, lại... lại cái kia.”

Vô Mẫn Quân cúi đầu nhìn nhìn, lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Vân kiều, cô nương nhà người... Chắc chắn, ở cùng một chỗ với ta như vậy là không nhận được sao, hử?”

Ta: “...”

Ta khóc không ra nước mắt: “Không phải... Ta cũng không biết sao lại thế này...”

Vô Mẫn Quân phiền chán kéo kéo áo, nói: “Ta cũng hiểu được...”

Bởi vì nguyên nhân của thân thể nên ta vô cùng chỉ thẹn thùng, không dám uống rượu tiếp, sợ làm ra cái chuyện gì kỳ quái, Vô Mẫn Quân bởi vì để giảm bớt khô nóng nên không ngừng uống rượu, trên cơ bản mang ra ba vô rượu thì hắn đã uống hết hai.

Ta còn đang bất an ngồi yên tại chỗ, bỗng nhiên Vô Mẫn Quân quay đầu nhìn ta, nói: “Vân Kiều, lại đây một chút.”

Bởi vì thân dưới của ta phản ứng vô cùng đáng xấu hổ mà đầu lại mơ mơ màng màng, liền nghe lời lại gần, nói: “Làm sao vậy...”

Còn chưa kịp nói xong, bỗng nhiên Vô Mẫn Quân dùng tay đè lấy gáy ta, kéo ta về phía trước, trong lúc kinh ngạc tabị hắn kéo quá, sau đó môi Vô Mẫn Quân tiến lại gần, mềm mại còn mang theo hương vị của rượu.

Ta bị kinh ngạc, vừa định đẩy ra, cái môi như có như không kia lại truyền tới, giống như đóa hoa tươi vừa được ngắt ra, phảng phất như lướt qua chóp mũi của ta, giống như đã bị mê hoặc, ta nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

“Ngaoan, mở miệng ra.” Thanh âm của hắn lại vang lên bên tai ta, ta thuận theo hơi hơi mở đôi môi ra, đầu lưỡi của Vô Mẫn Quân ngay lập tức thâm nhập vào, linh hoạt tựa như con rắn đào qua đào lại thăm dò ở khu vực xa lạ.

Nụ hôn của Vô Mẫn Quân lúc đầu chỉ mềm nhẹ nhưng dần dần trở nên kịch liệt hơn, giống như mưa rền gió dữ quét qua toàn bộ thần trí của ta.

Đầu óc ta choáng váng, Vô Mẫn Quân thông thả chậm rãi lùi ra, nụ hôn ẩm ướt kia lại dần dần trượt xuống phía dưới, cuối cùng dừng ở trên cổ ta, thông thả mút vào, ta cắn môi, loại cảm giác chưa từng có này khiến cho cả người ta vô lực, trong óc trống rỗng, tựa như mặt đất bị mưa gột rửa hết, trong không khí tràn đầy mê muội.

Tay Vô Mẫn Quân nắm càng lúc càng chặt, hai tay ta lại không có sức mà đặt lên trên ngực hắn.

... Không đúng, quá mềm mại!!

Ta đột nhiên phục hồi tinh thần lại, đẩy Vô Mẫn Quân ra, tựa như là vừa bị người ta hất nước lạnh vào, sự khô nóng trên người cũng bị đẩy lui dần, ta lấp bắp nói: “Vô... Vô Mẫn Quân!”

Vô Mẫn Quân khó hiểu nghiêng đầu: “Vì sao lại dừng lại ...”

Ta phát điên: “Chúng ta... Chúng ta không thể cứ tiếp tục ở trong này, nơi này khẳng định có vấn đề!”

Ta lôi kéo Vô Mẫn Quân xông ra ngoài cung, Vô Mẫn Quân vẫn tưởng tiến lại đây hôn ta, ta cố hết mưòi phần sức lực ngăn cản hắn, cuối cùng ta lôi hắn chạy vội đến bên bờ ao, sau đó nhấc chân một cái, đạp Vô Mẫn Quân ngã xuống.

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta cũng lập tức nhảy xuống theo.

Hiện tại là mùa đông, nước ao lạnh lẽo tận xương, cả người ta chấn động, cảm giác nước ao lạnh như băng giống như có vô số con sâu nhỏ đang chui vào trong xương tủy ta, ta run run nhìn về phía Vô Mẫn Quân, đã thấy cả người hắn — bao gồm cả đầu, đều ngâm mình ở trong ao.

Ta: “...”

“Ngươi đang cái gì!”

Ta đã tỉnh táo lại không ít, nhanh chóng kéo hắn lại, có lẽ hắn vẫn đang mơ màng màng, nước ao rõ ràng không có quá nhiều, nhưng hắn lại mềm nhũn ngâm người trong đây.

Chỉ chớp lát sau, Vô Mẫn Quân cũng tựa hồ tỉnh táo lại một chút, hắn nhú mảy, nhìn trái nhìn phải, thấy mình đang ở trong nước, hỏi: “Sao lại thế này... Ôi, đầu đau quá.”

Ta nói: “Đừng nói nữa...”

Ngâm ở trong nước được một thời gian, ta với Vô Mẫn Quân đều dần dần tỉnh táo lại, Vô Mẫn Quân cũng chậm rãi khôi phục trí nhớ, mặt không chút thay đổi nhìn ta: “Vừa mới...”

Ta: “... Miễn bàn.”

Vô Mẫn Quân: “... Vừa mới...”

“Bảo ngươi đừng nói! !” Ta thẹn quá thành giận, cứ nghĩ tới tình cảnh vừa rồi mà xấu hổ nói không ra lời, đưa tay ấn đầu Vô Mẫn Quân vào trong nước .

Vô Mẫn Quân: “...”

Thấy vị trí hắn có bong bóng nổi lên, ta mới thu tay, cho hắn trôi lên.

Sau khi Vô Mẫn Quân trôi lên xong, vẫn rất bình tĩnh nói: “Không thể không nói, ta vừa nghĩ lại, cảm giác vừa rồi rất kích thích, thiếu chút nữa dùng thân phận nữ nhân đề lên chính mình.”

Ta: “... ..”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ta không lời nào để nói có được không? !

Điên cuồng cào tóc, ta nói: “Vừa rồi khẳng định là do rượu hoặc có cái gì đó có vấn đề nên chúng ta vừa rồi đều không đúng!”

Vô Mẫn Quân nói: “Còn phải để ngươi nói... Hắn là đèn vấn đề. Cái kia mùi... ừm, hắn là do Bình Dương.”

Ta nghi hoặc nói: “Bình Dương? Vì sao muội ấy làm như vậy?”

“Không biết, có thể tự cho là đang giúp chúng ta.” mặt Vô Mẫn Quân không chút thay đổi nói, “Buổi chiều muội ấy và Lã Dẫn quay lại lấy thuốc, vừa

vận ta đi ra ngoài tìm người, để cho bọn họ tự tiện.”

Ta: “... Bình Dương cũng quá vô địch, muội ấy nghĩ như thế nào? Dám để cho hoàng huynh hoàng tẩu của mình dùng hương giục tình của Lí gia...”

Vô Mẫn Quân thờ dài: “Đều là do phụ hoàng ta không dạy dỗ tốt.”

“...”

“Người cũng không biết xấu hổ mà còn nói vậy, còn không phải do người làm tấm gương xấu!” Ta không nề hà thờ dài, cúi đầu nhìn nhìn, cũng may nước ở trong này được thay định kỳ, nước vô cùng trong suốt, bằng không thật sự vừa bẩn lại vừa lạnh.

Hạ nhân đã bắt đầu đi tới đây rồi, ta dặn dò bọn họ đi chuẩn bị nước ấm, sau đó run run cùng Vô Mẫn Quân đi tiếp.

Bọn hạ nhân đều có vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm, trên mặt cơ hồ có khắc mấy chữ “Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? ! thật muốn biết...”, ta cảm giác raát ngượng ngùng, làm bộ như không có việc gì đi về phía Chuông Kiền điện, Vô Mẫn Quân chậm rãi đi theo phía sau, da mặt có vẻ vẫn còn tốt, từ nãy đến giờ vẻ bình tĩnh trên mặt hẳn một chút cũng không thay đổi, cũng chẳng thấy hẳn có chút ngượng ngùng nào!

Vào Chuông Kiền điện, ta với Vô Mẫn Quân tách ra đi tắm, thay xiêm y sạch sẽ, mỗi người ôm hai cái lò sưởi trên tay, khoác chăn bông đi tới đi lui ở trong Chuông Kiền điện, xem xét ngọn đèn rốt cuộc là có cái gì.

Xem ra nhìn lại cũng không thấy có cái gì, nhưng ta với Vô Mẫn Quân không dám đốt đèn tiếp, đành phải cứ như vậy đi ngủ...

Nói là đi ngủ, kỳ thật làm sao ngủ được?

Vừa nhắm mắt lại, hình ảnh vừa rồi lại hiện lên trong óc, chỗ mà Vô Mẫn Quân vừa mới hôn lại hơi hơi nóng lên. Ta lắc đầu, hy vọng mong chóng quên cái chuyện mười phần khó hiểu này đi, thế nhưng càng muốn quên đi, lại càng nhớ lại, kết quả cuối cùng là mặt ta nóng đến dọa người, ta vứt cái lò sưởi trên tay xuống đất, hơi hé chăn bông ra một ít.

Mà nói tiếp, Vô Mẫn Quân hẳn là cũng dần dần khôi phục trí nhớ, như vậy hẳn có thể cũng có chút xấu hổ hay không?

Ta vụng trộm nghiêng người nhìn Vô Mẫn Quân, kết quả hẳn đang ngủ ngon lành, hô hấp sâu đều đều, đại khái là vô cùng thoải mái.

Ta: “...”

Quả nhiên không nên lấy ý nghĩ và thái độ của mình đi phỏng đoán Vô Mẫn Quân!

Ta không biết vì sao có chút tức giận, thẳng lưng lại, cố gắng để cho bản thân ngủ đi, cũng may chắc vì rất mệt mỏi, chưa bao lâu sau đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai đi vào triều sớm, các đại thần tựa hồ có cái gì muốn nói lại thôi, trong lòng ta cả kinh, nghĩ rằng chẳng lẽ cái chuyện hoàng đế hoàng hậu nửa đêm không ngủ được chạy đi ngâm nước đã truyền ra ngoài?!

Sau khi bãi triều xong, Thái Sư lưu lại, khuyên nhủ ta: “Hoàng Thượng, người... Người và hoàng hậu vô cùng ân ái, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là vua của một nước, cũng phải giữ thể diện một ít...”

Ta xấu hổ nói: “Không phải, chỉ là đêm qua bỗng nhiên cảm thấy có chút khô nóng, cho nên mới nhảy xuống ao...”

Thái Sư nghi hoặc nói: “Ao, ao gì?”

Ta: “... Hừ? Không phải người nói cái này? Vậy là làm sao...”

Về mặt Thái Sư bắt đầu đi: “Hoàng Thượng, trên cổ người...”

Ta khó hiểu cúi đầu, nhìn thế nào cũng không thấy trên cổ mình có cái gì, nhưng cái loại vẻ mặt này của Thái Sư khiến ta lập tức đã nghĩ đến, đêm qua khi môi Vô Mẫn Quân lần xuống dưới thân, lưu lại trên cổ ta một hồi lâu...

“...”

Ta thực cứng ngắc nói: “Cái này...”

Thái Sư nói: “Kỳ thật, Hoàng Thượng tuổi trẻ khí thịnh, hoàng hậu lại nhiệt tình... Không có gì đáng trách, nhưng là... cũng không thể thấy như vậy được...”

Ta bị ông ta nói càng xấu hổ hơn, nói: “Thái Sư nói đúng, đêm qua là trẫm không cẩn thận, sau này quả quyết sẽ không...”

Thái Sư cười cười: “Lão hủ chính là vì Hoàng Thượng suy nghĩ, mạo muội mà nói ra, mong rằng Hoàng Thượng không lấy làm phiền lòng”

Ta nhanh chóng nói: “Đương nhiên sẽ không, trẫm còn phải đa tạ Thái Sư mới đúng”

Thái Sư vui mừng cười cười, đại khái là cảm thấy trẻ nhỏ dễ dạy, liền hành lễ rồi bước đi.

Ta ngồi tại chỗ vô cùng không biết nói gì, vừa định trở về, liền hất xi một cái rõ to, đoán là do chuyện tối qua mà có thể bị cảm mạo nên ta nhanh chóng cho người đi chuẩn bị trà gừng chống lạnh, trở về Chương Kiền điện, Vô Mẫn Quân đang nhân nhã bưng một chén trà uống, ta vừa thấy, đúng là trà gừng.

“...” Ta há miệng thở dốc, lại không biết nói cái gì, bỗng nhiên nghĩ đến vết trên cổ mình, liền cầm lấy gương đồng soi trái soi phải, quả nhiên ở bên sau tai hiện ra một vết. Sáng nay khi ta rời giường mơ mơ màng màng, căn bản không chú ý nhiều như vậy, hiện tại vừa thấy, thật sự là...

Vô Mẫn Quân cũng nhìn thấy động tác của ta, đi đến bên cạnh ta, giọng điệu mang ý cười: “Sáng nay bị bọn Thái Sư nói?”

Ta lạnh nhạt nói: “Đâu có, bị toàn thể đại thần nhìn thôi.”

Vô Mẫn Quân cười ha ha: “Cái kia thật sự là xin lỗi, về sau quyết sẽ không.”

Ta cảm giác có chút kỳ quái, hần nói “Về sau quyết sẽ không”, là chỉ về sau quyết không cùng ta làm cái chuyện gì đi quá giới hạn, hay là chỉ về sau làm chuyện đi quá giới hạn này quyết không lưu lại dấu vết, thậm chí cho dù có lưu lại dấu vết, quyết không lưu lại tại chỗ có thể nhìn thấy được như vậy?

Bị mấy cái suy nghĩ lung tung của mình làm cho có chút ngượng ngùng, ta không dám nghĩ tiếp, nhân tiện hỏi: “Người gặp Bình Dương chưa?”

Vô Mẫn Quân nói: “Đã sai người gọi muội ấy tới.”

Nói xong, hần đem trà gừng còn nóng ở trong tay mình đưa cho ta: “Uống trước mấy ngụm đi, chẳng may bị lạnh không tốt.”

Ta nói: “Trong trà này có độc không thể?”

Vô Mẫn Quân: “Người không thấy ta vừa mới uống sao?”

Hần nói chưa dứt lời, những lời trống rỗng này khiến cho ta trở nên vạn phần ngượng ngùng, ta che giấu cúi đầu, uống một ngụm lớn, kết quả bị nóng mà phun toàn bộ ra, vừa vặn phun vào trên mặt Vô Mẫn Quân ở trước mặt ta.

Vô Mẫn Quân: “... ..”

Ta: “Oa! Nóng quá! Người không sao chứ? ! Ta không phải cố ý ! Phù phù.. Thật sự nóng quá...”

Vô Mẫn Quân bình tĩnh cầm cái khăn sạch ở bên cạnh lau mặt, nói: “Còn tốt, không đến mức hủy dung.”

Ta: “... Ô ô.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến thống báo Bình Dương tới, thị vệ đi phía sau Bình Dương chính là Lã dẫn, trước khi Lã Dẫn và Bình Dương kết hôn, Lã Dẫn tạm thời đảm đương vai trò thị vệ bên người Bình Dương.

Bên người... Ai, cũng thật là có đủ bên người.

Sau khi Bình Dương tiến vào, liền cười tủm tỉm nói: “Đêm qua ngủ tốt không?”

Ta nói: “Nhờ phúc của muội, ngủ tuyệt không tốt.”

Bình Dương nghi hoặc nói: “Làm sao có thể? Đêm qua muội vừa mới cho mấy giọt nước an thần ở trong ngọn đèn...”

Đang nói chuyện, bỗng nhiên nghĩ thấy mùi liền nói: “Tối hôm qua hai người uống rượu ? !”

Ta nói: “Đúng...”

Bình Dương không nói gì nói: “Cái Lã Dẫn mang đến kia là nước an thần, nhỏ vào đèn có thể giúp ngủ ngon, muội vốn nghĩ hai người vất vả vì muội và tương Lã dẫn như vậy, liền nhỏ ở mỗi ngọn đèn hai giọt... Nhưng mà cái loại này, nếu mà người ở trong phòng uống rượu sẽ biến thành... Ô, hai người hẳn đã biết rồi.”

Đâu chỉ biết, còn suýt nữa tự mình quán triệt thực tiễn kia...

Ta nói: “Bình Dương, vậy muội cũng nên nói một tiếng cho chúng ta...”

Bình Dương nói: “Muội nhớ rõ hoàng huynh không uống rượu, cho nên cũng không nghĩ nhiều... Hơn nữa đốt đèn chỉ đốt ba bốn cây thôi mà? Lượng nước cũng không lớn, trừ khi hai người đem đốt hết tất cả các ngọn đèn lên mới có cảm giác mãnh liệt.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta yên lặng trừng mắt nhìn Vô Mẫn Quân một cái, Vô Mẫn Quân vô tội nhìn trời.

Ta lúng túng nói: “Thật không...”

Bình Dương gật đầu: “Đúng, cho nên muội mới cảm thấy không cần thiết. Ngày hôm qua hai người...”

Bình Dương bỗng nhiên mất sắc thoáng nhìn dấu vết sau cổ ta, nói: “Oa, xem ra là rất hữu hiệu, hoàng tẩu thật nhiệt tình.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta nói: “... này, này, Bình Dương muội đừng quên ... Tóm lại cái đây không uống rượu là được có thật không?”

Bình Dương gật gù: “Đúng vậy, ngày hôm qua muội dùng hai giọt, ngủ ngon một đêm.”

Ta nói: “Vậy không cần bỏ đi, trước cứ giữ lại. Lần sau nhớ rõ, chuyện gì đều phải nói trước một tiếng, bằng không liền... để dành tạo thành phiền toái.”

“Đã biết” Bình Dương gật gù, lại nói, “Chẳng qua điều này đâu có thể tính là phiền toái, đêm qua nói vậy hoàng huynh hoàng tẩu là rất vui vẻ.”

Ta: “...”

Vui vẻ cái quỷ...

Nhưng trên mặt ta chỉ có thể có lệ nói: “Bình Dương, một cô nương như muội nói nhiều như vậy...”

Chợt lại nghĩ nếu nghiêm khắc mà nói thì muội ấy cũng không còn có thể xem là cô nương nữa. Đành phải chuyển đề tài: “Hôn sự của muội và Lã Dẫn... muội có ý kiến gì không?”

Nhắc tới hôn sự của mình và Lã Dẫn, Bình Dương liền trở nên hưng phấn, hoàn toàn quên việc của ta với Vô Mẫn Quân, một mình nói liên miên không ngừng, ta không yên lòng nghe, ngẫu nhiên đưa ra chút ý kiến.

Hôn kỳ của Bình Dương và Lã Dẫn cũng định xong, bởi vì Lã Dẫn không biết bát tự của mình, chúng ta liền chọn lấy bát tự thích hợp nhất với Bình Dương thay hẳn.

Lã dẫn: “...”

Một tháng là chuyện trong nháy mắt, không lâu sau việc gả Bình Dương công chúa phải được tiến hành.

Đầu tiên là chỉ hôn, Từ quản lý đại thần đứng ở trước mặt Lã Dẫn tuyên chỉ: “Nay tuyên hôn cho Bình Dương công chúa lấy Lã dẫn.”, Lã Dẫn liền muốn chọn ngày lành tháng tốt ngày giống chúng ta hoàng gia tiến hành nạp thái, bởi vì Lã Dẫn là loai một mình, những lễ tiết trở nên đơn giản rất nhiều, Lã Dẫn đưa lễ hỏi còn đại bộ phận là Bình Dương với Vô Mẫn Quân hỗ trợ thu xếp, dù sao Lã Dẫn cũng đem ngọc bội sư phụ cho mình để làm lễ hỏi, có thể nhìn ra được thứ Bình Dương thích nhất chính là cái ngọc bội đó.

Đầu Lã Dẫn hướng ta hành lễ, sau nhập yến, một phen ăn uống, sau đó Lã Dẫn còn phải đi tới cung hoàng hậu hành lễ với Vô Mẫn Quân. Một ngày này, Vô Mẫn Quân lấy thân phận hoàng hậu mở tiệc chiêu đãi chính là các công chúa trong cung — nguyên bản là muốn bao gồm nữ quyến trong phủ Phò mã, chẳng qua Lã Dẫn không có nên bỏ đi, nguyên bản còn bao gồm chúng phi tần của ta, chẳng qua ta cũng không có, cho nên cũng bỏ đi.

Ra tới chính điện, một hàng người mang theo đồ cưới của Bình Dương về phủ Lã Dẫn, Bình Dương là muội muội Vô Mẫn Quân thích nhất, cho nên đồ cưới vô cùng xa hoa, có thể nói mười dặm ngập tràn trang sức màu đỏ, Lã Dẫn đứng ở ngoài cửa cửa nghênh đón.

Bình Dương công chúa mặc cát phục; giờ lành đến, Bình Dương hành lễ với chúng ta, tuy rằng ngày thường Bình Dương có chút vô tâm vô phách, còn có chút hung dữ, nhưng bây giờ khóc lớn đến tê tâm liệt phế, ta vốn đang có chút thương cảm, thấy muội ấy khóc như vậy lại chỉ còn kinh hoàng, lại nhìn Vô Mẫn Quân vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, căn bản không thấy nổi đau xót buồn ly biệt gì hết. Sau đó hỏi Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân chỉ đáp: đi rồi sung sướng.

Bình Dương công chúa được phu nhân dẫn đường đi ra khỏi cung tới phủ đệ phò mã Lã Dẫn — đương nhiên, này phủ đệ cũng là do Vô Mẫn Quân chuẩn bị thay hẳn từ trước. Công chúa được đội ngũ hộ tống đi cùng, phía trước là đội ngũ chinh tề, phía sau là đoàn người đưa dâu, cuối cùng là binh lính cưỡi ngựa hộ tống. Đội ngũ vô cùng đồ sộ mà chỉnh chu, mặc dù không bằng với lúc ta thành hôn với Vô Mẫn Quân nhưng cũng đủ khiến cho người ta hâm mộ, theo ta thấy, bởi vì hôn sự của Bình Dương mà khiến cho vài công chúa nhỏ tuổi khác cũng trở nên rạo rức theo.

Đáng tiếc lễ động phòng với lễ hợp cẩn của Bình Dương công chúa và Lã Dẫn, ta với Vô Mẫn Quân đều không thể xem.

Chín ngày sau hôn lễ là ngày về thăm bố mẹ, Bình Dương cùng Lã Dẫn hồi cung, tiến hành lễ tạ ơn đối với ta và Vô Mẫn Quân, nguyên bản theo lệ thường là phải có một buổi tiệc lớn, nhưng hậu cung của ta với nữ quyến của Lã Dẫn đều là không, cho dù có muốn mở yến hội cũng không mở nổi, cho nên rõ ràng từ bỏ, nói chuyện cùng Bình Dương trong chốc lát, thấy tựa hồ muội ấy cái gì cũng đều như ý, ta với Vô Mẫn Quân cũng thoáng yên tâm.

Bình Dương gả ra ngoài, ta với Vô Mẫn Quân cũng an tâm, dù sao cái ngày về thăm bố mẹ ấy, ta cố ý đưa cho Lã Dẫn một lọ nước an thần — chỉ cần

không uống rượu, nước an thần kia thật sự vô cùng hữu hiệu, mỗi khi dùng nước an thần để đốt đèn, sau khi đi ngủ sẽ không nằm mơ, càng ngăn chặn cái khả năng nằm mơ kỳ quái.

Không bao lâu Tây Ương rơi trận tuyết đầu, mùa đông phía tây so với phía đông cũng lạnh hơn, tuyết rơi nhiều hơn rất nhiều, giống như trước có người sưu tầm lông ngỗng suốt ba tháng trước, đến một ngày mang bỏ ra ngoài hết.

Tuyết rơi ngược lại không lạnh, chỉ là sáng sớm ta tỉnh lại thấy trước mắt một mảng trắng xóa, từ bé tới giờ, ta rất ít khi nhìn thấy tuyết rơi nhiều như vậy, trong lòng vô cùng khoái trá, lôi kéo Vô Mẫn Quân đi chơi tuyết.

Vô Mẫn Quân luôn luôn ở Tây Ương quốc, đại khái hàng năm đều có thể nhìn thấy cảnh tuyết như vậy, bởi vậy vô cùng không kiên nhẫn.

Tính tình hẩn lười, mùa đông chỉ thích ở trong Chương Kiền điện, đốt lò sưởi, tay cũng cầm lò sưởi, quần áo chỉ cần mặc mỏng manh một lớp là có thể đi ngủ được, trong điện với ngoài điện giống như là hai mùa khác nhau.

Nhưng ta tỏ vẻ, nếu hẩn không chịu, ta sẽ tự mình gom lấy một đồng tuyết lớn đổ lên trên đầu hẩn, Vô Mẫn Quân mới miễn cưỡng đen mặt đi ra ngoài với ta.

Ta trái lo phải nghĩ, cảm thấy nếu tuyết rơi, sẽ làm người tuyết, nhưng Vô Mẫn Quân nói, tối nay còn có thể có đại tuyết, đắp người tuyết thì ngày mai chỉ sợ cũng không thấy nữa, ta thật cao hứng nói, vừa vặn ngày mai lại đắp một lần nữa, Vô Mẫn Quân liền nói, nếu cứ nhìn chăm chăm vào tuyết thì mắt sẽ không tốt. Ta đi tìm cái gác băng mắt lại tránh bị ánh tuyết làm hại mắt mà cũng không đến mức nhìn không thấy, cũng đưa cho Vô Mẫn Quân một cái. Vô Mẫn Quân yên lặng cảm lấy, còn nói, đắp người tuyết dễ dàng bị cảm mạo, ta bị phong hàn mới khỏi không lâu. Vì thế ta lập tức để cho hạ nhân đi chuẩn bị trà gừng ấm lò, lúc nào cũng có thể sử dụng.

Vô Mẫn Quân rốt cục không có ý kiến, đem gác băng đeo lên trên mắt, giúp ta đến đắp người tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Ta cầm nhánh cây để làm tay người tuyết, lại tìm không được cái gì để làm mắt với mũi người tuyết, cuối cùng lấy một bộ quần áo lúc Vô Mẫn Quân còn làm thái tử, lấy châu ở trên áo xuống để làm mắt với mũi, sau đó đem bộ quần áo kia quàng trên người người tuyết, rồi đội mũ miện lên trên người tuyết.

Ta nhìn người tuyết cười ha ha, nói: “Người không biết là trông rất giống người sao?”

Vô Mẫn Quân xùy ta nói: “Đâu có giống, bởi vì người cho là giống thôi.”

Ta vì thế lại nhặt một nhánh cây, đặt ở dưới mũi người tuyết, giống như đôi môi hơi nhếch lên — đây là vẻ mặt tối kinh điển của Vô Mẫn Quân, mặc kệ là cười lạnh, giả cười, cười khẩy, khinh thường, đều có thể lấy cái này làm đại diện.

“Ha ha ha ha, cái này thì quá giống đi!”

Ta chóng nạnh nhìn kiệt tác của mình, đắc ý vô cùng.

Vô Mẫn Quân than thở nói: “Thật đúng là rất giống...”

Sau đó hẩn ngồi xuống, tự mình bắt đầu đào tuyết, ta đứng ở bên cạnh nhìn không thấy có trò gì, lại bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh liền đi về Chương Kiền điện nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau bỗng nhiên Vô Mẫn Quân chạy vào, ở chỗ bàn trang điểm cầm lấy mấy thứ, ta nhìn mà khó hiểu, một lát sau nghe thấy tiếng Vô Mẫn Quân giọng ta, trong giọng nói lộ vẻ đắc ý: “Đi ra xem!”

Ta chạy ra là nhìn thấy, vừa thấy liền...

Chỉ thấy Vô Mẫn Quân đắp một người tuyết hình vuông, toàn bộ đều là hình vuông, hẩn cũng dùng hai cành cây làm tay người tuyết, lại lấy hai hạt châu làm mắt người tuyết ánh mắt... Thật đáng ghét, mắt ta nhỏ như vậy sao? !

Hơn nữa hẩn thậm chí còn dùng son ở trên mặt người tuyết vẽ ra ba vạch màu đỏ, thoạt nhìn giống như đang đỏ bừng mặt, miệng cũng dùng nhánh cây biến thành hình vuông, giống như bộ dạng vừa kinh ngạc vừa đỏ mặt.

Ta...

Ta thua, hoàn toàn thua...

Cái này cũng quá giống ta ? !

Ta nhìn không được nói: “Vô Mẫn Quân... Ngươi làm quân vương là rất đáng tiếc, ngươi có thể đi làm nghệ nhân nặn tượng đất bên đường, biết không?”

Vô Mẫn Quân đắc ý nói: “Ta mà làm cái gì đều lợi hại cả thôi.”

Ta: “...”

Ta mặc kệ hần, ngồi xổm xuống nhìn cái người tuyết kia, càng xem càng buồn cười, lại nhìn Vô Mẫn Quân, lại vô cùng buồn cười, ta nói: “Làm sao có người tuyết cổ quái như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy hình vuông như vậy.”

Vô Mẫn Quân miễn cưỡng nói: “Ngươi lại nghĩ ngờ ta liền giúp ngươi đắp hình tam giác.”

Ta: “...”

Vừa vặn Thái Sur cầu kiến, ta còn đang chơi người tuyết, liền để cho Thái Sur lại đây, Thái Sur tới gần vừa nhìn thấy hai người tuyết kia, mặt đều đen. Nói: “Hoàng Thượng hoàng hậu... cái này...”

Ta lại có chút xấu hổ, lại có chút đắc ý không biết vì sao, nói: “Ta cùng hoàng hậu đôi, hình tròn do ta đắp, hình vuông là nàng đắp, giống chúng ta không?”

Thái Sur choáng không nói ra hơi: “Này này này...”

Này nửa ngày cũng không nói được cái gì, Vô Mẫn Quân cười ha ha, bỗng nhiên ngồi xổm xuống lại bắt đầu đào tuyết, ta tạm thời không để ý tới hần, hỏi Thái Sur xảy ra chuyện gì, Thái Sur bị chúng ta tức giận đến không nói được gì, cũng không quản, bắt đầu nói chính sự với ta.

Hóa ra là lễ hội đón xuân sắp bắt đầu, lễ hội đón xuân chính là ngày hội long trọng nhất của Tây Ương quốc, đến ngày lễ này cả nước nghỉ ngơi, thời gian bắt đầu từ bữa tối trở đi, đại thần có thể vui đùa cùng Hoàng Thượng, sẽ không bị trách tội, tương đương với toàn dân ca hát, chính là thời điểm Hoàng Thượng mơn sức lòng người.

Chẳng qua là những chuẩn bị cho mỗi lần tiết hoa đón xuân đều vô cùng rườm rà, Thái Sur đến thương lượng với ta một vài chi tiết trọng yếu, ta cùng với ông ta thương thảo xong, quay đầu vừa thấy tuyết nữa thì ngã bổ nhào vào đống tuyết kia.

Nhìn thấy Vô Mẫn Quân đắp cái người tuyết hình tam giác, sau đó lấy cái gạc đen đang đeo trên mặt mình để trên đầu người tuyết làm hai hàng lông mày, ánh mắt thì dùng hạt châu hơn nửa còn cổ ý chọn hạt cực lớn giống như ánh mắt Thái Sur khi nghiêm khắc nhìn, miệng vẫn dùng một nhánh cây, phía dưới dùng ít cỏ dại khô vàng dính vào trông như chòm râu thật dài của Thái Sur, mà chỗ buồn cười nhất chính là cánh tay Thái Sur được buộc một dải lụa, trong như đang xoa thắt lưng, quả thật trông rất giống với bộ dạng giáo huấn người khác của Thái Sur.

Thái Sur: “...”

Ta: “...”

“Ha ha ha ha ha ha.” Ta khắc chế không được bộc phát ra một trận cười to, Vô Mẫn Quân đắc ý đảo dạt nhìn ta và Thái Sur, nói: “Thái Sur, cái đó và ông không giống sao.”

Thái Sur một câu cũng nói không nên lời, ngửa mặt lên trời nói: “Tay nghề của Hoàng hậu rất tốt... Lão hủ... đa tạ...”

Vô Mẫn Quân cũng cười ha ha, nhìn ba cái người tuyết hình thù kỳ quái ở đằng kia, cười không dừng được.

Đông Nguyên quốc không có tuyết, cho dù có tuyết, cũng tìm không được đối tượng để đắp ra người tuyết hình thù như vậy, Vô Mẫn Quân là kẻ thứ nhất, Thái Sur là bị hại vô tội tiếp theo, ta có chút buồn cười, nói với Vô Mẫn Quân: “Lúc mới đầu ngươi còn không chịu ra, bây giờ lại chơi đến thế này.”

Vô Mẫn Quân bị nói trúng tâm tư, mắt tự nhiên nói: “Còn không phải là vì cùng ngươi...”

Dứt lời nhìn nhìn Thái Sur, cười nói: “Đương nhiên, cũng là vì Thái Sur ha ha ha.”

Thái Sur: “...”

Thái Sur nói: “Lão hủ hiện tại xương cốt già, không chơi tiếp ở đây được, nếu là khi tuổi trẻ... À, không đề cập tới cũng thể.”

Ta cười ha ha, đưa lò sưởi trong tay cho Thái Sur, để cho ông ấy cầm lấy, hiện tại Thái Sur đã hơn bảy mươi, tuổi đã rất lớn rồi, tuy rằng tinh thần vẫn còn tốt nhưng từng ngày qua đi đều trở nên tiêu tụy hơn, ta biết ông ta đều là vì Tây Ương quốc, trong lòng liền sinh ra cảm giác không đành lòng.

Thái Sur nhận lấy lò sưởi từ tay ta, có chút thụ sủng nhược kinh nói: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Ta cười nói: “Coi như là vì hoàng hậu xằng bậy.”

Thái Sur nhìn thoáng qua cái người tuyết hình tam giác kia, bật cười.

Nếu trận tuyết đầu đã rơi xuống, tiết đón xuân bắt đầu – gọi là hoa đón xuân, kỳ thật thời gian cho lễ đoán hoa xuân lúc đấy vẫn còn là mùa đông, chẳng qua sắp qua đông xuân tới, tuyết đã gần tan hết, dưới ánh mặt trời tuyết tan ra tạo thành những sóng nước nhỏ.

Hoa mai nở rộ, màu đỏ sáng bừng khắp hoàng cung Tây Ương, sau khi tuyết tan cũng có nét tinh xảo đặc sắc, tiết đoán hoa xuân dần dần bắt đầu trong không gian đỏ bừng này.

Ba ngày trước tiết hoa xuân, trong cung Tây Ương xuất hiện một vị cổ nhân Đông Nguyên, Nguyên Úc.

Nguyên Úc đến khiến cho ta có chút kinh ngạc, dù sao Đông Nguyên quốc cũng không có truyền thống tiết đón hoa xuân, hẳn chắc hẳn không có thời gian mới đúng.

Nguyên Úc gặp mặt ta ở ngự thư phòng, hành lễ rồi nói: “Tây Hoàng, lần này tại hạ đến là tới gặp hoàng hậu nương nương.”

Ta nói: “À... để làm gì? Hoàng hậu nương nương ở bên trong nội cung, hai người các ngươi không tiện gặp mặt.”

Nguyên Úc nói: “Hoàng Thượng ngài đừng hiểu lầm, là Thái Hậu cùng Đông đế phái tại hạ tới. Tây Ương một năm một lần có tiết đón xuân, nghe nói sẽ thả đèn, Đông đế cố ý tạo ra một chiếc đăng đặc biệt tặng cho hoàng hậu nương nương, cũng là thể hiện sự quan tâm đối với hoàng hậu nương nương, cũng là đại biểu hòa bình cho hai quốc gia.”

Ta gật đầu: “Đông đế cùng Thái Hậu cũng thật là có tâm, ngươi đợi lát nữa.”

Ta sai người đi gọi Vô Mẫn Quân tới, Vô Mẫn Quân đại khái là đang ngủ, lười biếng, vẻ mặt không kiên nhẫn, thấy Nguyên Úc, mặt hẳn càng thối, ta trừng mắt nhìn hắn vài cái hẳn rõ ràng là giả vờ không thấy.

Nguyên Úc hành lễ với Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân tùy ý để cho hắn đứng dậy, liền ngồi như thể không xương cốt bên cạnh ta, nói với Nguyên Úc: “Nghe nói hoàng đế cùng Thái Hậu có mang tặng ta thứ gì? Cho ta nhìn một cái đi.”

Thấy thái độ Vô Mẫn Quân có vẻ như thế, Nguyên Úc đại để có chút khổ sở, Nguyên Úc khổ sở, ta cũng không có cách nào khác, nhưng Vô Mẫn Quân như vậy, lại có vẻ “Trường Nghi công chúa” đối với cổ quốc không chút nào để bụng, ta âm thầm nhéo hắn một chút, Vô Mẫn Quân tựa hồ nhảy dựng lên, rồi sau đó ngoài cười nhưng trong không cười bổ sung một câu với Nguyên Úc: “Thật sự là rất cảm tạ ... Ha ha.”

Có người mang tới một cái bàn tròn sơn hồng lên, trên mặt bàn có đặt một vật, bên trên trùm một tấm vải màu vàng. Sau khi lấy tấm vải đó ra thì là một chiếc đèn tinh xảo đặc sắc.

Hình dáng của chiếc đăng di động kia rất đẹp, bên ngoài là mạ vàng, có cả chuỗi ngọc, ở trên ngọn đăng là cảnh vật chỗ rừng núi giao nhau giữa Tây Ương và Đông Nguyên, trùng trùng điệp điệp, mà có một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa, nếu trong ngày tẻ trời mà dùng cây đèn này ắt sẽ không lẫn vào đâu được so với vô số chiếc đăng tràn ngập Tây Ương quốc hôm đó.

Ta nhìn thấy chiếc đăng này, cảm thấy hoàng đế cùng Thái Hậu cuối cùng vẫn còn chút lưu tâm nên vẫn có chút vui mừng, nói với Nguyên Úc: “Thật sự là rất đẹp.”

Vô Mẫn Quân lại nhú nhú đầu mày, nói: “Thật sao? Rất bình thường, Tây Ương quốc...”

Nói còn chưa nói xong, ta liền âm thầm nhéo đuôi hắn một chút, Vô Mẫn Quân đành phải giả cười chuyển lời nói: “Tây Ương quốc kỳ thật cũng không thể tạo ra, ha ha ha ha...”

Nguyên Úc cười cười, nói: “Tây Hoàng và Tây hậu thích là tốt rồi.”

Ta nhin không được hỏi Nguyên Úc: “Đúng rồi, tuổi ngươi cũng không nhỏ, còn chưa nghĩ tới việc muốn thành gia sao?”

Nguyên Úc: “... A?”

Đại khái do Tây Hoàng đột nhiên quan tâm tới sinh hoạt cá nhân khiến cho có chút ngượng ngùng, Nguyên Úc lộ ra biểu tình rối rắm, nói: “À, hiện tại Đông Nguyên quốc bận bịu nhiều việc, thân là đại tướng quân, việc tại hạ phải làm không ít... Việc thành gia... vẫn nên tạm hoãn.”

Nếu không là vì ta, chuyện bên kia cũng không quan hệ, ta yên tâm nói: “Vậy cũng được, dù sao thành gia lập nghiệp, nam tử vẫn cần phải thành gia trước.”

Biểu tình Nguyên Úc phức tạp nhìn thoáng qua Vô Mẫn Quân, nói: “Vâng.”

Vô Mẫn Quân thoáng nhìn ánh mắt Nguyên Úc, điên cuồng tròn trắng mắt nói: “Nhìn ta làm gì? Bản cung đã lập gia đình, ta khuyên ngươi nên chết cái tâm đấy đi...”

Ta thật sự nhin không được, vỗ bàn nói: “Vô... Hoàng hậu! Ngươi sao lại thế này?!”

Từ sau khi Vô Mẫn Quân đến lúc sáng nay, thái độ thì quái dị, giống như dã thú bị người khác xâm nhập lãnh địa, vẻ mặt không kiên nhẫn lại đi kèm bộ dạng chỉ chờ phát điên, thoạt nhìn vô cùng không thân thiện.

Vô Mẫn Quân lười biếng nói: “Ta không nên như thế nào.”

Vô Mẫn Quân cười một tiếng nói: “Ngày thường ta cũng là như thế này, vì sao không thấy ngươi nổi giận? Nay có cớ nhân đến đây mà không vui?”

Ta thật sự là không hiểu nổi: “Cái gì vậy!”

Nguyên Úc: “...”

Ta bỗng nhiên thấy vẻ mặt Nguyên Úc đại ra, nghĩ đến hấn đại khái so với ta còn khó hiểu hơn, vì thế thu tức giận lại, nói với Nguyên Úc: “Chiếc đăng đi động này chúng ta rất thích, ngươi về Đông Nguyên quốc nói cho Đông đế cùng Thái Hậu, nói đa tạ bọn họ.”

Nguyên Úc: “... Vâng.”

Ta nổi giận đùng đùng nhìn thoáng qua Vô Mẫn Quân, trong lòng phiền thật sự, nhưng khi nói tiếp cũng lại không biết mình nên nói cái gì, đành phải nói: “Hoàng hậu, ngươi trở về đi.”

Ta không dám để cho hấn nói chuyện tiếp với Nguyên Úc.

Vô Mẫn Quân tùy ý lên tiếng, biểu tình thần nhiên rồi đi, Nguyên Úc nhìn nàng, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, ta nói với Nguyên Úc: “tâm tình của Hoàng hậu gần đây không tốt.”

Nguyên Úc lại ngược lại trách cứ liếc mắt nhìn ta: “Tây Hoàng, ngài thật sự không nên tùy tiện nổi giận với Tây hậu.”

Ta: “...”

Tức chết ta ...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Không lâu sau khi Nguyên Úc đưa tới chiếc đăng đi động kia liền quay trở về Đông Nguyên, ta để cho hấn lưu lại một thời gian nhưng hấn kiên trì muốn đi, chẳng qua trước khi đi còn dặn dò ta nói, nếu tâm trạng Tây hậu gần đây không vui thì nên nhân nhượng nàng, ta quả thật muốn vui đầu Nguyên Úc vào trong tuyết.

Sau khi Nguyên Úc đi rồi, đó là tiết đón xuân, tiết đón xuân được cử hành vào buổi tối, những ngày này cả nước nghỉ ngơi, hoàng đế cũng không cần phải lâm triều, ta ngủ một mạch, lúc vừa dậy phát hiện ra tuyết lại rơi, tuyết mới tan chưa bao lâu lại có tuyết rơi nữa, hơn nữa lần này tuyết rơi rất dày thật sự khiến cho ta có cảm giác khó hiểu.

Vô Mẫn Quân cũng không kinh ngạc, chỉ nói tuyết rơi như vậy là bình thường, nhìn có vẻ nhiều nhưng tuyết sẽ không quá dày, hôm nay rơi xuống nhưng không chừng ngày mai lại nắng.

Ta không hiểu biết những chuyện của Tây Ương quốc bằng Vô Mẫn Quân, chỉ có thể tỏ vẻ đã hiểu, dù sao tuyết rơi cũng tốt như vậy thì yến tiệc đón xuân buổi tối sẽ có nhiều thứ mà chơi.

Việc Nguyên Úc làm khiến cho ta vô cùng không thoải mái, nhưng sau khi Nguyên Úc đi rồi, Vô Mẫn Quân lại trở nên giống như không có việc gì, lại cười đùa vui vẻ với ta như bình thường, không còn thấy đáng vẻ lười nhác có lệ ngày hôm ấy, ta trái lo phải nghĩ chỉ cảm thấy có thể đại khái vì Nguyên Úc khiến hấn hồi tưởng tới lần đó bị cường hôn, cho nên khiến cho hấn vô cùng không thoải mái.

Ta đem chuyện này nói cho Vô Mẫn Quân nghe, Vô Mẫn Quân chỉ hướng ta thần bí khó lường cười, cười khiến ta hết hồn.

Nhưng kỳ thật ta nhớ rõ, trên thế giới này vẫn còn có một từ gọi là ghen.

Nhưng mà bảo Vô Mẫn Quân ghen thật sự là rất khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng, hơn nữa hai người này, một là Nguyên Úc, một là ta.

Ta thật sự không dám nghĩ nhiều.

Ban ngày tiết đón xuân ta với Vô Mẫn Quân đều có không có việc gì, tuyết lại không ngừng rơi, phủ dày lên, rất khó để có thể đắp người tuyết, huống chi sau khi đắp xong lần trước, Vô Mẫn Quân lại có vẻ không khỏe nên ta cũng không bắt buộc nữa.

Vô Mẫn Quân phát minh ra một trò chơi, hai người chúng ta ngồi mặt đối mặt, trong đầu mỗi người nghĩ tới một vật, sự kiện hoặc người rồi hỏi người

kia, người bị hỏi chỉ có thể trả lời là không phải hoặc không liên quan, sau đó xem ai đoán được ra, người đoán được ra có thể được người bị đoán ra làm một việc cho.

Ta nghĩ nghĩ, tỏ vẻ đồng ý, Vô Mẫn Quân bắt đầu trước.

“Có phải người hay không?”

“Đúng.”

“Là nam nhân?”

“Không phải.”

“Là nữ nhân?”

“Không phải.”

“...”

Ta dùng một chút, nói: “Là thái giám trong cung?”

“Không phải.”

Ta càng thêm nghi hoặc, nói: “Người nọ có phải đã chết hay không?”

“Không phải.”

Ta nhận thức bắt nam bắt nữ hơn nữa không phải là thái giám? !

Ta làm sao đoán được người này là ai... Ta khó hiểu nói: “Ta nhận thua... Nào có người như thế này?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Trước mắt chúng ta không phải sao?”

Ta: “...”

Ta nói: “Sao có thể nói như vậy, ngươi là nam tử, ta là nữ tử, đây không phải là chuyện ván đã đóng thuyền.”

Vô Mẫn Quân chỉ chỉ ta, nói: “Nhưng thân mình là nam, bên trong là nữ, thân mình ta là nữ nhưng bản thân ta lại là nam, nói đến tột cùng thì ai nói cho rõ ràng được?”

Dứt lời, hần hướng ta nhún mày: “Trường Nghi công chúa, quý tính người là gì?”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân nói rất có đạo lý, ta hoàn toàn không có cách nào khác phản bác, chỉ có thể một mồm nói: “Vậy được rồi, ngươi muốn ta làm cái gì?”

Vô Mẫn Quân lười biếng nằm lên trên giường, đưa lưng về phía ta: “Giúp ta xoa bóp đi.”

Ta nói: “Ngươi hoàn toàn có thể cho hạ nhân tới làm...”

Nhận mệnh đưa tay xoa bóp giúp hần, ta nghĩ ta cũng muốn nghĩ ra cái hần không đoán ra được.

Một lát sau, Vô Mẫn Quân nói được rồi, ta lại cùng hần mặt đối mặt, lần này đổi Vô Mẫn Quân đi đoán.

“Đó là người sao?”

“Không phải.”

“Đó là động vật sao?”

“... Đúng.”

“À, là tọa kỵ hắc mã của ta.”

“... ..”

“Ngươi làm sao mà đoán được !” Ta muốn phát điên, “Cũng quá nhanh rồi!”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Rất đơn giản, lúc trước ta hỏi ngươi người, ngươi nhất định sẽ chọn cái hắc, nếu là động vật, động vật mà ngươi biết lại càng ít, cho nên chỉ có tọa kỵ hắc mã của ta — rất dễ đoán.”

Ta không nói gì, nói: “Vậy được rồi, ngươi muốn ta làm cái gì?”

Vô Mẫn Quân lười biếng nằm lên trên giường, nói: “Bóp chân cho ta đi.”

Ta nhận mệnh đưa tay giúp Vô Mẫn Quân bóp chân, bóp trong chốc lát, Vô Mẫn Quân bảo được rồi, đến lượt ta hắc, ta nói: “Là người sao?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không tính.”

Không tính? !

Ta chỉ run run nói: “Vậy... Là quý?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không phải.”

“... Không phải cái loại thần quý?”

“Không phải.”

“Là động vật?”

“Không phải.”

“Hoa cỏ cây cối?”

“Không phải.”

“Ngư trùng điều thú?”

“Không phải.”

Ta hết chỗ nói rồi: “Cái gì cũng không phải, vậy là cái gì?”

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi lại nhận thua?”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Cái đó là sinh mệnh còn sống không?”

Vô Mẫn Quân nói: “Có.”

Đến đây ta thật sự không đoán ra được, ta nói: “Ta nhận thua, là cái gì?”

Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Là đứa bé trong bụng Bình Dương.”

Ta: “...”

Thật cũng quá xảo quyết ! Người nào mà đoán được...

Ta nói: “Nói đi, lần này muốn ta giúp ngươi bóp ở đâu?”

Ta thật tình hy vọng hắc để cho ta giúp hắc bóp đầu.

Vô Mẫn Quân lại nói: “Đi với ta ra bên ngoài trước.”

Ta khó hiểu đi cùng hắc ra bên ngoài, Vô Mẫn Quân nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tìm thấy một chỗ, nói: “Đào cái hố ở chỗ này đi.”

Ta cả giận nói: “Bắt ta dùng tay đào hố? !”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Vô Mẫn Quân nói: “Đương nhiên không phải dùng ta... Người đi lấy mấy thứ tới đây sau đó đào.”

Trên bầu trời vẫn còn đại tuyết rơi xuống, ta tức không đánh được hắn, nói: “Cho dù hiện tại đào thì trong chốc lát cũng bị tuyết lấp kín.”

Vô Mẫn Quân có chút suy nghĩ nói: “Nói cũng đúng... Ừ, người đi mang chút nước lại đây, rồi đào lấy cái hố nhỏ trước.”

Tình nguyện chịu thua, ta chỉ có thể nhận mệnh lén lút tìm đem cái xẻng, đào ra một cái hố nhỏ nhưng rất sâu, sau đó đem nước ở chỗ ao tới đây, lúc đầu Vô Mẫn Quân ở bên cạnh nhìn rồi nhìn, cuối cùng thấy ta mệt chết đi cũng đến hỗ trợ... Ta thật không biết hắn định làm cái này làm gì...

Sau khi làm xong, ta rất mệt mỏi, nghĩ buổi tối còn phải cùng các đại thần điên điên khùng khùng suốt đêm, vì thế đành phải đi về phòng ngủ bù trước, Vô Mẫn Quân cũng có chút mệt, liền đi cùng, hai người ngủ thẳng giấc tới lúc sắc trời tối dần, cũng là lúc tới thời gian dùng bữa.

Bọn cung nữ thái giám sớm ở bên ngoài đã nhiều việc lu bù hết lên, đem mọi thứ đi tổ chức diễn tập điệu đón xuân, điệu đón xuân này có chút xa hoa, chỉ được dùng trong tiết đón xuân hoặc đại hôn của hoàng đế, hơn nữa còn dùng rất nhiều người cho nên vô cùng tráng lệ, chỉ liếc mắt nhìn một cái là biết tiêu phí một nguồn lớn nhân lực vật lực.

Các đại thần lục tục tới, mang theo thê nhi nữ quyến, theo lời Vô Mẫn Quân nói, trước kia tiết đón xuân đối với các đại thần và hoàng đế cũng chỉ là để cho hoàng đế gặp gỡ các nữ nhi đại thần, thậm chí là để cho các công tử tiểu thư xem mắt, tóm lại xem như là một tác dụng ẩn ý. Dù sao trải qua việc Liễu Á lần trước, lần này chỉ sợ không ai dám đến “Cầu dẫn” ta, ta vụng trộm nhẹ nhàng thờ ra.

Canh giờ vừa đến, ta với Vô Mẫn Quân dẫn đầu đi vào, ngồi ở chính giữa – chỗ khác biệt giữa tiết đón xuân và lúc khác là bình thường Hoàng thượng sẽ ngồi ở trên cao một bậc thang, biểu hiện quân vương cùng thần tử bất đồng, biểu thị cho quân vương cao cao tại thượng, nhưng lần này ngồi ăn cùng mọi người, chẳng qua hoàng đế và hoàng hậu giống nhau ngồi ở chỗ đầu mà thôi.

Bình Dương và Lã Dẫn cũng đến đây, an vị ở một bên chúng ta, bên còn lại là Thái Sư.

Trên sàn trải thảm đỏ dày, xung quanh là kỳ lân vàng ngọc nặng, mà trong miệng kỳ lân có những hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra tựa như sương mù ở giữa tiên giới, trên thảm đỏ dày có bày một chiếc bàn bạch ngọc. Trên mặt bàn còn đặt một lư hương Toan Nghi cũng đang nhẹ nhàng tỏa ra làn khói nhẹ.

Trong toàn bộ điện đều có mùi hương tràn bên trong.

Ban đầu có ca cơ vũ cơ đi lên, những dải lụa uốn lượn trên tay. Khúc vũ này cầu mong cho năm sau mưa thuận gió hoà, hoa màu đại phong, lễ dân không cực không nghèo, cuộc sống dân chúng an khang.

Dáng người ca cơ vũ cơ đều nổi bật, tựa như linh xà, kỹ thuật nhảy linh động, động tác vô cùng duyên dáng. Ngẫu nhiên có hai vũ cơ hướng về phía ta, thân thể mềm mại như bạch ngọc nhẹ nhàng đung đưa, dưới ánh sáng của ngọn nến, cho dù ta là nữ nhân cũng vào cảm thán, vụng trộm nhìn thoáng qua Vô Mẫn Quân, chỉ thấy thần thái hắn tự nhiên, khóa miệng cười âm đạo, uống trà xem xét vũ đạo.

Trong điện, không khí ca múa bỗng nhiên trở nên dồn dập, tuy rằng Vô Mẫn Quân thoạt nhìn vẫn có chút không gần gũi, nhưng hiện tại ta mới là hoàng đế, mọi người tuy rằng cũng kiêng kị hoàng hậu, nhưng chủ yếu vẫn là xem sắc mặt hoàng đế, thấy vẻ mặt ta ôn hoà, liền trở nên lớn mật hơn một chút, toàn bộ điện ăn uống linh đình, tiếng hoan hô cười đùa âm, chạm cốc vang lên không ngừng.

Thái Sư là nguyên lão tam triều, ta mang một chén rượu tới kính ông ta, nói: “Thái Sư vì Tây Ương ta dốc hết tâm huyết, hoàng thiên hậu thổ cộng giám, có Thái Sư là vinh dự của Tây Ương, cũng vinh dự của trăm.”

Cả điện hoan hô, khoe mắt Thái Sư trở nên hơi ướt, hào khí uống rượu, nói: “Đa tạ Hoàng Thượng! Khụ...”

Nữ quyến bên cạnh ông nhanh chóng vỗ lưng, hóa ra là uống quá nhanh, bị sặc.

Ta dở khóc dở cười, Thái Sư lúng túng nói: “Giờ đã già rồi, trước kia... Ai, không nói nữa.”

Mọi người cười ha ha, không khí càng trở nên náo nhiệt.

Chén thứ hai ta kính Khâm tướng quân: “Tướng quân vì Tây Ương ta đông chinh bắc thảo, định quốc an bang, thật là trung thần lương tướng!”

Khâm tướng quân cũng kích động nâng chén, sau đó uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, cả điện ồ lên trầm trồ khen ngợi.

Ta đem rượu kính những ai có thể kính, cuối cùng đem chén rượu kia tới trước mặt chỉ hạnh: “Chén rượu cuối cùng, kính hoàng hậu.”

Không nói thêm cái gì, ta trực tiếp nâng cốc uống hết, Vô Mẫn Quân cười cười, cũng uống cạn rượu trong chén, sau đó nói: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Hắn nhìn ta cười, ta nghĩ ta đại khái biết vì sao khi vũ cơ liếc mắt đưa tình về phía chúng ta, phô bày cả bộ ngực ra, một chút phản ứng hắn cũng không có, bởi vì chẳng phải do hiện tại hắn đang ở trong thân mình ta, ánh mắt kia của hắn sáng lấp lánh, nếu nói là ánh mắt vũ cơ là ánh sáng ngọn lửa thì ánh mắt của Vô Mẫn Quân có thể ví như ánh trăng mỏng, chỉ là ngọn lửa sao có thể tranh huy hoàng cùng nhật nguyệt được?

Ta bị ý nghĩ của chính mình khiến cho có chút ngượng ngùng, chỉ có thể cúi đầu, lại uống một ngụm rượu.

Ca múa đã xong, đã đến lượt yến tiệc, một mâm các đồ ăn theo quy củ được bung lên, mỗi loại đồ ăn đều là sắc hương vị câu toàn, tẩn mát ra làm cho người ta ngón trở đại động mũi, ánh sáng màu sắc trong vắt xinh đẹp, cần một cái lại lưu lại mùi hương thơm ngát trong miệng.

Ăn trong chốc lát, mọi người bắt đầu từ từ lệnh, xét thấy trình độ văn hóa của ta không cao, ta tỏ vẻ không tham gia, hôm nay để hoàng hậu thay ta “Xuất chinh”, chúng thần tử ngay từ đầu không đáp ứng, nhưng thấy Vô Mẫn Quân ra trận, liền tỏ vẻ có thể đồng ý.

Vô Mẫn Quân ra trận, tự nhiên không nói, người này cũng thật là biến thái, nhìn bộ dáng hần giống như không học văn không nghề nghiệp, nhưng võ công cao cường, văn hóa cũng cao, làm thi ngâm đối, dẫn chứng phong phú, quả thực là hạ bút thành văn. Tóm lại, không một lần phải uống rượu.

Chẳng qua là hần không muốn nhưng ta muốn uống rượu, cho nên ta có chút bất mãn, âm thầm nói cho hần có thể không cần tranh cường hạo thắng như vậy, hoàn toàn có thể thua một hai phen, ta rất nguyện ý uống rượu.

Vô Mẫn Quân liếc ta một cái xem thường.

Dùng bữa xong, thời gian đã hơi trễ, tuy rằng trên trời vàng trắng đang tỏa sáng nhưng mà so với mặt đất toàn là tuyết trắng, ánh trắng có vẻ loãng hơn, toàn bộ trong cung Tây Ương đều đã đốt đèn, tỏa ra ánh sáng trên nền tuyết trắng tạo nên một chút sắc màu ấm áp.

Ăn xong đã đến lúc thả đèn, mọi người lấy đèn từ trong tay bọn hạ nhân, ta lấy đèn mà Nguyên Úc đưa tới, châm lên, xung quanh toàn mùi từng thơm, là mùi mà Vô Mẫn Quân không thích, nhú nhú mảy đầu, rồi bật mũi châm đèn ở trên tay hần, chiếc đèn trên tay hần là chiếc đèn sáu cánh, ở mỗi cánh đều có treo chuỗi ngọc lưu ly, sau khi đốt lên do bị gió thổi mà phát ra tiếng thanh thúy dễ nghe.

Sau khi trong cung đốt đèn xong, ở dân gian cũng được phép đốt đèn theo, vì thế sau khi thấy đèn của chúng ta bay càng ngày càng cao, vô số đèn lồng ngoài cung cũng dần dần bay cao lên ở bên ngoài trời tối đen như mực, những ánh sáng này hội tụ trên bầu trời đêm tựa như những vì sao, đồng loạt đốt sáng lên màn đêm có chút lạnh như băng.

Tuyết dần dần nhỏ đi nhiều, tựa hồ không nhìn thấy, mọi người đều một tay cầm lò sưởi một tay cầm đèn lồng đi trong cung, ngoại trừ hậu cung là chỗ cấm địa ra (kỳ thật hiện tại cũng không tính, dù sao một phi tử ta cũng không có, duy nhất có hoàng hậu còn đang ở bên cạnh, còn những công chúa khác thì đã sớm chạy đi chơi với nhau), với cả tầm cung của hoàng đế hoàng hậu là chỗ vô cùng tư mật không thể đi, những chỗ còn lại cơ bản có thể đi lại, đương nhiên, tốt nhất vẫn nên đi theo hoàng đế — đây là kết luận ta thấy tất cả mọi người đi theo ta mà đoán ra.

Không cần phải nói, Vô Mẫn Quân cũng luôn luôn ở bên cạnh ta, hần là hoàng hậu, cho dù hành động tự do vẫn nên đi theo hoàng đế, vì vậy cái đám công chúa lú rú kai cũng đi theo Vô Mẫn Quân, dù sao chính là mọi người đều đi theo ta.

Ta đi đến một chỗ trống trải, chung quanh không có cỏ cây gì, chỉ có tuyết đọng lại, bên bờ tường có mấy nhánh mai mọc ra, mà sắc trời đã tối nên nhìn không rõ ràng lắm, cho dù có mang theo đèn lồng cũng không thể nhìn thấy rõ ràng. Ta ngẩng đầu, mắt nhìn đèn khắp bầu trời, trong lòng sung sướng, vì thế cười hi hi buông đèn lồng, ra về đứng đắn nói: “Không biết các vị có biết một trò chơi này không.”

Mọi người đều có vẻ mặt nghi hoặc, khoe miệng Vô Mẫn Quân run rẩy, nhỏ giọng nói bên tai ta: “Tốt nhất là người không nên khác người...”

Ta không để ý tới hần, nói: “Cái trò chơi này chính là —— “

Ta cúi người, vốc một nắm tuyết, trực tiếp ném vào mặt Vô Mẫn Quân: “—— ném tuyết!”

Một ít tuyết trên mặt Vô Mẫn Quân rơi xuống, còn lại một ít vẫn còn dính ở trên mặt: “...”

Mọi người: “...”

Mọi người trầm mặc trong chốc lát, sau đó bộc phát ra tiếng cười kịch liệt: “Ha ha ha ha ha...”

Vô Mẫn Quân không nói hai lời, cũng vốc lên một nắm tuyết, không chút do dự ném vào đầu ta, nhưng ta vừa mới xoay người bỏ chạy, kết quả vừa quay đầu, một vốc tuyết lại ném vào mặt ta, ta nghe thấy tiếng cười độc đáo của Bình Dương: “Ha ha ha, hoàng huynh, ai bảo huynh bắt nạt hoàng tẩu!”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân kiêu ngạo cười to: “Bình Dương, rất tốt! Không uống công ngày thường hoàng tẩu muội đối xử với muội tốt như vậy!”

Ta: “... ..” Thật không biết xấu hổ...

Lã Dẫn ở bên cạnh nói: “Bình Dương, không thể như thế!”

Ta vui mừng, Lã Dẫn vẫn rất tốt.

Lã Dẫn nói tiếp: “Thân thể nàng sao có thể chạm vào những thứ lạnh như băng được?”

Ta: “...”

Ô oa oa, tức chết ta ...

Ta vốc một nắm tuyết nhưng nhớ tới Bình Dương đang mang thai, quả quyết không dám xuống tay, vì thế ném vào người Lã Dẫn đang lái nhái, Lã Dẫn run rẩy.

Bình Dương quay lưng về phía ta, không phát hiện ta đã ném tuyết vào trong quần áo của Lã Dẫn, chỉ thấy hấn run run, vì thế khó hiểu nói: “Làm sao vậy?”

Lã Dẫn nói: “Hoàng huynh muội... hình như đã ném tuyết vào người ta.”

Bình Dương hét lên một tiếng, ta cười ha ha, xem ra ném vào Lã Dẫn so với ném vào Bình Dương còn hay hơn.

Cười còn chưa dứt, một nắm tuyết chuẩn xác ném vào miệng ta, ta bị dọa vội vàng nhổ ra, thấy là Vô Mẫn Quân, hấn nhìn ta mềm mại đáng yêu cười: “Yên tâm đi Hoàng Thượng, thần thiếp là lấy ở trên nhánh cây xuống, tuy rằng bẩn nhưng so với trên mặt đất vẫn sạch sẽ hơn, ha ha ha ha.”

Ta: “...”

Hoàng Thượng hoàng hậu cùng công chúa Phò mã đã dẫn đầu, những người khác cũng to gan bắt đầu chơi, Thái Sư đứng ở bên cạnh, dờ khóc dờ cười: “Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì!”

Dứt lời, xoay người một mình đi sang một góc đợi.

Cùng lúc đó, bốn nắm vốc tuyết đồng thời ném trúng Thái Sư.

Thái Sư: “...”

Thái Sư rống giận: “Ai? !”

Mọi người đều cười to, Thái Sư liền xắn tay áo gia nhập cuộc chiến, lại thì thào: “Hiện tại đã già rồi! Hồi trước... Ai, không nói nữa!”

Sau đó quyết đoán vốc tuyết lên, gặp ai cũng ném, trả thù đại chúng.

Lưu Á khò sở tiến về phía ta, Vô Mẫn Quân ở bên cạnh, mắt sắc thoáng nhìn thấy vì thế không chút do dự ném một quả cầu tuyết về phía nàng ta, quả cầu tuyết cui vào trong quần áo nàng ta. Lưu Á hét lên một tiếng, nói: “Ai? !”

Sau đó nàng quay người lại, liền thấy Vô Mẫn Quân cười gian xảo, trong tay còn nắm một vốc cầu.

Vô Mẫn Quân một chút không nương tay, vốc tuyết trong tay kia ném vào chính mặt Lưu Á.

Lưu Á: “...”

Vô Mẫn Quân cười nhạo nói: “Đến bắt ta đi.”

Dứt lời, xoay người bỏ chạy, Lưu Á thấy hôm nay mọi người vui vẻ như vậy cũng thét chói tai “Đứng lại! !” Sau đó đang cầm tuyết ném loạn ra, ta không nói gì đi theo phía sau hai người, chỉ thấy Vô Mẫn Quân chạy vòng vo, Lưu Á khẩn trương đuổi theo, sau đó quyết đoán tiến vào vũng nước ta với Vô Mẫn Quân chuẩn bị buổi chiều.

“A – ! ! !” Lưu Á bộc phát ra một trận thét chói tai, đáng tiếc bị bao phủ trong tiếng cười của mọi người.

Vô Mẫn Quân cười ha ha, kéo nàng ta lên, sau đó bảo thị nữ bên cạnh mang nàng đi thay quần áo uống trà gừng — Vô Mẫn Quân đã sớm chuẩn bị tốt, hơn nữa hấn còn nói: “Động tác nhanh chút nhé, ta chờ người ~”

Mặt Lưu Á vốn vì lạnh mà trắng bệch lại đỏ lên.

Ta núp ở phía sau, cũng nhịn không được cười ha ha.

Trong đêm tiết hoa xuân toàn một màu trắng điên cuồng, toàn bộ hoàng cung được ánh đèn chiếu ra ánh sáng màu da cam, trên bầu trời có vô vàn những ngọn đèn đang bay, đèn càng ngày càng nhiều, giống như bao phủ toàn bộ không gian phía trên hoàng cung, giống như những đóm lửa tỏa sáng xinh đẹp, mà tiếng hoan hô cười nói ở ngoài cung cũng phá vỡ những bức tường dày bao phủ hoàng cung mà truyền đến chỗ chúng ta.

Ta sinh ra đã mười sáu gần mười bảy năm, có thể do kiến thức quá ít, có thể do lúc trước rất khổ, nhưng ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy đây là một mùa đông tốt đẹp nhất từ trước tới nay, giống như ở Đông Nguyên quốc cũng không thấy đại tuyết như lông ngỗng rơi trong không trung, không một tiếng động rơi trên người ta khiến cho trái tim ta lại trở nên mềm mại trắng như bông tuyết kia.

Mọi người đều chơi đến mệt rồi mới chào từ giả, sau khi mọi mệt mỏi thỏa mãn trở về phủ đệ của mình, ta với Vô Mẫn Quân cũng mệt mỏi quá mức, hai người cười chờ các đại thần đều trở về, trong cung liền nháy mắt lại trở nên an tĩnh.

Một trận tuyết lại bắt đầu rơi xuống, ta với Vô Mẫn Quân đứng trong bóng đêm lại có ánh sáng phát ra ở xung quanh, xung quanh hai người chúng ta là một đồng tuyết hỗn độn nhưng rất đáng yêu.

Ánh đèn lồng thay thế ánh trăng, tỏa ra ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng, soi chúng ta trên nền tuyết xung quanh, lúc này băng với lửa phảng phất như thể đang giao hòa với nhau, lâu dài mà ấm áp.

Ta với Vô Mẫn Quân ở bên ngoài cung điện hôn nhau.

Ánh sáng phía sau không ngừng chuyển động, ánh tuyết trắng trẻo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Ngày hôm sau sau tiết đón xuân, theo lệ thường, vẫn không cần vào triều, ta lại tỉnh giấc hơi sớm.

Đêm qua ta với hắn vô cùng tỉnh táo mà hôn nhau, tuy rằng sau khi hôn xong, hai người đều trầm mặc trở về phòng ngủ, nhưng có cái gì lặng yên thay đổi, cũng là chuyện thực tế không tránh nổi.

Ta nhìn Vô Mẫn Quân, muốn nhớ lại bản thân mình vì sao lại hôn môi với hắn tối hôm qua, nhưng hồi tưởng thế nào cũng không hồi tưởng được tâm trạng lúc đó.

Có thể vì tâm trạng hôm qua rất tốt? Còn vì đèn lồng với đèn trong cung đình rất nhiều, rất nhiều? Hoặc là vì tuyết rơi rất đẹp nên mới nhiều loạn lòng của ta?

Ta lấy chân trùm đầu, cảm thấy có chút không thể hiểu nổi, ta với Vô Mẫn Quân biết nhau lâu như vậy, ngoại trừ lần uống rượu đó, cùng với lần vì nước an thần nữa, hai người chưa từng có hành động gì đi quá giới hạn, nhưng nụ hôn tối hôm qua lại tự nhiên như vậy, tuy rằng chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi thôi, nhưng cũng không hề giống với nụ hôn trước kia.

Bởi vì không liên quan gì đến uống rượu, không liên quan đến được vật mà là nụ hôn phát ra từ nội tâm.

Ta sờ sờ môi, nhất thời có chút hoảng hốt.

Mãi cho đến khi bàn tay của Vô Mẫn Quân kéo ta xuống, ta hoảng sợ bị lôi kéo nghiêng người ngã xuống cái gối, đối mặt với Vô Mẫn Quân, tuy rằng đó là mặt ta nhưng cứ nghĩ đến đằng sau ánh mắt kia chính là Vô Mẫn Quân, ta thật ngượng ngùng.

Ta nói: “Ngươi... Ngươi tỉnh rồi sao.”

Vô Mẫn Quân nhướn miệng cười: “Ừ, ta không ngủ mà trợn tròn mắt.”

Ta: “...”

Kết quả vẫn là không có gì thay đổi! Sáng sớm tỉnh lại là tranh cãi với ta!

Ta bực mình nói: “Ta chỉ tùy tiện hôn thôi...”

Nói còn chưa nói xong, Vô Mẫn Quân nắm lấy cằm ta, vờn người qua hôn một cái.

Ta: “...”

Sau khi Vô Mẫn Quân hôn một cái xong lại rời đi, ta ngờ ngác nhìn hắn, Vô Mẫn Quân sầm khỗ nhìn ta, sau đó bỗng nhiên dùng cái trán hung hăng đụng vào đầu ta.

Ta đau thiếu chút nữa rơi lệ, nổi giận nói: “Ngươi làm sao...”

Vô Mẫn Quân cũng xoa xoa đầu, nói: “Ai, vốn tưởng có thể đụng một cái là quay trở lại hay không.”

Ta nói: “... Làm sao có thể, sẽ không dễ dàng như vậy...”

Vô Mẫn Quân thờ dài, nhìn ta nói: “Thật sự không thể xuống tay đối với mặt mình được... Hoán đổi lại sớm một chút thì tốt.”

Ta rốt cục nghe ra ý tại ngôn ngoại của Vô Mẫn Quân, nhỏ giọng nói: “Vậy không cần xuống tay...”

Vô Mẫn Quân nở nụ cười, nói: “Chờ hoán đổi trở lại nhất định phải... ừm, thực hiện vợ chồng chi lễ cùng nàng”

Ta xấu hổ rút lui: “Ngươi... nói cái này làm gì.”

Vô Mẫn Quân một chút mắt tự nhiên cũng không thấy, nói: “Đã sớm thành hôn rồi, không phải sao?”

Dừng một chút, lại nói: “Nếu đã là hoàng hậu Tây Ương quốc, vậy cứ như vậy đi.”

Ta hỏi: “Cái gì?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Cứ như vậy cả đời đi.”

Hắn vẫn nhìn ta, trong nháy mắt ánh mắt xuất hiện sự ám áp ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Ta bị những lời này ánh mắt cùng của hắn khiến cho trở tay không kịp, lắp bắp nói: “Cả một đời?”

Vô Mẫn Quân cười như không cười trêu ta: “Không thì sao? Danh phận là của ta, tâm cũng là của ta...”

Ta đang định biện giải “Ai nói tâm ta là của ngươi”, Vô Mẫn Quân lại tiếp theo cảm thán: “Đáng tiếc tạm thời không có cách nào khác chứng thực hoàn toàn.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân nhẹ nhàng cười rộ lên, vươn tay định ôm lấy ta, nhưng bất hạnh là nhỏ hơn ta cho nên không có biện pháp đành phải chấp nhận một chút, lui vào trong lòng ta.

Ta: “...”

Bị hành động của hắn làm cho cười rộ lên, ta nói: “Làm gì vậy, lại còn ngây thơ như vậy.”

Vô Mẫn Quân cười nói: “Hiện tại chỉ có thể như vậy, tương lai hoán đổi trở về...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, ta ngược lại nói: “Được rồi, đổi trở về rồi nói sau.”

Vô Mẫn Quân cười mà không nói, không nói cái gì nữa.

Nhưng... Ta thật sự cảm thấy, ta đại khái không có cách nào khác mà có thể hiểu được.

Ta nhin không được nói: “Ngươi chừng nào thì bắt đầu thích ta?”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Ta nói thích ngươi khi nào?”

Ta: “...”

Ly hôn!!

Vô Mẫn Quân đại khái thấy ta sắc mặt thực thối, cười ha ha, nói: “Ngươi hỏi ta như vậy, ta làm sao mà biết.”

Ta nói: “Làm sao có thể không biết!”

Vô Mẫn Quân nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết trước đi?”

Ta nói: ” Ta nói thích ngươi khi nào?”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta báo thù, tâm trạng sung sướng, nói: “Được rồi, không đùa ngươi... ừm, được rồi, ngươi nói rất đúng, loại chuyện này quả thật không có cách nào khác nói ra thời gian chính xác được.”

Vô Mẫn Quân nói: “Không, ta có thể giúp ngươi nói ra thời gian cụ thể.”

Ta nghi hoặc nói: “Cái gì?”

Vô Mẫn Quân cười hề tiện nói: “Đêm hôm chúng ta thành thân...”

Ta: “...”

Ta cẩn thận hồi tưởng một chút, nói: “Không đúng, ta cũng biết ngươi chừng nào thì thích ta.”

Khóe miệng Vô Mẫn Quân khẽ nhếch, nói: “Sao?”

Ta nói: “Ngày ngươi tới tháng đó ha ha ha ha ha!”

Vô Mẫn Quân: “Việc này với chuyện kia có quan hệ gì. . .”

Ta nói: “Đương nhiên là có liên quan, ngươi quên ngày ấy Thái Hậu lôi kéo tay ngươi nói ‘Hôm nay rốt cục ngươi đã là một nữ nhân chân chính’ sao?”

Vô Mẫn Quân: “. . .”

* * *

Quan hệ giữa ta với Vô Mẫn Quân được xác định từ hôm tiết đón xuân đó thật sự khiến cho ta bất ngờ, dù sao ta nghĩ trái nghĩ phải hình như cũng chưa từng nghe qua Vô Mẫn Quân nói cái gì “Ta yêu ngươi” hoặc là “Ta thích ngươi” cho dù là mấy lời linh tinh “Ta để ý ngươi”, tuy rằng ý tứ trong mấy lời nói của Vô Mẫn Quân cũng không sai biệt lắm, nhưng hắn nói vòng vo mấy vòng . . . Dù sao ta cũng không thể yêu cầu nhiều, hắn tốt xấu còn nói linh tinh gì đó, ta . . . ta cái gì cũng chưa nói. . .

Tiết đón xuân có tổng cộng hai ngày, tuy rằng ngày thứ hai cũng không phải lâm triều nhưng đã lục tục bắt đầu làm việc , dù sao một tiết đón xuân cũng có khả năng có rất nhiều chuyện xảy ra, ví dụ như thừa dịp phổ xá đông đúc mà xảy ra ẩu đả hoặc là lừa bán trẻ con, thậm chí còn có kẻ phóng hỏa giết người . . . Tuy rằng so với bình thường mà nói, không phải là chuyện gì quá lớn, nhưng nếu không cần lâm triều, ta với Vô Mẫn Quân cũng hiểu biết mà độc thúc phá án nhanh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nhưng đến chàng vạng, tin tức truyền đến từ biên thành khiến cho người ta khiếp sợ — Ngô Chính bị giết, mà vị tiểu Hầu gia vốn đang bệnh nặng bỗng nhiên bệnh khỏe lên, hai chuyện này đồng thời phát sinh, tự nhiên khiến cho có rất nhiều phỏng đoán, thủ đoạn tiểu Hầu gia luôn luôn độc ác, nếu hắn giết Ngô Chính cũng chẳng có gì lạ.

Huống chi tuy rằng Tây Ương quốc khiến cho Bắc Xương quốc có thời gian khó khăn nhưng người Bắc Xương quốc đối với Ngô Chính có rất nhiều bất mãn, chiến tranh còn chưa bắt đầu đã chấp tay đưa thành, không khỏi rất uất ức. Bên trong Bắc Xương quốc khởi nghĩa không ngừng, toàn bộ Bắc Xương quốc đều hỗn loạn.

Vô Mẫn Quân vừa mới thu thành người ta, nên để tỏ vẻ hòa hảo cũng không tiện nhúng tay, cứ theo ý tứ của Vô Mẫn Quân mà nói, hắn dường như cũng hy vọng có thể nhân thời điểm cháy nhà mà đi hôi của, ta từ chối cho ý kiến đối với cái nhìn của hắn.

Mà ngay tại cái ngày tiết đón xuân của chúng ta, tiểu Hầu gia giết Ngô Chính, Ngô Ung đang tránh ở Nam Văn quốc cũng không có chút tin tức, toàn bộ hoàng thất Bắc Xương quốc trừ bỏ một Ngô Ung, đương nhiên không ai có thể ra mặt chủ trì chính cục.

Vô Mẫn Quân nghe xong sau, tỏ vẻ tiểu Hầu gia này hiển nhiên không chỉ muốn làm một Hầu gia, phỏng chừng làm hoàng đế đã là chuyện suy tính từ trước, chẳng qua là tự dung bị bệnh một cách khó hiểu cho nên mới có bị trị hoãn. Không chừng sau khi hắn vừa tỉnh lại sau cơn bệnh, phát hiện Ngô Chính tự mình giúp đỡ lên ngôi hoàng đế kia lại tự tay dâng tặng tám tòa thành cho Tây Ương quốc, cho nên mới trong cơn tức giận giết người.

Ta cũng cho rằng tiểu Hầu gia ra tay nhưng tình hình cụ thể thì chúng ta lại không biết rõ ràng.

Trước mắt tiểu Hầu gia có lẽ là giết ngô chính, có lẽ là không giết, nhưng hiện tại tân tiểu hoàng đế đăng cơ là con Ngô Húc, năm ấy bốn tuổi, phong tiểu Hầu gia làm nhiếp chính vương, chủ quản chuyện quan trọng trong triều.

Tiểu Hầu gia sau một đêm biến thành nhiếp chính vương, cũng không phải là vấn đề thăng quan, hiện tại tiểu Hầu gia vội vàng rửa sạch những kẻ đối với hắn bất mãn trong triều hoặc là những kẻ khác có uy hiếp đối với hắn, Vô Mẫn Quân cho rằng, một khi đã ổn định lại, không nói tới tiểu Hầu gia có thể tấn công Tây Ương hay không, ít nhất hắn sẽ nghĩ biện pháp đoạt lại tám tòa thành kia.

Ta hỏi Vô Mẫn Quân đang tính toán cái gì, Vô Mẫn Quân hướng ta cười nhẹ: “Những thứ đã vào tay ta đừng nghĩ tới chuyện quay lại. . .”

Đây quả thật là phong cách của Vô Mẫn Quân, ta không có kinh ngạc mấy.

Thế nhưng sau đó hắn lại khiêu khích véo véo mặt của ta: “Ngươi cũng vậy.”

Ta: “. . .”

Từ sau tiết đón xuân, tay chân Vô Mẫn Quân tay chân càng ngày càng không sạch sẽ . . .

Vô Mẫn Quân cùng ta bắt đầu chuẩn bị chiến sự, đồng thời tìm kiếm người tài ba dị sĩ ở dân gian đến giúp chúng ta hoán đổi cơ thể trở về.

Những kẻ tài ba dị sĩ được tìm đến hiển nhiên còn kém hơn cả Tư Đồ Hữu Tình, bọn họ thậm chí không thể nhìn ra chúng ta bị trao đổi thân thể, không nói đến giúp chúng ta hoán đổi trở lại.

Ta vì thế có chút ưu sầu, Vô Mẫn Quân... so với ta càng ưu sầu.

Ta biết hẳn suy nghĩ cái gì, cho nên càng không nói gì.

Có hai vị khách không ngờ tới ngoài dự liệu của ta và Vô Mẫn Quân đến đây.

Ngày ấy trời rất sáng sủa, những bông hoa nở rộ đón xuân ở trong gió không nhanh không chậm nở, màu vàng từng mảnh từng mảnh chiếu sáng toàn bộ hoàng cung Tây Ương quốc.

Có kẻ cầm theo một tấm lệnh bài trình lên, nói là có người cầu kiến.

Ta vừa thấy lệnh bài kia liền biết là Ngô Ung, lệnh bài kia đúng là khi đó ta đưa cho Ngô Ung, để cho hắn đi ra ngoài, lệnh bài này có thể ra hoàng cung, nhưng nhưng không cách nào tiến vào, hiện tại hẳn trục lợi làm tin vật.

Ngô Ung đã đến, hiển nhiên đi cùng vị tiểu Hầu gia kia... Không, phải là có liên quan tới nhiếp chính vương, ta với Vô Mẫn Quân thương lượng một chút, sau đó để cho hắn đến ngự thư phòng.

Ta cùng Vô Mẫn Quân đợi ở ngự thư phòng, một lát sau có người thông truyền Ngô Ung đến đây, cửa bị mở ra, ta nhìn thấy Ngô Ung đứng ở bên ngoài ngự thư phòng, một thời gian không gặp, hắn cũng coi như đã trải qua rất nhiều, từ đoạt ngôi đến trốn đi nam văn quốc, cuối cùng lại nghe thấy ca ca đã chết, nhiếp chính vương cầm quyền, có lẽ cũng sẽ gầy yếu...

Không, gầy yếu cái quái gì!

Ta khó hiểu nhìn Ngô Ung, hắn hiện tại trở nên mập mạp hơn, so với lúc còn ở trong lãnh cung Tây Ương ít nhất cũng tròn hơn một vòng, tuy rằng cũng không thật sự béo, nhưng cảm đã tròn hơn một ít, cái cảm giác công tử trước kia đã hoàn toàn không còn — tuy rằng thực chất trước kia cũng không có, nhưng ít ra bên ngoài có thể lừa gạt người khác, hiện tại vừa thấy, hoàn toàn chính là một diện mạo có chút đẹp mắt với cả thành thật mà thôi...

Hơn nữa khí sắc của hắn so với trước kia tốt hơn nhiều, đỏ hồng đỏ hồng, tựa như ở trên mặt mọc ra hai quả táo vậy.

Ta thấy hắn, cảm thấy có chút không lý giải được, chẳng lẽ Ngô Ung là cái loại càng bị áp chế lại càng hăng? Thấy thế nào cũng trở nên rất có tinh thần...

Ngô Ung thấy ta theo dõi hắn, có chút kích động hành lễ, ta mới nhớ tới Ngô Ung vẫn cho rằng ta là kẻ nam sắc, chỉ sợ Vô Mẫn Quân luôn thay ta chứng minh mãi rồi... Vô Mẫn Quân an vị ở bên cạnh ta, thấy Ngô Ung như vậy mà thật ra không sợ hãi, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, Ngô Ung lo lắng hẳn nhìn hắn một cái.

Ta nói: “Hãy bình thân, hãy bình thân.”

Ngô Ung đứng lên, nói: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Sau đó đặt mông ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Vô Mẫn Quân nói: “Ai cho người ngồi xuống?”

Ngô Ung lập tức đứng lên, tuy rằng có chút béo, nhưng động tác vẫn rất linh hoạt.

Ta nói: “Đừng để ý đến hắn, ngồi xuống.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ngô Ung ngồi xuống, nói: “Hoàng Thượng, kỳ thật lần này ta đến, là có hai chuyện... Chuyện thứ nhất, ngài khẳng định đã biết, chính là về Bắc Xương quốc.”

Ta nói: “Biết, nhiếp chính vương.”

Ngô Ung gật gật đầu, rút cục lộ ra một chút thần sắc sầu khổ, hắn vốn nên đã sớm lộ ra, nói: “Ai, nói đến cũng đáng tiếc, vị tiểu Hầu gia kia... Ai, ta còn là thói quen gọi hắn tiểu Hầu gia, mà cứ gọi như vậy, hẳn là bằng hữu với nhị ca ta, chính là Ngô Chính. Ta đối hắn cũng không phải đặc biệt biết, chỉ biết là hắn rất thông minh, khi đó cũng là hắn giúp ta và nhị ca đem đại ca lôi xuống đài. Chẳng qua tiểu Hầu gia có chút đáng sợ, ta đối với ngôi vị hoàng đế chưa từng có hứng thú, thậm chí nghĩ sống cho tốt, liền chủ động cầm tiền tài chạy tới Bắc Xương quốc buôn bán.”

Hoàng tử đi tới một quốc gia khác làm thương nhân... Ngô Ung cũng là kỳ tài.

Hắn nói tiếp: “Nhị ca ta làm người có vẻ yếu đuối, nhưng có tiểu Hầu gia giúp hắn, cũng đều vô sự, mỗi ngày ta bận việc buôn bán, thật lâu sau mới biết được chuyện nhị ca đem tám tòa thành trì đưa cho Tây Ương... Nhưng ta cũng không kinh ngạc, bởi vì dù sao tiểu Hầu gia sinh bệnh. Nhưng mà sau khi nhị ca ta đã chết, ta mới biết được hóa ra đằng sau chúng ta luôn có một người.”

Vô Mẫn Quân nhíu mày, nói với ta: “Còn nhớ không, ta đã nói rồi, có kẻ so với chúng ta càng muốn Bắc Xương quốc diệt vong.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Người kia chính là phi tử duy nhất của Ngô Húc, nhị ca ta.” Ngô Ung nhíu mày, giống như nhớ lại chuyện không thoải mái, “Nàng là do khi nhị ca ta xuất cung du ngoạn gặp gỡ, vô cùng xinh đẹp nhưng trong nhà vô cùng cùng khổ, nhị ca ta vừa nhìn thấy đã thích nàng nhưng nhị ca ta đã có thể tử cho nên nàng chỉ là một phi tần của thái tử, cho dù nhị ca ta làm hoàng đế, nàng cũng chỉ là một phi tử trong phân đông những người khác. Nhưng thủ đoạn của nàng không tầm thường, hơn nữa quả thật đặc biệt xinh đẹp, lại đi câu dẫn đại ca của ta — kỳ thật lúc trước khi ta cùng đại ca của ta giết chết nhị ca, chính là do nàng âm thầm giúp. Chính nàng đã từng nói, nàng không chịu nổi sự vô năng cùng với sự lạnh lùng của nhị ca ta — kỳ thật đại ca của ta mới là thật vô năng. Nhị ca ta rất lợi hại, là một người rất tâm ngoan thủ lạt, nếu huynh ấy đăng cơ, tất nhiên sẽ đuổi tận giết tuyệt với chúng ta, cho nên ta mới cùng đại ca liên thủ.”

“Sau khi đại ca của ta đăng cơ, nàng chính là hoàng hậu, nhưng nàng lại nhân dịp tiểu Hầu gia bệnh nặng, một bên xui khiến đại ca của ta chấp tay đưa thành trì dâng cho Tây Ương quốc. Không chỉ như vậy, ngay cả dân tộc du mục xung quanh Bắc Xương quốc, nàng đều xui khiến đại ca của ta trả thù lao cùng vải vóc dư bọn họ. Đại ca của ta tự mình không có chính kiến, tiểu Hầu gia lại hấp hối, cho nên mới để cho nàng nhiều lần thực hiện được.”

Ta hết sức khó hiểu: “Làm như vậy, đối với nàng ta đến tột cùng có điểm gì tốt?”

Ngô Ung thở dài, nói: “Không có lợi. Chúng ta cũng không biết đến tột cùng sao lại thế này, tóm lại sau khi tiểu Hầu gia khỏi bệnh, nàng lại tâm ngoan thủ lạt giết đại ca của ta, tự bản thân bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Nhưng là bởi vì như vậy, tiểu Hầu gia bị cái tội danh giết đại ca ca, toàn bộ trong triều loạn thành một đồng, ngay cả con của nhị ca ta, hiện tại là tần Bắc đế, đều bị người ta nói kỳ thật là đứa bé do tiểu Hầu gia cùng đại tẩu ta tư thông sinh ra — nhưng ta biết chuyện đó là không có khả năng, bởi vì tiểu Hầu gia vẫn có một vị cô nương vô cùng yêu thích...”

Ta lẳng lặng nghe xong, nói: “Vậy hiện tại ngươi đến nói cho trăm nghìn bí mật như vậy để làm gì? Trăm là hoàng đế địch quốc, chẳng lẽ còn có thể giúp ngươi?”

Ngô Ung nói: “Bởi vì... Ta nghĩ muốn quay trở về, ta cảm thấy mọi chuyện có khả năng không chỉ đơn giản như ta biết như vậy.”

Ta nói: “Vậy ngươi trở về đi, ngươi đi nhầm chỗ rồi.”

Ngô Ung nói: “Không... hiện tại ta trở về, khả năng rất nhanh đã bị tiểu Hầu gia uy hiếp rồi giết.”

Ta bất đắc dĩ nói: “Ngươi còn hy vọng ta hộ tống ngươi trở về? Ngươi cũng phải biết, đến lúc đó đi thẳng vào Hoàng Long, toàn bộ Bắc Xương quốc là của Tây Ương.”

Vô Mẫn Quân ở bên cạnh cười cười, nói: “Không, đưa hắn trở về đi, ta cũng thấy chuyện này rất thú vị... phải, nhất là nữ nhân kia.”

Ta: “...”

“Ngô Ung, ngươi có thể đi rồi, lập tức, lập tức.”

Ngô Ung: “? ? ?”

Vô Mẫn Quân cười to, nói: “Ta còn cảm thấy vị tiểu Hầu gia kia thú vị, ngươi có phải cũng muốn ghen hay không?”

Ta cá giận nói: “Ai... Ai ghen... Tiểu Hầu gia... Ta chỉ biết ngươi...”

Thật háo sắc.

Ba chữ cuối cùng ta không thể nói ra trước mặt Ngô Ung, nhưng nói vậy Vô Mẫn Quân có thể ngầm hiểu.

Vô Mẫn Quân vuốt vuốt mặt của ta, ta vuốt ve tay hắn, nói với Ngô Ung: “Được rồi, nói đùa thôi. Chuyện này lát nữa ta thảo luận một chút với Thái sư rồi nói sau, xử lý tiểu Hầu gia đối với chúng ta cũng không có chỗ nào không tốt, ít nhất bảo vệ được tám tòa thành trì...”

Ngô Ung lại lắc lắc đầu: “Ta không phải là muốn để cho các người hộ tống ta, để cho các người đi, không khác gì, à, dẫn sói vào nhà...”

Ta: “...”

“Vậy người đến làm gì? !”

Ngô Ung nói: “Ta là đến nói cho hai người biết những điều đó kỳ thật là vì ta cảm thấy có chút có lỗi với ngài, Tây Hoàng.”

“?” Ta khó hiểu nhìn hắn, hắn có cái gì có lỗi với ta?

Ngô Ung nói: “Cái này có liên quan đến chuyện thứ hai.”

Ta nói: “Được, nói đi.”

Ngô Ung đối với bên ngoài nói: “Du”

Du... Du... ?

Vì sao ta nghĩ tới một người...

Ta cùng Vô Mẫn Quân liếc nhau, Vô Mẫn Quân là bình tĩnh, ta là kích động, trăm ngàn không cần như ta suy nghĩ, là Thịnh An quận chúa kia...

Cửa chậm rãi mở ra, thị vệ hai bên đứng ở tại chỗ, một bàn tay tách ra mở cửa, một vị cô nương đứng ở giữa, trên mặt đeo một cái khăn che mặt màu hồng, trên chân蹬 một đôi hồng nhạ giày thêu... thật hồng...

Nàng chậm rãi đi tới, hướng ta hành lễ: “Dân nữ Phùng Từ Từ bái kiến Hoàng Thượng.”

Phùng Từ Từ, Phong Du... Cứ theo lời Vô Mẫn Quân mà nói, chính là cái tên giả này cũng quá không có thành ý...

Thanh âm này thật là nàng, Thịnh An quận chúa năm đó.

Ta hít sâu một hơi, tận lực khiến cho thanh âm của mình nghe qua không thay đổi một chút, nói: “Bình... Thân...”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái, lắc đầu cười cười.

Cười cái gì mà cười, người hiện tại ở trong cơ thể ta, không cần ứng phó nàng ta, đương nhiên không thành vấn đề...

Phong Du... cứ gọi nàng ta là Phùng Từ Từ, Phùng Từ Từ nói: “Hoàng Thượng, người còn nhớ rõ dân nữ không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Vừa nói, nàng ta vừa gỡ tấm khăn sa che mặt kia ra, trong lòng ta trở nên căng thẳng, bởi vì dựa theo quy luật bình thường nói, đằng sau cái mạng che mặt kia đều là dung nhan đã bị hủy dung, mà hơn nữa nguyên nhân khẳng định là có liên quan tới ta... Trong tiểu thuyết đều viết như vậy!

Ta khẩn trương nhìn nàng gỡ cái khăn che mặt từng chút một, sau đó nhẹ nhàng thở ra, thật may, Phong Du một chút không thay đổi, nếu thật muốn nói, chính là giống như Ngô Ung, cũng béo lên một ít, dù sao như vậy lại càng xinh đẹp hơn một chút...

Không đúng, Ngô Ung?

Thịnh An công chúa làm sao có thể ở cùng một chỗ với Ngô Ung?

Ta nghi hoặc nhìn về phía Ngô Ung, hắn không có nhìn ta, mà đang nhìn Phùng Từ Từ đầy tình ý, ta khó hiểu nhìn Vô Mẫn Quân đang ngồi bên cạnh, đã thấy miệng hắn khẽ nhếch lên cười, một bộ dạng cái gì cũng hiểu rõ.

Dường như ta càng phỏng đoán càng không thể đoán được, ta lúng túng nói: “Phùng...”

Phùng Từ Từ lại nói: “À, Hoàng Thượng, thật có lỗi, vừa nãy nói sai rồi, dân nữ hắn là, Ngô Phùng thị.”

Ta: “... ..”

Ngô Phùng thị? !

Có ý gì chứ, có vài cái ẩn ý...

Ta kinh ngạc không thôi – việc này không phải đại biểu cho việc Thịnh An và Ngô Ung đã thành hôn sao? !

Phùng Từ Từ thấy vẻ mặt như thế, rũ mắt nhìn xuống, nói: “Dân nữ biết, dân nữ không bảo vệ được lời hứa lúc trước, không đợi tới lúc Hoàng Thượng tới đón dân nữ nhưng hy vọng Hoàng Thượng không nên trách tội.”

Dừng một chút, nàng nói: “Kỳ thật dân nữ vẫn định sẽ giấu diếm, nhưng cuối cùng dân nữ cảm thấy, đã có cơ hội nói cho ngài, tội gì phải làm như vậy... Chẳng bằng nói ra cho vui vẻ.”

Ta không biết phải ứng đối như thế nào, chỉ có thể mờ mịt gật đầu.

Phùng Từ Từ đại khái thấy ta không tức giận, liền yên tâm nói: “Kỳ thật, dân nữ và Ngô Ung quen biết nhau cũng chỉ hơn một tháng, nhưng mà đã muốn thành hôn nửa tháng.”

Ta nói: “...”

Ngô Ung nhanh chóng đứng lên, cũng nói: “Ta nói cho Từ Từ, ta là tam hoàng tử Bắc Xương quốc, hơn nữa cũng biết Tây Ương quốc Tây Hoàng cùng Tây hậu, sau đó Từ Từ mới nói cho ta biết, hóa ra nàng chính là Thịnh An quận chúa không hiểu sao lại biến mất kia... Biết ta muốn tới tìm hai người, nàng liền cố ý muốn đi theo, cũng không để ý tới thân thể mình không tốt...”

Ta nói: “Thân mình không tốt?”

Ngô Ung ngượng ngập nói: “Từ Từ nàng có bầu...”

Phùng Từ Từ ngượng ngập cúi đầu.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân cười như không cười như trước.

Ta cứng ngắc nói: “Là... Sao...”

Phùng Từ Từ nhanh chóng nói: “Hoàng Thượng, người không cần bi thương quá mức... Sau khi dân nữ rời khỏi Tây Ương quốc, một mình đi Nam Văn quốc, tuy rằng trên người có rất nhiều tiền, nhưng không biết nên làm cái gì, huống chi dân nữ chỉ là một nữ nhi... Cũng may dân nữ đối với quần áo mặc rất đề ý, dù sao những quần áo cũ mặc rất tốt... Cho nên ta liền giúp làm mẫu vẽ họa, mãi cho tới khi hần mở cửa hàng trang ở Nam Văn quốc, hai người dân nữ cứ như vậy quen biết... Loại chuyện này, thật sự là nói không chính xác, tuy rằng dân nữ cùng Hoàng Thượng từng là thanh mai trúc mã, nhưng sau khi gặp được Ngô Ung, dân nữ lại không có cách nào khác khắc chế...”

Ta: “... À, à, ta, chưa từng bi thương, người yên tâm...”

Phùng Từ Từ dùng “ta hiểu rồi” nhìn ta, sau đó nhìn Vô Mẫn Quân, nói: “Trường Nghi muội muội, sau này, Hoàng Thượng với muội là một... Muội nhất định phải chăm sóc tốt cho người.”

Vô Mẫn Quân cười tủm tỉm nói: “Tỷ tỷ yên tâm đi. Chúc hai người trăm năm hảo hợp.”

Vừa chuyển đầu, Vô Mẫn Quân liền mặt không chút thay đổi nói: “Người chừng nào thì không phải là một người với ta.”

Ta: “...”

Ta vốn đã chuyện giữa Phùng Từ Từ và Ngô Ung khiến cho đầu to ra, Vô Mẫn Quân còn ở bên cạnh thêm phiền, ta mặc kệ hần, nói với Phùng Từ Từ: “Đúng vậy, trăm cũng chúc các người... Trăm năm hảo hợp.”

Ngô Ung nói: “Được... Đa tạ Hoàng Thượng. Ta là vì biết chuyện xưa giữa Hoàng thượng ngài và Phùng Từ Từ trước kia nên mới nói cho người biết về chuyện về Bắc Xương quốc. Coi như là hòa.”

Ta không nói lời nào, nghĩ rằng thật sự là cái... tên hại nước, chỉ bởi vì thay Phùng Từ Từ tã lỗi mà nói cho kẻ địch nhiều chuyện như vậy... Chẳng qua cũng không thể nói như vậy, bởi vì trên thực tế ta cẩn thận giấu lại, những chuyện Ngô Ung nói cho chúng ta biết trừ bỏ làm cho chúng ta có thể hiểu rõ mọi chuyện ở bên trong Bắc Xương quốc ra, dường như cũng chẳng trợ giúp được gì lớn...

Từ đầu tới đuôi, hần chỉ nói cho chúng ta mấy chuyện đồn đại mà thôi!

Ta không nói được gì: “Được rồi được rồi, không cần như thế...”

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói: “Từ Từ tỷ tỷ, tỷ tỷ rời khỏi Tây Ương đã lâu, hiện tại muốn... ở nơi đây thêm mấy ngày hay không? Về phần Ngô Ung,

chúng ta sẽ đưa hắn về Bắc Xương quốc, dù sao tuy rằng hắn nói tự mình sẽ nghĩ biện pháp, nhưng lấy thực lực của một mình hắn, thật có khả năng gặp bất trắc. Về phần tỷ tỷ, đã có bầu, lại càng không nên bồn ba khắp nơi.”

Phùng từ từ cảm động nói: “Được.”

Ngô Ung: “...”

Bởi vậy, Phùng Từ Từ liền ở lại trong thiên điện.

Ta cũng... không biết là nên vui mừng hay nên buồn sầu...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Vô Mẫn Quân lưu lại Phùng Từ Từ, đương nhiên là có mục đích, nói muốn hộ tống Ngô Ung, càng thêm là có mục đích.

Ngô Ung lưu lại với Phùng Từ Từ đến chạng vạng, Vô Mẫn Quân liền để cho ta khiến cai vị Khâm đại tướng quân mới xuất sư không bao lâu bởi vì tám tòa thành trì không cần đánh giặc mà quay về kia triệu đến đây, sau đó dặn dò ông ta một phen.

Dặn dò này vô cùng đơn giản, đơn giản là nói Bắc Xương quốc và Tây Ương quốc là hai nước láng giềng, quan hệ giữa hai nước vốn tốt, hiện tại bên trong Bắc Xương có gian thần nắm quyền cao, nhiều loạn triều đình, là quốc gia láng giềng chính nghĩa lại nhiệt tình yêu thương hòa bình, Tây Ương chúng ta không thể ngồi yên không để ý cho nên phải nhúng tay. Mà Ngô Ung Chính tới tìm chúng ta, tỏ vẻ tự mình nguyện ý giúp đỡ, cho nên Khâm đại tướng quân có thể mang theo Ngô Ung, lấy danh nghĩa “Thanh quân” tấn công Bắc Xương quốc.

Khâm đại tướng quân nghe xong, rất trịnh trọng cả kính nể gật đầu, dù sao nếu đi xuất sư lung tung, danh bất chính ngôn bất thuận cũng vô cùng không tốt, hiện tại có tam hoàng tử Ngô Ung ở bên chúng ta như vậy tốt hơn rất nhiều. Chỉ có thể trách Ngô Ung, sáng sớm ngày hôm sau đã bị chúng ta chộp lấy, Phùng Từ Từ còn cười khanh khách giúp một tay nói: “Đi nhanh về nhanh ~”

Ngô Ung có thể trở về hay không còn tùy thuộc lấy lớn bởi Khâm đại tướng quân, bởi vì nếu ông ta đánh thắng trận, Ngô Ung là thúc thúc tiểu hoàng đế, bây giờ chấp chính như thế nào cũng nên là hắn, đến lúc đó Phùng Từ Từ còn có thể lên làm Vương phi... À, nghĩ quá xa.

Nếu Khâm tướng quân thua, Vô Mẫn Quân tỏ vẻ có thể lấy Ngô Ung làm điều kiện trao đổi.

Ta: “...”

Không có cách nào khác ngăn cản, cũng lười ngăn cản, đây là tranh đấu giữa quốc gia với quốc gia với nhau, cho dù ta có quen biết với Ngô Ung cũng không thể bởi vậy mà ngăn cản. Huống chi... cứ theo tình huống hiện tại này mà xem, tiểu Hầu gia trong ngoài đều có tay, không cần đến Ngô Ung, có lẽ còn có một ít người thậm chí đồng ý hợp tác với Khâm tướng quân, chỉ cần có thể đem tiểu Hầu gia đuổi xuống đài.

Đến lúc đó Khâm tướng quân tùy thời trở mặt, không biết lại chiếm hạ bao nhiêu thành trì...

Khâm tướng quân mang theo Ngô Ung đi rồi, ta lo lắng, nhưng Vô Mẫn Quân lại nói, hắn dùng Khâm tướng quân bởi vì Khâm tướng quân có thể đánh thắng. Lúc trước Khâm tướng quân còn chưa lâm trận đã khai hoàn trở về, ta cũng không biết công lực Khâm tướng quân như thế nào, nhưng nếu Vô Mẫn Quân nói như vậy, nói vậy cũng không hề yếu kém được.

Phùng từ từ không hề buồn chán, mỗi ngày ở trong cung, có đôi khi ta muốn nói chuyện với nàng ta nhưng ngại thân phận của mình lại khiến cho nàng ta hiểu lầm, không tiện đi, Vô Mẫn Quân nhìn ra tâm tư của ta, lại tự nhiên mà thay ta nói chuyện với Phùng Từ Từ như vậy, hai người còn trò chuyện với nhau thật vui.

Ta chỉ có thể... Ta chỉ có thể vui mừng...

Không bao lâu liền truyền tin tức báo cáo thắng lợi của Khâm tướng quân, quả nhiên giống như ta với Vô Mẫn Quân dự đoán, tiểu Hầu gia ở trong nước mười phần không được lòng dân, cũng không được lòng thần, biết được Ngô Ung và quân đội của Khâm tướng quân tới, rất nhiều tổ chức trong dân gian đều hỗ trợ. Khi cửa thành biên thành Bắc Xương quốc bị mở ra, Khâm tướng quân đánh vào trong thành, đối với dân chúng cũng vô cùng tốt, hoàn toàn không thương tổn, cũng không cho phép cấp dưới có hành vi xúc phạm bọn họ.

Những chuyện tiếp theo cũng vô cùng thuận lợi, Khâm tướng quân mang theo Ngô Ung đánh thẳng một đường tới hoàng thành, một bên là quân đội trung thành của tiểu Hầu gia, một bên là Khâm tướng quân quyết tâm đánh bại quân đội tiểu Hầu gia, hai bên giằng co không dứt ở hoàng thành.

Một mặt, ta phải quan tâm tới chiến sự bên ngoài, mặt khác còn phải quan tâm tới Thái Sư.

Thái Sư năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, tuy rằng lúc trước tinh thần quá thướt, rất khá so với độ tuổi lớn như vậy. Từ sau khi vào xuân, thân thể Thái Sư không còn được như trước, được vài hôm lại xin nghỉ bệnh. Nhưng Thái Sư vẫn thủ vững cương vị, hoàn toàn không có ý cáo lão hồi hương.

Có Thái Sư như vậy, ta đều thay Vô Mẫn Quân cảm thấy cảm động, thế nhưng hiện tại Thái Sư liên tục sinh bệnh, khí sắc cũng càng ngày càng kém, ta rất không đành lòng, một lão nhân gia, kỳ thật hẳn là phải ở trong nhà hưởng thụ niềm vui của tuổi già, nhưng vì giang sơn xã tắc, vì độc xúc Hoàng đế là ta không có chỗ dựa này, Thái sư có lẽ cũng không thể nghỉ ngơi.

Ta đem chuyện này nói cho Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân đối với Thái Sư cũng rất có cảm tình, có chút lo lắng.

Khuyên can mãi, rốt cục để cho Thái Sư tạm thời dừng vào triều, an tâm ở nhà dưỡng bệnh.

Nhưng trong lòng Thái Sư nhớ mãi không quên chiến sự ở Bắc Xương xa xôi, cho nên mới an bài một người bên cạnh ta, mỗi khi nghe thấy cấp báo phương xa cho ta với Vô Mẫn Quân bên cạnh, người nọ vừa nghe xong lập tức sẽ đi tới phủ Thái sư báo cáo, nếu chẳng may có chút bất lợi, ta để cho hắn giấu diếm đi, tóm lại chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Thái Sư ở trong phủ an tâm tĩnh dưỡng, ngụ ý trở về từ phủ Thái Sư tỏ vẻ thân thể Thái Sư hơi có chút bình phục, ta mới hơi chút yên lòng.

Đồng thời, bên phía Khâm đại tướng cũng truyền đến tin tức tốt.

Tuy rằng là tin tức tốt nhưng cũng khiến cho người ta kinh ngạc.

Bởi vì quyết chiến chính thức còn chưa bắt đầu, tiểu Hầu gia đã chết, là do người ta ám sát mà chết, theo hạ nhân quý phủ Tiểu hầu gia nói chỉ thấy được bóng dáng của một nữ tử.

Tự nhiên mà vậy, ta với Vô Mẫn Quân đều nghĩ tới vị nữ tử có điểm đặc biệt kia, nhưng đến tột cùng có phải là nàng ta hay không, chúng ta không thể biết được.

Cây cỏ bấy khi tan, tiểu Hầu gia vừa chết, những quân lính còn lại đều tan rã, đều bị đánh lui, Khâm tướng quân dựa theo chỉ thị Vô Mẫn Quân, không đợi người Bắc Xương quốc phản ứng lại, vụng trộm dắt Ngô Ung cùng quân đội quay trở về Tây Ương quốc.

Những người còn lại đều há hốc mồm — Ngô Ung lại bị mang về .

Đây là suy tính của Vô Mẫn Quân, đương nhiên mười phần có lý, dù sao tuy rằng Khâm tướng quân giúp đỡ họ, nhưng rốt cuộc vẫn là tướng quân Tây Ương quốc, sao có thể ngây ngốc hồ đồ ở cùng bọn họ như vậy, tương lai người trong Bắc Xương quốc trở mặt, Khâm tướng quân ở trong hoàng thành làm sao chống đỡ được?

Cùng Ngô Ung trở về, người Bắc Xương quốc hẳn không có cách nào làm gì đối với Khâm tướng quân, ngược lại yêu cầu Tây Ương quốc để Ngô Ung trở về — trừ Ngô Ung, hiện tại cơ bản không có người có tư cách ngồi ở cái vị trí nhiếp chính vương gia, bằng không kết cục của tiểu Hầu gia chính là kết cục của người đó.

Đương nhiên, chúng ta tỏ vẻ, lưu Ngô Ung lại cũng không có gì dùng, nhưng Khâm tướng quân tốt xấu gì cũng khổ sở đánh trận lâu như vậy — tuy rằng kỳ thật cũng không vất vả đến thế, nhưng nói chung lại thì Tây Ương quốc bỏ ra nhân lực vật lực như vậy, cứ tùy tiện ứng phó thế thì thật sự không được, Bắc Xương quốc tỏ vẻ, nguyện ý lại dâng thêm hai tòa thành trì.

Bởi vì lần trước hoàng đế viết thư cho ta, nói biên thành Đông Nguyên quốc chịu khiêu khích liên tiếp của Bắc Xương quốc, mua bán cũng vô cùng không công bằng, ta liền nhân cơ hội tỏ vẻ, hy vọng Bắc Xương quốc có thể cùng Đông Nguyên quốc kết bạn, cũng cam đoan không quấy nhiễu Đông Nguyên quốc — kỳ thật ta cảm thấy có một chút khô, Bắc Xương quốc đã muốn đủ thâm đậm, Đông Nguyên quốc lại bị Bắc Xương quốc khi dễ ... Cho dù hiện tại đang là thời gian tu dưỡng hồi phục, nhưng vẫn còn phải đường lâu lắm ...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ta tỏ vẻ với Vô Mẫn Quân để cho Bắc Xương quốc thay Đông Nguyên quốc giao nộp cống tiến cùng vài vóc bò dê vàng bạc, Vô Mẫn Quân sáng khoái đáp ứng, vì thế Bắc Xương quốc lại gánh vác hộ những thứ đó.

Kỳ thật trừ bỏ Ngô Ung ở ngoài, Bắc Xương quốc có thể nói chuyện dễ dàng được như vậy, cũng phần lớn vì đã chứng kiến sự uy mãnh của Khâm tướng quân, hiện tại bọn họ rối loạn vô cùng, nếu chúng ta nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, chỉ sợ cũng không chỉ có mỗi hai tòa thành trì.

Ta thấy Vô Mẫn Quân có vẻ muốn ra trận, nhưng ta lại hoán đổi cơ thể với Vô Mẫn Quân, nếu muốn Vô Mẫn Quân thân chinh, có nhiều chuyện không tiện, hơn nữa ... ta cũng không thích chiến tranh, có thể sử dụng thủ đoạn như vậy đem Bắc Xương quốc đánh bại, còn hơn tiếp khai chiến, sinh linh đồ thán.

Vô Mẫn Quân biết tâm tư của ta, nhưng cũng không có ngăn cản, ta cảm thấy hần có chút thay đổi vì vậy cũng vui vẻ, đắc ý.

Khâm tướng quân khai hoàn quay về, trong nước vô cùng vui sướng, ngay cả Thái sư vốn đang sinh bệnh bỗng khỏe mạnh vào triều, ta cũng rất vui mừng. Thái sư chính là một phụ tá đắc lực.

Sau khi bãi triều, rất nhiều người đều vây quanh Thái Sư, dù sao sau khi ông ta không ở một thời gian, Thái Sư bỗng trở nên hòa ái hơn bình thường rất nhiều, cười tùm tùm, giống như một lão gia gia bình thường.

Chờ sau khi những người khác rời khỏi, Thái Sư tỏ vẻ muốn cùng ta trò chuyện một mình, ta đồng ý.

Cùng Thái Sư đi đến ngự hoa viên, trong ngự hoa viên có cái đình, chung quanh tỏa ra mùi hương hoa thơm ngào ngạt, không khí trong sáng, hiện tại tuy rằng là mùa xuân, nhưng ở bên ngoài vẫn là rất lạnh, ta cùng Thái Sư ngồi ở trong đình, mỗi người cầm một cái lò sưởi trong tay mà nói chuyện.

Thái Sư mở miệng trước: “Hoàng Thượng, chuyện năm đó kỳ thật lão thần cũng có sai.”

Ta một đầu đầy dấu chấm hỏi, không biết chuyện Thái Sư nói là chuyện gì.

Thái Sư nói: “Năm đó tiên hoàng có ý tưởng như vậy, lão thần sau khi biết rõ, cũng muốn đi ngăn cản, nhưng cuối cùng cũng là cam chịu... Lão thần là đại thần tam triều, đã nhìn thấy năm đó tiên hoàng đầu tranh như thế nào, biết rõ vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế này sẽ khiến huynh đệ tương tàn đến trình độ nào, cũng sẽ khiến cho triều đình và toàn bộ hỗn loạn đến cái tình trạng gì.”

Ta: “... Phải, phải.”

Đến tận cùng là ông nói cái gì? Chẳng lẽ... có liên quan tới vết thương trên người Vô Mẫn Quân?

Đại khái là cảm thấy ta trả lời có chút có lệ, Thái Sư cười cười, nói: “Thần biết người vẫn rất chú ý tới chuyện năm đó... Đúng vậy, ca ca người... A, có lẽ người không muốn thừa nhận đó là ca ca người đi, ai, ngài ấy làm vậy quả thật hơi quá đáng, khi đó ngài ấy còn nhỏ, lại dùng cách thức ngoan độc như vậy tới đối phó với người...”

Ta: “...”

Ta cảm thấy ta tựa hồ đã đoán đúng rồi! Thật sự có liên quan tới vết thương trên người Vô Mẫn Quân! Là do ca ca Vô Mẫn Quân gây ra? Nhưng mà cho tới bây giờ ta chỉ biết là Tây Ương quốc hoàng đế chỉ có một người con, chính là Vô Mẫn Quân, chính là thái tử! Khi nào thì hần lại có thêm một ca ca xuất hiện?!

Thái Sư không phát hiện vẻ mặt ta nghi hoặc, mà là nhìn đám mây trôi trên trời ở bên ngoài đình, nói: “Ai, đại khái cũng thật là mọi chuyện đã được xác định rồi, tự nhiên ngài ấy bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử... Khi đó đưa người từ trong mật thất ra, cả người của người đều là vết thương, lão thần quả thật không thể chịu nổi, thật sự là...”

Ta thấy Thái Sư dường như có lệ trong mắt, nhanh chóng nói: “Ta không trách người, ta không trách người, người không biết không có tội...”

Thái Sư liếc mắt nhìn ta một cái, cười cười nói: “Dường như từ sau khi Trường Nghi công chúa gả tới đây, tính tình của người trở nên rất tốt... A, lão thần biết ngài hận nhất vẫn là tiên hoàng... Tiên hoàng đều biết người đã gặp phải chuyện gì nhưng lại như không nhìn thấy...”

Thái Sư thờ dài, nói: “Quan hệ phụ tử giữa hai người lại bất hòa như vậy cũng là trong dự kiến. Mà hiện tại Hoàng thượng người lại không trở thành một bạo quân khiến cho người ta sợ hãi đã là vinh hạnh cho Tây Ương quốc... Có lẽ là cũng có chút liên quan tới Trường Nghi công chúa.”

Nói xong, dường như ông đang nhớ lại, nói: “Khi đó ngài tấn công Đông Nguyên quốc, ngay từ đầu lý do đầy đủ, thế nhưng dường như bên trong là do muốn giết người mà tiến công, lão thần vô cùng lo lắng... Cũng may, hiện tại người đã không còn cảm giác muốn giết người như vậy nữa.”

Ta nói: “Là... Khi đó, trong óc không rõ ràng lắm...”

Thái Sư cười cười: “Cũng không thể nói như vậy, chung quy cũng còn là vì Tây Ương quốc muốn thống trị thiên hạ, chỉ dựa vào vũ lực là không được, hiện tại võ công người trác tuyệt, có thể đông chinh bắc thảo, nhưng sau khi người đánh hạ cũng rất ít có người thật tình thần phục, nhưng nếu dùng thủ đoạn thì đều không phải là như thế... Giống vậy chuyện Bắc Xương quốc lần trước, để cho bọn họ chấp tay đưa lên mười tòa thành trì, hiện tại dân chúng thất vọng xuyên thấu đối với Bắc Xương quốc, mà người lại đối xử tốt với bọn họ, bọn họ liền cam tâm quy thuận, không phải sao? Tuy rằng địch quốc chấp tay đưa lên thổ địa, chính là chuyện có khả năng xảy ra nhỏ nhất nhưng là đủ để cho người ta hiểu được, muốn thống trị thiên hạ, phải bao gồm nhiều mặt cả đức hạnh lẫn vũ lực. Lần này Khâm tướng quân đại thắng trở về, nhưng cũng không phải trực tiếp tấn công, chiến sĩ của chúng ta thương vong chưa tới trăm người, thật sự là trước đó chưa từng có, ít nhiều cũng do quyết sách anh minh của Hoàng Thượng...”

Ta liên tục gật đầu nói: “Thái Sư nói rất đúng... Về sau trăm tuyệt đối sẽ không sử dụng vũ lực lung tung.”

Ta ghi nhớ những lời nói của Thái Sư ở trong đầu, tính trong chốc lát về nói lại cho Vô Mẫn Quân nghe.

Thái Sư gật gật đầu: “Hoàng Thượng, bây giờ người đã vô cùng tốt rồi, thiên hạ này, tứ quốc này, tương lai đều là của Tây Ương, ngài trăm ngàn không cần bị chuyện quá khứ trói buộc.”

Tuy rằng không biết Thái Sư nói “Chuyện quá khứ” là cái gì, nhưng ta thấy giọng điệu Thái Sư trang nghiêm mà mà đau thương, liên liên tục gật đầu nói: “Nhất định, nhất định.”

Thái Sư chỉ chỉ bên ngoài hoa đón xuân, nói: “Những bông hoa đó, trải qua mùa đông rét lạnh bây giờ rồi cuộc đã có thể nở rộ, không phải giống như chính Hoàng thượng người sao, cho dù đã trải qua đau khổ như vậy, hôm nay cũng đã trưởng thành sao... Đáng tiếc, lão thần không còn nhìn thấy ngày mà người thống nhất tứ quốc rồi...”

Ta không biết vì sao mà rơi lệ, cũng vội vàng nhìn về phía đóa hoa đón xuân mà ông chỉ, hoa đón xuân nở rất đẹp so với lúc mới đầu xuân, là lúc xinh đẹp sum xuê nhất, chiếm vị trí lớn nhất ở trong ngự hoa viên, màu vàng chói lọi lay động trong gió giống như tấm vải màu vàng bị gió thổi nhẹ.

Ta nhẹ nhàng lau nước mắt đi, nói: “Thái Sư, người nói gì vậy... Khẳng định Thái sư có thể nhìn thấy một ngày như vậy.”

Thái Sư không có trả lời.

Quay đầu lại, thấy ông đang tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt nhắm lại, giống như là đang ngủ.

Nguyên niên Tây Ương quốc, nguyên lão tam triều, Thái sư cả một thế hệ qua đời.

(Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: về niên hiệu là như vậy, năm thứ nhất tân đế đăng cơ hay là muốn tiếp tục sử dụng niên kỉ của tiên hoàng, năm thứ hai mới là xx nguyên niên, lúc này mới là năm thứ nhất Vô Mẫn Quân đăng cơ, cho nên là gọi là nguyên niên không phải là nhị niên)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55

Ngày Thái Sư hạ táng, trận mưa đầu xuân rơi xuống, liên miên không ngừng rơi xuống trong không trung, rơi cả một ngày cũng không ngừng lại.

Ta khóc đến sưng đỏ hai mắt, ta cứ nghĩ tới chuyện ngày hôm đó cùng với Thái Sư, nước mắt sẽ không nhận được mà rơi xuống, Vô Mẫn Quân vẫn rất trầm mặc, hẳn rất hiểu biết ta, không có tới an ủi, nói những lời linh tinh “Đừng khóc” gì đó.

Thái Sư qua đời, văn võ cả triều khóc thảm thiết, cả nước mang tang trắng, là hành vi tự phát của dân chúng nhưng dường như còn lớn hơn so với khi tiên hoàng qua đời.

Ngày hạ táng, trên mặt Vô Mẫn Quân không có biểu tình gì nhưng ta vẫn cảm thấy ta có thể nhìn thấy dưới cái khuôn mặt bình tĩnh vô cùng kia là cảm xúc ra sao.

Nói đến cũng thật sự là làm cho người ta bất đắc dĩ, ta với Vô Mẫn Quân lúc mà phụ thân mình qua đời cũng không có xúc động rất lớn, Vô Mẫn Quân lại thờ ơ, thế nhưng Thái Sư qua đời, ta lại có cảm giác mê mang không rõ.

Vô Mẫn Quân dùng tay nặn đồng bùa trước mộ Thái Sư, cuối cùng nặn ra một Thái sư hình tam giác, thản nhiên nói: “Khi đó Thái Sư thoát nhìn rất tức giận, thật ra rất vui vẻ.”

Ta dùng tay áo vụng trộm che mắt lại, không muốn gào khóc thêm lần nữa ở trước mặt quần thần.

Trên đường trở về, ta cùng Vô Mẫn Quân ngồi chung một xe, ta thấy hai tay Vô Mẫn Quân còn dính bùn đất, nghĩ đến dưới nền đất ẩm ướt kia mai táng Thái Sư, lại khóc nức nở lên, Vô Mẫn Quân không nói gì thêm, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của ta.

Ta nhìn hắn, hắn giơ hai tay lên, giải thích: “Trên tay có bùn.”

Ta bỏ nhào vào trong lòng hắn khóc lớn lên.

Sau khi Thái Sư hạ táng xong, phải lựa chọn Thái sư mới. Môn sinh đặc ý của Thái sư có vài người, Vô Mẫn Quân có vẻ vừa ý một người trong đó tên là Thẩm Thần, năm nay năm mươi tuổi, không phải là quá già, ở trong triều vẫn cần cù và thật thà, ta căn bản không có tâm trạng suy nghĩ nhiều như vậy, cứ theo lời Vô Mẫn Quân căn dặn để cho ông ta làm Thái Sư. Thẩm Thần không có gì đặc điểm, đặc điểm lớn nhất đó là ở mi tâm có một nốt ruồi hồng.

Trước kia ta chưa từng gặp qua ông ta, sau khi làm Thái sư mới gặp, vừa nhìn thấy mặt ông ta liền cảm thấy nốt ruồi trên mặt ông ta thật sự khiến cho ấn tượng khắc sâu —— nốt ruồi đỏ đỏ chính là nốt ruồi mỹ nhân...

Thái Sư qua đời, việc phải làm cũng phát sinh ra rất nhiều, mỗi ngày ta với Vô Mẫn Quân phải xử lý đến đêm khuya, phải đến ước chừng nửa tháng sau, rốt cục ta mới có cơ hội ngồi xuống nói chuyện từ tế cùng Vô Mẫn Quân.

Ta nói với hán những lời nói lúc đó của Thái sư với ta, chính là nói cho hán biết làm một quân vương tốt như thế nào, cũng nói Thái sư hy vọng nhìn thấy ngày Thái Sư chính là hy vọng nhìn đến Tây Ương nhất thống tứ quốc.

Cuối cùng ta nói với những lời Thái sư nói trước những lời này, cũng hỏi Vô Mẫn Quân đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra.

Lời nói của Thái Sư có chút áy náy, cái gọi là ” chuyện cũ trước kia “, rốt cuộc là chỉ chuyện gì?

Dù sao tuy rằng hỏi nhưng ta cũng không hy vọng Vô Mẫn Quân thật sự nói cho ta biết.

Lúc trước ta có rất nhiều thứ muốn hỏi, cũng hỏi qua Vô Mẫn Quân, nhưng Vô Mẫn Quân không phải nói sang chuyện khác thì cũng là nói qua loa cho xong, bao gồm lần ở trong mật thất, lần này dường như hán cũng không có lý do gì nhất định phải nói cho ta biết.

Nhưng ngoài dự kiến của ta, Vô Mẫn Quân suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói: “Thái Sư suy nghĩ quá nhiều, cho tới bây giờ ta cũng không từng trách ông ấy, ngược lại, ta thật cảm tạ ông ấy.”

Ta nói: “Vậy sao...”

Vô Mẫn Quân nói: “Trước kia không phải ngươi rất ngạc nhiên, vết thương của ta vì sao mà có sao? Còn có vì sao ta lại hiểu biết đối với cái mật thất kia như vậy... Kỳ thật, từ trước khi ta mười tuổi vẫn sinh hoạt tại nơi đó.”

Ta như thế nào cũng không nghĩ tới khả năng này, mở to hai mắt nhìn: “Vẫn sinh hoạt tại nơi đó...?”

Khó trách hán quen thuộc với nơi đó như vậy, thế nhưng vẫn sinh hoạt tại nơi đó, chẳng lẽ không phát điên mất sao...

Vô Mẫn Quân nói: “Về phần vết thương, chính là do là ‘ca ca của ta’ trong lời nói của Thái sư tạo ra. Hán tên là...”

Vô Mẫn Quân suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Hán tên là Vô Mẫn Quân.”

Ta càng thêm khó hiểu: “Hai người các ngươi đều gọi là Vô Mẫn Quân? Tiên hoàng không chịu đặt cái tên như vậy sao?”

Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Đều không phải là như thế, mà là vốn dĩ trên đời này cũng chỉ có thể có một Vô Mẫn Quân.”

Ta nghi hoặc: “Ừ... Ngươi tiếp tục nói đi.”

“Tiên hoàng... chính là phụ hoàng ta, lúc mà ông làm thái tử có bảy huynh đệ bởi vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà hao hết tâm sức, cuối cùng ông bắt đầu đem toàn bộ huynh đệ còn lại giết hết... Đương nhiên, còn có một hai người khác là do những người kia giết hại mà chết. Phụ hoàng ta bởi vậy hạ quyết tâm, vì an ninh trong cung, vì an ninh dân chúng, chỉ cần một thái tử, hơn nữa chỉ có do hoàng hậu sinh hạ ra. Sỡ dĩ ta chỉ có tỷ muội, là bởi vì nếu những người khác sinh hạ hoàng tử... sẽ bị bà đỡ trực tiếp bóp chết.”

Ta hít vào một hơi khí lạnh: “Vì cái gọi là đại nghĩa, làm cái loại việc bất nhân như vậy...”

Vô Mẫn Quân nói: “Phải, cho nên có lẽ là vì như vậy, người định không bằng trời định, mẫu hậu ta thật vất vả mang thai, kết quả lại sinh ra bào thai song sinh. Ca ca ta sinh ra sớm hơn một chút, ta muộn hơn một chút, lúc đầu phụ hoàng ta cũng muốn bóp chết ta, nhưng cuối cùng quyết định giấu diếm sự tồn tại của ta, nếu ca ca ta có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ lấy ta thay thế. Cho nên Thái phó dạy học với sư phụ dạy võ công cho ta và ca ca ta đều giống nhau, đối với ta chỉ có thể sống ở trong mật thất. Biết đến sự tồn tại của ta, chỉ có phụ hoàng ta, Thái Sư, còn có hai vị sư phụ. Về phần mẫu hậu ta bởi vì khó sinh mà chết... Đại khái hai đứa trẻ, rất khó xử...”

“Sau ca ca ta đã biết sự tồn tại của ta, cho rằng ta là một sự uy hiếp thật lớn, liền đi theo sư phụ đến dạy ta võ công. Vị sư phụ kia tuy võ công cao cường nhưng cũng không có tâm của kẻ học võ, ông ta cho rằng tương lai ca ca ta là hoàng đế, cho nên không chỉ có đồng ý đưa hán tới mà còn giúp hán lấy hình phạt Lưu Thiện phát minh ra đối phó ta, đương nhiên, chính ông ta cũng không dám tự mình động thủ, chỉ thêm chút lực lúc ta ngã dựa mà thôi. Phụ hoàng ta cũng biết nhưng ông không hề ngăn cản, chỉ tới khi ca ca ta muốn dùng ‘Tiễn nhi’ đối phó ta, ông ngăn cản bởi vì nếu ta thiếu một cái lỗ tai, thoát nhìn sẽ không còn giống với ca ca ta nữa, không giống nhau như vậy thì sao có thể xem như là một thể thân được?”

Ngữ khí Vô Mẫn Quân lạnh nhạt, ngay cả ngữ khí tiên sinh giảng chuyện xưa còn nhịp điệu hơn hán, ta lại nghe đến mức ngay cả hô hấp cũng muốn dừng lại, trong lòng giống như bị ai đó dùng sức lắc lắc, đau đớn không ngừng.

“Sau đến lúc ta được mười tuổi, giết chết hán, Vô Mẫn Quân kia đã chết, ta liền thành Vô Mẫn Quân. Bởi vì ta có vẻ gầy yếu, trên người lại có vết thương, phụ hoàng liền tuyên bố với bên ngoài là ta sinh bệnh, tĩnh dưỡng hơn một tháng, mỗi ngày đều dùng nhân sâm, cỏ linh chi bồi bổ cơ thể cuối cùng ta cũng giống với ca ca ta. Sau đó ta giết vị sư phụ dạy ta võ công kia, dùng chính chiêu thức ông ta dạy ta. Về phần vị sư phụ dạy ta kia, ông ấy thật ra cũng chưa từng đến, đến... Đều là Thái Sư. Thái Sư đối ta ít nhất cũng không tồi, ít nhất là tốt hơn so với bất luận kẻ nào ta biết lúc đó.”

Hóa ra ca ca của Vô Mẫn Quân không phải chết bất đắc kỳ tử, mà là Vô Mẫn Quân giết.

Ta một chút cũng không sợ hãi, thậm chí âm thầm thấy may mắn.

Vô Mẫn Quân buông tay nói: “Chuyện xưa nói xong.”

Ta nghĩ, điều này sao có thể xem như chuyện xưa, nếu có thể, ta tình nguyện đó là một câu chuyện xưa hoàn toàn giả dối.

Nhìn không được vươn tay chạm vào cái tai bên trái kia, vết sao kia thật ra không quá rõ ràng nhưng khi vuốt vẫn cảm thấy làn da xung quanh không quá liền khít, Vô Mẫn Quân kéo tay ta xuống, nói: “Đây là cái mặt gì vậy... Đã lâu như vậy, sớm không còn chuyện gì rồi.”

Ta cảm giác trong mắt có chút ươn ướt, vội vàng kích động ra vẻ thoải mái nói: “Trước đây người bị đối đãi như vậy, trưởng thành lại thành cái loại biến thái trình độ như vậy, thật sự là không thể tìm thấy.”

Vô Mẫn Quân cười rộ lên: “Phải, nói cũng đúng.”

Ta nhìn Vô Mẫn Quân, lại cảm thấy có chút khó chịu, Vô Mẫn Quân nhìn ta liếc mắt một cái, nhắm mắt lại chu miệng lên: “Hôn một cái?”

“...” Tuy rằng biết hắn là cố ý, nhưng ta vẫn cảm thấy sử dụng phương thức như vậy thật đáng đánh đòn.

Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng hôn một cái lên bên mặt hắn.

Lúc trước ta thật muốn biết trước đây Vô Mẫn Quân đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi biết thì lại tình nguyện bản thân mình không biết.

Nghĩ lại rất nhiều chi tiết lúc trước, ví dụ như lúc hắn nói hắn trốn ở trên mái nhà nghe lén người khác nói chuyện, đó là bảy năm trước hắn mới có mười hai tuổi. Còn có lần gặp phải thích khách ở Đông Nguyên quốc, hắn nói “Người đang hoài nghi năng lực của ta sao hử? Lúc trăm mười tuổi...”.

Hắn chưa từng nói tới chuyện xảy ra lúc mười tuổi kia.

Còn có những đồ ăn đã bị hỏng với những ngọn nến lưu trữ trong mật thất...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Ta hôn Vô Mẫn Quân xong, miệng hắn hơi hơi nhếch lên cười, nói: “Được rồi, việc này đã xảy ra lâu như vậy, trong lòng ta cũng không còn cảm giác gì nữa, nói ra cũng không có cảm giác gì... Điều chúng ta nên lo lắng nhất hiện nay là làm thế nào hoán đổi trở lại.”

“Phải.” Ta gật gật đầu.

Ước chừng vào ban đêm mười ngày sau, một cái bóng nho nhỏ xuất hiện ở Chương Kiền điện — bánh bao.

Ta với Vô Mẫn Quân sau khi nhìn rõ là bánh bao, một tay nâng nó, một tay đốt đèn, chỉ thấy trên cổ bánh bao treo một dây thừng, trên dây thừng có buộc một cái túi nhỏ.

Bánh bao chỉ chỉ cái túi của mình: “Xèo xèo chi!”

Ta vươn tay, cởi bỏ dây thừng, đem túi tới đổ ra xem bên trong có gì, chỉ thấy bên trong là tờ giấy cùng hai viên thuốc.

Trên tờ giấy viết: ta tìm được sư phụ, người cho ta được, các người ăn đi, nhớ rõ ở chỗ nào chỉ có hai người, ăn xong có thể hoán đổi lại nhưng chỉ có thể duy trì trong mười hai canh giờ. Dù sao hai người có thể nhân cơ hội này mà thực hiện chí lý.

Ký tên là Tư Đồ Hữu Tinh.

Ta đem tờ giấy kia đưa cho Vô Mẫn Quân, tự mình cầm lấy một viên thuốc đặt ở dưới đèn xem xét, nhẹ nhàng lắc một chút thì cảm giác ở mũi có mùi đắng. Sau khi Vô Mẫn Quân xem xong tờ giấy, đầu tiên là trực tiếp nuốt huy nó, sau đó đi lại đây, nói: “Chính là cái này?”

Bánh bao nói: “Chi ~ “

Bộ dáng có chút tự đắc.

Ta có điểm buồn cười, nói: “Chờ một chút.”

Ta đi xuống giường, lấy giấy bút bên cạnh ra, mài mực, đề bút viết: đa tạ, hy vọng sư phụ cô nương không tìm không thấy.

Sau đó đem tờ giấy kia cho vào trong túi, đeo lại vào cổ bánh bao, bánh bao “Chi” một tiếng liền lặng yên không một tiếng động như lúc đến mà rời đi.

Vô Mẫn Quân còn đang nhìn kỹ hai viên thuốc kia, nói với ta: “Hiện tại đừng ăn vội, ngày mai để cho ngự phòng mang một con gà cùng một cái vịt đến

cho ăn trước đã.”

Ta nói: “Ngươi sợ có độc?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Không phải sợ, chỉ là cẩn thận cho thỏa đáng. Huống chi... Nếu có thể đổi thân mình, có lẽ gà vịt cũng phải có hiệu quả trước?”

Ta: “...”

“Tùy ngươi đi...” Ta đem hai viên thuốc để vào trong bình, cẩn thận cất đi.

Ngày hôm sau Vô Mẫn Quân quả nhiên để cho ngự phòng mang tới một con gà và một con vịt tới đây, sau đó còn đặc biệt căn dặn làm một cái lồng sắt. Sau khi đuổi hết bọn hạ nhân đi, ta với Vô Mẫn Quân tự mình đổ thuốc cho gà vịt — gà vịt đương nhiên là không chịu ăn, cho nên còn chỉ có thể cứng rắn nhồi, ta thật sự là...

Sau khi uống xong, đem gà vịt vứt vào trong lồng, sau đó ta với Vô Mẫn Quân liền lui ra ngoài, ở bên ngoài đi dạo, ước chừng qua thời gian một nén nhang, chúng ta quay về Chuồng Kiền điện, mở cửa lồng sắt ra, thả gà vịt ra, phát hiện cả hai bọn nó đều không có chuyện gì, hơn nữa không thấy có chuyện gì xảy ra —

Hai chúng nó đều thật kinh hoàng, kêu âm ỉ nhìn nhìn đối phương, hơn nữa cách thức đi đứng hiển nhiên không đúng, coi như chúng nó hiện giờ không thích ứng được với cơ thể của mình.

Ta dờ khóc dờ cười: “Xem ra thật sự hữu dụng, hơn nữa phạm vi không giới hạn chỉ là người.”

Vô Mẫn Quân vừa lòng gật gật đầu: “Phải.”

Một khi đã như vậy, được chính là rất có tác dụng, không biết vì sao trong lòng ta cảm thấy có chút không yên, Vô Mẫn Quân lại vô cùng cao hứng, cầm trên tay thuốc lắc đi lắc lại, lười biếng nói với ta: “Phải, đêm nay uống thuốc, tắm rửa chờ tắm.”

Ta: “...”

“Tắm rửa cái đầu ngươi, ta tắm rửa chính là thân thể của ngươi được không...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Ta đây tự mình tắm rửa.” Mặt Vô Mẫn Quân đỏ lên, đáp.

Ta ngượng ngùng, nói: “Đến lúc đó rồi nói sau...”

Vô Mẫn Quân cười cười dễ tiện, vừa há mồm định nói cái gì, bên ngoài vội vàng truyền đến thông báo, nói là Bình Dương xảy ra chuyện.

Sau khi Thái Sur qua đời được hai tháng, Bình Dương xảy ra chuyện, thật sự là khiến cho người ta ăn không tiêu, ta và Vô Mẫn Quân vội vàng tiến đến phủ công chúa, mới biết được hóa ra là khi muội ấy đi tấn bộ mà ngã xuống, mà lúc ấy bởi vì không cẩn thận nên Lã Dẫn chọc giận Bình Dương cho nên bị cưỡng chế không cho phép đi theo — Lã Dẫn dần dần, lại thật sự không đi theo, lúc Bình Dương ngã xuống không thể đỡ kịp.

Thái y vẫn còn đang trị liệu cho Bình Dương ở bên trong, Lã Dẫn ở bên ngoài khẩn trương tới mức mặt nhăn lại thành một nhúm, Vô Mẫn Quân lạnh lùng nói: “Bình Dương từ lúc đi theo ngươi tới giờ chưa từng gặp được chuyện tốt gì.”

Đây là Vô Mẫn Quân giận chó đánh mèo, ta ngăn hấn lại, thay hấn nói cho hết lời: “Khụ, việc này nhất định phải là lần cuối cùng nếu là còn có lần sau... Ngươi liền chôn cùng đi.”

Sắc mặt Lã Dẫn đột nhiên thay đổi: “Thái y nói Bình Dương không có việc gì.”

Ta nói: “Đúng vậy, nhưng là muốn ngươi đi cùng đưa nhỏ trong bụng Bình Dương.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Sự tức giận của Vô Mẫn Quân biến mất, ngồi xuống ghế, chỉ trong chớp lát Thái y đã đi ra thông báo cả mẹ lẫn đứa bé đều không có việc gì, chỉ là hơi động vào thai khí một chút, cần phải điều trị vài ngày, cũng nói hiện tại Bình Dương mãnh liệt yêu cầu Lã Dẫn và chúng ta đi vào.

Sau khi đi vào, thấy sắc mặt Bình Dương tái nhợt nằm ở trên giường, Bình Dương thật ra không thấy Lã dẫn, mà là trực tiếp nói với ta nói: “Hoàng huynh, những lời vừa rồi của mọi người ở bên ngoài, muội đều nghe thấy hết.”

Ta: “... Ừ.”

“Không nên trách Lã dẫn, là muội tự mình cáu kỉnh,” Bình Dương khổ sở nói, “Huynh trăm ngàn đừng giết Lã Dẫn, nếu vậy đứa bé sẽ là không có... Về sau nhất định không có chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mà, nếu thật sự không có... còn có thể lại cố gắng, nhưng Lã Dẫn không có, thì Lã Dẫn cùng đứa bé cũng sẽ không có...”

Ta: “...”

“Được rồi, được rồi, nói linh tinh gì vậy, ta nói hần một chút mà thôi.” Ta trấn an nói, “Muội nghỉ ngơi cho khỏe đi, lúc này phải thật cẩn thận, đã có đứa bé còn suốt ngày tức giận.”

Bình Dương gật gật đầu.

Bình Dương không có gì đáng lo, Lã Dẫn cũng bị giáo huấn một chút, sau Bình Dương chủ động nói muốn hồi cung, ta cùng Vô Mẫn Quân nghỉ ngơi, phủ công chúa cách hoàng cung cũng không quá xa, lập tức có thể đến, mà trong cung có thể giúp công chúa điều dưỡng tốt hơn, ngự y cũng gần hơn vì thể đồng ý.

Bình Dương cùng Lã Dẫn trở về Bình thân điện họ ở từ trước, mà ta lôi kéo Vô Mẫn Quân trở về chương kiền điện.

Chờ dùng xong bữa tối, ta và Vô Mẫn Quân cho người lui ra, hai người ở trong Chương Kiền điện uống viên thuốc kia.

Viên thuốc uống xong, vô cùng chua sót, ta cau mày nuốt xuống, thân thể liền cảm thấy một trận lắc lư, trong óc cũng choáng váng choáng váng mơ hồ, cảm giác rất giống với bị say rượu nhưng ý thức lại tỉnh táo hơn so với khi say rượu, chỉ giống ở điểm thân thể như ở trong không trung lắc lư. Dần dần, ta không chịu được mà nhắm mắt lại, cảm giác ý thức của mình đang càng ngày càng bị hút ra, tựa như nó trở thành một cái gì đó, giống như một làn khói, hoặc một dòng suối lặng yên không một tiếng động rời khỏi thân thể.

Ngay sau đó, một lực hút rất mạnh truyền đến từ đối diện, ta không thể mở to mắt, chỉ có thể chịu không chế bị lực hút kia hút đi, sau lưng cũng truyền đến một lực đẩy rất mạnh, giống như vừa có người tóm ta, vừa có người phụ ta đưa ta tới một thân thể khác.

Chậm rãi, ta cảm giác tất cả đều an tĩnh lại, ý thức mơ hồ trong đầu mình dần dần bình tĩnh trở lại, cũng giống như có dòng nước ấm cuộn cuộn không ngừng nhập vào trong ý thức của mình, chậm rãi hòa hợp cùng với thân thể mà nó ở bên trong này, hai cái lại hòa hợp thành một thể thống nhất một lần nữa.

Qua ước chừng một khoảng thời gian chén trà, ta cảm giác bản thân mình đã tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhàng mở to mắt.

... .. Người kia là ai.

Người này không phải Bình Dương sao? ! ? !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Ta có chút hồng mắt, chỉ thấy Bình Dương lộ ra một cái vẻ mặt trước kia muội ấy chưa từng lộ ra.

Có chút giấy dựa cùng nghi hoặc mở miệng, ta nói: “... Vô Mẫn Quân?”

Sắc mặt “Bình Dương” khó coi gật gật đầu.

Ta thống khổ ôm đầu: “Người biến thành Bình Dương như thế nào?”

Hỏi xong ta liền phát hiện không thích hợp, nếu ta trở thành chính mình, vậy cũng không đến mức nhìn thấy là Bình Dương!

Cúi đầu nhìn nhìn tay của mình, là tay nam nhân, hơn nữa có rất nhiều vết chai, có thể nhìn ra được là người rất chịu khó luyện công...

Ta nuốt nuốt nước miếng, nói: “Ta là Lã dẫn...?”

Vô Mẫn Quân với ta giống nhau thống khổ gật gật đầu.

“Tại sao có thể như vậy?!” Ta ôm đầu, bỗng nhiên nghĩ đến hai kẻ kia bị chúng ta đuổi về ngự phòng ăn gà vịt... sẽ không phải là khiến cho Bình Dương với Lã Dẫn ăn chứ? !

Ta hít một hơi khí lạnh, hỏi Vô Mẫn Quân: “Có thể là do vấn đề gà vịt hay không?”

Vô Mẫn Quân nói: “Hiển nhiên là vậy...”

“Ồ, lúc trước vì sao không nghĩ tới như vậy chứ, uy lực của thuốc này lại lớn như vậy...”

Vô Mẫn Quân nói: “Quên đi, trước cứ ngồi ở trong này đi, trong chốc lát Bình Dương với Lã Dẫn hẳn là sẽ tới tìm chúng ta.”

Ta bất an gật gật đầu, rồi sau đó có chút ủ rũ ngồi ở trên giường, nói: “Như thế nào thảm như vậy, không quay về thân thể chính mình thì cũng được, lại còn biến thành một nam nhân khác...”

Vô Mẫn Quân không nói gì.

Ta bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên nhìn về phía hắn. . .

Bình Dương là một phụ nữ có thai!

Vậy Vô Mẫn Quân. . .

Nuốt nuốt nước miếng, ta có chút khẩn trương nói: “Ngươi, ngươi cảm giác thế nào?”

Vô Mẫn Quân hít sâu một hơi, hơn nửa ngày mới phun ra hai chữ: “Đừng hỏi.”

“...”

Ta, ta không phải cố ý, nhưng ta như thế nào nghĩ tới như vậy liền buồn cười. . .

Cấn môi, ta thật vất vả nhịn cười, nói: “Ngươi trăm ngàn đừng nóng giận, phụ nữ có thai là không thể tức giận.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Qua một khoảng thời gian, ở ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng thông báo vội vàng, nói là Hoàng Thượng hoàng hậu bỗng nhiên song song tới.

Đây là chuyện mười phần không hợp lẽ, nhưng Hoàng Thượng làm như vậy, ai dám nói cái gì đâu, ta với Vô Mẫn Quân biết là Bình Dương cùng Lã Dẫn đến đây, nên cũng không đi nghênh đón, chờ hai người hấp tấp xông vào.

Bọn họ vừa tiến vào, ta liền nhẹ nhàng thở ra, bởi vì đi đầu là “Vân Kiều”, mà “Vô Mẫn Quân” chính là có chút chất phác theo ở phía sau, vừa thấy liền biết là Bình Dương vào thân thể của ta. . . Ôi, như vậy có chút kỳ quái, chẳng lẽ sau khi viên thuốc bị bốn người ăn vào liền trở nên xằng bậy như thế này sao. . .

Quả nhiên, “Vân Kiều” vừa mới bước qua cửa điện, liền vội vội vàng vàng chạy vọt tới bên cạnh ta với Vô Mẫn Quân, nói: “Là hoàng huynh và hoàng tẩu sao? Muội là Bình Dương!”

Sau đó chỉ chỉ Vô Mẫn Quân phía sau: “Hắn là Lã Dẫn.”

Ta gật gật đầu, chỉ chỉ chính mình: “Ta là hoàng tẩu muội.”

Sau đó chỉ chỉ Vô Mẫn Quân: “Hắn là hoàng huynh muội.”

Bình Dương: “...”

Bình Dương rói lên: “Hoàng huynh! Huynh vì sao lại vào cơ thể muội! Vậy hiện tại đứa bé không phải ở trong bụng huynh sao!”

Ta rốt cục không chịu nổi, cười ngã vào trên giường.

Vô Mẫn Quân: “...”

“Đáng cười lắm cười sao.” Vô Mẫn Quân dùng ánh mắt “cười nữa ta liền đồng quy vu tận với ngươi” nhìn ta.

Ta hít vào một hơi, bình phục về mặt một chút: “Không có, không đáng cười.”

Vô Mẫn Quân: “Phải cái này còn kém...”

“Dù sao, Hoàng Thượng, ngài tráng sĩ!” Ta phì cười.

Bình Dương vừa thấy cũng tạm thời quên phiền toái đi, cười ha ha theo.

Lã Dẫn: “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta lau lau nước mắt vì cười, nhìn mặt miệng Lã Dẫn, bỗng nhiên nghĩ đến hắn nguyên bản có thể từ mang thai, kết quả hiện tại người đó biến thành cậu em vợ... Dữ dội bị dâng trào!

Vì thế ta ngồi thẳng lên, nói: “Hiện tại nên làm cái gì bây giờ, chúng ta thảo luận một chút đi.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Tổng cộng mười hai canh giờ, chờ một chút là trôi qua.”

Tuy rằng ngữ khí thân nhiên, nhưng ta cơ hồ có thể cảm giác được một chút nghiêng răng nghiêng lợi, vì thế ta chỉ việc gật đầu: “Vây chờ một chút đi, chỉ cần nguoi nhẫn được...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Bình Dương và Lã Dẫn không biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì, về mặt mạng dẫu chấm hỏi, ta nói: “Hoàng Thượng hiện tại có mạng...” Tránh đi ánh mắt giết người của Vô Mẫn Quân, ta tiếp tục nói: “nên ở lại điện Bình Dương, hôm nay Lã Dẫn lên lút mang tấu chương lại cho người đến phe duyệt, dù sao sau ngày mai là chúng ta sẽ đối trở lại. Hiện tại ta là Phò mã, thoải mái rất nhiều, ta có thể cùng với Bình Dương cùng nhau ở cùng với hoàng huynh của muội, hân... Cần người chăm sóc.”

Lã Dẫn với Bình Dương liên tục gật đầu, ta lại nói với Lã Dẫn: “Lúc lâm triều, đệ không nên nói quá nhiều, dù sao những điều các đại thần nói phải nhớ kỹ, cho dù là chuyện nhỏ cũng phải nói lại cho Hoàng Thượng, nhất định phải đưa toàn bộ những tấu chương đã phê duyệt xong tới Chương Kiền điện nửa canh giờ trước khi lâm triều nếu không sẽ bị thái giám phát hiện, tuy rằng bọn họ không dám nói huyền thuyên, nhưng ánh mắt trong cung cũng rất nhiều, nếu truyền ra cái gì thì không tốt.”

Lã Dẫn nói: “Được.”

Một lát sau, hân nói: “Hoàng hậu nương nương, vì sao người lại quen thuộc tiến trình này như vậy...”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân ở bên cạnh lười biếng, hân nguyên bản đã có bộ dáng đại lão gia, hiện tại thành một phụ nữ có thai, càng thêm giống đại gia.

Ta thấy thời gian không còn sớm nên để cho Lã Dẫn và Bình Dương rời đi, Bình Dương lưu luyến không rời nói: “Hoàng huynh, cẩn thận đứa bé!”

Vô Mẫn Quân: “Nguoi nói thêm một chữ, ta phải đi uống thuốc nạo thai.”

Bình Dương: “không không không không...”

Tiến bước Bình Dương và Lã dẫn, ta với Vô Mẫn Quân có chút mệt mỏi, liền nằm xuống ngủ, nhưng đây vốn không phải chỗ chúng ta quen thuộc, nhất là thân thể. Vừa mới này là do đùa giỡn Vô Mẫn Quân, cho nên ta nhất thời quên mất, hiện tại tỉnh táo lại, cảm giác tay chân cũng chưa quen thuộc, nếu là thân thể của Vô Mẫn Quân thì cũng không sao, nhưng bây giờ lại là Lã Dẫn, quả thật rất xấu hổ...

Vô Mẫn Quân đại khái đã nhìn ra, nhân tiện nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, nhắm mắt lại, ngay lập tức sẽ ngủ.”

Ta nói: “Nguoi thì sao...?”

Bụng Bình Dương đã lớn, giống như bên trong quần áo giấu một cái trống, Vô Mẫn Quân cũng không thể nghiêng người ngủ.

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Hoàn hảo...”

Hân đang nói lại dừng lại, ta đứng dậy, nói: “Làm sao vậy?”

Vô Mẫn Quân bình tĩnh nói: “Nó... ập.”

Ta: “...”

Ta thật cẩn thận nói: “Có thể cho ta... sờ không?”

“Không thể.” Vô Mẫn Quân không chút do dự nói.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Ta không để ý tới hân, giờ tay thật cẩn thận sờ sờ, tuy rằng cách lớp quần áo, nhưng trong tay truyền đến nhiệt độ, cũng cảm nhận cái đập mỏng manh đến mức dường như không cảm nhận được lại vô cùng chắc chắn khiến ta cảm thấy thật rung động .

“Sờ rất thích...” Không cẩn thận ta nói ra suy nghĩ trong lòng.

Vô Mẫn Quân đem tay của ta quăng ra, sau lại gian nan xoay người, quay lưng về phía ta.

Ta áy náy nói: “Không phải, ý của ta là... sờ không thích.”

Vô Mẫn Quân càng thêm không để ý tới ta.

Ta nói: “Người đừng nằm như vậy, không thoải mái, nằm ngược lại đi, ta bắt động.”

Vô Mẫn Quân nói: “Quên đi, ngủ đi.”

Ta thấy tính tình hân bỗng nhiên trở nên có vẻ rất tốt, có chút kinh ngạc, nói: “Không tức giận?”

Thanh âm Vô Mẫn Quân ngang ngang nói: “Dù sao tương lai cũng là người mang thai.”

Ta: “...”

Ta rất ngượng ngùng, nói: “Người nghĩ quá xa...”

Tiếp theo ta tức giận nói: “Quên đi, ta đi tìm Tư Đồ, rõ ràng để cho người sinh con xong rồi nói sau!”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta nhìn bụng Vô Mẫn Quân, nghĩ thật cũng quá không công bằng, vì sao rất nhiều chuyện đều phải nữ tử trải qua?

Ví dụ như tới tháng, ví dụ như mang thai, ví dụ như sinh con, ví dụ như lần đầu tiên đau...

Khụ, tuy rằng làm một người nam nhân, Vô Mẫn Quân đã phải trải qua tới hai chuyện... Mà ta, tạm thời một chuyện đều chưa từng trải qua...

Ta bỗng nhiên có một cái ý tưởng, vì thế đêm đó nói với Vô Mẫn Quân: “Vô Mẫn Quân, nếu tương lai, người thật sự hy vọng ta mang thai...”

Đại khái thấy ta chủ động nhắc tới chuyện “mang thai”, vẻ mặt Vô Mẫn Quân rất là ôn hoà: “Như thế nào?”

“Không bằng chúng ta lại nghĩ biện pháp hoán đổi một chút, sau đó người giúp ta mang thai? Người đều đã có kinh nghiệm, khẳng định tốt rất nhiều!”
Ta cao hứng phấn chấn nói.

Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Vân Kiều.”

Tươi cười kia cũng quá thân thiết.

Ta: “...”

“Tối nay sau khi ta trở lại thân thể của mình... nhất định trước tiên, để cho người mang thai... Nhất định.” Vô Mẫn Quân cười tủm tỉm nói xong, sau đó hơi hơi vươn lại đây một chút, đại khái là muốn hôn ta, nhưng dù sao thân mình ta là Lã Dẫn, hân đến trước mặt ta, liền dừng lại, sau đó thần sắc phức tạp thờ dài.

Ta cười ha ha, xem ra nhờ vào mặt Lã Dẫn vẫn là có lợi.

Dù sao Vô Mẫn Quân này, chuyện gì cũng đều làm được, vì thế ta ngượng ngùng ngậm miệng, không dám lại tùy ý đùa giỡn Vô Mẫn Quân, loại đùa giỡn rồi bị tương phản này, cuối cùng vẫn là ta thua, lần này nhờ có Lã Dẫn, mới miễn cưỡng ở thể hoà.

Buổi sáng ngày hôm sau, hướng thực mới bùng lên, Vô Mẫn Quân bắt đầu nôn mửa, ta nhìn ra một chút, bước đầu kết luận là nôn ọe.

Vô Mẫn Quân mặt đến chết mất, nôn mửa xong liền nắm chặt mũi ngồi yên, hai mắt đại ra, mặt không chút thay đổi.

Trong lòng ta không đành lòng, cầm chút dương mai cho hân ăn, hân thở dài, cầm lấy đến chuẩn bị ăn, kết quả vừa mở miệng ra lại bắt đầu nôn...

Ta cùng hân hồng mắt, gọi Bình Dương tới hỏi: “Muội nôn ọe nhiều như vậy sao? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bình Dương nhìn Vô Mẫn Quân đang hấp hối, nhanh chóng khóc, nói: “Không có đâu, ta không nôn ọe như vậy, trừ bỏ những thứ đầy mỡ ra, muội đều có thể ăn!”

Mặt Vô Mẫn Quân không chút thay đổi nhìn muội ấy, ta lại nhìn thấy sát ý trong mắt hân...

Chưa ăn sáng chưa ăn cơm trưa, đến lúc buổi chiều, tình trạng của Vô Mẫn Quân hơi có vẻ tốt hơn một chút, rốt cục cũng không hề nôn mửa, nhưng người cũng mệt mỏi, ta nóng lòng cho mời ngự y lại đây, ngự y tỏ vẻ không có chuyện gì, chỉ cần uống thêm được điều dưỡng cơ thể là được.

Vô Mẫn Quân nghe thấy chữ “Uống”, nuốt nửa nôn vào mặt ngự y luôn.

Bình Dương dùng thân thể của ta chạy tới, thấy Vô Mẫn Quân vẫn không khỏe như thế giống như trước, rất là lo lắng nói: “Hoàng huynh, huynh cũng quá không được! Còn chưa thích ứng được với muối nữa...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta cảm thấy trong lòng hần, nhất định tích góp từng tí một rất nhiều hận ý, nhất định... Hy vọng không cần ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng...

Buổi tối ta với Vô Mẫn Quân nằm ở trên giường, Vô Mẫn Quân tự nhiên chủ động nói tới chuyện liên quan tới “Mẫu thân và đứa bé” với ta: “Vân Kiều, người nhớ rõ mẫu thân người sao?”

Ta thành thật nói: “Ta tuyệt không nhớ rõ. Lúc đó ta rất nhỏ, nhỏ đến mức còn không hoàn toàn có trí nhớ, bà đã bị phụ hoàng ta ban cho cái chết. Nguyên nhân hình như là bởi vì hoài nghi bà tư thông cùng một thị vệ. Dù sao sau lại phát hiện kỳ thật là bị người khác nói xấu, nhưng phụ hoàng ta cũng không để ý nữa.”

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Ta cũng không nhớ rõ.”

“.....”

Mẫu hậu hần khó sinh mà chết, hần nhớ rõ mới là khủng bố...

Vô Mẫn Quân nói: “Ta chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến, nữ tử các nơi mang thai 10 tháng, sau đó còn phải bị ép buộc mấy ngày mấy đêm mới có thể sinh ra đứa bé, nếu mà làm không tốt... còn có thể khó sinh mà chết... Thật sự là không công bằng.”

Ta cảm động muốn rơi, đây thật là Vô Mẫn Quân sao? ? ? Cái kẻ Vô Mẫn Quân kia vì tư lợi, tự cho là đúng, tự cao tự đại, chưa bao giờ bận tâm tới cảm nhận của người khác sao? !

Ta ngơ ngác nhìn hần, hóa ra làm mẫu thân thật sự có thể thay đổi một người!

Vô Mẫn Quân nói tiếp: “Cho nên, hoàn hảo ta là nam nhân.”

“.....”

Ta đi.

Mặc kệ hần, ta ngồi ở bên giường, một lát sau, đã thấy Lã Dẫn ôm Bình Dương vụng trộm bay tới đây, ước chừng còn có một canh giờ là chúng ta có thể đổi trở về, nhưng nói thật ra tình huống hiện tại rất hỗn loạn, chúng ta cũng không biết cuối cùng ai sẽ biến thành ai.

Nếu mà lại là một lần đại tuần hoàn nữa, vậy thật là bi thảm dằng trảo.

Một canh giờ rất nhanh liền trôi qua, ta lại có cảm giác giống như lần trước, Bình Dương đang hô to gọi nhỏ: “Muội cảm thấy rất khác!”

Ta nói: “... Lần trước muội không có cảm giác sao?”

Bình Dương nói: “Phụ nữ có thai thêm ngủ, muội đi ngủ rất sớm.”

Ta: “...”

Vẫn cảm thấy giống như là lấy cớ...

Cảm giác bị hút ra càng ngày càng rõ ràng mà mãnh liệt, ta nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ được, rồi sau đó truyền đến cảm giác giống như được an ủi, biết là đã hoán đổi xong rồi, ta nhanh chóng nhìn chung quanh một lần, phát hiện không có mặt mình!

Thật tốt quá! !

Vui sướng đứng lên đi lại vài vòng, ta phát hiện bản thân thật sự đã quay trở về chính cơ thể mình.

Cảm giác quen thuộc xa cách đã lâu...

Ngay sau đó những người khác cũng mở to mắt, Bình Dương vui vẻ nói: “Là thân thể muội, là thân thể muội!”

Lã Dẫn cũng gật gật đầu.

Chỉ có Vô Mẫn Quân, còn nhắm mắt lại.

Ta nghi hoặc tới gần hắn: “Ngươi làm sao vậy? Không có việc gì chứ...”

Không có phản ứng.

Ta hoảng sợ, nói: “Vô...”

Hai chữ tiếp theo còn chưa nói ra, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên mở to mắt, nhìn chăm chăm vào ta, sau đó vươn tay, đem ta ôm lấy, ôm gọn cả người ta vào trong lòng.

Bình Dương thẹn thùng nói: “Hoàng huynh, không cần lòng nóng như lửa đốt như vậy chứ...”

Vô Mẫn Quân cười như không cười liếc mắt nhìn muội ấy, không nói hai lời, thuận theo cửa sổ bay đi, ta bị hắn ôm, mơ mơ màng màng nhìn hắn.

Phía sau hắn là bầu trời đầy sao.

Ừm, ta cảm thấy ta có dự cảm, biết sắp sửa phát sinh chuyện gì ...

Đêm đó, mọi thứ đều kiêu diễm.

Ngày hôm sau, vài tiểu cung nữ tới thu dọn giường, bụng chần cuộn gọn lại rồi mang đi, trong đó một tiểu cung nữ vụng trộm nhìn ta, cười mà không nói. Ta im lặng nhìn miệng nàng cười như đập vào mặt kia, không biết có nên giết người diệt khẩu hay không.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Từ sau khi ta và Vô Mẫn Quân hoán đổi trở lại, ta rốt cục cảm nhận được sự khổ sở và thoải mái của việc thân là một nữ nhân.

Khổ sở chính là lúc tới tháng, mà thoải mái là không cần phải lâm triều, mỗi ngày chỉ cần ở trong Chương Kiển điện, chỉ phải quản lý một chút công việc phân phối tiền tiêu vật hàng tháng của hậu cung. Về phần phê duyệt tấu chương, ta hoàn toàn không cần quan tâm, chỉ là đôi khi ta thấy Vô Mẫn Quân rất vất vả cũng sẽ theo thói quen tới giúp đỡ một chút.

Sơ sơ đổi trở về ngày đầu tiên, ta cảm thấy hơi chút không thích ứng, còn định đi lâm triều, dù sao qua ngày hôm sau ta đã hoàn toàn thích ứng được, tất cả đều vô cùng vui sướng.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi ta và Vô Mẫn Quân hoán đổi trở về, Vô Mẫn Quân tỉnh lại trước, được hạ nhân hầu hạ thay quần áo đi lâm triều, trước kia đều là ta rồi đi, Vô Mẫn Quân ngủ ở trong chẩm, lúc này đến phiên ta nửa ngủ nửa tỉnh hí hí mắt nhìn hắn, để cho hạ nhân rời đi trước, ta cười hí hí hỏi hắn: “Tiếc nuôi không? Khổ sở không đau khổ không? Thương tâm không?”

Vô Mẫn Quân cười liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Thói quen lười nhác có chút không quen đâu.”

Ta cười ha ha, vừa định nói “Dù sao ta cảm thấy ta đã có thói quen này”, Vô Mẫn Quân lại tiến lại gần, kéo ta lại, hôn vào trán ta.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân hướng ta cười: “Dù sao vẫn có phúc lợi.”

Ta thẹn thùng nói: “Cái này tính là phúc lợi sao...”

Vô Mẫn Quân mỉm cười không nói, sau đó búng trán ta: “Vậy ngươi còn ngủ được không?”

Ta: “... Ôi chao, hình như là... không ngủ được ...”

Vô Mẫn Quân kiêu ngạo cười to, sau đó xoay người đi ra cửa.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân, ngươi thật quá ngây thơ!! Ngươi quá không để người khác hạnh phúc!!

Dù sao sự thật chứng minh, nếu là có cơ hội có thể lười biếng ngủ ta vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ này, sau khi Vô Mẫn Quân đi rồi, ta ngồi ngây ngốc ở trên giường một lát rồi cũng từ từ đi vào giấc ngủ mãi cho tới lúc có người bóp mũi ta, ta cảm giác bản thân không thờ nổi, mới mơ mơ màng màng mở

mất ra, chỉ thấy mặt Vô Mẫn Quân.

Ta theo thói quen gạt tay lên, vừa vịn đánh trúng mũi Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân: "..."

Hắn đau đến rơi lệ: "Ngươi không thể nhẹ nhàng một chút sao..."

Ta nói: "Ta cũng không phải cố ý ! Ai bảo ngươi bóp mũi ta..."

Tọa thẳng thân mình, ta thối đi qua nhìn nhìn: "Không có việc gì chứ?"

Vô Mẫn Quân nói: "Không sao..."

Ta cũng đã ngủ đủ, vừa vịn gọi hạ nhân tới giúp rửa mặt chải đầu thay quần áo, lúc dùng bữa sáng, ta nhìn thấy Vô Mẫn Quân ngồi xoa mũi, đành phải gọi hắn lại đây: "Thật sự rất đau sao?"

Vô Mẫn Quân nói: "Bằng không ngươi hôn một cái."

Ta: "..."

Ta thở dài, nói: "Vô Mẫn Quân, lúc trước ngươi rất nữ tính, hiện tại ngươi lại rất yếu ớt... Cứ tiếp tục như vậy ngươi cũng không cứu nổi, thật sự..."

Vô Mẫn Quân không chút do dự tiến lại gần, dùng miệng nuốt hết những lời nói tiếp theo của ta, ta bị hắn hôn đến choáng váng mơ hồ, sau khi hắn lui lại thì cơ bản đã quên vừa nãy định nói gì nữa.

Vô Mẫn Quân đề tiện hướng ta nhũn mày: "Tiếp tục nói đi, ta hiện tại rất yếu ớt, sau đó thì sao, hử?"

Ta: "..."

"Ngươi từ yếu ớt, lại biến thành 'khiến cho người ta tức giận'." Ta liếc mắt xem thường nhìn hắn, trong lòng đã có chút ngượng ngùng, từ sau khi hoán đổi trở lại, Vô Mẫn Quân có vẻ phần chần chờ, khi làm một ít hành động thân mật cũng rất tự nhiên nhưng ta thì lại cảm thấy ngượng ngùng...

Đại khái là do da mặt không dày bằng hắn như vậy...

Thời gian buổi chiều, Vô Mẫn Quân phải đi thư phòng, ta ngồi một lát ở trong Chương Kiền điện, Bình Dương và Lã Dẫn đã tới rồi, Bình Dương nói chính mình rất nhàm chán, ta cũng tràn đầy đồng cảm, dù sao cẩn thận nghĩ lại lại cảm thấy rất không thích hợp, dù sao Bình Dương là vì mang thai, mà ta... cũng không đến mức nhàm chán như vậy...

Ngày thường lúc ta còn ở trong cơ thể Vô Mẫn Quân, chuyện phải làm nhiều không đếm hết, Vô Mẫn Quân cũng tới hỗ trợ, hai người chúng ta đều đặc biệt không hề có cảm giác nhàm chán gì, trừ phi có đôi khi Vô Mẫn Quân nhàn hạ, tránh ở trong Chương Kiền điện ngủ hoặc là đọc sách.

Mà hiện việc ở trong triều hoàn toàn giao cho Vô Mẫn Quân, tự mình ta ngược lại cảm thấy không có việc gì làm, thật sự là khiến cho người ta rối rắm.

Bình Dương cùng ta ngồi cùng một chỗ, hai người bắt đầu tán gẫu linh tinh, ta cũng không biết gì về chuyện trong cung, chỉ có thể nghe Bình Dương nói, chỉ trong chốc lát Bình Dương đã mất hứng: "Hoàng tẩu, hôm nay vì sao tẩu chỉ nghe mà không nói gì? Ngày xưa mỗi lần muội tới tìm tẩu, tẩu đều có rất nhiều tin tức!"

Ta: "..."

Vô Mẫn Quân rút cuộc là nghĩ cái gì... chứ?

Nói không nên lời gì có thể khiến cho người ta có hứng thú nói chuyện linh tinh, ta có chút xấu hổ đành phải nói cho Bình Dương chuyện về Đông Nguyên quốc, những chuyện này dù là Vô Mẫn Quân cũng không nói được, vì thế Bình Dương cảm thấy vô cùng hứng thú, ta nói tới những chuyện trước đây của ta, cũng dần dần lật lại trí nhớ nhiều năm trước đã phủ đầy bụi, tự mình bắt đầu cũng cảm thấy hứng thú.

Sau khi nói chuyện phiếm với Bình Dương đến giờ ăn cơm chiều, Vô Mẫn Quân cũng đã trở lại, lưu Bình Dương và Lã Dẫn ăn cơm ở đây, cơm nước xong sau Bình Dương và Lã Dẫn rời đi, ta liền uyển chuyển tỏ vẻ với Vô Mẫn Quân rằng mình cảm thấy nhàm chán một chút.

"Nếu mỗi ngày chỉ có thể ở trong Chương Kiền điện, Bình Dương cũng không phải đến mỗi ngày ta cũng không biết nên làm cái gì." Ta nâng cằm, thật là sầu lo.

Vô Mẫn Quân gạt gạt đầu: "Phải, vậy ngươi đến giúp ta?"

Về mặt ta đau khổ nói: "Trừ bỏ chuyện này ra, không có chuyện gì mà ta có thể làm sao..."

Vô Mẫn Quân thay ta đưa ý kiến: "Luyện võ?"

“Được, việc này có thể...”

“Sau đó, học nữ công?” Vô Mẫn Quân thay ta phân tích, “Không nói gạt người, hiện tại ta đã có thể thêu hà bao, hoa văn uyên ương linh tinh cũng hoàn toàn không có vấn đề.”

Ta nói: “Việc này cũng không phải đặc biệt đáng giá kiêu ngạo...”

Vô Mẫn Quân nói: “Sau đó, tuy rằng người không thích học hành, nhưng là hoàng hậu một quốc gia vẫn nên có chút học vấn, nếu người đồng ý ta có thể mời Thái phó đến cho người.”

Ta nói: “Việc này cũng không tất yếu... Cũng thế, dù sao cũng không có việc gì làm, người để cho hấn đến đây đi.”

Vô Mẫn Quân vừa lòng sờ sờ đầu của ta: “Ngoan.”

Ta hất tay hấn, nói: “Ài, làm hoàng hậu của người lại nhàm chán như vậy, sớm biết rằng...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Khụ khụ khụ, chỉ sợ nếu lúc trước người đi làm thê tử của Nguyên Úc hoặc là Ngô Ung cũng chưa chắc đã thú vị hơn hiện tại.” Vô Mẫn Quân đen mặt nói.

Ta: “...”

Ta nói: “Ta tùy tiện nói thôi, người không nên nghĩ nhiều...”

Vô Mẫn Quân nói: “Hừ.”

Ta: “...”

Nhược trí không kém trí...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Ngày thứ hai Vô Mẫn Quân mời Thái Phó đến dạy ta học bài, Thái Phó tỏ vẻ vô cùng khó hiểu, bởi vì ở lần tiết đón hoa xuân đó, Vô Mẫn Quân ở trong cơ thể ta, thể thiện một tài năng văn chương kinh thái tuyệt diệu, sao có thể giống như thất học, ta chỉ có thể tỏ vẻ, kỳ thật khi đó đều là do Vô Mẫn Quân ở phía sau dạy ta.

Thái Phó tỏ vẻ, được rồi, ông ta sẽ cố gắng.

Khi ta còn ở Đông Nguyên quốc cũng hầu như không hề học, cũng chỉ là biết chữ không có khó khăn gì thôi, sau đó cũng học thi từ được hai câu, những cái khác đều không hiểu, bởi vậy, Thái Phó dạy ta cũng hết sức cố hết sức, đến ban đêm, ta đang cảm sách vở, đốt ngọn đèn, yên lặng ngâm Kinh Thi, kết quả đến mức lưng cứng đờ, Vô Mẫn Quân ở bên cạnh phê duyệt tấu chương, nhưng vẫn đến bên cạnh ta xem, đem Kinh Thi vớt qua một bên, nói: “Quên đi, đừng học.”

Ta nói: “Người đừng quản ta, ta sẽ học được.”

Vô Mẫn Quân nói: “Kỳ thật cho người học này, là sợ người nhàm chán, nếu là vì học cái này mà phải đốt đèn học đêm thì cũng không cần. Có người trời sinh thích hợp học văn, có người trời sinh thích hợp học võ, huống chi, độ tuổi học tập tốt nhất của đã trôi qua.”

Ta roi lệ nói: “Vậy thì ta vẫn chỉ có thể làm kẻ thất học...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Người biết chữ, thi từ này thật ra cũng không có gì khác nhau cả, người khi xem tiểu thuyết cũng vẫn xem được phải không? Mà tiết đón xuân trong cung cũng chỉ một năm một lần, ngày thường cũng chỉ đi dạo chơi ngự hoa viên với các công chúa, cũng không cần văn chương, kỳ thật cũng không có tác dụng.”

Ta nghe Vô Mẫn Quân nói như vậy, cảm thấy hết sức có lý, một lát sau, ta mới phản ứng được, giật mình nhìn Vô Mẫn Quân: “Người đang an ủi ta sao?”

Vô Mẫn Quân: “... Không thì sao?”

Ta che mặt nói: “Ài, nói đến lại nói đi, ta thật không thích hợp học cái này.”

Vô Mẫn Quân quay về bên kia của hần, xoay người đề bút viết hai câu, sau đó đưa cho ta: “Đọc lên đi.”

Hừ? Chẳng lẽ đang kiểm tra xem ta có biết được đầy đủ các chữ hay không sao...

Ta nhìn cái tờ giấy kia, chữ của Vô Mẫn Quân trước sau như một phóng khoáng mà cứng cáp.

“Nhân sinh biết chữ gian nan khổ cực thủy, tính danh thô nhô có thể hư...” Lúc đọc lên mới biết được ý của Vô Mẫn Quân.

Ta nhìn không được cười lên, nói: “Câu thơ này làm gì có đạo lý, thôn dân không biết chữ chỉ vì mưu sinh mà khổ sở. Người biết chữ lại sầu lo, sao có thể nói i như vậy.”

Vô Mẫn Quân nói: “Bởi vì người biết chữ nghĩ càng nhiều, mặc dù không lo mưu sinh nhưng vẫn không thể vừa lòng, bởi vậy sinh ra đủ loại phiền não.”

Ta nói: “Vô Mẫn Quân, sau khi ngươi hoán đổi trở lại với ta, thật sự là thay đổi rất nhiều. Trước kia ngươi đâu có nói năng đứng đắn như vậy.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Trước kia ta cũng sẽ không nói như vậy.”

Ta không hiểu được ý của Vô Mẫn Quân là gì, đang sừng sốt cầm tờ giấy thơ kia trong chốc lát, chờ ta suy nghĩ cẩn thận, hần đã tiếp tục phê duyệt tấu chương.

—— kỳ thật đã hiểu, đại khái nói đúng là lúc trước hần ở trong cơ thể của mình cũng sẽ không đi khuyên người khác.

Ta cười cười, đem tờ giấy Tuyên Thành kia đặt lên trên bàn, xem xét trong chốc lát, sau đó bỏ Kinh Thi xuống, đi đến bên cạnh Vô Mẫn Quân, nói: “Vậy, Vô Mẫn Quân, ngày mai ngươi đừng để cho Thái Phó đến đây... Ta tiếp tục luyện võ đi, mệt mỏi sẽ thử làm nữ công.”

“Đọc.”

Sau khi hoán đổi trở về, ngày tháng của ta vô cùng tốt, có thể làm những việc mình muốn làm mà lại rất nhàn nhã.

Nhưng mà ước chừng ông trời không vui khi thấy ta nhàn nhã, sau khi ta với Vô Mẫn Quân mới đổi trở lại được bốn này, chuyện chúng ta chưa từng dự đoán bỗng nhiên xảy ra —— Nam Văn quốc cử binh tấn công Tây Ương, hơn nửa lần này bọn họ dường như dùng hết binh lực, chừng sáu mươi vạn đại quân, con số này thật sự khiến cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Vô Mẫn Quân chỉ lo lắng trong chốc lát, rồi quyết định tự mình mang binh xuất chinh, khi hần làm thái tử còn Nam chinh bắc thảo, từ lúc làm hoàng đế tới nay lại ngược lại chưa từng tự mình điều binh, đương nhiên nguyên nhân là do chúng ta trao đổi... Lần này vừa dịp chiến tranh khoa trương như vậy, nhất định phải do bề hạ tự mình thân chinh mới tốt, cùng lúc ủng hộ sĩ khí, cùng lúc xác nhận năng lực của Vô Mẫn Quân.

Ta với Vô Mẫn Quân mới hoán đổi lại chưa được mấy ngày hần đã phải đi, kỳ thật trong thâm tâm ta vẫn có chút luyến tiếc, nhưng ta tuyệt đối không dám nói mấy lời linh tinh “Ngươi mau trở về, sau khi trở về chúng ta có thể như thế nào” với hần, bởi vì cứ theo quy luật của tiểu thuyết mà nói, nếu nói như vậy với Vô Mẫn Quân thì nhất định sẽ chết trên sa trường, rất điềm xấu.

Vì phải chuẩn bị chiến tranh, Vô Mẫn Quân đã nhiều ngày cũng chưa về Chưông Kiền điện, mang theo Khâm tướng quân làm phó tướng cùng các phó tướng khác cả ngày suy nghĩ đối sách, Lã Dẫn cũng chủ động tỏ vẻ muốn xuất chinh, nhưng bị Vô Mẫn Quân giữ lại, Vô Mẫn Quân lấy lý do hồi trước chính mình đã từng dễ dàng đánh bại hần mà từ chối, tỏ vẻ nếu Lã Dẫn đi đánh giặc, chỉ sợ Bình Dương sẽ dễ dàng trở thành quả phụ.

... Hần thật sự quên hôm đó là do hần cùng với mấy người thị vệ cao thủ “Cùng nhau” đánh bại Lã Dẫn sao?

Dù sao vì Bình Dương, ta cũng sẽ giả bộ cái gì cũng không biết.

Thành thật mà nói, lần này Nam Văn quốc tấn công Tây Ương quốc thấy thế nào cũng đều không sáng suốt hơn nữa là chuyện chưa từng có từ trước tới nay, cho dù Nam Văn quốc cuối cùng không chịu nổi mà xuất binh, nhưng không phải nên xuống tay với Bắc Xương quốc tứ cố vô thân đang hấp hối kia sao? Tại sao lại khiêu chiến với Tây Ương hùng mạnh nhất... Thật sự là khiến cho người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Ta hỏi Vô Mẫn Quân sẽ dẫn bao nhiêu binh theo, Vô Mẫn Quân nói ba mươi vạn, ta hoảng sợ: “Đây mới là một nửa so với Nam Văn quốc.”

Vô Mẫn Quân định liệu trước nói: “Nam văn quốc luôn luôn thích nói quá binh lực lên... Ta tìm hiểu một chút, nhiều nhất chỉ bốn mươi vạn.”

Rồi sau đó nhếch miệng cười với ta: “Nam nhi tốt của Tây Ương ta, người nào không phải là người xốc vác? Một người chọi mười người cũng không thành vấn đề, lần này mang ba mươi vạn, vẫn là đánh giá cao bọn họ.”

Ta: “... Vậy ngươi mang bốn mươi vạn đi.”

Vô Mẫn Quân chụp đầu ta: “Người có thể giữ yên lặng.”

Bình mã chưa đi, lương thảo đi trước, binh lính hậu cần của Tây Ương quốc đã rời đô thành đi trước, mà Vô Mẫn Quân cũng sắp rời đi, ta đem bộ chiến giáp của Vô Mẫn Quân mang ra —— năm đó ta nghe người khác truyền miệng nói, nói là thái tử Vô Mẫn Quân của Tây Ương quốc có một bộ chiến thần, là do tiền triều lưu lại, nghe nói đao thương bất nhập, vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ vừa nhìn thấy, quả nhiên là thế, đây là bộ giáp được chế tạo theo kiểu vảy cá, vạt áo có hình trắng rậm, dài tới đầu gối, tuy rằng chưa từng sử dụng trong một năm nhưng chỉ cần lau qua một lượt đã thấy sáng bóng dưới ánh sáng mặt trời, sáng bóng tới chói mắt.

Hôm Vô Mẫn Quân rời đi, ta dậy từ sáng tinh mơ, giúp hắn mặc trang phục đầy đủ, lại mang thanh kiếm đeo cho hắn, sau khi mặc xong xuôi, ta đứng ở trước mặt Vô Mẫn Quân, nói quanh co nói: “Người... ừm, khá hoàn!”

Không dám nhiều lời, ta chỉ có thể nói cái tùy tiện một từ.

Vô Mẫn Quân lại một chút cũng không khản trương, nhéo nhéo mặt của ta, thoải mái nói: “Đó là đương nhiên... Năng lực của vị phu người còn không tin sao?”

Ta dở khóc dở cười: “Vị phu cái gì...”

Vô Mẫn Quân hướng ta nhú mày: “Hôn một cái?”

Ta hơi hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, đoán sẽ hôn lên môi nhưng trên trán lại truyền đến cảm xúc ảm áp.

Nhẹ nhàng mở to mắt, Vô Mẫn Quân đã nắm lấy thanh kiếm bên cạnh, đi ra bên ngoài điện, ánh nắng chiếu vào trên người. Trước kia ta đã từng nói Vô Mẫn Quân rất đẹp, mà bây giờ hắn mặc binh phục vào không chỉ đẹp nữa, anh dũng và hào hùng phát ra trước mắt khiến cho xung quanh hắn tựa như ngưng tụ một tầng không khí lạnh thấu xương.

Ta không có cách nào liên hệ giữa Vô Mẫn Quân ngày thường hay nói giỡn với ta với Vô Mẫn Quân trước mặt này với nhau, nhưng không hề có cảm giác xa lạ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm qua mọi người đều nói tôi viết H vô năng (có người thậm chí còn xem nhẹ chữ “Viết”!)

Tôi bị oan uống nha... Về sau mọi người sẽ hiểu mọi chuyện ...

Mặt khác những người nhấn lại bình thường đều không hề nhấn lại, bây giờ nhìn những tin nhắn đó quả thật khiến tôi vừa vui vẻ vừa đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Theo lệ thường, trước khi xuất binh cần phải ủng hộ sĩ khí, Vô Mẫn Quân đi lên đài cao, dưới là phần đông tướng sĩ, còn có ta vụng trộm trà trộn vào trong binh sĩ dưới thành nhìn.

Ngay từ đầu đầu tiên là Thảm Khâm lên, mỗi người đều hào khí vạn trượng, chờ đến phiên Vô Mẫn Quân, hắn vừa mới vừa đi, ở phía dưới đã không ngừng hô hào, Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Nam Vãn muốn chết, Tây Ương tướng sĩ chúng ta sẽ thành toàn. Gìn giữ đất đai tổ tiên, nhiệt huyết chiến đấu!”

Bên dưới trở nên kích động, mọi người đều vùng quyền lên nói: “Gìn giữ đất đai tổ tiên, nhiệt huyết chiến đấu!”

Tiếng reo hò dường như rung động cả đất trời, khiến cho người khác cũng rung động theo.

Ta ngẩng đầu muốn liếc mắt nhìn Vô Mẫn Quân một cái, nhưng mà ánh nắng rất gắt, ánh sáng phản xạ ra từ bộ khôi giáp của hắn quả thật quá sức, ta thật sự là không thể nhìn rõ ràng được.

Vô Mẫn Quân thống lĩnh đội ngũ chậm rãi rời đi, ta nhìn bóng dáng của hắn, bỗng nhiên có một cảm giác phiền muộn trước nay chưa hề có.

“Hi, đã đổi trở lại sao? Chúc mừng nha!”

Bỗng nhiên có người cười nói ở bên cạnh ta, thanh âm mềm mại, còn có một tiếng “Chị”, ta vừa nghe đã biết là Tư Đồ Hữu Tĩnh.

Xoay người, quả nhiên là nàng, ta hơi khoát tay với ám thị phía sau, ý bảo không có vấn đề gì, sau đó nói với Tư Đồ Hữu Tinh: “Đúng vậy, ít nhiều là nhờ cô nương.”

Tư Đồ Hữu Tinh cười tủm tỉm nói: “Không có việc gì !”

Ta nhìn nhìn chung quanh nàng, nói: “Sư phụ cô nương đâu?”

Mặt Tư Đồ Hữu Tinh suy sụp: “Sư phụ lại không thấy ...”

Ta: “...”

Nói thật, ta có một chút hoài nghi Tư Đồ Hữu Tinh thật sự có sư phụ sao...

Tư Đồ Hữu Tinh khoát tay áo, nói: “Không nói việc này ... Ta có việc tìm cô nương rồi.”

Dứt lời, từ trong lòng lấy ra một quyển sổ nhỏ hơi ố vàng, đưa cho ta nói: “Cô nương xem kỹ đi, tốt nhất nên xem cẩn thận một chút, thế mới có lợi —— sẽ có chỗ dùng lớn! Nếu như không xem, sẽ không ổn!”

Tư Đồ Hữu Tinh tuy rằng vẫn có chút kỳ quái, nhưng lời nói của nàng mỗi một câu đều có nguyên nhân, ta tiếp nhận quyển sổ, nhìn ra là một quyển y được, dường như đã rất lâu rồi, ở chỗ trang sách hình như có nhiều vết bẩn nữa.

“Được, ta sẽ xem.” Ta gật gật đầu.

Nghĩ nghĩ, ta hỏi Tư Đồ Hữu Tinh: “Trận chiến tranh này... Tây Ương có thể thắng không?”

Tư Đồ Hữu Tinh nghĩ nghĩ, nói: “Tùy vào cô nương!”

Ta: “...”

Ta nói: “Ta ở nơi này, cách xa chiến trường vạn dặm, sao lại tùy ta?”

Tư Đồ Hữu Tinh nói: “Đại bản doanh!”

Trong lòng ta rung động, hơi có chút hiểu được, nhân tiện nói: “Được, ta đã biết, đa tạ.”

Tư Đồ Hữu Tinh nói: “Không cần ... Cái kia, có thể cho ta mượn một chút tiền sao.”

Ta: “... Đương nhiên có thể.”

Tư Đồ Hữu Tinh nhận tiền, ngượng ngùng nói: “Ta bởi vì luôn luôn đi tìm sư phụ, không có tiền ... Lại lười kiếm, vừa vận bán quyển sách cho cô nương ừm, quyển sách này là của cô nương!”

Ta: “...”

Hóa ra mục đích chính là bán sách sao... Thật uyển chuyển...

Ta cười nói: “Về sau có khó khăn gì đều có thể tìm ta .”

Chỉ chỉ bánh bao, ta nói: “Cô nương chỉ cần để cho bánh bao đến là được.”

Tư Đồ Hữu Tinh nói cảm ơn, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, nói: “Sư phụ đang ở gần đây!”

Sau đó trong nháy mắt, nàng ta liền biến mất không thấy .

Thật ra ta đã tạo thành thói quen nhưng mấy ám thị sau lưng thật kinh ngạc. Những ám thị kia là do Vô Mẫn Quân phái tới, lúc trước ta vẫn không cần, nhưng do hiện tại Vô Mẫn Quân kiên trì bảo ta không thể không có vài người bên cạnh, nói là sợ người Nam Văn quốc sẽ lên lút làm gì với ta.

Nhưng bản thân hẳn lại không hề có thị vệ... Rõ ràng khả năng đối phương đối phó với hẳn lớn hơn, hơn nữa võ công của ta so với hẳn cũng không kém hơn...

Ta lúc ấy phi nhỏ vạn phần, nhưng cho dù hẳn đi rồi, ta cũng không để cho ám thị rời đi.

Ai, coi như khó được Vô Mẫn Quân săn sóc tốt như vậy.

* * *

Sau khi Vô Mẫn Quân đi rồi, việc trong triều với các đại thần cũng giống như trước đây không có gì thay đổi lớn, trừ bỏ việc mỗi lần đều phải nghe lên tin tức truyền đến từ chiến trường, sau một lần bị Thảm Thần bắt gặp, ta tỏ vẻ xấu hổ về sau sẽ không tới nữa nhưng Thảm Thần lại nói, về sau ông ta sẽ

tự mình báo cáo lại cho ta nghe.

Thảm Thần vô cùng thức thời, ta vô cùng vừa lòng, vì thế mỗi lần bên ngoài có truyền báo về, Thảm thần sẽ chủ động phái người truyền tin đến —— vì tránh điều tiếng, ông ta không thể đi trong cung.

Làm cho ta vui vẻ chính là Vô Mẫn Quân đã đoán đúng, dường như Nam Văn quốc cũng không lợi hại như bọn họ tuyên bố, hầu như là liên tục bị đánh bại, ta đánh giá Vô Mẫn Quân có thể còn sớm trở lại hơn so với tưởng tượng.

Đại khái là sợ ta nhầm chán, Bình Dương rõ ràng cũng vào cung với ta, ta đi theo Bình Dương học một chút nữ công, thêu một cái túi thơm.

Bình Dương kinh ngạc vui mừng nói: “Hoàng tâu thêu hai yên ương sao! Rất giống!”

Ta khiêm tốn nói: “Rất giống, rất giống.”

Kỳ thật ta thêu là một con kỳ lân.

Ngày thứ hai thêu kỳ lân xong, ta định thêu hai yên ương thử xem, ai ngờ thêu được một nửa bỗng nhiên thân thể không khỏe, Bình Dương cho người đi mời Bạch Thái y tốt nhất trong cung tới, sau khi ông ta xem mạch cho ta, vuốt râu nói: “Chúc mừng hoàng hậu, người mang long loại... Thật đáng mừng!”

Ta: “...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Bình Dương cao hứng phấn chấn: “Thật tốt quá, hoàng tâu, tâu mang thai! sau khi Hoàng huynh trở về, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ!”

Ta còn đang kinh ngạc, trong đầu hỗn loạn, chỉ có thể gật đầu nói: “A, đúng vậy...”

Ngày thứ hai việc hoàng hậu mang thai nhanh chóng truyền ra, ta không biết Vô Mẫn Quân đang ở biên thành có biết được tin tức này hay không, ta có chút hy vọng hân hoan, lại sợ sau khi hân hoan lại ảnh hưởng tới việc đánh giặc của hân.

Ta mang thai, Bình Dương còn vui mừng hơn ta, mỗi ngày lôi kéo ta, căn dặn bọn hạ nhân làm này làm nọ, mà bụng của muội ấy càng ngày càng lớn, ta thấy Lã Dẫn ở bên cạnh lo lắng đề phòng, liền bảo muội ấy không cần quá chăm sóc ta.

Bình Dương nói: “Muội không sao, hiện tại thai nhi đã ổn định, nhưng tâu chưa được ba tháng là thời gian nguy hiểm nhất, lúc nào cũng phải cẩn thận —— vô công trăm ngàn không nên dùng nữa.”

Bình Dương lại nói: “Lại nói tiếp, nếu tâu sinh con gái, muội sinh con trai...”

Ta không biết nói gì: “Ừ, vậy thì như thế nào?”

Bình Dương ngược lại nói: “Vậy cũng không thể kết hôn...”

Ta: “... Đúng vậy, đương nhiên không thể!”

Bình Dương nói: “Vậy thì là huynh muội, nếu muội sinh con gái, tâu sinh con trai, vậy là tỷ đệ...”

Ta: “Cảm ơn muội nhắc nhở! Tâu thật không biết!”

Bình Dương: “... Vâng. Không cần cảm tạ.”

Ta: “...”

Ta xem thường Bình Dương, muội ấy là muội muội của Vô Mẫn Quân, da mặt làm sao có thể mỏng...

Sau khi mang thai, lòng ta âm thầm có một ý định, nhưng Vô Mẫn Quân chưa trở về, ta cũng không định làm gì, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Bạch Thái y đưa tới rất nhiều an thai dược cho ta, ta xem qua một lượt cái quyển sách Tư Đồ Hữu Tĩnh cho ta kia, một hôm ta nhân dịp rảnh rỗi, dựa theo những gì quyển sách kia viết, hỏi Bạch Thái y nói: “Bạch Thái y, nếu là thuốc dưỡng thai, vì sao ta cảm thấy hình như vẫn còn thiếu một chút? Có phải nên thêm một chút cỏ xa tiền thảo vào hay không?”

Bạch Thái y cười cười, một vết màu đỏ bên tai hơi hơi lay động, nói: “Không phải như thế, cô xa tiền thảo là sau khi mang thai sáu tháng mới thêm vào, hiện tại cũng không cần.”

Ta nói: “À, hóa ra là như thế.”

Sau đó ta cũng không hề đề cập tới quyển sách kia của Tư Đồ đưa, phần nội dung bên ngoài cũng chặt chẽ nhớ kỹ.

Bởi vì nguyên nhân mang thai, ta chỉ có thể ở trong cung điện nghỉ ngơi, hoàn toàn không thể ra khỏi cửa, ta vừa nghĩ tới việc ra khỏi cửa đã bị Bạch Thái y cùng vài tiểu cung nữ ngăn lại, giống như người mang thai không phải là ta vậy.

Toàn bộ phạm vi hoạt động của ta nhiều nhất chỉ ở trong nội cung, những chuyện ở bên ngoài duy nhất mà ta biết chính là chuyện chiến sự ở tiền phương truyền về.

Đầu tiên ta dự đoán tối thiểu là ba tháng Vô Mẫn Quân mới có thể trở về, nhưng mà ngoài dự đoán của ta, mới một tháng Vô Mẫn Quân đã trở lại, thế nhưng hắn trở về lại vô cùng bí ẩn —— cứ dựa theo tính cách Vô Mẫn Quân mà nói, nếu là đại thắng trở về, tất nhiên sẽ chiêu cáo tứ quốc, tốt nhất là ở trên đài cao nói: “Thành toàn bọn họ.”

Nhưng ngày hắn trở về, chỉ thông báo cho một mình Thẩm Thần, hai người trở về gặp ta lại có chút quỷ dị.

Thẩm Thần tươi cười đầy mặt, nói với ta: “Hoàng Thượng khái hoàn trở về!”

Vô Mẫn Quân tựa như đang ở sân khấu thông thả bước tới, phía sau có một thị vệ đi cùng, chính là khuôn mặt Vô Mẫn Quân lạnh như băng, vẻ mặt nhìn ta cũng lãnh đạm cực độ mà còn mang theo một chút ghét bỏ, giống như không biết ta, hoặc là ta là kẻ thù của hắn vậy.

Rồi sau đó ta phát hiện, ta đã nhầm một chuyện.

Vô Mẫn Quân không phải một mình đến, bên cạnh hắn cũng không phải chỉ có Thẩm Thần cùng với thị vệ kia.

Hắn mang theo Lư Á.

Ta nhìn thấy Lư Á, không khỏi có chút nghi hoặc hỏi: “Chúc mừng Hoàng Thượng khái hoàn trở về. Chỉ là Lư cô nương tới nơi này làm gì?”

“Lư cô nương?” Vô Mẫn Quân lạnh lùng nói, “Sau này người sẽ phải sửa lại.”

“Sửa lại?” Ta ngăn người, nói, “Gọi là gì, Lư công tử sao?”

Lư Á “...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Không phải.” Vô Mẫn Quân nói, “Phải gọi là hoàng hậu.”

Ta: “...”

“Có ý gì?” Ta khó hiểu, “Ta gọi nàng ta là hoàng hậu?”

Vô Mẫn Quân gật gù đầu, Lư Á ở bên cạnh ngượng ngùng nói: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Chuyện này thật sự là rất hoang đường, buổi sáng sớm, Vô Mẫn Quân còn cố ý đào cạm bẫy để cho Lư Á rơi vào ướm sùng toàn thân, mà lúc trước còn tự mình đá Lư Á ngã xuống ao sen.

Mà hiện tại sau khi hắn đánh giấc quay về, lại nói với ta muốn kết hôn với Lư Á, phong làm hoàng hậu?

Ta nhin không được hỏi: “Hoàng Thượng... Nô tì chỉ có một chuyện muốn hỏi.”

Vô Mẫn Quân lãnh đạm nói: “Hỏi đi.”

“Hoàng Thượng, lúc ngài đánh giấc bị thương tới đâu óc sao?” Ta thật thành thật, cũng thật tin tưởng.

Vô Mẫn Quân: “...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63

“Ngươi không cần nhiều lời, ý trẫm đã quyết.” Vô Mẫn Quân nói, “Ánh nói cho ta biết, ngươi từng đá nàng ngã xuống ao sen, càng từng đào bẫy dụ nàng ngã xuống, có phải hay không? Ngươi là độc phụ như vậy, làm sao có tư cách trở thành một quốc gia chi mẫu? Trẫm không muốn khó khăn với ngươi, chính ngươi tự giải quyết cho tốt, mau chóng cạo đầu làm ni cô đi, nếu không chỉ sợ sau khi bị ta phế đi, Đông Nguyên quốc không tránh khỏi hỗn loạn với quốc đồ.”

“Hoàng Thượng thật rất quan tâm.”

Ta nhìn hần nghĩ thật sự là ta không nghĩ tới lại là những chuyện trong dự tính. Những chuyện này sao lại là do ta làm? Thật sự là rất khó hiểu. Nhưng vì sao hần lại nói như vậy, vì sao ta lại cảm thấy như thế là đương nhiên?

Ánh... Xung hô này thật sự rất quen thuộc, trước kia hần gọi Thịnh An là Du nhi, khi chơi với ta cũng gọi ta là Kiều nhi.

Hiện tại hần gọi ta là gì?

Không, từ lúc hần vào điện tới giờ, hần chưa từng gọi ta, chỉ dùng từ “ngươi” để thay thế.

Ta không khó khăn, nhưng không có cách nào làm ra cái vẻ mỉm cười không có việc gì của nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết được.

Ta chỉ là nhìn hần, ta nghĩ linh tính một chút.

Thẩm thần ở bên cạnh đại khái thấy có chút không thích hợp, nói: “Hoàng Thượng, vạn vạn không thể như thế a, hoàng hậu đã có mang long thai! Cạo đầu làm ni cô hoặc là tiến vào lãnh cung, đều không thích hợp!”

“Ồ?” Vô Mẫn Quân nhíu mày, lộ ra một chút vẻ mặt kinh ngạc, Lưu Á bên cạnh hần đại khái cũng không nghĩ tới việc này, có một chút không yên liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta nói: “Hoàng Thượng, chuyện này ngài có thể không cần để ý, nhưng vì sao ngài có thể thích Lưu công tử... Lưu cô nương? Trước kia ngài đã từng nói rồi, ngài tuyệt sẽ không thích nàng.”

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi nhìn trán nàng xem, có nốt ruồi mỹ nhân.”

Hần không nói ta còn không phát hiện, trán Lưu Á quả thật có một nốt chu sa rất nhỏ... Trước kia cho tới bây giờ ta không hề phát hiện ra.

Dù sao cũng chỉ bởi vì nốt ruồi mỹ nhân?

Ta nói: “Trên mặt Thái Sư cũng có, vì sao ngươi không để cho Thái Sư làm hoàng hậu? Của ông ta còn lớn hơn nữa.”

Vô Mẫn Quân xùy một tiếng cười: “Ngươi cảm thấy rất thú vị? Ta có thể tự mình nói cho ngươi biết, một chút buồn cười cũng không có. Về phần mang thai...”

Hần nhắm mắt tự hỏi một lát, nói: “Cũng không biết đến tốt cùng có phải của ta hay không.”

Ta mở to hai mắt, không thể tin nói: “Không phải của ngươi? Vậy là của ai? Thái Sư?”

Thẩm Thần: “...”

Thẩm thần khóc ròng rơi nước mắt: “Hoàng Thượng, thần cùng hoàng hậu là thanh thanh bạch bạch! ! !”

Vô Mẫn Quân: “... Ngươi cầm miệng, khóc cái gì mà khóc.”

Rồi sau đó chuyển sang phía ta, nói: “Ta chỉ là tùy tiện nói như vậy thôi, dù sao ta đã đi hơn một tháng, cũng không biết trong thời gian này ngươi có gặp gỡ người nào không, đã làm chuyện gì —— đương nhiên, hiện tại ta cũng không cần.”

Ta tuyệt không nghĩ giải thích, nhân tiện nói: “Vậy thật sự là cảm ơn Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng, chẳng sợ đưa bé trong bụng nó thì không phải của ngài, ngài đều có thể nhận.”

Vô Mẫn Quân hoàn toàn không bị ta chọc giận, ngược lại cười rộ lên: “Nhận? Ta chỉ nói ta không cần, có nói ta không ngại sao?”

Ta không kịp hỏi, Vô Mẫn Quân liền vỗ vỗ tay, Bạch Thái y vốn luôn luôn ở bên ngoài điện bước vào, hành lễ nói: “Không biết Hoàng Thượng có chuyện gì?”

Vô Mẫn Quân chỉ chỉ ta: “Đưa cho nàng thuốc phá thai đi. Sau đó biếm lãnh cung.”

Ta kinh ngạc nhìn Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân giờ tay sờ sờ mặt của ta, nói: “Muốn trách, thì trách người lớn lên quá bình thường . Cũng không khiến cho người thích. . . Trước kia vì sao ta lại muốn kết hôn với người chứ? Ài, trăm thật muốn quay lại tự hỏi bản thân mình một chút.”

Dứt lời, cười ha ha ba tiếng, không chút do dự liền xoay người mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Lưu Á đặc ý cười với ta, nói: “Hoàng hậu. . . A không, Trường Nghi công chúa, ta thật sự là rất ngưỡng mộ, lúc trước một cuộc kia người đá ta ta vẫn còn nhớ rất rõ, mặt nước lạnh như băng kia càng khiến ta thêm nhớ rõ. Người biết không, vốn dĩ ta phải gả cho một kẻ tai to mặt lớn ăn chơi trác táng khác, ta khóc rất lâu, rất đau lòng, thiếu chút nữa muốn tìm cái chết. . . Sau được cứu, thế nhưng lại không nghĩ tới Hoàng Thượng lại tới, bí mật triệu kiến ta, nói muốn để cho ta làm hoàng hậu. . . Còn nhiều thời gian, ngày đó những gì người làm với ta, ta sẽ đáp trả lại gấp bội. . . Thời gian còn dài.”

Dứt lời, vẫn duy trì kia mỉm cười của kẻ thắng kia, rồi đi theo bước Vô Mẫn Quân, Thẩm Thần cùng Bạch Thái y bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt tròn mắt há hốc mồm, thấy ta vẫn đứng ở tại chỗ, nhanh chóng chạy tới, nói: “Hoàng hậu, người. . .”

Ta nói: “Lỡ tai hai người các người có chút vấn đề. Ta đã không còn là hoàng hậu.”

Thẩm Thần thành thật nói: “Không phải. . . Chiều thư phế hậu vẫn còn chưa ban ra.”

Ta: “. . .”

Cứ giả vờ giả vịt sẽ chết sao?

Ta thờ dãi, nói: “Ta tự mình đi lãnh cung, Bạch Thái y, người đừng đưa được cho ta được không.”

Bạch Thái y nói: “Hoàng hậu nương nương, việc này. . . Hoàng mệnh khó chống. . .”

Ta khoát tay áo: “Nhanh đi làm được đến đây đi, tránh phiền toái. Ta cũng không muốn làm khó dễ các người.”

Bạch Thái y lộ ra thần sắc không đành lòng, sau đó lui ra, thật sự đi điều chế nạo thai được, Gi Thần đứng ở bên cạnh dường như có chút chân tay luống cuống.

Ta ngồi ở trên ghế, không biết nên có phản ứng gì, ví dụ như ta nên phản kháng, hay là gào khóc, giống như điên cuồng nói ta muốn gặp Vô Mẫn Quân?

Nhưng mà cho dù là như thế nào, cũng không phải là chuyện mà ta am hiểu. . .

Mà chuyện Vô Mẫn Quân vừa mới làm, cũng là chuyện hần luôn luôn am hiểu.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến tiếng bước chân, ta nghĩ là Bạch Thái y, nhưng mà ngẩng đầu lại thấy chính là Vô Mẫn Quân đã đi lại quay lại, hần đứng ở trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống ta.

Trong lòng ta nhảy dựng.

Nhưng mà hần lại nói: “Vẫn là trả lời người —— trong chiến tranh ta không có bị thương, đừng nói làm bị thương đầu óc, một cái vết thương nhỏ cũng không có.”

Ta nói: “Thật không.”

Ta nhanh chóng lấy ngọc trầm ở trên đầu xuống, phi về phía Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân trốn không kịp, chỉ hơi nghiêng người, trên mặt bị ngọc trầm đâm vào xuất hiện lại không chảy máu.

“Vậy để cho nô tì lưu vết thương lại cho người.”

Vô Mẫn Quân đại để là muốn giết ta, hoặc là ít nhất đánh ta một chút, nhưng hần nhìn xuống, mang theo thị vệ của mình rời đi một lần nữa.

Bạch Thái y hợp thời xuất hiện, đưa cho ta một chén thuốc đen như mực, lần này ông ta không có một tia do dự, lại càng không thấy đáng thương, bởi vì ông ta đã nhìn thấy hết, ông ta biết ta tuyệt đối không có cơ hội xoay người.

Ta cảm lấy bát được, nhẹ nhàng ngửi, hình như ở cổ còn vương lại hương thơm, mà thuốc dưỡng thai hồi trước khi uống vừa đắng lại vừa chua, thuốc đắng đã tạt, mà độc được lại mỹ vị, thể gian đại khái đều là như thế.

Không hề do dự, ta uống một hơi cạn sạch, trong bụng truyền đến một trận đau đớn, rồi sau đó đầu chóng váng mắt hoa, ta dần dần mất đi tri giác.

Sau khi ta tỉnh lại, ta phát hiện bản thân mình đang ở một chỗ coi như là quen thuộc.

Sở dĩ quen thuộc, là bởi vì nơi này Ngô Ung đã từng ở qua, cũng chính là lãnh cung.

Khi đó Ngô Ung bị giam ở trong này, đáng thương vô cùng, khi ta thả hần ra, hần còn không chịu, bộ dáng kia thật có vẻ quá nhu nhược lại có chút khôi hài.

Chẳng qua rốt cuộc ta không nghĩ tới, hóa ra có một ngày, bản thân mình cũng sẽ đi tới nơi này, trở thành chủ nhân mới.

Giường mặc dù có chút ẩm ướt lạnh lẽo nhưng vẫn có khả năng ngủ tốt, ta nằm ở trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình một chút, cũng không có cảm giác quá lớn gì. Lúc mang thai, bụng cũng chưa từng to lên, bây giờ cũng không có gì thay đổi, giống như từ đầu tới đuôi, căn bản cái gì cũng đều không có.

Hạ nhân rất ít, chỉ có hai thị vệ cùng hai cung nữ, võ công hai thị vệ kia cũng không kém, đại khái do Vô Mẫn Quân sợ hãi ta thì triển võ công đào thoát, cho nên phái hai cao thủ tới, về phần hai cung nữ, cũng không có hành vi gì đặc biệt, vẫn hầu hạ cẩn thận như trước, trong đó có một tiểu cung nữ có một nốt ruồi nhỏ.

Thấy nàng ta, ta có chút kỳ quái, nói: “Vì sao ngươi lại đi tới đây?”

Nàng ta lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Bẩm hoàng hậu nương nương. . . À, bẩm nương nương, là do Thái sư bảo nô tỳ tới. Thái sư nói nô tỳ vốn vẫn hầu hạ nương nương, hần là nương nương cũng sẽ quen hơn.”

Ta nói: “Ngươi cũng không phải vẫn hầu hạ ta sao. . . Quên đi, không sao cả.”

Tiểu cung nữ thử thăm dò hỏi: “Nương nương, ngài rất khó chịu sao?”

Ta nói: “Cũng còn tốt”

Tiểu cung nữ nói: “À. . . Nương nương, người đừng quá khổ sở .”

Ta nói: “Ngươi trước không cần nói nữa, ta tất nhiên không thể khổ sở .”

Tiểu cung nữ oan oan ức ức ngậm miệng, ta cười nhìn thoáng qua nàng ta, đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Bây giờ đã là buổi tối, vầng trăng tròn trên cao, có một vài ngôi sao bên cạnh, ánh trăng cũng thật công bằng, ở cái chỗ lãnh cung lạnh lẽo này mà cũng chiếu sáng rọi.

Tiểu cung nữ đứng ở bên cạnh ta, thật cẩn thận hỏi ta: “Nương nương đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Qua thật lâu, ta mới nói: “Tư quân như trăng tròn, hàng đêm giảm thanh huy.” (Tình của quân vương như vầng trăng tròn, cứ mỗi đêm là lại khuyết mất một ít =.= đại để là vậy nhé)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Ở trong lãnh cung đợi suốt một ngày, bản thân ta cũng hơi yếu, buổi tối vì xem ánh trăng lại bị gió lạnh thổi, ngày hôm sau bị ngã bệnh, đầu chóng váng, ho khan không nhịn được.

Hai tiểu cung nữ đều lo lắng, ta theo cuốn được thư mà Tư Đồ đưa cho tự mình viết phươn gthuốc để cho vị tiểu cung nữ trên mặt không có nốt ruồi đi lấy, mà tiểu cô nương có nốt ruồi đỏ —— tên là Hồng Liên —— ta để cho Hồng Liên ở cùng ta, thanh âm Hồng Liên nghe rất êm tai, ta liền bảo nàng ta ca hát cho ta nghe.

Từ nhỏ Hồng Liên đã tiến cung, không biết ca khúc nào, chỉ có thể hát cái loại đồng dao rất đơn giản mà thôi, ta nghe cũng cảm thấy an nhàn.

Hồng Liên nói, bài hát này là do bà ngoại dạy nàng hát, nàng rất nhớ bà ngoại, nàng, ta nói nếu nàng đến tuổi là có thể ra khỏi cung đi tìm bà ngoại nhưng Hồng Liên âm thầm nói, bà ngoại nàng đã mất rồi, là chuyện của mấy tháng trước, khi đó nàng muốn ra khỏi cung nhưng bởi vì đắc tội với người trong nội phủ mà không thể đi ra ngoài, ngay cả tự mình nhìn mặt bà ngoại lần cuối cũng không được.

Ta an ủi nàng vài câu, cũng không biết nên nói cái gì, trên thế giới này, đại khái mỗi người đều có những chuyện khổ sở riêng.

Hồng Liên nói: “Nương nương, người chưa từng khổ sở sao?”

Ta nói: “Vì sao hỏi như vậy?”

Hồng Liên nói: “Nương nương chưa hề khóc.”

Ta cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Chuyện này không phải chuyện ta hiểu rõ, hơn nữa khóc cũng không làm được chuyện gì.”

Đại khái là sợ ta sẽ xảy ra chuyện gì, Hồng Liên thừa dịp ta mơ màng mà đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về mang theo Bạch Thái y. Mà cung nữ Bích Vân vốn đi lấy thuốc vẫn chưa về. Bạch Thái y thấy ta bắt mạch, nói là bị phong hàn, hơn nữa vừa mới uống thuốc nạo thai, thân mình còn suy yếu.

Tự bản thân ta không suy nghĩ đặc biệt gì, tiễn Bạch thái y về, liền nằm ở trên giường chờ Bích Vân về. Một lát sau Bích Vân về, bụng một chén chuốc đen tuyền tới đây, Hồng Liên ngửi thấy vị thuốc kia, chịu không nổi bật mũi lại nói: “Thuốc này vì sao lại thối như vậy.”

Bích Vân nói: “Vậy sao? Vì sao nô tỳ không ngửi thấy?”

Ta nói: “Đúng là có chút thối, không sao, các người lui ra nghỉ ngơi trước đi, hầu hạ ta lâu như vậy cũng chưa chộp mắt.”

Hai người lui ra, Hồng Liên nhanh chóng lui ra.

Đại thể là do Bạch Thái y lẩm miệng, không bao lâu Vô Mẫn Quân bỗng nhiên tới đây, khi đó ta đang ngủ, đầu rất đau, không mở được mắt ra, chỉ loáng thoáng cảm giác, biết là Vô Mẫn Quân đang ở bên cạnh.

Hắn ở bên cạnh một lúc lâu, hình như còn có tiếng thở dài, tiếng thở dài kia rất nhẹ, ta không biết là thật hay là ảo giác mơ hồ của mình.

Lại mơ to mắt, Vô Mẫn Quân đã muốn rời đi, Hồng Liên cùng Bích Vân cũng đến đây, vui mừng nói với ta: “Hoàng Thượng vừa mới tới, bảo chúng nô tỳ hầu hạ cho tốt.”

Ta nói: “À, hoàng thượng vẫn còn rất có tình nghĩa sao.”

Hồng Liên nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng nói, nếu như nương nương mà chết đi, Đông Nguyên quốc sẽ gây chuyện, hiện tại Tây Ương quốc vừa mới đánh nhau với Năm Văn quốc xong, binh lực suy yếu, binh lính cần nghỉ ngơi, Đông Nguyên tu thân dưỡng sức lâu như vậy, tận để những năm qua không thể khinh thường.”

Bích Vân thúc nàng một cái, trách cứ nói: “Chuyện này sao có thể nói như vậy? Cũng không sợ bị đánh rút lưỡi nữa!”

Hồng Liên thè lưỡi, không nói gì nữa.

Ta cười cười, nói: “Nếu nói như vậy, Hoàng Thượng là ngay cả Đông Nguyên quốc cũng không xem vừa mắt? Có phải chờ binh lực Tây Ương quốc tu dưỡng tốt sẽ giải quyết tới Đông Nguyên hay không —— đến lúc đó, có phải cũng đem ta giải quyết cùng hay không?”

Bích Vân nhanh chóng nói: “Nương nương, trước mặt người cần tỉnh dưỡng cơ thể cho tốt đã, không nên suy nghĩ nhiều quá.”

Ta thâm ý nhìn thoáng qua Hồng Liên, nói: “Không phải ta nghĩ nhiều quá, mà là có người nói nhiều lắm.”

Hồng Liên hoảng sợ, dập đầu nói: “Nương nương, nô tỳ... Nô tỳ không phải cố ý!”

Ta nói: “Chưa nói người cố ý.”

Hồng Liên hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lại cũng không dám lại nói thêm cái gì, hai người hầu hạ ta ăn cơm, sau đó lui ra ngoài, ta ăn cơm xong, cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút, liền chịu đựng không khoè bước xuống giường, cũng miễn cưỡng có thể đi được, chỉ là có cảm giác đứng không vững.

Nghĩ nghĩ, ta quyết định quay lại giường, thế nhưng dưới chân lại trượt một cái, cả người đều ngã quy về phía sau, vốn tưởng rằng sẽ bị đập vào gáy lại có người đỡ được ta, vừa nhìn thấy hóa ra là Vô Mẫn Quân.

Phía sau hắn là thị vệ kia, bản thân thì mặc bộ y phục hàng ngày, dìu ta đi tới giường, nói: “Người nên cẩn thận chút, không cần nạo thai không chết, lại tự mình ngã chết. Đến lúc đó, ta phải ăn nói như thế nào với Đông Nguyên quốc?”

Ta nói: “Ta phúc lớn mệnh lớn, ngã không chết.”

Vô Mẫn Quân cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy cũng đúng, xem tinh thần người rất tốt, còn có sức mà tranh luận.”

Ta nói: “Hoàng Thượng tới nơi này làm gì?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không có gì, chỉ là nghe nói người nửa chết nửa sống, đến xem mà thôi.”

Ta lười biếng ngồi xuống giường, nói: “Vây xin đa tạ Hoàng Thượng, nô tì rất tốt, đúng là đang nửa chết nửa sống, nhưng tốt xấu vẫn có một nửa còn sống.”

Vô Mẫn Quân nói: “Thân thể người cường tráng, đó là tự nhiên —— ta còn đang nghĩ tới lúc lập lễ sắc phong, người có thể đến xem.”

Ta nói: “Hoàng Thượng, ngài không phát hiện ra một vấn đề sao?”

“Cái gì?”

“Ngài luôn miệng nói rất chán ghét ta, nhưng vẫn tới tìm ta, giống như đứa trẻ ba tuổi thường xuyên khoe ra chuyện giữa mình và Lưu cô nương, dường như không thấy ta khổ sở thương tâm thì không hài lòng vậy... Hành vi như vậy thật đúng là làm cho người ta cảm thấy bất thường.” Ta nhìn Vô Mẫn Quân, thần nhiên nói.

Vô Mẫn Quân nói: “A, nếu người thật sự nghĩ như vậy, ta chỉ có thể nói, người suy nghĩ quá nhiều. Ta chưa từng có ý muốn nhắc đi nhắc lại để khoe —— bởi vì những gì ta nói đều là sự thật.”

Ta vẫy vẫy tay với Vô Mẫn Quân, nói: “Hoàng Thượng, nô tì khẩn cầu ngài lại đây một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Vô Mẫn Quân khó hiểu nhíu mày, cuối cùng vẫn đến gần một chút.

Ta dùng tay lắc lắc, dùng cái mũi người, nói: “Trên người Hoàng Thượng thơm quá, dường như là đang che đậy cái gì đó.”

Sắc mặt Vô Mẫn Quân đại biến, nói: “Người đang nói cái gì? !”

Ta thoáng nhìn thấy hần muốn lui ra phía sau, không chút do dự đứng lên, hai tay bóp cổ hần, hung hăng dùng thêm lực rồi sau đó bẻ sang bên phải, cổ Vô Mẫn Quân vang lên một tiếng rắc rắc rồi sau đó hai mắt hần trợn lên, run rẩy một chút, sau đó chết đi.

Sắc mặt thị vệ phía sau hần đại biến, cũng đi lên nghênh chiến, nhưng mà lại chạy ra phía ngoài cửa, ta cười lạnh một tiếng, từ trong tay áo lấy ra hai cây ngân châm bắn thẳng tắp về phía hần.

Đã sớm nói qua ta bắn vô cùng chính xác, hai cây ngân châm kia giống như có mắt bắn đúng vào hai đại huyệt vị của hần, thị vệ kia liền không thể nhúc nhích.

Thị vệ kia nói: “Người... Người dám mưu sát Hoàng Thượng! ! !”

Ta cười cười, đá đá thi thể dưới chân, nói: “Mưu sát? Giết một kẻ đã chết —— lại còn là người chết đã mười năm, có thể coi là mưu sát sao? Hừ?”

Thị vệ kia lắp bắp nói: “Người, người khẳng định là điên rồi...”

Ta vỗ vỗ mặt của hần: “Hành động không sai, nhưng sợ hãi rất nhiều —— nếu ta đoán không sai, người đại khái là...”

Ta liếc mắt nhìn mặt của hần, vươn tay kéo lớp mặt nạ bên ngoài xuống, diện mạo của tên thị vệ kia liền thay đổi thành tên sứ giả đã tới Tây Ương, con trai Thái Phó Nam Văn quốc, Lưu Lương.

Thấy ta bóc trần mưu kế của hần, Lưu Lương cũng không diễn kịch tiếp, cười tủm tỉm nói: “Thật sự là rất phấn khích, hoàng hậu không ngờ có thể đoán được... Không biết hoàng hậu có thể nói cho ta biết người đoán ra như thế nào không?”

Ta nhìn thi thể dưới chân nói: “Nam Văn quốc sở hữu một y thuật cực kỳ trân quý gọi là ‘Dưỡng thi’, chính là có thể đem thi thể dưỡng như người sống vậy, mà người dưỡng thi có thể khống chế thi thể, để cho bọn họ có thể cử động nói chuyện bình thường như người sống, chỉ là người dưỡng thi không thể cách thi thể quá xa, nếu không không khống chế được. Bởi vậy sau khi ta nhận ra Vô Mẫn Quân kỳ thật không phải là Vô Mẫn Quân, chỉ biết người dưỡng thi chỉ có thể là người luôn đi phía sau hần, là tên thị vệ vẫn đi theo sau hần —— Vô Mẫn Quân trời sanh tính đa nghi, bên người hầu như không hề có thị vệ đi cùng, bỗng dưng có thêm một người, ta sao lại có thể không hoài nghi?”

Lưu Lương nói: “A, không thể tưởng được trên người hoàng hậu xảy ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy, còn có thể quan sát tỉ mỉ như vậy.”

Ta nói: “Không phải rất tỉ mỉ.”

Chính là trước kia ta sử dụng thân phận của Vô Mẫn Quân mà sống, hiểu biết đối với hắn tuyệt không hơn hiểu biết chính bản thân mình.

“Về phần người này...” Ta nói, “Có lẽ cũng chính là vị ca ca đã chết mười năm trước của Vô Mẫn Quân? Toàn bộ những chiêu thức mà ca ca Vô Mẫn Quân sử dụng để đối phó Vô Mẫn Quân đều là của sư phó Lưu Thiện của ngươi, mà người duy nhất nắm giữ thuật dưỡng thi chính là cái vị Thường Ngữ Cực kia. Thường Ngữ Cực cũng là người Nam Văn quốc, hai người như vậy là có thể đoán được người không chế là ngươi. Đại khái có thể rút ra một cái kết luận —— năm đó ca ca Vô Mẫn Quân không biết vì sao lại có liên quan tới Lưu Thiện —— có lẽ là do Lưu Thiện chủ động xuất hiện, chỉ bảo ca ca Vô Mẫn Quân một ít khổ hình, mà sau khi ca ca Vô Mẫn Quân chết đi, Năm Văn quốc các ngươi liền vụng trộm đưa thi thể hắn đi, tiến hành dưỡng thi, mà thi thể này khi trưởng thành cơ hồ giống với Vô Mẫn Quân như đúc.”

Lưu Lương hơi kinh ngạc nhíu mày: “Hoàng hậu thật sự là kiến thức sâu rộng, không ngờ cũng biết cả Thường Ngữ Cực.”

Ta nói: “Quả thật là không có, chỉ là có người từng muốn dùng ‘Thiện cực’ đối phó với ta, khi đó ta chỉ hơi chút biết một ít mà thôi.”

Lưu Lương nói: “A.”

Ta tiếp tục nói: “Vô Mẫn Quân chân chính chỉ e là đang ở tại biên thành tác chiến cùng Nam Văn quốc các ngươi... Hoặc là nói, căn bản là hắn đơn phương ngược đãi Nam Văn quốc các ngươi, dù sao thực lực hai quốc gia chênh lệch, ta cũng không nói thêm cái gì, khụ.”

Sắc mặt Lưu Lương khẽ biến, lại vẫn chống đỡ tươi cười: “Xin mời hoàng hậu tiếp tục nói đi.”

“Tóm lại, các ngươi cùng lúc tấn công Tây Ương để cho Vô Mẫn Quân rời đi, về mặt khác thì lại hành động trong cung, dùng một Vô Mẫn Quân giả.”

Lưu Lương nói: “Như vậy, hoàng hậu người vì sao mà mà có thể nhìn ra được Vô Mẫn Quân này không phải là Vô Mẫn Quân?”

Ta nói: “Nguyên nhân rất nhiều, quả thực đếm không hết.”

Hai trăm ngày ta hoán đổi với Vô Mẫn Quân, có phải là hắn hay không ta rất khó để không biết!

Giống như Vô Mẫn Quân kia nói với ta “Á nhì nói cho ta biết, ngươi từng đá nàng xuống ao, cũng từng đào bẫy dụ nàng rơi xuống, có phải hay không?”, ta cũng không muốn nói gì, những chuyện như vậy đương nhiên chỉ có Vô Mẫn Quân tự mình làm. Nếu hắn thật sự muốn phế ta, căn bản không cần đề cập đến những chuyện như vậy, cứ theo tính cách của hắn, trực tiếp làm là xong.

Nhưng mà ta không thể nói như vậy với Lưu Lương, liền tùy ý nói: “Thi thể dù sao cũng là thi thể, cho dù có giống với người, trên người vẫn sẽ có một mùi hôi khó ngửi của thi thể, ngươi giúp hắn dùng một lượng lớn hương thơm, thế nhưng Tây Hoàng ghét nhất dùng hương.”

Tuy rằng, kỳ thật, từ sau lần nước an thần đó, tất nhiên hắn không thể chán ghét...

Lưu Lương hơi kinh ngạc nói: “Hóa ra là chi tiết như vậy... Như vậy, ngay từ đầu hoàng hậu đã biết?”

Ta nói: “Phải.”

Sau đó ta có chút ngượng ngùng nói: “Cho nên kỳ thật ngươi không cần bội phục ta, những suy đoán của ta đều là lấy ‘Hoàng Thượng không phải Hoàng Thượng’ làm cơ sở. Lần đó ta dùng ngọc trầm đâm hắn, phát hiện sau khi mất hắn đi đâm lại không hề chảy máu, chỉ có người chết máu mới ngừng lưu động. Cho nên ta xác định được.”

Lưu Lương nói: “Mặc dù như vậy, tại hạ cũng vẫn là bội phục vạn phần.”

Ta nói: “Cảm ơn ngươi.”

Rồi sau đó vươn tay, không chút do dự đánh ngất hắn.

Ta đem “Vô Mẫn Quân” cùng Lưu Lương đặt cạnh nhau ở dưới gầm giường, chỉ trong chớp lát, Thảm Thái Sư vội vàng vàng chạy tới, thờ phỉ phò nói với ta: “Hoàng hậu nương nương, việc lớn không tốt! Vị Hoàng Thượng kia căn bản là giả!”

Ta ra về kinh ngạc nói: “Thật vậy chăng? Hắn vừa nãy còn ở đây, cuối cùng không biết vì sao mà chạy thoát ra ngoài cửa sổ.”

Thảm Thái Sư thờ hồng học nói: “Đúng vậy! Chiến sự Biên thành cũng chưa kết thúc đâu! Hoàng Thượng người, Hoàng Thượng người...”

Ta nói: “Hoàng Thượng làm sao?”

Thảm Thái Sư nói: “Hoàng Thượng đã qua đời!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67

Ta hít vào một hơi khí lạnh, đứng không vững nên ngồi xuống: “Người nói... Hoàng Thượng đã chết?”

“Đúng vậy!” hai mắt Thẩm Thái Sư rung rung, “Hoàng Thượng chết trận nơi sa trường...”

Hai tay ta run run, nói: “Điều này sao có thể...”

Thẩm Thái Sư tới gần ta, nói: “Hoàng hậu không thể quá mức bi thương...”

Ta tiện tay cầm lấy cái bát đặt ở bên cạnh chiếc gối, chuẩn xác không chênh hất về phía trán Thái sư, Thẩm Thái Sư thảm kêu một tiếng, ngã quỵ gối xuống, ở giữa trán bắn ra một con sâu đỏ au còn đang giãy giụa, đồng thời một con sâu màu đỏ tương tự vẫn đang nắm chặt trong tay ông ta cũng rơi xuống, hai con sâu rơi vào trong nước dục, cùng giãy dụa một lúc, sau đó thì chết đi

Vỗ vỗ tay, ta kéo Lư Lương ở dưới giường ra, không lưu tình chút nào cho hắn hai bạt tai: “Còn dám giả bộ bất tỉnh? Thật không sai, tay ta còn chưa chạm tới đầu người, người xem thường ngã xuống... định tạo ra một kết cục liên hoàn sao. Đáng tiếc, rất giả.”

Lư Lương mở to mắt, lần này thật sự lộ ra sắc mặt khản trương, hắn nói: “Ngay cả ‘Khổng hờn’ người cũng biết sao?!”

Ta nói: “Vốn dĩ là không biết, ít nhiều có người cho ta một quyển sách.”

Tư Đồ Hữu Tình cho ta quyển sách kia, kỳ thật căn bản không có cái gì, chỉ nói Nam Văn quốc bên kia có một thuật cổ độc, trong đó có một thuật dưỡng thi, còn có một nữa là khổng hờn.

Thuật khổng hờn, cũng như tên gọi, nghĩa là khổng chế hờn phách người khác, người bị khổng chế kỳ thật đều không phải là hoàn toàn bị khổng chế, bình thường người bị khổng chế hoàn toàn giống với người bình thường, chỉ khi người khổng chế điều khiển mới có thể nói ra những lời bị khổng chế, làm ra việc mà trí nhớ bị bóp méo không nhớ ra.

Mà người bị khổng chế có đặc điểm lớn nhất là trên người sẽ xuất hiện một điểm đỏ giống như nốt ruồi đỏ, vết đó là khi cổ trùng xuyên qua làn da làm lộ ra dấu vết. Loại cổ trùng này chỉ có thể khi một người đang thương tâm cực độ, thương tâm đến muốn chết, hoặc là vào thời điểm có cảm xúc cực đoan mới có thể thành công xâm nhập vào cơ thể.

Giống như Thẩm Thần, ông ta bị xâm nhập lúc Thái sư chết, mà Hồng Liên là khi bà ngoại mất, còn về phần Lư Á là do suýt nữa bị gả cho không phải người trong lòng... Về phần Bạch Thái y, đại khái cũng là có nguyên nhân khác.

Bên cạnh ta có bốn người mang cổ như bọn họ nên mới có thể hợp tác khăng khít như vậy —— gạt ta nói ta mang thai.

Kỳ thật đây là sơ hở lớn nhất, bởi vì căn bản ta không có khả năng mang thai.

Đem đó ta với Vô Mẫn Quân, cái gì cũng không làm, ta đến tháng nên hai người cái gì cũng chưa làm. Lần đầu tiên ta ở cùng Vô Mẫn Quân là lúc đại hôn, do cật ngón tay Vô Mẫn Quân, cũng chính là tay ta để che giấu, nhưng... Khụ, nghe nói mùi máu không giống nhau, vì thế có một mama còn ám chỉ riêng cho ta. Có lẽ việc này người Nam Văn quốc cũng biết, bởi vậy không dám xác định ta với Vô Mẫn Quân rốt cuộc có thực hiện vợ chồng chi lễ hay không —— dù sao đại hôn hôm đó không thực hiện lễ vợ chồng, thân mình cũng rất khả nghi. Mà lần đó Hồng Liên tới thu dọn chăn đệm ngày hôm sau đoán chừng cảm thấy đây là lần đầu tiên ta cùng Vô Mẫn Quân sinh hoạt vợ chồng, có thể hành động, vì thế Nam Văn quốc bắt đầu tấn công Tây Ương...

Kỳ thật, nếu tối nay bọn họ hành động, vậy không có việc gì...

Đáng tiếc bọn họ hành động quá sớm, tháng của ta còn chưa qua, ta với Vô Mẫn Quân chưa hề phát sinh cái gì... Ta mang tha như thế nào... Chẳng lẽ là cảm ứng sao...

Ngay từ đầu ta có chút không hiểu nổi vì sao bọn họ lại muốn gạt ta là ta mang thai, nhưng được mà ta uống một tháng kia sau khi ta tra xét một chút cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nóng khiến cho tính tình hay thay đổi, sau đó ta nhìn thấy khổng hờn, lại nhìn thấy hàng giả Vô Mẫn Quân kia đối với ta như thế, hiểu được bọn họ là muốn làm cho trong lòng ta lâm vào cực độ thương tâm... Đối một mẫu thân mà nói, so với việc bị trượng phu phản bội, thật ra việc không còn đứa bé mới là đả kích lớn nhất với nàng.

Chẳng qua đáng tiếc, từng bước sai, từng bước sai, mưu kế của bọn họ ta đã biết được ngay từ đầu, ta không phải rất thông minh, nhưng bởi vì ta đã từng hoán đổi cơ thể với Vô Mẫn Quân lúc trước, hơn nữa giữa chúng ta vốn vẫn vô cùng trong sạch, đây là hai điểm mấu chốt khiến cho bọn họ hoàn toàn thất bại, những chuyện sau đó ta rất dễ dàng đoán ra.

Mà cái gọi là thuốc dưỡng thai đó kỳ thật chỉ có mục đích duy nhất là khiến cho tháng của ta không tới, tạo thành biểu hiện mang thai giả dối.

Loại cỏ trung Khổng hờn này sợ nhất là cỏ xa tiền thảo, là một loại thực vật rất dễ dàng tìm thấy. Bởi vậy ta lấy cái này thử Bạch Thái y, lại cho thêm một chút loại cỏ này ở trong thuốc mình tự chế ra, quả nhiên Bích Vân không có cảm giác gì, nhưng Hồng Liên bị hạ cỏ lại cảm giác rất thối... đó là vì cỏ cỏ trùng quấy phá.

Thẩm Thần không cho ta ra khỏi nội cung, vì hoàn toàn phong tỏa tin tức của ta, làm cho ta không biết Vô Mẫn Quân rốt cuộc thế nào, Thẩm Thần có thể dễ dàng gạt ta nói Vô Mẫn Quân đã trở lại, cũng có thể gạt ta nói Vô Mẫn Quân đã chết...

Vừa rồi Lư Lương không bị ta đánh vào đầu mà giả vờ ngất đi, là để nhân dịp loạn mà khống chế Thẩm Thần, để cho ông ta nói cho ta biết việc Vô Mẫn Quân chết, hy vọng ta không phát hiện, rồi sau đó thương tâm muốn chết, có thể trực tiếp hạ cỏ với ta.

Nhưng... Ta thật sự là rất nghi hoặc, Lư Lương quả thật là không có đầu óc, vì sao cỏ trùng lại toàn ở chỗ có thể dễ dàng thấy được? Bạch Thái y làm rất tốt, là ở trên tay, khi đó bắt mạch cho ta ta mới phát hiện, những người khác đều ở trên mặt, Thái Sư cùng Lư Á ở ngay giữa trán... Lư Lương còn khống chế “Vô Mẫn Quân” nói ra giữa trán Lư Á có nốt ruồi mỹ nhân, quả thực chính là giấu đầu hờ đuôi...

Dù sao nếu Tư Đồ Hữu Tinh chưa đưa cho ta quyển sách kia, ta cũng quả thật không có khả năng biết, càng chưa nói tới phát hiện việc này, có lẽ vừa mới bắt đầu đã bị che mắt —— nhiều nhất cho rằng Bạch Thái y là bị mua chuộc mà thôi.

Ta nói: “Người muốn hạ ‘Khổng hờn’ với ta, đơn giản là muốn lợi dụng ta lừa gạt Vô Mẫn Quân mà thôi.”

Lư Lương nói: “Đúng. Nếu đã khống chế người, trên cơ bản, có thể làm được phần lớn chuyện, ví dụ như giết chết Tây Hoàng hoặc những thứ linh tinh khác.”

“... Còn muối mặt không biết xấu hổ? Cái gì mà linh tinh... Giết chết Tây Hoàng cũng đủ thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của các người rồi.” Ta không thể nói gì, “Kỳ thật các người vì sao không trực tiếp nghĩ biện pháp hạ ‘Khổng hờn’ với Tây Hoàng?”

Lư Lương nói: “Tây Hoàng người này ta biết được là hấn quá mạnh mẽ, mặc kệ là phương diện nào. Hơn nữa ý chí rất cao, ta cảm thấy ta không có khả năng tạo ra kết cục khiến cho hấn khổ sở đến muốn chết, càng không thể nói tới hạ cỏ.”

Ta thẹn thùng đề nghị nói: “Các người có thể giết chết ta thử xem xem.”

Lư Lương nói: “Ta cảm thấy, hấn là hấn sẽ không phản ứng gì.”

Ta: “...”

“Muốn chết sao hả?” Ta tức giận đến đôi mạng, thiếu chút nữa hạ sát Lư Lương.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Bình tĩnh trong chớp lát, ta nói với Lư Lương: “Bây giờ người còn có cái mưu kế gì nữa, hử? Mau lấy hết ra đi, bằng không ta đi ra ngoài đem Hồng Liên, Bạch Thái y, Lư Á giải quyết hết, không còn chuyện gì nữa. Ta thật hoài nghi, hiện tại ngoại trừ ta cùng với một ít hạ nhân, mọi người cũng sẽ không biết chuyện Hoàng thượng trở về đúng không? Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình ta không ngừng nhận được tin tức giả.”

Lư Lương nói: “Không có, lần này thực không có. Hoàng hậu ngài có quý nhân tương trợ, ta thật sự là không dự đoán được.”

Ta nói: “Vậy thì quên đi. Người đi tới nhà lao đợi ta đi.”

Nói xong ta mới nhận ra có chút không thích hợp —— Vô Mẫn Quân từng trang bị cho ta hai ám thị, thế nhưng từ đầu tới cuối bọn họ cũng chưa xuất hiện, chỉ có thể là bị bọn Lư Lương giải quyết, như vậy cũng có khả năng người ám thị này cũng xuất hiện tình trạng đau thương sau đó bị Lư Lương hạ cỏ, sau đó đi nói với Vô Mẫn Quân tình huống giả về ta? Vô Mẫn Quân cũng không biết có cái thứ Khổng hờn này...

Ta hỏi Lư Lương: “Đám ám thị kia đâu?”

Lư Lương giả ngu nói: “Ám thị gì?”

Ta nói: “Người giả bộ ngốc, ta liền trực tiếp giết người, như vậy cỏ kia cũng không còn người khống chế.”

Nói xong, ta ngẩn người, nói: “Đúng vậy, vì sao ta lại không làm như vậy?”

Lư Lương: “...”

Lưu Lương nói: “Ngươi không thể như thế.”

Ta nói: “Hiện tại hai quốc gia chúng ta đang giao chiến, vì sao không thể như thế?”

Lưu Lương nói: “Cái cổ kia không phải do ta khống chế, nếu ngươi giết ta, Vô Mẫn Quân sẽ bị lừa.”

Ta nói: “Ngươi không phải nói hẳn rất mạnh sao, ngươi cảm thấy hẳn sẽ dễ dàng bị lừa như vậy?”

“Huống chi, cho dù ta không thể giết ngươi, ngươi cũng sẽ không nói cho ta biết.”

Cẩn thận tự hỏi một phen, ta cảm thấy ta vẫn nên giết chết Lưu Lương là tốt nhất, nhưng từ nhỏ tới giờ ta chưa từng giết một người không có khả năng phản kháng, võ công Lưu Lương theo ta quan sát một chút đại khái cũng chỉ là loại trung bình, so với ta còn kém xa. Nhưng hẳn lại biết cổ độc, nếu ta thả hẳn, khó có thể giữ hẳn ở đây không biết hẳn sẽ lại giờ cái chiêu đề tiện nào ra.

Lưu Lương nói: “Ngươi đừng nóng, ta nghĩ rằng chúng ta đã thành công rồi.”

Ta nói: “Các ngươi rốt cuộc định nói với hẳn cái gì?”

Lưu Lương nói: “Kỳ thật cũng không có gì... Chỉ nói cho hẳn biết ngươi mang thai nhưng sau đó không cần thận mà bị lưu sản, cuối cùng ngươi tự sát...”

Ta: “...”

Nếu Vô Mẫn Quân thật sự tin, ta cảm thấy hẳn tất nhiên sẽ điên mất, bởi vì Vô Mẫn Quân sẽ biết được đứa bé bị lưu sản kia không phải của hẳn... Việc này hẳn là bọn Lưu Lương không thể tưởng tượng được, thật sự là vận cứt chó...

Nhưng Vô Mẫn Quân đại để là sẽ không tin tưởng... đại để.

Ta đập mạnh xuống Lưu Lương khiến cho hẳn thật sự hôn mê, đứng dậy gọi Bích Vân và Hồng Liên ở bên ngoài vào, hai người vừa vào tới nơi thấy trên mặt đất bừa bãi như vậy, giật nảy mình, ta vươn tay tới trên mặt của Thẩm Thần, trên tay dính cỏ xa tiền thảo, trực tiếp nhét vào khoe miệng của Hồng Liên, Hồng Liên hét lên một tiếng, một cổ trùng màu đỏ nhảy ra, rồi sau đó mềm nhũn chết đi.

Bích Vân ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, ta nói: “Lát nữa hãy ca thán, hiện tại tóm lại nói cho ngươi biết Hoàng thượng kia vốn là giả. Trước giúp ta thu dọn một chút.”

Bích Vân khúm núm đồng ý, đại khái là sợ ta đối phó với nàng giống như Hồng Liên, hai người chúng ta đem mấy người kéo ra bên ngoài, chỉ trong chớp lát Thẩm Thần tỉnh lại, về mặt mơ hồ nhìn chúng ta, ta giải thích một chút cho ông ta biết đã xảy ra chuyện gì, gương mặt phi nhiêu của Thẩm Thần bị dọa tới mức xệ hẳn xuống, tựa như vàng trắng tròn bỗng nhiên biến thành trắng lưỡi liềm vậy, thật sự kinh khủng.

Rồi sau đó Thẩm Thần xác nhận trừ bỏ một mình ông ta, cả triều văn võ bá quan đều biết hiện Vô Mẫn Quân còn đang ở biên thành đánh giặc, mà ông ta là bị bóp méo trí nhớ, ngẫu nhiên bị khống chế mà thôi.

Ta nói: “Phải, ta cảm ơn ngươi, chỉ là ngẫu nhiên bị khống chế, thật sự là quá tuyệt vời.”

Thẩm Thần: “...”

Sau chúng ta theo thứ tự giải quyết Bạch Thái y cùng Lưu Á, ta đem cỏ xa tiền thảo vứt vào đầu Lưu Á, lúc chụp xuống hơi dùng một chút nội công, chỉ có hơi chút thôi nhưng đại để do nàng ta quá yếu đuối nên không biết vì sao lại bay ra ngoài... Còn bay rất xa...

Bích Vân cùng Thẩm Thần: “...”

Ai, đại khái là ông trời cũng nên nhìn đi... Lúc Lưu Á tỉnh táo muốn câu dẫn Vô Mẫn Quân, bị khống chế vẫn có cái sứ mệnh như vậy, thật sự là khiến cho người ta tức giận không chịu nổi.

Ta triệu Lưu thị lang đến, hỏi ông ta chuyện của Lưu Á, Lưu thị lang không phải là không có vẻ lo lắng, Lưu Á bỗng nhiên mất tích đã được vài ngày rồi.

Ta đem Lưu Á đang hôn mê mang ra, hỏi Lưu thị lang có phải người này hay không.

Lưu thị lang bị giật mình, tỏ vẻ... thật là “người này”.

Ta nói là nhặt được ở phía sau hoa viên, không biết nàng ta làm sao mà tới được.

Lưu thị lang rơi lệ: “Nha đầu kia, đại khái vẫn là đối Hoàng Thượng... Ai... Chỉ trách Hoàng hậu Hoàng Thượng rất ân ái, thật sự không có phần nhỏ nhoi của nó...”

Ông ta ám chỉ liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta gật đầu nói: “Phải, quả thực nàng ta thật nhỏ nhoi, ai, nếu Lưu Thị lang ngươi hiểu được như vậy là tốt rồi.”

Lưu thị lang khóc càng lớn : “Hoàng hậu nương nương nói đúng...”

Chờ sau khi giải quyết hết chuyện trong cung, ta thương lượng một phen với Thẩm Thần, tỏ vẻ ta muốn đi biên thành, bảo ông ta phái một đội binh lính đi tới trợ giúp Vô Mẫn Quân, mà ta trà trộn ở trong đó.

Thẩm Thần đương nhiên không đáp ứng, nhưng ta kẻ thanh kiếm ở trên cổ ông ta, Thẩm Thần liền chỉ có thể nói được.

Nếu ông ta mà lác đầu thì còn phải xem thanh đao đã...

Sợ Lưu Lương ở trong cung lại gây sóng gió, ta quyết định mang theo hân, sử dụng một loại thuốc ở trong sách của Tư Đồ Hữu Tinh sau khi uống xong khiến cho cả người vô lực, ta tạo ra mấy chục viên, không có việc gì ném vào miệng Lưu Hương hai viên, Lưu Hương thoát nhìn tựa hồ sớm hồng mất.

Ta cải trang làm nam binh, vụng trộm trà trộn vào trong quân đội, nhưng sợ binh lính biết được thân phận của ta nên ta lấy thân phận phó binh, như vậy có thể tách ra ngủ riêng với những người khác để tránh bị phát hiện tạo ra phiền toái. Về phần Lưu Lương, ban ngày vụng trộm giấu cùng với vũ khí kéo đi, buổi tối bị ta cột cổ vào cây cột trong doanh trường của ta, dù sao cả người hân vô lực cũng không có cách nào khác để gây sóng gió.

... Hân như thế nào còn chưa phát điên, có lẽ ý chí cũng tương xứng với Vô Mẫn Quân...

Trên đường đi gian khổ tới biên thành, những chuyện chúng ta nghe được trên đường hoàn toàn không phải chỉ là chuyện về chiến sự biên thành, cũng may đều là tin tức tốt —— đương nhiên là tin tức tốt, hiện tại ta đã biết, nam văn quốc căn bản không muốn từ chiến thắng Tây Ương qua chiến tranh, đây là kẻ điều hồ ly son, Nam Văn quốc căn bản vốn là muốn không chế ta.

Không chừng nếu nhận được tin tức từ Lưu Lương, bọn họ sẽ lập tức triệt binh.

Dù sao... Ta nhìn Lưu Hương hấp hối bên cạnh, nghĩ rằng bọn họ ngàn tính vạn tính, cũng coi như không nghĩ đến ông trời đứng về phía ta và Vô Mẫn Quân, bằng không làm sao có thể dự đoán được nhiều chuyện như vậy, do đó để cho ta với Vô Mẫn Quân trao đổi thân thể?

Nếu Vô Mẫn Quân lấy nữ tử khác, hai người đó cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, kế hoạch kia của bọn họ cơ hồ có thể xem như hoàn mỹ.

Rất cuộc, người tính không bằng trời tính.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Qua ước chừng khoảng nửa tháng sau, thật vất vả đến được biên thành, ta dùng đầu ngón tính tính nhẩm ta với Vô Mẫn Quân đã tách ra được hai tháng. Gió lửa khản cập, hân cũng không có cách nào khác viết thư trở về, ta càng không có cách nào khác viết thư đi qua, dù sao, hân cũng là tấm gương, nếu toát ra cảm xúc tưởng niệm đô thành, như thế tất sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí của tướng sĩ.

Ta không nghĩ nói ra, dù sao quả thật ta cũng có chút nhớ Vô Mẫn Quân.

Đội ngũ này của chúng ta chỉ có một vạn người, đối với cục diện của trận đầu mà nói cũng không có ảnh hưởng gì lớn, sau khi chúng ta tới ngay cả mặt Vô Mẫn Quân cũng không thấy được, Gi Khâm đi tới phân phối giúp chúng ta một chút, ta nháy mắt với ông ta nhưng ánh mắt ông ta quả thật không tốt chút nào, từ đầu tới cuối cũng không thấy ta.

Thế cục trước mắt cũng không tồi, Nam Văn quốc là kẻ tấn công trước nhưng binh lính bọn họ đã nảy sinh cảm xúc chán ghét chiến tranh, mà liên tiếp công thành thất bại khiến cho tin tưởng của bọn họ đã hoàn toàn mất hết. Mà Nam Văn với Tây Ương có một phần tiếp giáp với nhau, Vô Mẫn Quân người diên này có đôi khi sau khi đánh địch xong lại dẫn dắt theo một đội thân binh nhỏ truy kích đối phương đến tận Nam Văn quốc, giống như một chuyện gần đây mà mọi người say sưa nói chính là lần trước Vô Mẫn Quân chạy tới Cẩm thành của Nam Văn quốc, thả vào một mối lửa... Cẩm thành, nghe tên có vẻ như là một chỗ tốt, mà hôm đó thời tiết nóng bức không chịu nổi, thế lửa không thể cứu vãn, dường như toàn bộ Cẩm thành đều bị hủy, sĩ khí Nam Văn quốc chưa gượng dậy nổi, lại mất đi một thành trú ngụ chẳng khác gì bị tát cho một cái thật mạnh.

Vô Mẫn Quân như vậy ta không thể nói rõ không đồng ý hành vi của hân, nhưng cũng không thể không lập trường mà chỉ trích cái gì được. Hân là đang đi đánh giặc, tuy rằng thủ đoạn có hơi chút tàn nhẫn, nhưng mà... Ta liếc mắt nhìn Lưu Hương bên cạnh, Nam Văn quốc bọn họ cũng chẳng hề thiện lương. Huống chi Vô Mẫn Quân chân chính đi đánh giặc, mà Nam Văn quốc lại dùng thủ đoạn dè hèn như vậy tới bắt nạt một... à, thiếu nữ là ta.

Khâm tướng quân ra đón chúng ta, như vậy Vô Mẫn Quân đang ở trong quân doanh của mình, ta đi cùng với những người khác ổn định trước, ăn một chút đồ ăn, sau đó cởi khôi giáp rất nặng trên người ra, cảm thấy hơi có chút gió lạnh.

Ài, tới nơi này, đã lâu rồi cũng chưa được tắm rửa...

Ta ở trong lòng yên lặng tính toán, đợi trễ một chút rồi có thể lên lút đi tới doanh trại của Vô Mẫn Quân, nói cho hắn biết về chuyện của Lưu Lương.

Dù sao xem ra, dường như Vô Mẫn Quân cũng không có gì không bình thường, đại khái không tin tưởng lời nói của ám thị đã bị khống chế.

Sắc trời cũng đã trễ, ta chờ những người khác đi ngủ, tự mình cũng nhắm mắt lại một chút giả bộ ngủ, trưởng binh biết thân phận của ta, đoán chừng cũng đoán ra được ta muốn làm gì vì thế cũng bảo mọi người mau đi ngủ sớm một chút, am đường tĩnh thần, ta cảm thấy vị trưởng binh này thật sự là có mắt vô cùng, thể xác và tinh thần khoái trá.

Giả bộ ngủ trong chốc lát, ta thật sự mệt mỏi, không khỏi nhắm mắt lại thật, một chút sau chìm vào mộng đẹp...

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến từng đợt hò hét tới tấp gan tẻ phôi, sức nóng hỗn loạn truyền về phía chúng ta, ta đột nhiên bừng tỉnh, cùng mọi người chung quanh nhanh chóng mặc khôi giáp, cầm lấy vũ khí của chính mình ra khỏi doanh trại.

Vừa ra khỏi doanh trại, ở phía đằng xa chính là sắc lửa hừng hực, sáng chói tới mức đau mắt người ta.

Ta có chút ngơ ngác, tùy tiện quay đầu hỏi người bên cạnh: “Làm sao vậy?”

Người nọ vừa chạy vừa nói: “Cháy!”

Ta: “...”

Việc này còn phải khiến người nói sao...

Ta: “Cái gì bị cháy?”

Người đó nói: “Không biết! Cứ theo lẽ thường mà nói, hẳn là lương thảo!”

Ta: “...”

Đây là cái lẽ thường gì...

Ta cũng có chút sốt ruột, chạy về chỗ bị cháy, nhưng vừa mới chạy tới một chỗ đã bị người khác ngăn lại, sau đó có một binh sĩ tướng tá cao lớn kêu to lên: “Chiều nay Hoàng Thượng sử dụng là gậy ông đập lưng ông! Mọi người yên tâm, cái bị cháy không phải là lương thảo!”

Chúng ta đợi ở bên ngoài trong chốc lát, chỉ thấy một đám người ăn mặc hoàn toàn khác so với chúng ta bị áp tải ra ngoài, rồi sau đó từng trưởng binh triệu tập binh lính thủ hạ của mình, trận địa sẵn sàng đón định nhưng mà ánh lửa kia vẫn vẫn chưa biến mất, ngược lại có xu hướng càng ngày càng lớn.

Binh trưởng quát: “Mọi người yên tâm! Cái bị cháy là củi gỗ chúng ta chặt từ trên núi xuống, bây giờ đợi người được phái tới gửi thư báo là chúng ta đi vòng sang phía sau, đánh úp!”

Mọi người trở nên rất hưng phấn, tiếp theo một chuyện vô cùng lạ xảy ra, trưởng binh để cho mỗi người chúng ta cầm một đồng lớn cành cây hoặc cỏ khô, bảo là tới bờ bên kia, liền buông cỏ trong tay ra dùng sức vút về phía Năm Vãn ở bên kia.

Mọi người cầm cành cay với cỏ khô, đi vòng theo phía sau chỗ ánh lửa bùng phát kia lặng yên không một tiếng động mà đi, ở bên phía còn lại cũng có mấy đội vòng ra bên kia để đi, không lâu sau chúng ta đã thấy được binh lính Nam Vãn, bởi vì đánh bất ngờ cho nên cũng không có nhiều người, ước chừng chỉ có khoảng năm ngàn, mà mặt khác mấy đội tác theo bên kia vòng đi qua, chậm rãi, chúng ta đều thấy được nam văn binh lính, bởi vì là đánh bất ngờ, nhân cũng không nhiều, ước chừng có năm ngàn nhân bộ đáng, mà người một nhà chúng ta lại càng thiếu, đội này của ta cũng chỉ có mấy trăm người, hơn nữa những đội ở bên kia, đoán chừng cũng mới có hai ba ngàn người.

Nam văn quốc còn cánh doanh trại của Tây Ương một cái đập dẫn tới một suối nước, chúng ta lợi nước mà đi qua, từ từ tiếp cận với binh lính Năm Vãn.

Bỗng nhiên truyền đến thanh âm ta quen thuộc, trầm ồm ồm: “Tây Ương tướng sĩ, quảng cỏ, tiến công!”

Là Vô Mẫn Quân.

Mọi người đều được ủng hộ phấn khởi, đem đồng cành cây cùng gỗ mục ném về phía bên Nam Vãn, sau đó tiến về phía đội binh lính mai phục Nam Vãn không thành lại thành bị mai phục tiến lên, đương nhiên ta cũng ở trong đó.

Võ công ta cao cường, tính mạng ở chỗ hỗn chiến cũng không có vấn đề gì, nhưng dù sao đánh giặc dù sao cũng khác so với đánh nhau bình thường, không phải chỉ có một chọi một là được, ta không chỉ muốn bảo toàn tính mệnh mà còn phải chém giết binh lính Nam Vãn, nhưng võ công của bọn họ đều không bằng ta, lúc ta xuống tay cũng có chút do dự, chẳng qua về sau ta lại phát hiện ra nếu ta do dự một chút lại tạo thành không tốt cho Tây Ương, dù sao nếu ta sớm từng bước giết chết bọn họ, bọn họ sẽ không có cơ hội giết những người khác.

Một đường đầu tranh anh dũng, tay phải cầm binh khí của ta có chút tê rần, một tên tiểu tử vẫn đi bên cạnh ta cùng nhau giết địch, hắn cũng không có võ công gì nhưng lực cánh tay lại rất mạnh, giết người cũng không nương tay chút nào.

Giải quyết xong một đám, ta thở dốc, tên tiểu tử kia lại còn sức mà đi tới cười nói: “Nhìn da thịt tiểu đệ người mềm mại, không thể tưởng được có thể đánh như vậy!”

Ta: “...”

Nhìn kỹ rõ ràng, mới phát hiện hấn chính là cái kẻ lúc đầu nói “Cháy” với ta...

Ta miễn cưỡng cười cười với hấn, nhìn không được lại nhìn Vô Mẫn Quân ở trên ngựa giết địch vài lần, hấn mặc bộ khô giáp ta từng lau chùi giúp hấn kia, tay vung kiếm quay ngựa lại giải quyết một kẻ đang tiến tới.

Hấn so với trong tưởng tượng của ta còn lợi hại hơn rất nhiều, tuy rằng nếu luận về võ công, chúng ta tương xứng, nhưng thật sự nói tới đánh giặc, quả nhiên là hấn lợi hại hơn rất nhiều. Nhưng ta cũng không phải là không phục mà ngược lại lại có chút vui mừng.

Hơn nữa điều ngoài suy nghĩ của ta là ở đây chỉ có năm ngàn người, vốn tưởng hấn sẽ không tự thân xuất kích.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Nhưng xem ra đều không phải là như thế, mà binh lính tuy rằng phản chấn nhưng cũng không có gì ngoài dự đoán, xem ra lúc Vô Mẫn Quân đánh giặc, phần lớn thời gian đều là tự mình ra trận... Cũng khó trách binh lính Tây Ương có thể đánh như vậy, Hoàng Thượng đấu tranh anh dũng tự mình bảo vệ quốc gia sao bọn họ có thể không bán mệnh?

Tiểu tử kia thấy ta nhìn Vô Mẫn Quân, nói: “Tiểu đệ ngươi cũng thật sùng bái Hoàng Thượng sao? Ai... Hoàng Thượng thật sự là nam tử anh dũng uy vũ ta chưa từng gặp, hơn nữa một chút kiêu ngạo cũng không có.”

Anh dũng uy vũ còn chưa nói tới... Không hề kiêu ngạo? Vậy cũng quá không thể nào nói nổi... Vô Mẫn Quân nếu không làm hoàng đế, cũng hoàn toàn có thể đi làm con hát, tất nhiên là làm hồng tiểu sinh.

Vốn tưởng rằng chỉ có năm ngàn người, ai ngờ binh lính hậu viện của Nam Văn cũng từ từ tiến lại gần, cũng may binh lính của Tây Ương cũng liên tiếp tới đây, chỗ giáp biên giới của hai quốc gia biến thành chiến trường càng ngày càng lớn.

Ta với tên tiểu tử kia đều thừa dịp loạn nghi ngại trong chốc lát, đợi đến khi sức lực cũng khôi phục một ít, liền lại phấn đấu quên mình phóng đi giết địch, nhưng lần trở lại này ta thỉnh thoảng nhìn về phía bên Vô Mẫn Quân, bởi vì người ở hai bên đều có rất nhiều mà người ở trên ngựa lại tương đối ít, ta rất sợ Vô Mẫn Quân có vấn đề gì.

Bỗng nhiên, Vô Mẫn Quân hét lớn một tiếng: “Lui lại!”

Ôi chao, sao lại lui lại?

Mọi người đều có chút khó hiểu, nhưng lời nói của Vô Mẫn Quân vừa là quân lệnh, lại là thánh chỉ, không ai dám không tuân theo.

Vô Mẫn Quân nhanh chóng lội nước đi về phía bên kia, binh lính Nam Văn cho là chúng ta sợ hãi, cao hứng phấn chấn chế nhạo đuổi theo, dường như đã hoàn toàn quên mất việc mình mai phục một chút cũng không thành công, tiền mất tật mang.

Mọi người rất nhanh đã lội qua nước, từ trong doanh trại của chúng ta bắn ra vô số hỏa tiễn, thẳng tắp bay về phía đối diện doanh trại của Nam Văn quốc, mặc dù tầm bắn không đủ, cũng đủ để thương tổn không ít binh lính Nam Văn.

Ta vừa nhìn đã hiểu chiêu này, đại khái là đã sử dụng lửa, trước đó Vô Mẫn Quân đã chuẩn bị sẵn cung xạ thủ, dùng lửa bắn tên.

Mà lúc trước chúng ta đã ném tới rất nhiều cành cây và cỏ khô, bây giờ thế lửa nhanh chóng bùng lên vô cùng dễ dàng, giải quyết một đám binh lính Nam Văn đang truy đuổi phía sau, sau khi chúng ta đã an vị nghỉ ngơi, thuận tiện nhìn về chỗ ngọn lửa lớn ở phía bên kia bờ, mọi người tuy cách mặt nước sông nhưng đều có thể cảm nhận được sức nóng mãnh liệt từ bên kia, thanh âm phùng phục không ngừng vang lên.

Rồi sau đó vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết, so với tiếng lửa cháy kia càng thêm kinh người, ta có chút không đành lòng quay đầu nhìn Vô Mẫn Quân, chỉ thấy hấn ngồi ở bên trên, mặt không chút thay đổi, tuyệt không hề có sự vui sướng vì thắng lợi cũng không hề có sự thông cảm với kẻ địch.

Lần này thương vong của chúng ta cực nhỏ, mà địch quốc thương tổn lớn hơn rất nhiều, ta có thể tưởng tượng được, bởi vậy mọi người vô cùng vui vẻ, không ai để ý địch quốc không dứt kêu vang thảm thiết, bởi vì bọn họ biết, nếu bọn họ không kêu thảm thiết, kẻ kêu thảm thiết có lẽ chính là chính mình.

Có mấy binh lính còn có các phó tướng cùng với Khâm tướng quân cùng nhau vây quanh Vô Mẫn Quân, ta phát hiện Vô Mẫn Quân kia chỉ biết cười gian với cười đê tiện, bây giờ lại lộ ra nét tươi cười giống với khi lần đầu tiên Ngô Ung xuất hiện... Hình dung như thế nào nhỉ? Đúng, tao nhả nho nhả...

Nhưng lại thân thiết hòa ái...

Ta: “...”

Rất giả tạo...

Ta cảm thấy, đáy lòng Vô Mẫn Quân cũng đang suy nghĩ không tốt “Ha ha ha ha trẫm chính là mạnh mẽ như thế, trí tuệ như thế, đoán trước được kết cục như thế, sao nào, có bội phục hay không, có vui mừng hay không, sùng bái hay không —— hử?”

Bị tưởng tượng của mình khiến cho ghen thờ vì nín cười nhưng chỉ trong chớp lát, ta không nhịn được mà thờ dài.

Ở bên kia bờ náo nhiệt như muốn phá vỡ ánh nắng chiều, Bờ bên kia náo nhiệt tựa như tạc nứt ra rồi ánh nắng chiều, từ không trung một đường tạt tới mặt, cháy tại đây thiên địa trong lúc đó hết thấy.

Đây là chiến tranh rồi, so với khi ta đi ám sát Vô Mẫn Quân là khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Đây cũng là lần đầu tiên ta thực sự tham gia vào chiến tranh.

Cảm tưởng là, thật may là ta ở bên kia với Vô Mẫn Quân.

Một tên tiểu tử ngồi bên cạnh ta, hần đang nằm ở trên cỏ, đẩy ta: “Ồi chào, tiểu đệ nguoi vì sao lại không vui?”

Ta: “Ta không có không vui.”

Hần: “Vậy vì sao lại không cười?”

Ta: “...” Liên quan gì tới hần mà oán...

“Ha ha.” Ta cười cười.

Hần: “Cảm giác rất giả.”

Ta: “Hắc hắc.”

Hần: “Rất đáng khinh.”

Ta: “Ha ha ha ha ha, huynh còn noi nữa ta sẽ giết huynh.”

Hần: “...”

“Ồi chào, tiểu đệ tên là gì?” Hần ngồi dậy.

Ta lười nghĩ nhiều, thuận miệng nói: “Thiên Duy.”

Hần ngẩn người, nói: “Còn có người họ Thiên sao, lần đầu tiên ta nghe thấy. Ta họ Chân, tên là Nhị.”

“Thật nhị...?” Ta dở khóc dở cười, thật đúng là người cũng như tên.

Mặt Chân Nhị như khóc tang mặt: “Không phải, bởi vì ta họ chân a, trong nhà lại là lão Nhị.”

Ta nói: “Được rồi, không cười huynh.”

Ta kỳ thật không có tâm trí nào trò chuyện với hần, bởi vì ta bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, từ sau khi ta đi đánh giặc, Lư Hương vẫn ở trong doanh trại, tuy rằng hần đã bị ta cột chặt nhưng hiện tại không biết hần đã khôi phục được sức lực chưa.

Nhìn mắt Vô Mẫn Quân, ta đứng lên, định quay lại doanh trại của mình, Chân Nhị cũng đứng lên theo, nói: “Ồi chào, tiểu đệ quả thật nhìn Hoàng thượng rất nhiều đấy?”

Ta: “... ..”

“Huynh có ý gì...” Ta có chút không biết nên nói gì.

Chân Nhị lộ ra ánh mắt săn sóc: “Ta biết, yên tâm, ta cảm thấy đoạn tay áo không có gì. Huống chi Hoàng Thượng là một nam nhân như vậy, tiểu đệ thích người, cũng là rất bình thường.”

“...” Ta nhìn hần, thật lâu, không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng ta nói: “Cám ơn huynh... nhé...”

Chân Nhị sang sáng nói với ta: “Không có việc gì!”

Sau đó hấn lại nói: “Dù sao nghe nói quan hệ Hoàng Thượng hoàng hậu cũng không tồi, người không chừng vẫn còn cơ hội.”

Ta: “... Cảm ơn huynh... nhé.”

Chân Nhị hiển nhiên không biết ta đang cảm ơn hấn cái gì, có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó vỗ vỗ bả vai của ta, nói: “Không có việc gì!”

Bị Chân Nhị khiến cho dở khóc dở cười, ta đứng dậy cũng muốn quay về doanh trại, nhưng cuối cùng thuận thế nhìn thoáng qua Vô Mẫn Quân, lại phát hiện không biết từ khi nào bên cạnh hấn lại xuất hiện hai hắc y nhân đang báo cáo cái gì đó với Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân nhíu mày, sắc mặt xem ra không được tốt.

Hai hắc y nhân kia chính là ám thị của ta!

Ta nhất thời kích động, hét lên về phía Vô Mẫn Quân: “Vô Mẫn Quân, không cần tin tưởng bọn họ, bọn họ đã bị khống chế, chuyện gì ta cũng không xảy ra!”

Trong khoảnh khắc, trời đất yên lặng

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Vô Mẫn Quân không chút nghi ngờ ta, không nói hai lời liền trực tiếp vươn tay điểm huyết đạo hai người, sau đó bọn họ hôn mê ngã xuống.

Mọi người đều tròn mắt há hốc mồm chứng kiến một loạt biến hóa này, hơn mười vạn người ở đây khiến ta xấu hổ muốn chết, tuy rằng lúc này là ban đêm tối đen nhưng thanh âm vừa rồi hiển nhiên là Vô Mẫn Quân nhận ra ta, không chỉ nhận ra ta, còn xác định đó là ta, bằng không cũng sẽ không làm như vậy đối với hai hắc y nhân kia.

Ở gần ta nhất chính là Chân Nhị, ta có thể nghe thấy thanh âm không ngừng hít không khí của hấn, hấn lắp bắp nói: “Người... Người hô thẳng tên Hoàng Thượng...”

Lòng ta nghĩ ta còn chưa gọi hấn là Khanh ca ca đâu, nếu sớm biết vậy đã gọi như vậy dọa bọn họ ngắt hết cũng không bị hỏi phiền toái...

Vô Mẫn Quân đứng ở bên kia, nhìn ta, ta nhìn không rõ biến hóa trên vẻ mặt hấn, cuối cùng hấn chỉ nói với ta hai chữ: “Lại đây.”

Ta chậm rãi đi tới, Vô Mẫn Quân không kiên nhẫn chờ, tự mình đi tới. Cách xa đã hai tháng không gặp mặt, mà lại gặp mặt trong tình huống như vậy, ta quả thật có chút không yên, rốt cuộc khi Vô Mẫn Quân đi đến trước mặt ta, lẳng lặng nhìn ta, hấn đối mặt với ta, mà ở phía sau ta còn có một ngọn lửa lớn chiếu lợi khiến cho trong ánh mắt hấn cũng có ánh sáng bập bùng.

“Ta...” Ta há miệng thở dốc, đã có chút không biết nên nói cái gì.

Vô Mẫn Quân lại bỗng nhiên loan khom người xuống, trong nháy mắt ôm trọn ta vào lòng, ta hoảng sợ, hai tay ôm lấy cổ hấn.

Đương nhiên, so với ta còn có khối người bị dọa kinh hoàng, ta dường như có thể cảm nhận được tất cả chung quanh đều yên lặng.

“Vị tiểu huynh đệ này nhắc nhở ta, có công, lại bị thương, ta dẫn hấn đi trị thương một chút, mọi người có thể tiếp tục ở trong này nói chuyện phiếm, nghỉ ngơi một chút.” Vô Mẫn Quân mỉm cười nói với mọi người.

“Bị... Thương...?” Có người nhỏ giọng nghi ngờ hỏi, đoán chừng là thấy ta như rỗng như hồ, thế nào cũng không giống bị thương.

Ta đương nhiên không bị thương, nhiều nhất chỉ là có mấy vết cắt ở trên tay thôi, thị lực Vô Mẫn Quân không ngờ lại tốt như vậy...

Ta đang có chút cảm động, Vô Mẫn Quân lại cười nói: “Đừng vậy.” Sau đó vỗ vỗ ngực của ta, sang sáng nói: “Xem, nơi này đều đã sung hết lên rồi.”

Mọi người: “A! Thì ra là thế...”

Ta: “.....”

Đám người Khâm tướng quân cùng binh trưởng bên cạnh: “.....”

.... Vô Mẫn Quân, vì sao người không chết đi.

Vô Mẫn Quân ôm ta trở về doanh trại của hắn, trong lúc móng tay ta vẫn hung hăng cào véo da thịt hắn, Vô Mẫn Quân nói nói cười cười, hoàn toàn không cảm giác đau đớn, sau khi trở lại doanh trại, hắn không nói hai lời, trực tiếp đem ta ném tới trên giường.

Ta cá giận nói: “Ngươi vừa mới làm gì! ! Bọn Khâm tướng quân cũng đều biết! !”

Vô Mẫn Quân: “Ngươi còn dám nói! Chính ngươi đang làm gì, hử? Hoa Mộc Lan vào quân đội với phu quân, ngươi cũng vào quân đội với phu quân, hử? Trong cung phát sinh chuyện lớn như vậy, một mình ngươi lại tự giải quyết, hử? Để cho người khác nhanh chóng đưa thư tới đây thì sẽ thế nào, hử ——? !”

Ta bị hắn nói ngược lại có chút khiếp đảm, vì thế nói: “Ngươi đừng hử nữa, tiếp nữa thì lỗ mũi cũng lớn tới mức khó coi...”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta nhân cơ hội nói: “Ôi chao, ngươi có biết trong cung đã xảy ra chuyện gì không?”

Vô Mẫn Quân nói: “Vừa mới nghe thấy hai ám thị kia nói với ta, ngươi mang thai, lại bị lưu sản, bởi vậy luẩn quẩn trong lòng nên tự sát.”

Ta nói: “Ngươi không sợ bọn họ nói sự thật sao?”

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi nghe ta phân tích.”

Ta gật gật đầu: “Được.”

Hắn bình tĩnh phân tích: “Ngươi dám?”

Ta: “...”

Đây là cái phân tích gì? !

Ta nói: “Ngươi cũng quá tự tin!”

Vô Mẫn Quân nói: “Tóm lại hiển nhiên điều ám thị nói không phải nói thật, ngươi lại xuất hiện, hiển nhiên bọn họ là bị khống chế hoặc là bị mua chuộc... Khả năng trước có vẻ rất lớn. Ngay cả khi bọn họ bị mua chuộc, vậy cũng có khả năng những người khác cũng bị, cho nên ta có thể đoán được, ngươi ở trong cung khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện, mà hiện tại ngươi có thể tới đây, chính là đã tự giải quyết.”

Ta gật gật đầu: “Đúng vậy... Ta nói với ngươi, tình huống là như vậy...”

Đem chuyện đã xảy ra từ đầu tới cuối nói cho Vô Mẫn Quân nghe, ta thật cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, chỉ thấy trên mặt hắn thản nhiên, không có biểu hiện gì đặc biệt, ta hơi chút yên lòng. Đến lúc ta nói đến việc ta mang theo Lưu Lương tới đây, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Dọc theo đường đi ngươi đều mang theo hắn?”

Ta nói: “Đúng vậy, hắn bị ép uống thuốc, không thể động đậy.”

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi xác định?”

Ta nói: “Đúng vậy.”

Vô Mẫn Quân nói: “Hiện tại hắn ở chỗ nào?”

Ta nói: “Bị ta cột vào bên giường ta.”

Vô Mẫn Quân nói: “Bên giường ngươi...”

Ta nói: “Ngươi suy nghĩ cái gì? ! Đã nói với ngươi là Lưu Hương không có khí lực, không thể cử động!”

Vô Mẫn Quân hít sâu một hơi, bỗng nhiên đi ra khỏi doanh trại, chỉ trong chớp lát đã trở lại, nói với ta: “Không, ta không nghĩ cái gì, ngươi tiếp tục nói.”

Ta buông tay, nói: “Không có gì, chỉ cóu như vậy.”

Ta vẫn ngồi ở trên giường, mà Vô Mẫn Quân ngồi ở bên giường, lúc này, hắn bỗng nhiên dựa vào đây, trên mặt vẫn là cái biểu hiện không có biểu hiện gì kia, ta lui ra phía sau một chút, hỏi: “Sao vậy?”

Vô Mẫn Quân nói: “Ta đang suy nghĩ một việc.”

Ta khó hiểu nói: “Việc gì?”

Hắn nói: “Nếu không có Tư Đồ Hữu Tĩnh, hoặc là chúng ta chưa từng hoán đổi cơ thể, bây giờ sẽ như thế nào?”

Ta ngẩn người, không biết hắn có ý gì.

“Dù sao cũng không có kết quả.” Hắn nhìn ta, cũng không biết là nói cho ai nghe, rồi sau đó nâng cằm của ta lên, mạnh mẽ không phân rõ phải trái hôn lên, ta bị bất ngờ mặt nhìn hắn, hơi có chút không vui nhưng lại phát hiện, hắn không có nhắm mắt lại, mà đang nhìn chăm chăm vào ta, giống như nhìn thấy một bảo vật tưởng mất lại tìm lại được.

Ta chưa từng bị người nào nhìn như vậy.

Cho dù là lúc nào.

Hơn nữa, đây là Vô Mẫn Quân giống như là không hề để ý tới cái gì, cái gì cũng đều có thể dễ dàng đạt được.

Ta nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy cổ Vô Mẫn Quân, cẩn thận hôn trả, Vô Mẫn Quân lại càng hôn mãnh liệt hơn, mút vào rồi lại mút vào đến mức lẫn lộn không tính, lại còn cắn ta, cả người ta nhũn ra, tránh ra một chút, đôi môi đặt lên mí mắt Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân ôm thắt lưng của ta, thuận theo nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Hồ hấp của ta vẫn chưa lấy lại được, hỏi: “Vô Mẫn Quân, ngươi đang sợ hãi sao?”

Vô Mẫn Quân không trả lời ta.

Ta cười: “Ngươi đang sợ hãi sao?”

Vô Mẫn Quân dùng lực một chút, đặt cả người ta lên giường, hắn nhìn xuống ta từ trên cao lại không nói gì như trước, ta vẫn đang cười, cười nhìn hắn.

Hắn cái gì cũng chưa nói, chỉ nhìn ta như vậy mà thôi khiến cho ta cười lâu như vậy, lại khiến cho ta cảm thấy rất vô dụng, nhưng cũng chẳng nghĩ nên làm thế nào được.

Vô Mẫn Quân nhìn ta, bỗng nhiên cũng lộ ra mỉm cười nhẹ: “Bản như vậy, còn cười ngốc như vậy.”

Ta có chút ngượng ngùng: “Cái này là vì nghiêng ngửa dọc theo đường đi tới đây, có thể không bản sao... Kỳ thật hôm nay ta vừa đến nơi đây, mới tắm rửa một chút! Chẳng qua là vừa mới đi đánh giấc... Hừ, tốt thôi, nếu ngươi ghét bỏ ta liền...”

Nói còn chưa nói xong, Vô Mẫn Quân đã nuốt trọn câu nói của ta, cắn lấy môi dưới của ta, bức ta hé miệng ra, đầu lưỡi mềm nhẹ lưu luyến ở môi, dần dần tiến lên trước, nhẹ nhàng hôn trán ta một cái, sau đó chạm vào mũi ta, ánh mắt, cuối cùng tới bên tai ta lại dùng một chút lực, hơi miết nhẹ lại cắn cắn một chút.

Ta nhin không được thở hổn hển mấy hơi thở, tay chân không biết nên để ở chỗ nào, Vô Mẫn Quân lại ngựa quen đường cũ đã tháo bỏ khô giáp của ta ra, vừa vặn ta đang không biết nên làm cái gì bây giờ, cũng học hắn giúp hắn cởi khô giáp, khô giáp của hắn là ta lúc trước từng cái từng cái mặc vào, nay lại là ta từng cái từng cái cởi ra, thật sự là ý trời.

Không còn khô giáp lạnh như băng, thân thể hai người dán sát vào nhau, mà tay chân ta vốn không biết làm gì kia giờ quần quít ôm lấy hắn, nhẹ nhàng miết ở trên lưng hắn, đôi môi của Vô Mẫn Quân trượt theo một đường đi xuống, dừng ở trên cổ ta, hơi thở của hắn hổn hển, thanh âm có chút khàn khàn.

Hắn nói: “Đứng”

Trong đầu ta hoàn toàn hỗn loạn, vạn vạn cũng không biết hắn bỗng nhiên nói một câu “Đứng” là có ý gì, hơn nữa ngày, trước ngực cảm thấy lạnh lẽo, biết là quần áo đã bị hắn cởi bỏ, ta mới bỗng nhiên phản ứng lại, hắn nói câu “Đứng” này là cố gắng trả lời cho câu hỏi lúc mới đầu của ta “Ngươi đang sợ hãi sao”.

Sừng sốt trong chốc lát, ta nhìn về phía hắn: “Ngươi vừa mới nói cái gì?”

Nhưng thanh âm vừa phát ra, ngọt ngào đến mức chính bản thân ta cũng không ngờ được, giống như những lời này được tắm mát đường vậy.

Ta bị chính mình dọa, vội vàng ngậm miệng lại không dám nói nữa.

Vô Mẫn Quân khẽ cười một tiếng, đi xuống hôn lên xương quai xanh của ta, hai tay lưu luyến đặt bên hông ta, ta cắn môi, theo bản năng cảm thấy mình bị bắt nạt, nhưng mà vừa mới bị giáo huấn, quyết định không dám mở miệng lại.

Có thể Mẫn Quân cũng rất tự giác, nói: “Ta nói... Ta đang sợ hãi.”

Ta lẳng lặng nhìn hắn, hắn chống tay cũng nhìn lại ta, đôi trong mắt đen như mực lại u tình dường như cũng có cảm xúc đang dâng lên.

Ngay sau đó, hắn lại hôn lên ánh mắt của ta: “Không có lần sau nữa.”

Dừng một chút, hắn còn nói: “Nếu lại có lần sau, ngươi cứ đá ta đi.”

Thanh âm mang theo ý cười, ta lại nghe ra cảm xúc khác.

Không biết sao, trong mắt ta lại thấy nóng lên, nước mắt không hề có dấu hiệu gì chảy ra, Vô Mẫn Quân hôn lên nước mắt ta, nói: “Khóc cái gì... Ta nói lung tung, ngươi muốn đá, cũng đá không xong.”

Ta nhắm mắt lại, hai tay ôm cổ của hắn, hôn lung tung lên, Vô Mẫn Quân chuẩn xác không có làm đưa môi của mình lạ đây, ta hung hăng cắn một cái, cho đến khi cảm giác có một vị ngọt dâng lên, lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve vết thương.

Vô Mẫn Quân im lặng thừa nhận, hai tay hạnh kiểm xấu sờ soạn lung tung trên người ta, ta dần dần bị hắn làm cho không hề có khí lực, lại một lần từ chủ động biến thành bị động, tùy ý Vô Mẫn Quân hôn môi mang theo độ ấm nóng rực từ đôi môi đi tới chỗ xương quai xanh ở phía dưới.

Ta vươn tay, cời bỏ đai lưng của hắn giống như hắn cời bỏ quần áo ta, áo khoác dễ dàng cời ra, nụ hôn của hắn càng trở nên hạnh kiểm xấu hơn, hai tay ta vô lực chỉ có thể do dự cời bỏ trung y hộ hắn, giờ tay vuốt ve tấm lưng cong mạnh mẽ mà duyên dáng của hắn. Ta vuốt xuống một chút, cảm thấy có chút gọi cảm, vì thế dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng theo dấu vết sờ xuống bên dưới, hắn dừng một chút, hai tay dường như trừng phạt bóp nhẹ phần eo của ta, nụ hôn càng thêm cực nóng, ta thở hổn hển vài tiếng, hai tay vô lực khoát lên trên người hắn, không dám xằng bậy tiếp.

Bỗng nhiên, Vô Mẫn Quân dừng động tác lại, hắn dường như là dùng hết khí lực, hít sâu một hơi, sau đó nói với ta: “Vân Kiều...”

Ta hỗn loạn: “Làm sao vậy...”

Vô Mẫn Quân nói: “Lần đầu tiên của ngươi sẽ chảy máu... Hoàn cảnh nơi này quá kém, ta không thể để cho ngươi chịu khổ sở như vậy... Chúng ta hồi cung... lại...”

Hắn nói dứt quãng, hiển nhiên dùng hết toàn bộ khí lực, ta tuy rằng cảm thấy có chút buồn cười, trong lòng lại nảy sinh một chút lo lắng, ta mở to mắt, nhìn hắn anh tuấn còn mang theo khuôn mặt hơi hơi khó có thể bình phục **, cảm giác rất là thỏa mãn.

Ta nói: “Được.”

Vô Mẫn Quân rời khỏi người ta, cứng ngắc quay người, ngồi quay lưng về phía ta, nói: “Mau mặc quần áo.”

Nét tươi cười của ta toàn bộ lộ ra trên mặt, thanh âm tận lực đứng đắn: “Được.”

Tay chân ta vẫn còn hơi yếu, nhẹ nhàng mặc quần áo vào, đẩy đẩy Vô Mẫn Quân: “Được rồi... Ta đi ra ngoài trước, ngươi, khụ, tự mình... nghĩ biện pháp...”

Vô Mẫn Quân không chừng có chút hồng mắt, hắn nói: “Làm cho người mang một bồn nước lạnh từ dòng suối bên cạnh tới đây.”

Ta không biết tại sao lại rất cười, ta nói: “Rốt cuộc chúng ta vẫn cũng không có thể làm cái kia, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ đối với ngươi không tốt đi, ha ha ha ha ha.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ánh mắt hắn bắn lại phía này, thế này ta mới nghĩ tới tình cảnh bản thân, vì thế ngượng ngùng nói: “Khụ, ta đi ra ngoài...”

Vô Mẫn Quân thờ dài một tiếng, bắt đầu đi đỡ lấy cái trán.

Ra khỏi doanh trại, ta vươn tay sờ sờ gò má của mình, vẫn còn hơi nóng nóng, đi được vài bước, một người cũng không gặp, lại đi một đoạn về phía bên dòng suối, bỗng nhiên có một người nhỏ giọng gọi: “Hoàng hậu nương nương.”

Ta hoảng sợ, xoay người nhìn thấy là Khâm tướng quân, ông ta đứng ở cách đó không xa, ánh mắt vô cùng xấu hổ: “Hoàng hậu nương nương, người và Hoàng Thượng... Khụ, cần gì?”

Ta so với ông ta còn xấu hổ hơn, ngơ ngác nói: “Hoàng thượng cần nước lạnh cho tỉnh táo.”

Khâm tướng quân: “... ..”

Ta phát hiện bản thân mình lại nói trắng ra, vì thế càng thêm xấu hổ, nói lấp ba: “À, ta tự mình đi lấy là được...”

Khâm tướng quân nói: “Không cần không cần, thần vừa thấy Hoàng Thượng cùng hoàng hậu vào doanh trường, liền đuổi lấy mấy người xung quanh đi. Bây giờ thần đi gọi mấy người đến là được.”

Ta nói: “À, được.”

Thẩm Khâm xoay người muốn đi gọi người, chỉ chốc lát lại xoay người quay lại, hết sức ngượng ngùng nói: “Hoàng hậu nương nương, người... Tốt nhất vẫn nên sửa sang lại một chút.”

Ta ngẩn người, đi đến bên dòng suối, nhìn nhìn, kết quả dọa chính mình —— quần áo tuy rằng rất sạch sẽ, nhưng toàn bộ mái tóc rối loạn, hầu hết đều rơi hết ra, vừa thấy là biết là nữ nhân, mà ở chỗ cô còn có mấy dấu hôn rõ ràng giống như tuyên thệ lãnh địa.

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân đáng chết...

Ta nhanh chóng sửa sang lại một hồi, đem cổ áo dựng lên cao, che khuất hết các dấu vết, chỉ chốc lát sau Khâm tướng quân mang theo vài người bê một thùng nước lạnh lớn vào trong doanh trường của Vô Mẫn Quân, sau đó lại nhanh chóng đi ra, ta bỗng nhiên nghĩ đến Lư Lương, vừa mới xảy ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy không biết hắn có chạy mất hay không.

Trở lại doanh trường của mình, ta phát hiện quả nhiên không thấy Lư Lương!

Kích động chạy tới doanh trường của Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân đưa lưng về phía ta, hai tay đang khoát nước trong thùng lên, đang tắm nước lạnh, ta kêu lên với hắn: “Vô Mẫn Quân! Không tốt! Không thấy Lư Lương!”

Một lúc lâu sau Vô Mẫn Quân mới chậm rãi nói: “Là ta bảo Khâm tướng quân đưa Lư Lương đi giam giữ.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến lúc mới đầu khi chúng ta nói chuyện với nhau, hắn bỏ ra ngoài, chắc hẳn chính là khi đó.

Sau đó, Vô Mẫn Quân chậm rãi nói: “Nhưng... vì sao lúc này ngươi lại chạy tới... Ta thật vất vả...”

Ta: “... ..”

“Thật sự là thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ngươi... tiếp tục bình tĩnh một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Đi tới chiến trường, ngoại trừ việc ta muốn đem chuyện trong cung nói cho Vô Mẫn Quân, còn có một mục đích chính là đem Lư Lương mang tới đây, nói cho Nam Văn quốc biết kế hoạch của bọn họ dĩ nhiên là thất bại, hơn nữa lại là hoàn toàn vô cùng thất bại.

Để tránh nghi ngờ của người khác, ta trở về doanh trường của mình mà không ở chỗ của Vô Mẫn Quân chỗ.

Ngày thứ hai Chân Nhị tới tìm ta, vẻ mặt cảm thán: “Hôm qua rốt cuộc tiểu đệ ngươi thật sự nói chuyện cùng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn mời tiểu đệ tới chỗ của người! Ai, thật sự là khiến cho người ta hâm mộ...”

Ta giả cười nói: “Đúng vậy, ha ha.”

Chân Nhị: “Hoàng Thượng nói với tiểu đệ cái gì?”

Ta nói: “Cũng không có gì, muốn ta tiếp tục cố gắng đền đáp quốc gia.”

Chân Nhị mở to mắt to nhìn ta: “Vậy, ngươi có mượn cơ hội biểu đạt tình yêu đối với Hoàng Thượng hay không?”

Ta: “... ..”

“À, không có.” Ta không biết nói gì, “Huynh thật sự suy nghĩ quá nhiều.”

Chân Nhị: “Được rồi, lúc nào chứ, còn ở đây lừa gạt ta.”

Ta: “Quên đi, không nói chuyện này. Vừa rồi Hoàng Thượng triệu kiến ta, ta đi trước.”

Chân Nhị gật đầu: “Được. Tiểu đệ cố gắng lên!”

Ta: “Huynh nói là phương diện gì?”

Chân Nhị trừng mắt nhìn ta: “Tiểu đệ biết mà ~ “

Ta: “...”

Tâm trạng buổi sáng nhờ Chân Nhị mà trở nên quái dị mười phần, chuyện hần nói quả thật cũng đúng nhưng về phương diện khác hần cũng là mười phần sai... Thật sự là khiến cho người ta bất đắc dĩ.

Ta đi tới chỗ Vô Mẫn Quân, Lưu Lương đang quỳ gối ở một bên viết cái gì, thấy ta đến đây, Vô Mẫn Quân nói: “Lại đây.”

Ta đi qua, thấy Lưu Lương đang viết thư, tự mình nói cho Nam Văn quốc mình đã thất bại, để cho bọn họ nhanh chóng triệt binh.

“Cứ như vậy thả hần đi?” Ta kinh ngạc vạn phần, bây giờ Vô Mẫn Quân lại tự nhiên nói chuyện tốt như vậy sao.

Vô Mẫn Quân nhú mày: “Đương nhiên không. Chỉ là trước tiên để cho bọn họ triệt binh đi, về phần Lưu Lương... Đương nhiên cũng cần phải mang cái gì tới đổi. Chuyện của Bắc Xương quốc bọn họ cũng thấy rõ. Trăm cái gì cũng không cần, thành trì thì có thể miễn cưỡng thu nhận.”

Lưu Lương: “...”

Ta cười nói: “Lưu Lương chỉ là con Thái Phó, không giống với Ngô Ung lúc trước, Bắc Xương quốc vô cùng cần hần. Lúc này, Nam Văn quốc không khỏi sẽ vứt bỏ.”

Lưu Lương: “...”

Vô Mẫn Quân nói: “Lưu Lương là đồ đệ Lưu Thiện, lại là con tư sinh của Nam đế, xem xem Nam đế làm như thế nào đi.”

Cái bút trong tay Lưu Lương bút tức thì rơi xuống đất, hần kinh ngạc nhìn thoáng qua Vô Mẫn Quân: “Ngươi nói cái gì?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên liếc mắt nhìn hần, căn bản không để ý tới hần, nói với ta: “Nam Văn triệt binh, chúng ta cũng sắp trở về.”

Lưu Lương còn đang bị vây trong khiếp sợ, thấy Vô Mẫn Quân không để ý tới hần, lại không hề để ý: “Tây Hoàng, ngài vừa mới nói cái gì? ! Ta là con tư sinh của Nam đế? ! Ngươi dựa vào cái gì mà nói lung tung như vậy? !”

Vô Mẫn Quân vẫn nói với ta: “Tính toán thời gian, đứa bé của Bình Dương và Lã Dẫn hần cũng sắp sinh rồi.”

Lưu Lương mau hóa điên: “Tây Hoàng! ! Ngài nói cho ta biết đi! ! Ta không phải do cha ta sinh ra? ! Vậy mẫu thân của ta là ai? ! Chẳng lẽ không đúng như lời của cha ta, bệnh nặng mà chết khi ta một tuổi? ! Nếu cha ta là Nam đế, chẳng lẽ sự phụ ta chính là mẫu thân ta... Không, điều đó không có khả năng! !”

Vô Mẫn Quân cười tủm tỉm nói với ta: “Ngươi cảm thấy tên gọi là gì có vẻ hay?”

Lưu Lương: “... ..”

Hần chớp mắt, hôn mê bất tỉnh.

Ta ở bên cạnh nhìn, vạn phần bất đắc dĩ, nói với Vô Mẫn Quân: “Ngươi vừa mới nói là thật sự?”

Vô Mẫn Quân chẳng hề để ý nói: “Đương nhiên là giả, ta tùy tiện nói như vậy thôi, tự hần phỏng đoán ra nhiều như vậy.”

Ta: “... ..”

Vô Mẫn Quân lại nói: “Lại dám đem thi thể ca ca ta đi dưỡng, thật sự là quá vô sỉ, nếu phụ hoàng ta ở trên trời có linh, biết chuyện này, chỉ sợ sẽ tức tới mức sống dậy lần nữa.”

Ta nói: “Sao lại thế này, nghe thanh âm ngươi... Ngươi tràn ngập chờ mong?”

Vô Mẫn Quân hướng ta cười cười, sau đó nhặt lên tờ giấy Lưu Lương đang viết gì đó, nhìn nhìn, nói: “Còn kém một chút...”

Hần ngồi xuống, bắt chước chữ Lưu Lương viết: thần bị nguy ở Tây Ương, thường mộng tiên sư, gặp là rơi lệ, không biết vì sao. Nếu thần bất hạnh lấy thân tuần quốc, duy chỉ hy vọng bề hạ sửa sang lại phần mộ tiên sư, để an ủi thần. Nếu thần may mắn về nước, trước sẽ đi tới trước mộ, nguyện gặp Liễu Ảnh dưới ánh trăng nghe tiếng người.

Hần vừa lòng buông tờ giấy Tuyên Thành, sau đó lôi kéo tay Lưu Lương, điểm chỉ vào.

Cuối cùng, bảo người lôi Lư Lương đi.

Ta khó hiểu nói: “Người thêm vào là có ý gì?”

Vô Mẫn Quân nói: “Vừa nãy lời nói của Lư Lương người không chú ý sao? Hắn nói, nếu Nam đế là phụ thân, vậy Lư Thiện là mẫu thân hắn, chứng tỏ lời đồn đại năm đó Nam đế yêu thích Lư Thiện là có thật. Một khi đã như vậy, ta liền lấy cái này đánh cuộc một keo, ở trong này viết linh tính một chút, gọi lên tượng niệm của Nam đế đối với Lư Thiện, có lẽ vì Lư Lương là đệ tử của Lư Thiện mà thật sự sẽ cứu hắn. . . Lư Lương là đồ đệ duy nhất của Lư Thiện, rất nhiều thứ cũng chỉ có hắn biết.”

Sau đó hắn đắc ý đào dật chỉ vào bốn chữ “Dưới ánh trăng liễu ảnh”, nói: “Liễu thông lư, cũng là thủ đoạn nhỏ của ta.”

Ta: “... Phải, thật thông minh.”

Vô Mẫn Quân nói: “Thông minh bình thường.”

Sau đó nhắc tờ giấy kia lên, gọi người tới bảo mau chóng đưa tới Nam Văn.

Hai quốc giao binh, không trăm sứ giả, người truyền tin kia cũng cũng không sợ hãi, tiếp thư lĩnh mệnh mà đi.

Không tới vài ngày sau Nam Văn nhận được thư, lập tức triệt binh, binh lính Nam Văn tổn thương thê thảm, xám xịt lui trở về, Vô Mẫn Quân làm bộ muốn tiếp tục truy đuổi, chuyển thủ vì công, Nam đế bên kia lập tức chịu thua, chủ động xin hòa, cắt nhường năm tòa thành trì, đương nhiên cũng muốn chúng ta cho Lư Lương trở về.

Chiến sự hai quốc gia đã xong, ngài mai sẽ trở về đô thành, tối nay Vô Mẫn Quân bảo ta cùng ngủ với hắn, ta trái lo phải nghĩ, nếu sắp đi về cũng không có chuyện gì, nên đồng ý.

Buổi tối Vô Mẫn Quân rất là an phận, hoàn toàn không lộn xộn, ta cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không dám kích thích hắn, nhưng hai người nằm ở cứng đờ ở trên giường cũng không hề buồn ngủ.

Bỗng nhiên, ta nghe thấy tiếng bước chân không tầm thường, tựa như đập gió mà đi, ta ngồi thẳng đứng dậy, hơi hơi nhú mày, chỉ thấy Vô Mẫn Quân cũng lười biếng ngồi dậy.

Khuya khoắt dùng khinh công bay tới, đủ thấy bụng dạ khó lường. Vô Mẫn Quân không lên tiếng từ từ rút ra một thanh chủy thủ ta cảm thấy nhìn rất quen mắt—— chính là lần trước bị hắn đoạt lấy rồi mang theo.

Lần đó Vô Mẫn Quân tới tháng, ta với hắn cũng gặp phải ám sát một lần, lúc này ở trong quân doanh lại đụng phải lần nữa, hơn nữa võ công người tới lần này vô cùng không kém chút nào.

Ta và Vô Mẫn Quân chậm rãi xuống giường, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều nhớ tới lần trước, trước trốn đi nói sau.

Hai người tránh ở chân giường, nín thở không nói, dần dần, người nọ đã đi tới, cước bộ nhẹ nhàng chậm chạp, thân hình nổi bật, cũng là một nữ tử, nàng đi tới từng chút một, đứng ở trước giường chúng ta, lại cũng không có động tác gì chỉ nói: “Xin mời Tây Hoàng ra mặt, tiểu nữ có việc muốn nhờ, tuyệt không ác ý.”

Ta cùng Vô Mẫn Quân không nhúc nhích.

Nàng dùng một chút, tiếp tục nói: “Ta vốn là thái tử phi Bắc Xương quốc, Ngô Chính là ta giết, Ngô Húc cũng là ta giết, tiểu Hầu gia là do ta làm cho trọng thương.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Ta cùng Vô Mẫn Quân chậm rãi khỏi phục hồ hấp, từ trong bóng đêm đi ra, ta thấy rất tối liền lấy đuốc lửa đi châm đèn.

Diện mạo cùng dáng người nàng kia rất đẹp, mắt hạnh môi anh đào, ánh mắt lại hơi có mấy phần sắc thái tàn nhẫn của nam tử, nàng liếc thấy có hai người xuất hiện, ngăn người, nhìn ta nói: “Vị này là...”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Ông già thỏ, tới để châm đèn.”

Ta: “...”

Nàng kia: “...”

Cho dù là không muốn bại lộ thân phận của ta, cũng không cần dùng cái cớ như vậy được không? !

Vô Mẫn Quân nói tiếp: “Nói đi, nàng ấy không có gì đáng ngại.”

Nàng kia không hề nhìn ta, mà là nói với Vô Mẫn Quân: “Tây Hoàng, lần này tiến đến, ta có một chuyện muốn nhờ, chỉ nguyện ngài... Có thể thay ta tìm ra tiểu Hầu gia Bắc Xương quốc.”

Vô Mẫn Quân nói: “Dù sao ngươi cũng phải nói cho ta biết nguyên nhân, trước đây ba con trai của Bắc đế bị ngươi giết hai người, toàn bộ Bắc Xương cũng trở nên đổ vỡ, hiện tại toàn là năm bè bảy phái, rốt cuộc là ngươi muốn cái gì, hử?”

“Ta muốn... phá hủy Bắc Xương quốc.” Cừu hận trong mắt nàng kia càng sâu, chúng ta nhìn lướt qua thấy đó là chuyện khiến cho nàng ta thống khổ với không vui vẻ.

Vô Mẫn Quân nói: “Việc này còn cần ngươi nói?”

Nàng kia: “...”

“Xem mặt mày của ngươi, không giống hoàn toàn với người Trung Nguyên.” Vô Mẫn Quân vạch trần.

Nàng kia gật đầu: “Ta vốn là người trong một chi của bộ tộc du mục ở vùng gần Bắc Xương, người Bắc Xương quốc vẫn coi chúng ta là người của họ, năm ấy khi ta mười tuổi, năm ấy Ngô Húc mười lăm tuổi, vì muốn cho phụ hoàng hân vui vẻ, dẫn dắt một đội quân, đem toàn tộc chúng ta diệt sạch, khi đó ta đi theo mẫu thân đi Nam Văn mua quần áo, tránh được một kiếp, sau khi trở về, chỉ thấy trước mắt vết thương, phụ thân ta cùng các thúc thúc bị binh lính Bắc Xương, dùng vũ khí chém tới mức hoàn toàn thay đổi, toàn tộc chúng ta, ngay cả một cái thi thể đầy đủ cũng không tìm thấy... thảm thảm các di của ta, thậm chí...”

Nàng ta tựa hồ không muốn lại hồi tưởng, thống khổ nhắm hai mắt lại, tiện đà nói: “Ngô Húc vốn là người Bắc đế thích nhất, hân thông minh hơn so với Ngô Chính và Ngô Ung, có đảm lược, có năng lực, thoát nhìn cái gì cũng tốt, nhưng người này kỳ thật căn bản là vô tâm.”

Ta nghe miêu tả của nàng, cũng vô cùng không đành lòng, nhưng sau khi nghe tới câu cuối cùng của nàng ta, không nhịn được mà nhỏ giọng hỏi Vô Mẫn Quân: “Nàng ta đang châm chọc ngươi sao?”

Vô Mẫn Quân: “... Hình như thế.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân nói: “Nhưng cho tới bây giờ ta cũng không bắt nạt kẻ yếu, lúc trước tấn công Đông Nguyên, binh lực hai bên không chênh lệch lắm, nhưng là quân tâm Đông Nguyên các ngươi tan hết, tướng sĩ vô năng... Huống chi, hàng giả không giết...”

Ta nói: “Được rồi được rồi, không lôi lại chuyện cũ ra nói với ngươi, hiện tại ngươi tốt hơn rất nhiều.”

Vô Mẫn Quân nói: “Được, ta thừa nhận, là công lao của ngươi.”

Ta nhịn không được cười cười, nói: “Ta cũng không có ý này...”

Nói tới đây, ta bỗng nhiên nghĩ đến vị nữ tử còn đang ở đây, vì thế nhanh chóng ngậm miệng, nàng ta liếc mắt một cái đánh giá ta, nói với Vô Mẫn Quân: “Tây Hoàng đối với vị tiểu binh này còn có chút để bụng.”

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Hầu hạ tốt, tự nhiên sẽ để bụng.”

Ta: “...”

Nàng kia: “...”

Nàng kia khụ một tiếng, tiếp tục nói: “Mẫu thân ta nói cho ta biết, nhất định phải báo thù, nói xong sau liền tự sát, một mình ta là người duy nhất còn sống sót, cải danh thành tên người Trung Nguyên, gọi là Hồ Phù. Ta cố gắng học tất cả, cố gắng tìm hiểu làm sao có thể tới gần Ngô Húc. Về sau ta mới biết hân vốn là người háo sắc, vì thế cô tình tạo ra sự gặp gỡ tình cờ khiến cho hân đem ta thành thê tử. Sau khi ta tiến cung, âm thầm hành động, một mặt không khiến cho Ngô Húc sinh nghi, một mặt lại câu dẫn Ngô Chính, mặt khác còn cùng với tiểu Hầu gia, thảo luận nên như thế nào để cho Ngô Chính lên làm hoàng đế. Á đúng rồi, ta còn muốn không có việc gì đổ chút thứ linh tinh vào trong được của Bắc đế khiến cho chết nhanh chút.”

Ta: “...”

Nghe qua cảm giác thật nhiều việc bề bộn...

Nàng nói: “Những chuyện sau này các ngươi đều đã biết, ta thành công, hơn nữa vô cùng thành công, Bắc Xương hấp hối, nếu không có Nam Văn bỗng nhiên nhúng tay, ta tin tưởng Tây Hoàng ngài sẽ không chút do dự tiếp tục tiến công Bắc Xương, đến lúc đó, Bắc Xương làm sao còn có thể có

được địa vị trong tứ quốc? Nhiều nhất cũng chỉ giống với những tiểu tộc xung quanh, kéo dài hơi tàn.”

Vô Mẫn Quân nói: “Điều này cũng chưa hẳn.”

Hồ Phù ngẩn người, hỏi: “Vì sao?”

Vô Mẫn Quân thân nhiên nói: “Hoàng hậu không thích đánh giặc.”

Ta không nói gì.

Hồ Phù lại bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bi thương: “Tây Hoàng tâm ngoan thủ lạt, cũng không ở dưới Ngô Húc, cho dù luận thủ đoạn năng lực, càng giỏi hơn Ngô Húc rất nhiều, nhưng mà Ngô Húc bị ta giết chết, Tây Hoàng lại vì hoàng hậu mà tránh chiến tranh... Việc này thật quá buồn cười!”

Ta nghĩ nghĩ, nói với Vô Mẫn Quân: “Lúc bắt đầu là nàng ta thật sự chăm chọc người.”

Vô Mẫn Quân: “Phải, đã nghe ra được.”

Hồ Phù nói: “Đại khái cũng là báo ứng... Ta... sau này, cũng có người trong lòng.”

Ta nhin không được xen mồm hỏi: “Là ai? Không lẽ là Ngô Ung sao?”

Vậy cũng quá mạnh mẽ, ba người con trai, ai cũng có khúc mắc tình cảm sống chết với nàng ta.

Vô Mẫn Quân gõ nhẹ đầu của ta: “Người đã chết, hiển nhiên là tiểu Hầu gia.”

Hồ Phù lộ vẻ sầu thảm cười, nói: “Tây Hoàng nói đúng vậy... Đó là tiểu Hầu gia. Kỳ thật sau khi ta giết Ngô Húc xong, đã tính thu tay lại, nhưng sau lại phát hiện thủ đoạn của tiểu Hầu gia cũng rất lợi hại, hẳn đến giúp đỡ ngô chính, việc này kỳ thật so với việc Ngô Húc tại vị cũng không có gì khác nhau, Bắc Xương vẫn có thể một lần nữa hùng mạnh trở lại. Nhưng muốn ta giết hẳn, ta lại không hạ thủ được... Cho nên ta chỉ có thể kê đơn cho hẳn, làm cho hẳn sinh bệnh, cuối cùng vào lúc bệnh hẳn khỏe lên, giết Ngô Chính, giá họa cho hẳn —— từ đầu tới đuôi ta cũng không thật sự muốn gây thương tổn hẳn.”

Ta nói: “Tiểu Hầu gia không phải thích một vị cô nương sao.”

Hồ Phù gật gật đầu: “Đúng vậy, sau đêm đó ta lại ám sát tiểu Hầu gia, sau đó ta mới biết được, hóa ra hẳn có người khác trong lòng, thậm chí hẳn còn không ngừng kích thích ta, nói ta ngay cả so với một cọng tóc của nàng kia cũng không bằng...”

Vô Mẫn Quân nói: “Cho nên, tin tiểu Hầu gia chết là giả?”

“Đúng, hẳn chỉ là bị ta làm trọng thương, đại khái là hẳn tung ra tin tức giả. Như vậy thể lực phản đối hẳn trong triều mới có thể tạm dùng, chờ tới khi Bắc Xương nguy cấp hẳn lại ra mặt, lại có thể giống như thiên thần, tăng thêm uy tín.” Hồ Phù thở dài, “Đối với hiện tại tìm không thấy hẳn, cũng không biết rốt cuộc hẳn đã đi tới nơi nào, chỉ hy vọng Tây Hoàng có thể hỗ trợ ta tìm được hẳn —— dù sao nếu hẳn dường thương xong rồi, Bắc Xương khôi phục, đối với Tây Ương cũng không lợi?”

Vô Mẫn Quân nói: “Tìm được hẳn thì sẽ như thế nào?”

Hồ Phù nói: “Ta đã nghĩ thông suốt, hẳn không thích ta, ta cũng mạng sứ mệnh báo thù cho thân phụ, một khi đã như vậy, liền giết hẳn.”

Có câu thơ nói, quân nếu Vô Tâm ta liền bỏ, Hồ Phù này hiển nhiên không phải là nữ tử tầm thường, nàng ta là quân nếu Vô Tâm ta liền giết...

Vô Mẫn Quân cũng cười, nói: “Ta không thể hứa hẹn nhất định tìm được hẳn, dù sao nếu tìm được, nhất định sẽ thông báo cho người.”

Nàng kia hành lễ, nói: “Hồ Phù bây giờ xin tạ ơn Tây Hoàng trước.”

Vô Mẫn Quân thân nhiên phát phát tay, nàng kia tựa như lúc đến, nhẹ nhàng rời đi, ta nhìn hình bóng nàng ta lẩn vào trong bóng đêm, thở dài, nói: “Nàng cũng không dễ dàng...”

Vô Mẫn Quân đem ta ném lên trên giường, nói: “Đừng nghĩ, ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Ngày thứ hai, chúng ta bắt đầu quay về đô thành Tây Ương, về phần Vô Mẫn Quân phái người nào, bao nhiêu người, đi tra xét việc tiểu Hầu gia, ta cũng không có hỏi, cũng không muốn biết. Chuyện giữa Tiểu Hầu gia và Hồ Phù, hoặc chuẩn xác mà nói là chuyện giữa Hồ Phù và Ngôn Húc cũng hơi có vài phần tương tự giống như chuyện giữa ta và Vô Mẫn Quân. Chỉ có điều phương thức báo thù của ta cũng trực tiếp hơn nhiều, Hồ Phù lẻ loi một mình, hơn nữa diện mạo vô cùng xinh đẹp cho nên có thể đi theo con đường mỹ nhân kế, về phần ta... Quên đi, không nói nữa.

Đọc theo đường đi, ta đều bị Vô Mẫn Quân buộc ở cùng với hắn, khiến cho hiện tại mọi người đều cảm thấy Vô Mẫn Quân thật sự đem một vị tiểu binh cấp dưỡng. Chân Nhị còn nói với ta, chúc mừng, chính là nghe nói võ công hoàng hậu không tồi, hơn nữa là cạp mẹ, bởi vậy cần phải cẩn thận một chút, tự giải quyết cho tốt cái đầu hắn.

Tự giải quyết cho tốt cái đầu hắn.

Ta thật sự là... Dở khóc dở cười.

Cũng vì ở trong này, ta mới biết được, “Hoàng hậu uy vũ, hoàng hậu mạnh mẽ” đã muốn truyền khắp dân gian, những chuyện Vô Mẫn Quân đã từng làm không có ngoại lệ toàn bộ tính lên đầu Văn Kiều ta, trên phố lưu truyền không ai bì nổi Tây hoàng bị hoàng hậu thuần hóa trở nên dễ bảo.

Ta hỏi Chân Nhị, vì sao lại trở thành phục tùng?

Chân Nhị thần bí khó lường cười với ta, nói: “Tiểu đệ có biết có khoảng thời gian, các đại thần muốn tuyển phi cho Hoàng Thượng không?”

Ta nói: “Biết nha, làm sao vậy?”

Chân Nhị nói: “Nghe nói sau khi nghe được chuyện như vậy, Hoàng Thượng cao hứng ở bên trong Chưởng Kiền điện cười to hồi lâu, mà hoàng hậu lại nghiêm mặt, đen mặt mấy ngày.”

Ta: “...”

Đúng, đúng vậy, bởi vì khi đó ta vui sướng khi người gặp họa, cho nên nở nụ cười thật lâu, mà Vô Mẫn Quân muốn xử lý danh sách nữ tử, cũng xác thực thật thật sự không kiên nhẫn.

Chân Nhị tiếp tục nói: “Tiểu đệ có biết Lưu Á nhà Lưu thị lang không?”

Ta gật đầu: “Biết biết.”

“Nghe nói nàng ta ước hẹn tư hội đêm khuya cùng Hoàng Thượng, ai biết hoàng hậu đột nhiên chạy đến, một cước đá nàng ngã xuống ao, Hoàng Thượng cái gì cũng không dám nói! Sau lại đến tiết đón xuân, hoàng hậu còn cô ý đem Lưu Á ngã xuống hố!” Chân Nhị mở to hai mắt nhìn, giống nhau như hấn tận mắt nhìn thấy, miêu tả sinh động như thật, “Trời lạnh như vậy! Nước đóng băng như vậy! Nghe nói hạ nhân đưa trà gừng tới, hoàng hậu cũng không chịu cho Lưu Á uống!”

Ta: “...”

Ai cùng Lưu Á hẹn ước... Ta có năng lực nói cái gì? ! Về phần tiết đón xuân, Lưu Á uống trà gừng, dùng là khăn mặt đều là do Vô Mẫn Quân sai người chuẩn bị tốt đấy chứ...

Trông mặt Chân Nhị lại chuyển nói: “A, nghe nói còn có một lần, Hoàng Thượng không biết vì sao chọc hoàng hậu tức giận, đêm đó Hoàng Thượng cầu hoan, hoàng hậu mang theo Hoàng Thượng cùng nhau nhảy vào hồ nước!”

Ta: “... ..”

Cái này lạ nhất !

Rõ ràng lúc ấy là ta đá Vô Mẫn Quân xuống trước, tung tin vịt cũng phải là Hoàng Thượng ngược đãi hoàng hậu chứ! Như thế là nói cả đời ta đều phải dính với cái thanh danh cạp mẹ đỉnh cao thật sao...

Ta khổ sở muốn khóc rống lên, Chân Nhị vỗ vỗ bả vai ta, nói: “Yên tâm, hoàng hậu nương nương có lẽ sẽ nguyện ý tiếp nhận tiểu đệ.”

“... A?” Ta ngẩn người.

Chân Nhị nói: “Tiểu đệ là nam nhân, lại không thể sinh con được, sao có thể uy hiếp được địa vị của hoàng hậu? So với việc để cho nữ nhân khác tiến cung tranh thủ tình cảm với người, chắc hẳn người tình nguyện người Hoàng Thượng tìm đều là nam nhân!”

Dứt lời, hấn hào khí vỗ vỗ ta: “Yên tâm, ta nói khẳng định là đúng!”

Ta: “... Ô oa ô oa ô oa...”

Chân Nhị luống cuống tay chân: “Ồ, vì sao ngươi lại khóc rống lên thế? Oa, chẳng lẽ kỳ thật ta vẫn hiểu lầm ? !”

Ta mừng rỡ, đáy lòng nói Chân Nhị tự nhiên thông suốt, không ngừng gật đầu: “Đúng!”

Thần sắc Chân Nhị nghiêm trọng nói: “Không thể tưởng được hóa ra tiểu đệ là bị Hoàng Thượng cường bức ...”

Ta: “Ô oa ô oa ô oa ô a a ô oa...”

Chân Nhị: “...”

Cuối cùng hấn lộ ra biểu hiện trắng sỉ bóp cổ tay: “Bằng không như vậy đi, ta, ta tuy rằng không có long dương chi hảo, nhưng ta cảm thấy tiểu đệ rất tốt, bằng không chúng ta đi nói với Hoàng Thượng, người trong lòng tiểu đệ là ta, cầu Hoàng Thượng thành toàn. Như vậy là tiểu đệ có thể tự do .”

Ta: “...”

Vì sao hấn lại không chết đi... A!

“À, thành toàn các người?” Bỗng nhiên, phía sau ta vang lên thanh âm lạnh lẽo của Vô Mẫn Quân, nhất thời ta với Chân Nhị cùng sợ run cả người.

Không ngờ Chân Nhị còn thật sự gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, thần với Thiên Duyệt là thật tâm yêu nhau !”

“À, Thiên Duyệt?” thanh âm Vô Mẫn Quân phát ra càng thêm âm trầm, một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống trên trán ta.

Chân Nhị cũng không đồng ý nói: “Hoàng Thượng, thần vô cùng kính trọng người, nhưng chuyện tình yêu này, nhất định phải là chàng tình thiếp nguyện, hơn nữa, Thiên Duyệt hầu hạ người nhiều ngày như vậy, người lại không hề biết tên của tiểu đệ, việc này...”

Chân Nhị thật là không sợ chết, ta đỡ khóc đỡ cười lại có một chút cảm động, vì thế ta xoay người, nhìn thẳng Vô Mẫn Quân: “Hoàng Thượng... Khụ, Chân Nhị cái gì cũng không biết, xin người bớt giận... Còn có, cái tên Thiên Duyệt kia vốn chính là do thói quen... Lúc đầu khi gặp được Tư Đồ Hữu Tinh, ta cũng không phải nói ta là Thiên Duyệt sao...”

Vô Mẫn Quân từ trên cao nhìn xuống ta, cuối cùng nói: “Hiện tại là vậy, sau khi hồi cung tự người nhìn mà làm”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Ta: “... Vâng.”

Vô Mẫn Quân vừa lòng nhéo mặt ta một cái, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt nghi hoặc của Chân Nhị bên cạnh, xoay người bỏ đi.

Chân nhị: “... Rốt cuộc có ý gì? Tiểu đệ, tiểu đệ với Hoàng Thượng dường như đã quen biết nhau đã lâu...”

Ta nói: “Cũng không có...”

Chân Nhị yên tâm mà nhẹ nhàng thở ra: “À.”

Ta nói: “Mới chỉ hai năm.”

Chân Nhị: “...”

Từ đó, thiếu nam Chân Nhị lâm vào mê mang, đại khái hấn thủy chung không thể hiểu được, ta với Vô Mẫn Quân rốt cuộc là có quan hệ gì, chỉ cần rảnh rồi hấn sẽ hỏi ta mấy lời linh tinh “Rốt cuộc sao lại thế này?”, ta chỉ có thể yên lặng nhìn hấn, cười mà không nói.

Bởi vì là khái hoàn trở về nên trên đường đi tương đối vui vẻ và thoải mái, rốt cục đến đô thành. Cửa thành vừa mở ra đã thấy dân chúng đứng ở hai bên đường hoan nghênh, trong đó có người có con hoặc vợ chồng đi đánh giặc lộ ra vẻ mặt lo lắng, tìm kiếm chung quanh đám đông, nếu thật sự tìm thấy liền vui vẻ ra mặt, nếu như thế nào tìm cũng tìm không thấy, lại nhìn không được mà rơi lệ.

Tình cảnh này chính là nguyên nhân mà ta không thích chiến tranh, cho dù là thua vẫn là thắng, kết quả này chung quy vẫn là lưỡng bại câu thương.

Chiến tranh là quốc gia đánh cờ với nhau, là trò chơi quyền cao chức trọng.

Vô Mẫn Quân cũng đứng ở trên đài cao giống như khi ra đi, vẫn dùng khẩu khí đáng đánh đòn như trước nói: “Nam Văn đã lui, cắt nhường năm tòa thành trì, tài sản của Tây Ương cuối cùng đã quay về.”

Mọi người bị khích lệ, cao hứng hòa cùng, ta bị Vô Mẫn Quân lôi kéo cùng với Khâm tướng quân đứng ở bên dưới đài, mắt nhìn thấy hấn đi xuống đài

càng ngày càng gần với ta, cuối cùng hần bắt động thanh sắc dất tay của ta, thân nhiên nói: “Trở về đi.”

Từ biệt ba tháng, rốt cục ta đã trở lại Chưởng Kiền điện, mỗi ngày Chưởng Kiền điện đều có người đến quét tước như trước, cho nên hết sức sạch sẽ, giống hệt như xưa. Ta với Vô Mẫn Quân tự mình đi tắm rửa một cái, thay đổi xiêm y. Vô Mẫn Quân phải đi ra ngoài, gặp mặt các đại thần, cũng cần xử lý mọi chuyện xảy ra trong mấy tháng này, đoán chừng cũng phải giải quyết trong một khoảng thời gian. Huống chi còn có lần trước Lưu Lương hạ cổ, không chừng hần còn muốn đi trừng trị đám người Thẩm Thân cho tốt.

Ta cũng mệt chết đi, đi ngủ luôn, sau khi tỉnh lại lại nhận được thiệp mời của phủ Bình Dương công chúa, nói là hy vọng ta đến phủ, ta đánh giá một chút, Bình Dương mang thai đã được hơn tám tháng, có lẽ là sắp sinh vì thế đi tới phủ công chúa.

Đến phủ công chúa, Bình Dương đang phơi nắng ở trong sân, Lã Dẫn giúp đỡ nàng, hai người ở trong sân đi lại, thấy ta đến đây, trên mặt Bình Dương lộ ra sắc mặt vui mừng, nói: “Hoàng tâu!”

Ta nhanh chóng chạy tới, nói: “Muội, muội đừng kích động, bụng đã lớn như vậy ...”

Bình Dương nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Thần sắc Lã Dẫn phức tạp: “...”

Ta nói: “Vì sao muội vẫn còn đi lại? Hiện tại không phải nên cố gắng nghỉ ngơi sao?”

“Thái y nói, cũng phải vận động nhẹ nhàng một chút, nếu không sợ sau này khó sinh.” Bình Dương cười cười, nói.

“Ừ, vậy đi lại đi.” Ta không biết gì về mang thai, nghe muội ấy nói như vậy cũng nhanh chóng gật đầu, đứa bé trong bụng Bình Dương là chuyện lớn, mà chính muội ấy cũng là chuyện lớn, cả hai người càng thêm quan trọng hơn.

Lã Dẫn cùng đi ở bên cạnh, ta cũng không dám tiến lên giúp đỡ, Bình Dương nói: “Lát nữa hãy đi tiếp, bây giờ ngồi xuống trước đã, muội muốn trò chuyện cùng hoàng tâu.”

Lã Dẫn gật gù đầu, giúp đỡ Bình Dương ngồi xuống, ta ngồi xuống đối diện muội ấy, Bình Dương nói: “Hoàng tâu, tâu cũng thật lớn mật, tự nhiên trực tiếp chạy tới chiến trường. ... Khi đó muội phát thiệp mời, tâu vẫn không đến, muội cảm thấy kỳ quái, liền bắt Gi Thần hỏi, mới biết được chuyện gì đã xảy ra. ... Cũng may tâu không có việc gì, bằng không hoàng huynh sẽ lo lắng biết bao.”

Ta nói: “Ồ, lúc ấy đã xảy ra một chuyện, cho nên phải đi tìm được hoàng huynh muội mới được.”

Bình Dương nói: “Trên chiến trường chơi được không?”

Lã Dẫn liếc mắt ngắm ta một cái.

Ta nhanh chóng nói: “Đương nhiên không chơi được, sao có thể chơi vui được? Đơn giản là chuyện chém chém giết giết, nhìn thấy đều khổ sở trong lòng, lần này nếu không vì bất đắc dĩ, tâu cũng sẽ tuyệt đối không đi.”

Bình Dương gật gù đầu, thoát nhìn không có vẻ nảy sinh ý nghĩ kỳ quái nào trong đầu, ta nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đứa bé sắp sinh rồi?”

Bình Dương nói: “Đúng vậy, hiện tại Thái y đều ở chỗ này, mỗi ngày không có việc gì lại đến bắt mạch cho muội.”

Dứt lời, muội ấy thở dài: “Việc này thật phiền toái, hoàng tâu tương lai mang thai sẽ biết.”

Ta nói: “À, ừ...”

Bình Dương hơi hơi liếc liếc mắt nhìn Lã Dẫn một cái, nói: “Chỉ sợ tương lai còn có thể có đứa bé thứ hai, rất không công bằng, nếu có thể lựa chọn thì tốt quá, muội với Lã Dẫn có thể mỗi người mang thai một lần.”

Lã Dẫn: “...”

Bình Dương nói như vậy, nhưng thật ra đánh thức ta —— tương lai tìm được Tư Đồ Hữu Tình, hoàn toàn có thể giống như lần trước ta nói vậy, để cho Vô Mẫn Quân thay ta mang thai, hoặc là để cho hần thay ta sinh con, tránh cho ta khỏi sự đau đớn khi sinh nở. ... À, dù sao chuyện này vẫn phải thương lượng với hần mới được. ...

Sau đó Bình Dương lại hỏi ta một ít về việc trong quân, ta không dám nói rất kích thích, chỉ chọn ra mấy đoạn nhằm chán buồn tẻ kể cho muội ấy nghe, muội ấy nghe cũng cảm thấy không có hứng thú, không hề hỏi nhiều.

Ở công chúa phủ lúc lâu, ta thấy sắc trời tối dần, định trở về, Bình Dương cũng muốn nghỉ ngơi sớm một chút cũng không giữ lại.

Trở lại Chưởng Kiền điện, Vô Mẫn Quân đã trở về, bên người là chồng tâu chưởng thật dày, ta đi tới hỏi: “Dùng cơm xong rồi?”

“Phải.” Vô Mẫn Quân gật gật đầu, bỗng nhiên nói, “Ta hôm nay phong quan cho Chân Nhị.”

Ta kinh ngạc vô cùng: “Quan gì? Chẳng lẽ là tổng quản thái giám? !”

Vô Mẫn Quân: “...”

Hắn cười với ta: “Nói rất đúng, ngày mai ta cho hắn làm tổng quản thái giám.”

Ta nhanh chóng nói: “Rốt cuộc ngươi cho hắn làm cái gì?”

Vô Mẫn Quân nói: “Vốn trưởng binh của hắn đã nói, hắn lập được công, ta thăng một chức nho nhỏ cho hắn.”

Ta gật đầu nói: “Ra thế.”

Vậy không có chuyện gì.

Vô Mẫn Quân nói tiếp: “Dù sao, hiện tại không cần đánh giặc, ta cho hắn làm một chức quan văn.”

“Quan văn?” Ta nói, “Chức gì?”

“Ngôn quan.” Vô Mẫn Quân cười với ta, “Bởi vì, hắn dám giảng giải.”

Ta: “...”

Nói vậy, Chân Nhị gánh vác chức vị này nhất định chịu áp lực lớn không nổi rồi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bị kịch chân nhị... Hoặc là nói, Chân Nhị —— chân bị kịch

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Đêm đó.

Trong Chương Kiền điện nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, mùi thơm từ nước an thần nhẹ nhàng lan tỏa.

Khóe miệng Vô Mẫn Quân mỉm cười, đi về phía ta.

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra trong quân doanh, ta cũng có chút muốn cười, hắn đi tới, nhẹ nhàng vô cùng nâng cằm của ta, sau đó hôn lên.

Chậm rãi mở miệng: “Vô Mẫn Quân...”

Vô Mẫn Quân nói: “Gi?”

Ta có chút xấu hổ: “Ngươi không phát hiện sao... Hôm nay cách hôm ngươi đi đánh giặc không sai biệt lắm vừa vặn là bốn tháng...”

Vô Mẫn Quân: “... Cho nên?”

“Cho nên, thực xin lỗi, nô tì lại tới tháng...”

“.....”

Bình Dương sắp sinh.

Lúc biết tin này, vốn ta và Vô Mẫn Quân đang chơi cờ ở ngoài Chương Kiền điện.

Ta mới học chưa lâu, bại bởi Vô Mẫn Quân cũng là chuyện ván đã đóng thuyền, Vô Mẫn Quân kiêu ngạo mà tỏ vẻ, cho dù ta học kỳ lâu rồi cũng không thể nào thắng hắn.

Ta... không có cách nào phản bác.

Lúc này Vô Mẫn Quân mở lòng từ bi, nhường ta ba nước, tay trái ta chống má, tay phải cầm một quân đen đang do dự, bỗng nhiên người ở phủ công chúa tới thông báo Bình Dương sắp sinh, bà mẹ và Thái y đều ở đó, ta với Vô Mẫn Quân lập tức buông bàn cờ, chạy tới phủ công chúa.

Trong lúc Bình Dương mang thai vẫn có Thái y chăm sóc, ăn uống vận động điều trị đều vô cùng thỏa đáng nhưng ta vẫn có chút lo lắng, nhìn nhìn Vô Mẫn Quân, lông mày thẳng, thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra cái gì đặc biệt, nhưng ta đoán hẳn là hẳn cũng có chút lo lắng cho Bình Dương.

Đi tới phủ công chúa, ta và Vô Mẫn Quân đi thẳng tới phòng của Bình Dương, vừa đi tới cửa đã gặp Lã Dẫn đứng ở phía trước bình phong trong phòng, vài nha hoàn bên cạnh đang bưng chậu nước ấm, trên có vắt khăn mặt màu trắng đi vào, còn có mấy người đi ra từ bên trong, khăn mặt với nước trong chậu đều có máu.

Lã Dẫn nhìn thấy nước với khăn mặt kia, sắc mặt trở nên thật khó coi, đồng thời bên trong cũng truyền đến tiếng kêu gào đau đớn của Bình Dương, ta nghe thấy quả thật sợ nổi da gà, cũng có thể hiểu tâm trạng lo lắng của Lã Dẫn bây giờ mà lại không thể ở bên cạnh, về mặt Vô Mẫn Quân cũng biến hóa trong chốc lát, có lẽ cũng có chút đau lòng cho Bình Dương, nói với Lã Dẫn: “Xem chuyện tốt người gây ra kia.”

Ta: “... Người đừng nói lung tung, tâm trạng Lã Dẫn đã không tốt rồi.”

Lã Dẫn lắc lắc đầu, nói: “Hoàng Thượng nói đúng, đều là thần sai.”

Ta: “...”

Ba người chúng ta đều ở ngồi phía trước bình phong, chỉ có thể nghe được loáng thoáng tiếng kêu của Bình Dương, còn có mấy lời nói linh tinh “Dùng sức” với “Hít vào” của bà mẹ, nha hoàn xung quanh cầm chậu nước đi tới đi lui khiến cho trong lòng người ta càng thêm bối rối.

Lã Dẫn lo lắng nói: “Lâu như vậy ...”

Ta nói: “Đã bao lâu?”

Lã Dẫn lắc lắc đầu: “Nửa canh giờ.”

Ta giận dữ nói: “Như thế sao gọi là lâu được, nghe nói có người sinh con còn phải mất mấy ngày mấy đêm.”

Sắc mặt Lã Dẫn lập tức liền thay đổi.

Ta ý thức được mình không nên không hề cô kỵ mà nói ra như vậy, vội vàng an ủi nói: “Tin rằng Bình Dương sẽ không lâu như vậy ... Đừng lo lắng.”

Vô Mẫn Quân bên cạnh vẫn không nói chuyện, nhưng nhìn về mặt hắn giống như đang tự hỏi cái gì, ta nói: “Người cũng đừng quá lo lắng ... Không có việc gì.”

Vô Mẫn Quân lắc lắc đầu, không nói gì.

Hai đại nam nhân đều rất lo lắng, ta cũng vô cùng lo lắng, ta không chỉ có lo lắng, còn có thể có liên tưởng, nghe tiếng kêu Bình Dương thảm thiết như thế, không khỏi khiến cho ta nghĩ đến, nếu mà ta cùng với Vô Mẫn Quân... thật sự làm, sau đó ta mang thai, sau lại gian nan vượt qua chín tháng, cuối cùng sinh con, vậy không phải giống với Bình Dương sao?

Tuy rằng ta luyện võ, da dày thịt béo, nhưng thanh âm của Bình Dương quả thật cũng khiến cho người ta khó sở đến không chịu nổi, thật không biết đến lúc đó ta có thể chịu được hay không... Còn có, đêm đầu của nữ tử cũng là rất đau ...

Ta lâm vào cảnh tự hỏi hỗn loạn, thật sự là vừa rồi rầm rầm vừa đau khổ, sau khi phục hồi tinh thần lại, lại tiếp tục lo lắng cho Bình Dương, cứ như vậy mãi cho đến chạng vạng, ba người chúng ta đều ngồi suốt một ngày, ngay cả cơm cũng chưa hề ăn, mọi người cũng đương nhiên không muốn ăn. Dù sao, người đang chịu khổ đến một miếng cơm cũng không ăn được ...

Rốt cục đến nửa đêm, ta đã có chút mơ mơ màng màng hỗn loạn, bỗng nhiên, một tiếng khóc ré của trẻ con vang lên gián đoạn màn đêm có chút im lặng, ta đột nhiên bừng tỉnh, chỉ thấy Lã Dẫn giống như là bị đâm vào mũi nhanh chóng đứng dậy, muốn chạy vào bên trong nhưng lại bị nha hoàn bên ngoài ngăn cản lại.

Nheo neoh ánh mắt, ta cũng đứng lên, giãn gân cốt giống như Vô Mẫn Quân. Ba người chờ đợi ở bên ngoài đều có chút nóng vội, một lát sau, bà mẹ ôm một đứa bé đi ra, cười nói với Lã Dẫn: “Chúc mừng Phò mã gia, là vị công tử! Mẫu tử bình an!”

Dứt lời, lại hành lễ với ta và Vô Mẫn Quân: “Hoàng Thượng...”

Nói còn chưa nói xong, Vô Mẫn Quân liền vẫy tay: “Không cần hành lễ, cẩn thận đứa bé.”

Lã Dẫn thật cẩn thận đỡ lấy đứa trẻ, ta cũng ngừng thờ nhìn, đứa bé kia thật sự quá nhỏ, trên người xanh xanh, thoạt nhìn trông xấu xí, ánh mắt cũng không mở ra, chỉ đang khóc. Lần đầu tiên ta nhìn thấy một đứa bé mới sinh, thật sự quá kinh ngạc, ngay cả chạm vào cũng không dám chạm. Lã Dẫn bế đứa bé đi vào bên trong, ta cũng vội vàng đi theo. Sau khi đi vào đã ngửi thấy mùi máu tươi, Bình Dương suy yếu nằm ở trên giường, tóc tán loạn, bị mồ hôi làm ướt dính ở trên trán, thoạt nhìn có chút khó khăn. Mũi của muội ấy một ánh đỏ cũng không có, mười phần suy yếu, Lã Dẫn đi đến bên người muội ấy, nhẹ giọng nói: “Dương nhi...”

Bình Dương suy yếu hơi hơi mở mắt, nói: “Mệt chết ta...”

... Thật không hổ là Bình Dương!

Sau đó Bình Dương thoáng nhìn đứa bé trong tay Lã Dẫn, đôi mắt sáng lên, nói: “Đây là do ta sinh?”

... Nếu không thì sao? !

Lã Dẫn gật gật đầu: “Phải, là một bé trai.”

Bình Dương lộ ra nụ cười mỹ mãn: “Được, vậy là tốt rồi... Lã gia không sợ không còn ai...”

Lã Dẫn: “...”

Lã Dẫn: “Dương nhi, nàng đừng nghĩ nhiều như vậy, bọn họ đi đun nước và canh tới đây, lát nữa uống nước canh xong thì nghỉ ngơi đi.”

Bình Dương không có sức lên tiếng, nhắm đến ta và Vô Mẫn Quân, nói: “Hoàng huynh hoàng tẩu...”

Vô Mẫn Quân nói: “Muội đừng lộn xộn, nghỉ ngơi cho tốt.”

Ta cũng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, thoát nhìn vừa đau lại mệt, muội vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nghiêng đầu, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta: “Làm sao vậy?”

Chẳng lẽ ta nói sai cái gì?

Vô Mẫn Quân lắc lắc đầu, không nói gì thêm.

Thật sự là kỳ quái...

Bình Dương uống xong nước canh chỉ trong chốc lát là ngủ, đứa bé khóc mệt cũng ngoan ngoãn ngủ, hôm nay Lã Dẫn một ngày luống cuống tay chân, lúc này cũng rốt cục có thể thở một hơi đi nghỉ ngơi, ta và Vô Mẫn Quân thừa dịp đêm hôm cung, trên đường Vô Mẫn Quân luôn luôn tự hỏi không nói gì, bắt đầu ta còn thấy không sao cả, sau lại thật sự nhịn không được, nói: “Cả ngày hôm nay rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Thoạt nhìn tâm sự rất lớn.”

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên quay đầu, còn thật sự nhìn ta: “Vân Kiều.”

Ta: “Sao thế?”

Kỳ thật hẳn rất ít khi gọi tên ta, dù sao, ừm gọi như vậy nghe rất hay...

Vô Mẫn Quân nói: “Hôm nay... ngươi cảm thấy thế nào?”

Ta có chút kỳ quái, nói: “Cái gì thế nào? Ngươi nói chuyện Bình Dương sinh con sao?”

“Ừ.”

“Ta cảm thấy, giống như có chút đáng sợ... thoát nhìn rất đau... Hơn nữa Bình Dương như vậy, thời gian cũng còn ít, trước kia ta từng nghe nói qua có phi tử do khó sinh mà chết, ôi, có chút dọa người.” Ta suy tư một lát, đáp.

Vô Mẫn Quân nói: “Ừ...”

Ta thật khó hiểu, hỏi: “Ngươi hỏi ta chuyện này làm gì?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không có gì... Ta suy nghĩ, trước tìm được Tư Đồ Hữu Tình đã.”

“Tìm Tư Đồ Hữu Tình? Làm gì?” Ta không hiểu nổi, không hiểu tư duy của Vô Mẫn Quân sao có thể biến đổi lợi hại như thế.

Vô Mẫn Quân không nói gì.

Ta bỗng nhiên phản ứng lại, vô cùng giật mình nhìn hắn: “Ý của ngươi là... Ý của ngươi là... Ý của ngươi là ngươi muốn thay ta sinh con? !”

Vô Mẫn Quân: “...”

Ta nhịn không được tiến lại gần, ôm cổ hắn: “Ô ô, Vô Mẫn Quân, ta thật sự là rất thích ngươi... Ngươi thật sự sẽ giúp ta sinh con sao? !”

Vô Mẫn Quân: "... Tóm lại, người buông tay trước."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Vô Mẫn Quân tuy rằng không có thừa nhận hẳn sẽ giúp ta sinh con, nhưng cũng không phủ nhận chuyện này, ta thật sự là vô cùng hưng phấn, lập tức sai người bắt đầu tìm kiếm Tư Đồ Hữu Tĩnh.

Cho dù bất luận có phải ta và Vô Mẫn Quân rốt cuộc hoán đổi trở về, chỉ là chuyện của Lưu Lương kia, phải cảm tạ nàng ấy cho thật tốt, nếu không có nàng, chỉ sợ hiện tại hoàn cảnh của ta với Vô Mẫn Quân là như thế nào đều không thể chính xác được.

Mỗi lần đều là Tư Đồ Hữu Tĩnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện, hoặc là ngẫu nhiên gặp với chúng ta, nhưng muốn tìm nàng, lại tìm không thấy, ta đoán có lẽ rốt cục nàng đã tìm thấy sự phụ của mình.

Hiện tại tuy rằng tháng của ta đã qua rồi nhưng bởi vì ta vẫn nhớ việc của Tư Đồ Hữu Tĩnh, cho nên vẫn cảm Vô Mẫn Quân gần gũi ta, Vô Mẫn Quân trầm mặc thật lâu, chỉ nói một câu nói: "Tự làm bậy, không thể sống."

Không bao lâu sau, Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói cho ta biết, đã tìm được tiểu Hầu gia.

Hóa ra hẳn ở Tây Ương.

Nghị thành Tây Ương.

Nghị thành cách đô thành không xa, nhưng phong cảnh vô cùng tốt, còn hơn cả đô thành, nơi đây có núi có sông, rất nhiều văn nhân nhà thơ đều thích tới nơi đây để tìm được灵感, nơi này một năm bốn mùa như xuân, trăm hoa nở rộ, tuy rằng ta chưa từng tới nhưng cũng có nghe được.

Đây quả là chuyện thật thần kỳ, ta chờ rằng tiểu Hầu gia không ở lại Bắc Xương, ngược lại lại chạy tới Tây Ương, tâm tư này không cần phải nói nhưng Vô Mẫn Quân lại biểu tình khó lường nói, chưa chắc.

Tiểu Hầu gia đến Tây Ương, có lẽ chỉ là vì phong cảnh của Nghị thành.

Vô Mẫn Quân tự nhiên lại phỏng đoán lăng mạn như vậy khiến cho ta giật mình không ít, buổi tối ta thừa dịp hẳn ngủ, vụng trộm cởi quần áo của hẳn, muốn kiểm tra một chút trên người hẳn có điểm đỏ khả nghi hay không, cuối cùng kết quả là ta bị Vô Mẫn Quân đen mặt đặt lên trên giường, hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Người có biết người đang làm cái gì không?"

Ta nói: "Ta, ta đang kiểm tra người có bị Lưu Lương hạ cổ hay không..."

Vô Mẫn Quân nói: "Sao? Vậy chẳng phải ta đây nên chứng minh cho tốt một chút?"

Ta gật đầu nói: "Đúng vậy... Đúng vậy!"

Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nhếch miệng, nói: "Vốn dĩ ta còn định theo ý muốn của người, đợi sau khi tìm được Tư Đồ Hữu Tĩnh lại... Nay xem ra, vì chứng minh ta không bị hạ cổ, còn phải 'Tự thử nghiệm' cho tốt một phen."

Ta: "..."

Cái gì? !

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, nụ hôn của Vô Mẫn Quân đã đè ép xuống, theo bản năng ta muốn đẩy hẳn ra, nhưng tay vừa đặt lên vai hẳn lại cảm thấy hình như cũng không cần phải, dù sao tương lai... Sinh con là hẳn!

Phải!

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên ta cảm thấy ta chính là người chiến thắng, vì thế cũng yên tâm không ít, lá gan lớn lên, ta hơi nheo mắt lại, không chút khách khí hôn lại, kết quả dùng sức quá mức, môi đụng phải răng của hẳn đau tới mức nước mắt cũng chảy ra. Vô Mẫn Quân phát ra một tiếng cười khê, dường như vờn đầu lưỡi liếm liếm môi ta an ủi, ta lập tức quên miệng đau, lại thẹn thùng đau đầu...

Giống như ở trên mặt, nụ hôn của Vô Mẫn Quân kéo dài xuống cơ thể ta. Cảm xúc như vậy ta dường như đã quen thuộc, nhắm mắt lại cắn môi, lăng lăng cảm nhận được mọi thứ, quần áo dần dần được cởi bỏ, ta cũng mơ mơ màng màng cởi quần áo của hẳn ra theo trí nhớ lần trước, đụng đến cái áo lót ta thích nhất kia.

Hơi thở ái muội mà cực nóng lan tràn xung quanh cơ thể chúng ta, tiếng thở dốc cũng nhẹ nhàng vờn quanh, khi hần tiến vào bên trong ta, ta chưa từng tưởng tượng ra được chỉ có thể tùy theo hần, không còn chút sức lực.

Một đêm trằn miên, ngày hôm sau ta tỉnh lại, xương sống thắt lưng cả lưng đều đau, giống như có mười chiếc xe ngựa phi qua người ta, đêm qua Vô Mẫn Quân đêm rất nhẹ nhàng nhưng ta vẫn cảm thấy thực... ăn không tiêu.

Vừa mở to mắt, mặt Vô Mẫn Quân liền xuất hiện ở trước mặt ta, miệng hần hơi hơi giương lên, hiển nhiên tâm trạng vô cùng tốt. Một tay hần chống đầu, một tay nghịch nghịch một lọn tóc đen của ta, ta ngơ ngác nhìn hần, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt.

Vô Mẫn Quân cười với ta, vươn người tới đặt một nụ hôn lên trán ta: “Dậy rồi?”

Ta không biết vì sao lại bị thanh âm hơi khàn khàn này của hần làm cho mặt đỏ tai hồng, chỉ có thể lắp bắp trả lời: “Không thì sao...”

Ý cười của Vô Mẫn Quân càng sâu, hần nói: “Ừ, không có gì... Ta đã muốn sai hạ nhân chuẩn bị nước ấm, ngươi có thể tắm bồn.”

“... Được.”

Thanh âm của ta quả thật yếu ớt, ta muốn đứng lên, lại phát hiện bản thân mình thật sự không có sức, Vô Mẫn Quân cười, xuống giường trước. Hần hình như đã tắm rửa qua, mặc quần áo sạch sẽ, vươn tay ôm lấy ta, ta lại phát hiện cả người mình không mặc gì, thét to: “Đồ lưu manh! ! !”

Vô Mẫn Quân cười ha ha, tùy tiện vươn tay túm lại một bộ xiêm y nhẹ nhàng bọc lấy người ta.

Được rồi, Vô Mẫn Quân đã chứng minh đầy đủ rồi, hần là ai chứ.

Lúc tắm rửa xét thấy tay chân ta mềm oặt, Vô Mẫn Quân từ tế mà tỏ vẻ thay ta chà xát lưng, còn có thể mát xa, ta không nghĩ cái gì mà đồng ý, kết quả đương nhiên chứng minh, ta sai lầm rồi...

Vô Mẫn Quân tuy rằng giúp ta mát xa, nhưng... thà không ấn còn hơn...

Thối, lưu, manh... !

Hôm nay là ngày tuần hưu, Vô Mẫn Quân không cần lâm triều, vì thế ở trong Chương Kiền điện không có việc gì giúp ta, cả người ta mềm nhũn, không có tí sức lực gì, Vô Mẫn Quân ở bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ta, cười phá lệ... dễ tiện.

Tuy rằng dễ tiện, nhưng cái điệu bộ hời hợt kia, quả thật trong vẫn rất đẹp, ta nằm trên giường, nói: “Vô Mẫn Quân, ta nghĩ đến một việc.”

Vô Mẫn Quân nói: “Gi?”

Ta nói: “Nếu thật sự tìm được Tư Đồ Hữu Tình, ta nghĩ muốn thử một lần cảm giác làm nam nhân.”

Vô Mẫn Quân: “... Ngươi nói cái gì.”

Ta còn thật sự nói: “Ta là nói thật! Ngươi xem ngươi, ngày hôm qua... Ôi, hôm nay ta tỉnh lại, xương sống thắt lưng lẫn lưng đều đau, khổ sở muốn chết, nhưng là ngươi lại có tinh thần tốt thật, điều này chẳng lẽ công bằng sao? Từ phi tìm được Tư Đồ Hữu Tình, hai ta đổi một chút, bằng không chúng ta... Khụ, về sau nhất định phải bảo trì khoảng cách.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Nửa ngày sau, hần đi tới, trấn an ta nói: “Vân Kiều, chủ yếu là ngày hôm qua là lần đầu tiên... Lần đầu tiên nên có chút khó chịu, về sau cam đoan sẽ không có.”

Ta bất mãn nói: “Ngươi cam đoan thân thể của ta không khó chịu sao? Ngươi không nên tự tin quá?”

Vô Mẫn Quân nhếch miệng cười: “Là ta tự tin với chính mình.”

Ta: “...”

Còn có xấu hổ hay không...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Đối với sự vô sỉ của Vô Mẫn Quân ta mặc kệ, dù sao đêm đó Vô Mẫn Quân xác thực rất chiều cố cảm thụ của ta, vô cùng thành thật ngủ, không có làm chuyện gì.

Ngày thứ hai cũng thế, vì thể thân thể ta hồi phục lại không ít, tới ngày thứ ba Vô Mẫn Quân nói muốn mang ta đi ra ngoài.

Ta có chút nghi hoặc, không biết muốn đi đâu, hỏi Vô Mẫn Quân, hắn lại thần thần bí bí không chịu nói cho ta biết.

Chúng ta ngồi xe ngựa, đi về phía Nam, vì thể ta đoán được là đi Nghi thành. Nửa đường lên xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, xa phu cũng xuống xe, đổi thành một nữ tử, nàng mang theo kiếm, một miếng vải đen che mặt, nhưng thân hình nàng rất đẹp, rất dễ nhận ra, ta vừa nhìn đã biết đó là Hồ Phù.

“Muốn đi tìm tiểu Hầu gia sao?” Trong lòng ta sáng tỏ, hỏi.

Vô Mẫn Quân cười cười: “Phải.”

Ta có chút kỳ quái, hỏi: “Ngươi trực tiếp nói vị trí cho Hồ Phù là được, vì sao phải đích thân chúng ta tới?”

Vô Mẫn Quân xúc màn xe lên, thoải mái ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, nhẹ giọng nói: “Phong cảnh Nghi thành đẹp.”

Ta có chút khó hiểu nhưng đại khái biết Vô Mẫn Quân có dụng ý, cũng không hề hỏi nhiều, Vô Mẫn Quân đem màn xe cuốn lên, quả nhiên phong cảnh ven đường càng ngày càng đẹp, những đóa hoa hải đường nở rộ ở hai bên đường, những đóa hoa màu tím và những đóa hoa màu lam không biết tên cũng trải dài, làn gió nhẹ thoảng qua liền tỏa ra mùi thơm ngát như thấm vào ruột gan người ta.

Từ đó thành đi tới, chúng ta đều đi theo đường nhỏ, ta đoán tiểu Hầu gia sau khi tiểu Hầu gia ở Nghi thành liền chọn chỗ vắng vẻ. Đến buổi chiều, chúng ta bỏ xe đi bộ, sau khi xuống xe cảm giác hoàn toàn khác so với khi còn ở trên xe ngựa, bùn đất mềm mại dưới chân, ánh nắng mặt trời không chói không nóng rọi xuống trên người chúng ta, vạn vật tĩnh lặng, chỉ có con ngựa phát ra hai tiếng kêu to, giống như đất trời đều an tĩnh.

Ba người ta và Vô Mẫn Quân còn có Hồ Phù cùng đi với nhau, Hồ Phù có ý đi chậm, đi ở phía sau ta và Vô Mẫn Quân, hơi cúi đầu, giống như suy nghĩ hỗn loạn, nghĩ đến trong chốc lát nàng gặp được tiểu Hầu gia, ta cũng có chút lo lắng, không biết sẽ tạo ra trường hợp kinh thiên động địa như thế nào.

Ở cách đó không xa có một gian nhà gỗ nhỏ, nhìn qua là mới xây, có chút không hợp với mọi thứ xung quanh, Vô Mẫn Quân thoáng dừng bước lại, nói: “Hắn là chính nơi này.”

Hồ Phù dừng lại, sau đó cời bỏ khăn bịt mặt, đi nhanh về phía căn nhà gỗ nhỏ kia.

Ta đứng ở tại chỗ, không biết là nên đi tới hay là bất động, Vô Mẫn Quân cười cười, dắt tay của ta, nói: “Cùng đi đi.”

Ta nói: “Hai người bọn họ gặp mặt, chúng ta lại tiến vào có phải không tốt hay không?”

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Không có chuyện gì.”

... Ngươi đương nhiên cảm thấy không có chuyện gì, nhưng người khác khẳng định sẽ cảm thấy chúng ta rất vướng bận đi!

Ta yên lặng đi theo Vô Mẫn Quân về phía ngôi nhà gỗ nhỏ. Hồ Phù đã đẩy cửa ra mà đi vào, ta và Vô Mẫn Quân cũng chậm rãi đi tới ngôi nhà gỗ phía trước, còn chưa đi vào, Hồ Phù đã đi ra, nàng cau mày, vẻ mặt khó hiểu nói: “Bên trong không có người.”

Vô Mẫn Quân nói: “À, vậy hắn là bị người đưa đi rồi.”

Hồ Phù cùng ta đều ngây ngẩn cả người, nàng nói: “Đưa đi? Có ý gì?!”

Vô Mẫn Quân nói: “Lúc mà thuộc hạ ta tìm được hấn phát hiện bệnh của hấn đã nguy kịch, đại khái là do lần đó ngươi làm hấn bị thương, hấn vẫn không khỏi được, sau đó nửa chết nửa sống tới nơi này ở.”

Ánh mắt Hồ Phù mở thật to, nàng run run nói: “Ý của ngươi là... Hấn...”

Vô Mẫn Quân gật gù đầu: “Hắn đã chết, ngay ngày hôm sau sau khi ta phái người đi thông báo cho ngươi.”

Nước mắt Hồ Phù chỉ trong nháy mắt rơi xuống, giống như dòng suối nhỏ, ở dưới ánh mặt trời có chút chói mắt, nàng không nói hai lời một lần nữa xông vào gian nhà gỗ không người kia, dường như phát điên mà đi chung quanh tìm kiếm tiểu Hầu gia, ta có chút lo lắng đi tới, chỉ thấy dường như nàng không chịu tin tưởng chuyện tiểu Hầu gia đã chết này, luôn luôn mơ hồ kêu tên một người, ta không nghe được rõ ràng lắm nhưng đại khái có thể đoán được đó là tên tiểu Hầu gia.

Cuối cùng Hồ Phù tìm thấy một bức họa cuộn tròn ở trên giường tìm, nàng bỗng nhiên ngừng khóc, nói: “Chính là nàng.”

Ta nói: “Cái gì?”

Hồ Phù nói: “Khi đó hấn cũng ôm bức họa này... Hấn nói, trong bức tranh này chính là nàng, là người con gái hấn yêu nhất.”

Trước khi chết Tiểu Hầu gia lại ôm bức họa của một người con gái mà chết đi, đã kích này đối với Hồ Phù không hề nhỏ, nàng chết lặng đi tìm tung tích tiểu Hầu gia lại tìm được hấn cuồng dại đối với một người con gái khác, thật sự là thiên ý trên người.

Hồ Phù nhắm mắt lại, nói: “Ta thật muốn nhìn, là ai có thể làm cho cái người không tim không phổi này nhớ đến...” Sau đó nhẹ nhàng dần dần mở cuộn tranh kia ra, mắt cá chân mảnh khảnh, quần áo thêu hoa, chiếc eo thon của nàng kia từng chút một hiện dần ra trước mặt chúng ta.

Cuối cùng chúng ta đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nàng kia có một đôi mắt thu thủy, tay cầm đoàn kiếm, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, cười như không cười chính là Hồ Phù.

Bên dưới đều một câu thơ: ta nay nhân bệnh hồn điên đảo, duy mộng người rảnh rồi không mộng quân.

Hồ Phù đang cầm bức họa kia, ánh mắt mở thật to, hai tay hơi hơi run run, giống nhau đang bị bức họa đó thiêu đốt. Nàng cắn cắn môi, nói: “Nàng...”

Ta tuy rằng cũng ngơ ngẩn, nhưng vẫn gật đầu đáp lại nói: “Người con gái trong bức tranh thật ra là cô nương...”

Vô Mẫn Quân đứng ở bên cạnh, tuyệt không kinh ngạc, hấn nói: “Tiểu Hầu gia đã bệnh chết, người không cần tự mình giết hấn. Nay quốc thù gia hận đã báo, về sau tự giải quyết cho tốt đi.”

Dứt lời, Vô Mẫn Quân vươn tay kéo ta rời đi.

Ta ngơ ngác theo Vô Mẫn Quân đi ra khỏi nhà gỗ, nhưng vẫn nhìn không được quay đầu nhìn Hồ Phù, nàng vẫn ngồi ở chỗ kia, trong tay đang cầm bức họa kia, nàng quay lưng về phía chúng ta, ta cũng không biết nàng đang có vẻ mặt như thế nào, chỉ có thể nhìn thấy lưng nàng rất thẳng, giống như một pho tượng gỗ.

Ta hỏi: “Tại sao có thể như vậy chứ.”

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu nhìn nhìn ta, hỏi: “Cái gì?”

Ta khô sở nói: “Bọn họ rõ ràng thích nhau... Nhưng giữa bọn họ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho dù lúc trước nếu tiểu Hầu gia nói cho Hồ Phù biết kỳ thật người mình thích là Hồ Phù, có lẽ hai người vẫn không thể ở chung một chỗ.”

Dừng một chút, ta lại nói: “Cũng giống như chúng ta lúc trước vậy.”

Vô Mẫn Quân nói: “Vận khí của chúng ta có vẻ tốt.”

Ta ngẩn người, nói: “Vận khí có vẻ tốt?”

Vô Mẫn Quân hướng ta cười cười: “Phải, sao nào?”

Ta nói: “Không có gì, chính là cảm thấy... Phải, người nói rất đúng.”

Vô Mẫn Quân nắm ta lên xe ngựa, ta có chút lo lắng cho Hồ Phù, hấn nói: “Hiện tại nàng sẽ không có khả năng muốn bỏ đi, tối nay ta sẽ phái người tìm đến nàng... Dù sao ta đoán nàng cũng sẽ không chịu đi.”

Nơi này đẹp như vậy, lại là một nơi khiến cho người ta thương âm, trong lòng ta vô cùng cảm thán, nhìn hoa hải đường cùng ngôi nhà gỗ dần dần rời xa tầm mắt thờ dài.

Vô Mẫn Quân vỗ nhẹ nhẹ đầu ta, nói: “Đó là chuyện của người khác, người không nên nghĩ nhiều.”

Ta nói: “Vâng...”

Vô Mẫn Quân lười biếng ngồi ở trên ghế, ta nhìn không được đi tới ôm lấy, Vô Mẫn Quân lại vươn tay ôm lấy ta trước một bước, hấn nói: “Hiện tại biết ta rất tốt, hử?”

Ta cười nói: “Đúng vậy, tuy rằng người miệng tiện, tâm ngoan, bị người khác làm hỏng...”

Vô Mẫn Quân: “...”

“Nhưng ít ra người thẳng thắn thành khẩn, người không có chuyện gì lừa gạt ta, bao gồm chuyện người thích ta, người thương ta, người nguyện ý thay ta sinh con.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Hắn dùng nửa ngày, mới nói: “Vi phu miễn cưỡng nhận khách lệ của ngươi.”

Ta nở nụ cười: “Còn vi phu... Ta đây tự xưng là cái gì, lão nương?”

Vô Mẫn Quân: “...”

Hắn dựa vào đây, một nụ hôn nhẹ chạm vào bên tai của ta, đồng thời thanh âm trầm thấp mang theo ý cười vang lên: “Nương tử.”

Được rồi.

Vân Kiều ta sống mười bảy năm nay, từ nhỏ không nương, cha cũng không yêu thương, luyện võ chịu khổ, học văn đau đầu, làm người tri độn, diện mạo bình thường.

Nhưng ta đoán ở trong số chúng sinh ở đây, ta nhất định là nười may mắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Ngoại truyện Đại trốn sát

Nhân vật tham gia: Vô Mẫn Quân, Vân Kiều, Bình Dương, Lữ Suất, Lưu Á, Hà Thần, Ngô Ung, Phùng Du, Lưu Lương, Nguyên Úc, Tư Đồ Hữu Tĩnh.
. . Bánh bao.

1- Đại trốn sát là trò chơi của Tư Đồ Hữu Tĩnh.

Vô Mẫn Quân cùng ta —— nhất là ta hao hết tâm tư tìm được Tư Đồ Hữu Tĩnh, muốn lấy đan dược để trao đổi thân thể, thật vất vả tìm được rồi, nhưng Tư Đồ Hữu Tĩnh lại tỏ vẻ tinh thần uể oải không phấn chấn, bản thân mình lại không tìm thấy được sự phụ, bởi vậy không lấy được đan dược như vậy.

Ta từ chối cho ý kiến —— dù sao ta cũng không tin tưởng sự tồn tại của sự phụ Tư Đồ Hữu Tĩnh. . .

Dù sao Tư Đồ Hữu Tĩnh đến Tây Ương làm khách, trong quanh cảnh trời động giá rét, Tư Đồ Hữu Tĩnh mang theo bánh bao tới ở nơi này, ta cũng coi như có bạn. Tư Đồ Hữu Tĩnh du lịch tới rất nhiều chỗ, tuy rằng mục đích chỉ có một, chính là tìm sự phụ, nhưng vì vậy mà có rất nhiều hiểu biết kỳ lạ, nàng vừa ăn vặt vừa miêu tả sinh động như thật, bánh bao ở bên cạnh cũng rất hợp không khí, huy động móng vuốt bé nhỏ của mình, cũng đặc sắc.

Đã nhiều ngày này vì sắp tới là sinh nhật hai mươi tuổi của Vô Mẫn Quân, các quốc gia đều phái sứ giả đến chúc mừng, Đông Nguyên theo ta biết được là do Thái Hậu và Hoàng đế viết thư cho ta, nói là để cho Nguyên Úc đến —— nghe nói Nguyên Úc vẫn không đón đầu, lần trước ta khuyên bảo, hẳn hoàn toàn không nghe, Thái Hậu cùng hoàng đế tỏ vẻ, hy vọng ta nói thêm một chút nữa, nếu Tây Ương có vị cô nương thích hợp, trói hai người bọn họ vút vào trên giường đi.

. . . Thái Hậu cùng Hoàng đế, sợ là nhân tới hoảng. . .

Bức thư kia không cần thận bị Vô Mẫn Quân đọc được, hắn cười ha ha, thẳng thắn tán thưởng Thái Hậu cùng Hoàng đế ta nói không sai, cũng sai nhân đi chuẩn bị dược vật ám muội này. . . Ta không muốn nói cái gì. . .

Vô Mẫn Quân sinh vào mùa thu, cỏ cây dần dần héo tàn, cảnh trí không đẹp bằng mùa xuân, nhưng cũng may lá rụng rục rờ, cũng coi như có phong cảnh.

Người Bắc Xương đến là Ngô Ung và Phùng Du, Ngô Ung thoát nhìn sống rất dễ chịu, so với lần trước gặp lại béo hơn một chút, càng dài càng vui mừng, Vân Kiều cảm thấy nếu hắn bôi son đỏ rục ở trên mặt, đại khái có thể đứng ở trên đường giả mạo Tán Tài đồng tử. Phùng Du không có thay đổi quá lớn, chẳng qua đại khái là vì sinh con nên trên mặt mang chút dáng vẻ mầu thân.

Nhưng nói lại, Bình Dương cũng sinh con, vì sao ta cảm thấy muội ấy một chút cũng không thay đổi, chỉ có Lữ Dẫn càng bình thản, càng ngày càng nghe lời, quả thực rất sáng sủa. . .

Ngoài ý muốn của chúng ta là người Nam Văn quốc phái tới hóa ra là Lưu Lương —— không ngờ hắn còn dám tới!

. . . Tóm lại, trong sinh nhật Vô Mẫn Quân có một nhóm người nhìn không ra thật tình chúc phúc xong, lúc trước ta vốn rất buồn rầu phải tặng Vô Mẫn Quân cái gì, nhưng cũng may Vô Mẫn Quân giải quyết thay ta, về phần lễ vật đến tột cùng là cái gì, ta cũng không thể nói tí mĩ, nhưng đến phiên ta, nhất định ta không cần hắn thay ta giải quyết. . .

Nhóm người tới kia không rời đi sớm như vậy, Đồ Hữu Tĩnh tỏ vẻ ở trong cung cực kỳ nhàm chán Tư, dù sao Vô Mẫn Quân mặc kệ quy củ như vậy,

đều cho những người đó tiến vào, mọi người cùng nhau chơi trò chơi.

Vô Mẫn Quân thần nhiên nói: “Cái gì?”

Tư Đồ Hữu Tinh nói: “Giết người.”

Ta: “. . .”

Vô Mẫn Quân nhẹ răng cười nói: “Rất tốt. . .”

Ta: “. . . Ta chưa giết người bao giờ được không, người cầm miệng cho ta. . .”

Tư Đồ Hữu Tinh chạy nhanh nói: “Không phải thật sự giết người, chỉ là giả vờ giết người, chúng ta nhiều người như vậy, có một người bị sai khiến làm hung thủ, sau đó hung thủ chỉ cần ở trong tình huống không bị những người khác nhìn thấy, ở cô của người đó hoặc trán người đó cũng được lưu vết lại, như vậy coi như người kia đã chết.”

Về mặt Tư Đồ Hữu Tinh rất vui, ta một đầu mồ hôi lạnh nói: “Sau đó sao?”

“Người kia cho dù chết, sau đó từ nay về sau không thể nói chuyện —— tối thiểu, không thể nói chuyện hung thủ là ai linh tinh.”

Vô Mẫn Quân lộ ra vẻ mặt có hứng thú, nói: “Tiếp tục nói.”

“Mỗi một người chết xuất hiện, mọi người sẽ cùng nhau thảo luận, cuối cùng đề cử ra một người, nói người đó là hung thủ, hung thủ kia có thể biện giải, nhưng nếu biện giải không thành công, vậy nhất định phải chết. Sau đó người này nhất định phải nói, mình rốt cuộc có phải hung thủ hay không. Nếu hung thủ vẫn sống tới cuối cùng, như vậy hung thủ thắng.” Sau khi nói xong, Tư Đồ Hữu Tinh đầy cồi lòng chờ mong nhìn ta, nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài cảm thấy thế nào?”

Ta nói: “Nghe qua rất thú vị. . .”

Vô Mẫn Quân chụp chân nói: “Vậy đêm nay gọi hết bọn họ tới đi.”

Ta: “. . .”

Thật đúng là mạnh mẽ vang dội. . .

Quả nhiên, đêm đó tất cả mọi người bị triệu tập đến, đồng thời còn có Lưu Á, nàng là nghe được tin này mới tới, ta và Vô Mẫn Quân thích có nhiều người nên không cự tuyệt. Sau khi nói cho quy tắc, chúng ta liền bắt đầu rút thăm, trên thăm đều có chữ, ngoại trừ viết “Hung thủ”, những cái khác viết “Nạn nhân”. . . Ta tùy tay cầm một tờ giấy mở ra, chỉ thấy trên đó ghi hai chữ “Nạn nhân”.

. . . Đi, ta cũng muốn xem ai có thể giết ta.

Mỗi người lựa chọn tờ giấy của mình, đều có vẻ mặt khó lường xem xét, sau đó đều cười mà không nói, ta dùng ánh mắt quét một vòng, cảm giác mỗi người đều không thích hợp, rõ ràng không hề xem. Đã tới giờ lên đèn, ta và Vô Mẫn Quân đang trở về chương trình điện, Vô Mẫn Quân dường như lơ đãng nói: “Người là hung thủ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Ta cũng làm bộ như lơ đãng hỏi lại: “Người thì sao?”

Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Ta cũng hy vọng ta là.”

Ta nói: “Yên tâm, ta không phải.”

Vô Mẫn Quân nói: “Ừ, yên tâm, ta cũng không phải.”

Ách, kỳ thật ta cảm thấy Vô Mẫn Quân hiểm nghi rất lớn. . .

Hai người ta và Vô Mẫn Quân sau khi trở về Chương Trình điện, ta liền rửa mặt chải đầu ngủ, tuy rằng ta hoài nghi Vô Mẫn Quân, nhưng thấy hay là đi ngủ, dù sao võ công của Vô Mẫn Quân và ta chẳng phân biệt được cao thấp, nếu hắn muốn đánh lên ta, ta cũng không có khả năng không hề phòng bị.

Vô Mẫn Quân rất nhanh cũng lên giường, chỉ trong chớp lát ta liền mơ mơ màng màng ngủ, qua một khoảng thời gian, bỗng nhiên ta nghe thấy tiếng động rất nhỏ —— tiếng động kia là của Vô Mẫn Quân bên cạnh ta.

Ta nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, mộng lung cảm giác được hần đứng dậy, xuống giường —— chẳng lẽ là đi lấy bút? Ta cảnh giác cảm nhận nhất cử nhất động của hần, phát hiện hần thay quần áo xong, rồi đi ra khỏi Chương Kiền điện.

Mở to mắt, ta cũng mặc thêm quần áo, vụng trộm đi theo phía sau hần, thấy hần một đường đi đến ngự thư phòng, châm đèn, bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Cũng đúng, mấy ngày nay nhiều chuyện, tấu chương đại khái cũng có chút chưa phê duyệt.

Ta ở bên cửa sổ nhìn trong chớp lát, nghe thấy hạ nhân nói có người muốn yết kiến, mặc dù ta nghi hoặc đã trễ thế này vì sao lại vẫn có người đến yết kiến, nhưng bởi vì sợ bị Vô Mẫn Quân phát hiện, vẫn xoay người rời đi, trở về Chương Kiền điện.

Ngày thứ hai tỉnh lại ta liền hồng mắt —— trên cổ Vô Mẫn Quân nằm ở bên cạnh ta lại xuất hiện một vết bầm nhỏ!

Ai mà mạnh mẽ như vậy, ngày đầu tiên muốn như vậy đã “Giết” Vô Mẫn Quân? ! Hơn nữa hung thủ kia không ngờ còn thành công!

Ta nói: “Vô Mẫn Quân . . . Ngươi . . . Ngươi . . .”

Vô Mẫn Quân chậm rãi mở to mắt, không nói được một lời nhìn ta, sắc mặt buồn bực, đại khái tâm tình cũng thực khó chịu.

Ta nói: “Ai a, không ngờ dám giết ngươi!”

Vô Mẫn Quân vẫn không nói được một lời, ta mới nhớ tới đến Vô Mẫn Quân là “Người chết”, không thể nói gì, nhất là về hung thủ. . .

Ta vỗ vỗ bờ vai của hần, nói: “Yên tâm, ta lập tức giúp ngươi tìm ra hung thủ!”

Vô Mẫn Quân cười cười, đứng dậy nghiêng đầu hôn hôn mặt ta.

Ta cùng Vô Mẫn Quân đi ra đại sảnh, tất cả mọi người đều ở đấy, mọi người vừa nhìn thấy vết bầm trên cổ Vô Mẫn Quân, cũng đều lộ ra vẻ mặt “Không phải đâu. . .”, trong lòng ta rất khó chịu, cứ nghĩ tới khả năng hung thủ là một trong những người này, nhân tiện nói: “Nói, rốt cuộc là ai?”

Mọi người đồng thời lè mắt nhìn ta.

Ta: “. . .”

Tư Đồ Hữu Tình thanh thanh cổ họng, nói: “Chúng ta thảo luận một chút, người giết Vô Mẫn Quân nhân đại khái là ai. . .”

Chính nàng lập tức nói: “Ta đoán là hoàng hậu nương nương!”

Ta: “. . .”

Những người khác đồng thời gật đầu.

Ta: “. . .”

“Thực không phải ta!” Ta phát điên nói, “Ta cam đoan không phải ta! Nếu là ta, ta có khả năng đi giết Vô Mẫn Quân sao? Việc này cũng quá rõ ràng! Các ngươi suy nghĩ một chút đi!”

Mọi người vẫn đồng thời yên lặng nhìn ta.

Ta: “. . . Thực không phải ta, thực không phải.”

Ta neho neho mắt, nhìn về Lư Lương ở một bên, nói: “Lư Lương, ngươi nói, có phải ngươi hay không? Đêm qua đi gặp Vô Mẫn Quân ở ngự thư phòng, người kia khẳng định chính là hung thủ, chính là ta không thấy được hần là ai —— có phải ngươi hay không?”

Lư Lương cười cười, nói: “Sao lại là tại hạ được? Nếu là tại hạ, Tây Hoàng hần là không đến mức thả lỏng không một chút cảnh giác? Chỉ có đối với hoàng hậu nương nương, Tây Hoàng mới có thể không bố trí phòng vệ chút nào.”

“. . .” Chẳng những không có đem Lư Lương ném xuống nước, ngược lại bị Lư Lương đánh ngã xuống. . . Ta thật sự là mệnh khổ. . .

Ta roi lệ nói: “Vô Mẫn Quân, ngươi biết không phải ta đúng không?”

Vô Mẫn Quân thật tuân thủ quy tắc một câu cũng không nói —— về mặt cũng không biểu hiện một cái gì.

Ta thật sự là hết chỗ nói rồi.

Cuối cùng ta không hề dị nghị được chọn là hung thủ, hơn nữa bị xử tử, ta khóc không ra nước mắt lộ ra cái tờ giấy kia của ta, bên trên rõ ràng là hai chữ “Nạn nhân” —— ta thật sự không phải hung thủ! !

Vô Mẫn Quân thờ dài, nói: “Vân Kiều đáng thương, hiển nhiên ngươi không phải là hung thủ.”

Ta hồng mắt nói: “. . . Ngươi mở miệng sớm một chút sẽ chết sao? !”

Vô Mẫn Quân nói: “Cũng thế, ngươi tới giúp ta, hai người chúng ta làm đôi Quý Hồn uyên ương.”

Ta càng thêm hồng mắt: “Cái gì ‘Cũng thế’ chứ! Căn bản ngay từ sau khi bị giết ngươi mới có suy nghĩ này đi!”

Vô Mẫn Quân nhẹ nhàng cười, vươn tay nhẹ nhàng đề môi ta lại, nói: “Chúng ta đều đã chết, không cần nói nói, ngoan.”

“Ng ngoan —— cái —— đầu —— ngươi —— ấy ~!”

Mọi người: “. . .”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Ta và Vô Mẫn Quân chỉ sau mười hai canh giờ lúc trò chơi bắt đầu đã đồng thời “Tử vong”, việc này thật sự là làm cho người ta hoàn toàn không thể đoán trước được. Nhất là ta, tự nhiên chết oan. . . Bất đắc dĩ dữ dội. . .

Tuy rằng ta cùng Vô Mẫn Quân không tính là vẫn còn trong trò chơi, nhưng dù sao trò chơi vẫn đang tiến hành, mọi người ăn qua bữa sáng, đánh giá lẫn nhau rồi lại tự đi làm chuyện của mình.

Trong lòng Bình Dương nhớ kỹ Tiểu Tuế con mình —— Tiểu Tuế mới hơi lớn một chút, còn chưa có tên gọi, vốn Bình Dương hy vọng Vô Mẫn Quân đặt tên cho nó, nhưng Vô Mẫn Quân không nên đặt tên cho Tiểu Tuế là “Phong XX”, nói cách khác cùng họ Bình Dương, Bình Dương dù tức giận cũng chưa dám nói cho Lã Dẫn.

Cũng bởi vậy chúng ta đều chỉ gọi nó là Tiểu Tuế, dù sao đứa nhỏ một tuổi rồi đặt tên cũng là bình thường.

Bởi vì Bình Dương và Lã Dẫn bị chúng ta triệu tiến cung, Tiểu Tuế cũng đi cùng, vừa vặn ta không có việc gì làm, liền đi theo Bình Dương cùng đi xem Tiểu Tuế, Phùng Du trở về ngủ, Ngô Ung liền cũng chạy đi theo xem Tiểu Tuế, con của hắn ở lại Bắc Xương bởi vậy nên rất nhớ.

Tiểu Tuế được mấy tháng, cực kỳ giống mẫu thân của mình, mắt hạnh môi hồng, làn da trắng nõn, trưởng thành đại khái cũng là cái tai họa giống với Vô Mẫn Quân, chính là lông mi cùng cái mũi giống Lã Dẫn, mày rậm mũi thẳng, trong nét đẹp lại có thêm mấy phần anh khí, diện mạo như vậy. . . Thật sự là lên trời thường com ăn, tương lai cho dù nó lưu lạc dân gian, cũng không sợ. . . Ách. . .

Tiểu Tuế sinh ra đã không sợ, thấy Ngô Ung cũng không kinh ngạc sợ hãi, Ngô Ung tới gần nó một chút, nó liền dùng đôi mắt đen rất tròn rất sáng mắt nhìn chăm chăm choáng váng, lông mi thật dài, sau đó trong nháy mắt ngọt ngào cười với hắn. Cho dù là không cười với ta, trong lòng ta cũng tê dại, huống chi là Ngô Ung làm cha không lâu, hắn đi lên trước, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tuế. . .”

Còn chưa nói xong, Tiểu Tuế bỗng nhiên nôn sữa ra, trực tiếp phun thẳng vào mặt Ngô Ung.

Ta: “. . .”

Ngô Ung: “. . .”

Sau khi Tiểu Tuế nôn xong lại cười khanh khách lên, Bình Dương vốn đang ở bên ngoài căn dặn bọn hạ nhân chuẩn bị mấy đồ dùng này nọ cho Tiểu Tuế, nghe thấy tiếng động chạy vào, thấy ta nhin cười, Tiểu Tuế cười to, Ngô Ung cười khò, lại nhìn sữa trên mặt Ngô Ung biết đã có chuyện gì, vội ầy ngăn người, nói: “Ôi, đúng rồi, vừa mới cho uống sữa xong, quên cho nó ới sữa thuận khí (=.=).”

Ngô Ung: “. . .”

Bình Dương căn bản mặc kệ bị kịch của Ngô Ung, mà là vui sướng hài lòng đối với Tiểu Tuế nói: “Bắt đầu không nôn vào người của mẫu thân, thật sự là ngoan.”

Tiểu Tuế chớp chớp ánh mắt, cũng lộ ra một cái tươi cười hiểu ý.

. . . Không đúng, căn bản không đúng!

Lã Dẫn đâu, Lã Dẫn ở nơi nào? Vì sao anh ta không đến quân! ! ! Bình Dương tiếp tục dậy như vậy, Tiểu Tuế tuyệt đối là Vô Mẫn Quân thứ hai, có khi còn không bình thường hơn cả Vô Mẫn Quân!

Ta một đầu đầy mồ hôi, nói: “Muội, muội không thể dậy trẻ con như vậy, như vậy Tiểu Tuế...”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Tuế bỗng nhiên chu miệng về phía ta, sau đó mở rộng cánh tay nhỏ bé ngăn ngừ trắng mập ra, vuron vuron về phía ta, giống như là muốn ta ôm nó.

Ta lập tức nói không nên lời, nhẹ nhàng đi qua mà ôm lấy Tiểu Tuế, nói: “Tiểu Tuế ngoan nhất...”

Tiểu Tuế khanh khách cười, ta nghi hoặc nói: “Tiểu Tuế cười cái gì?”

Tiểu Tuế chưa biết nói, chỉ có thể cười, quả thực cũng sắp thành cười mà không nói, cuối cùng nó chỉ chỉ vào cổ ta, ta mới phản ứng lại, buổi sáng sau ta khi bị “Xử tử” sau, đã vẽ lên cổ mình, tỏ vẻ mình “Đã chết” ... Tiểu Tuế cười vui vẻ như vậy, hóa ra là cười nhạo ta!

Ta: “...”

Ranh con đáng chết... Ta yên lặng đem Tiểu Tuế thả lại cái giường nhỏ của mẹ, Tiểu Tuế vẫn đang cười, ta quay đầu định nói với Bình Dương làm cho Tiểu Tuế đừng cười, trẻ con cười lâu quá không tốt, kết quả chỉ thấy Bình Dương đang vụng trộm cười.

Bình Dương: “Ai...”

Ta: “... ...”

Mẫu tử gì vậy...

Ta ở chỗ này của Bình Dương đợi trong chốc lát, buổi chiều Vô Mẫn Quân cũng đến đây, Tiểu Tuế vừa thấy hấn đến, hai ánh mắt đều tỏa sáng, hò hét đi đến bên cạnh, Vô Mẫn Quân cũng không nhìn hấn cái nào, nói với ta: “Đi, mang người xuất cung đi chơi.”

Ta không nói gì nói: “Ra cung làm gì? Hơn nữa vì sao hôm nay xuất cung?”

“Nha nha nha...” Tiểu Tuế thấy Vô Mẫn Quân không để ý tới nó, gấp đến độ kêu lên.

Vô Mẫn Quân nói với ta: “Dù sao chúng ta đều là người chết, xuất cung không sao.”

“Oa người không cần dùng cái loại vẻ mặt đương nhiên này nói không biết xấu hổ lại vụng về lấy cớ như vậy được không? !” Ta tròn mắt há hốc mồm, như vậy cũng có thể sao...

Vô Mẫn Quân nói: “Không có quan hệ, dù sao cũng không có chuyện gì làm.”

Ta nói: “Ai, đã biết.”

Thấy ta đồng ý rồi, Vô Mẫn Quân liền vừa lòng, lôi kéo ta đi, Tiểu Tuế thấy Vô Mẫn Quân phải đi, gấp đến độ muốn khóc, ta nhìn không đành, nói: “Người để ý Tiểu Tuế một chút thôi.”

Vô Mẫn Quân dừng một chút, cúi đầu, lộ ra vẻ mặt phức tạp, nói: “Tiểu Tuế, sao nó ở trong này?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Ta: “...”

Tiểu Tuế rốt cục không chống đỡ được, oa oa khóc lớn lên.

Bình Dương nghe thấy tiếng khóc chạy vào, thấy Tiểu Tuế quỳ rạp trên mặt đất khóc lớn, ta với Vô Mẫn Quân đều cứng ngắc như thế, vội vàng đem Tiểu Tuế ôm lấy, nói: “Hoàng huynh Hoàng tẩu, hai người làm cái gì vậy!”

Ta nói: “Tiểu Tuế yêu cầu không được, còn hoàn toàn bị bỏ qua.”

Vô Mẫn Quân: “...”

Bình Dương rơi lệ nói: “Hoàng huynh, huynh cũng không phải không biết Tiểu Tuế trừ bỏ cha nó thì thích huynh nhất, lần nào huynh cũng bỏ qua nó.”

Vô Mẫn Quân bĩu môi, tiếp nhận Tiểu Tuế, tùy tay quơ quơ an ủi, Tiểu Tuế lập tức vui vẻ, dùng khóc, mở to đôi mắt ngập nước nhìn Vô Mẫn Quân, lông mi còn có cảm giác bị thấm ướt.

Vô Mẫn Quân giận dữ nói: “Trẫm chính là rất được người thích.”

Ta: “...”

Bình Dương: “...”

Thực không muốn đề ý đến hấn, các loại phương diện.

Ta nói: “Có lẽ Tiểu Tuế chính là nghe thấy được hơi thở của đồng loại.”

Vô Mẫn Quân liếc mắt một cái ngắm Tiểu Tuế, nói: “Đồng loại? Ồ, không phải là... tất nhiên là con của chúng ta... A.”

Hắn cũng không biết tin tưởng tràn đầy đang nói cái gì vậy, Tiểu Tuế chỉ trong chớp lát bởi vì bắt đầu khóc có chút mệt, cho nên đi ngủ, Vô Mẫn Quân đem Tiểu Tuế thả lại trên giường, sau đó vươn tay nhẹ nhàng mà nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mập của Tiểu Tuế, ta đang bị hình ảnh ảm áp giữa cậu và cháu trai ngoại biến thành hết sức cảm động, chợt nghe Vô Mẫn Quân không nặn không nhặt nói: “Ranh con, dám cười nhạo nương tử ta...”

Ta: “... ..”

Hắn làm sao mà biết được! Hơn nữa cho dù biết, cũng không phải có ý báo thù chứ? ! Thật là ngậy thơ đi? ! Vô Mẫn Quân, người còn nói người không phải đồng loại với Tiểu Tuế đi, căn bản chính là Tiểu Tuế đều hơn người! !

Ta cùng Vô Mẫn Quân xuất cung, bên ngoài nhàn hạ, Vô Mẫn Quân mang ta đi ăn đủ các loại đồ ăn linh tinh, sau đó đi xem xiếc ảo thuật, hai người chơi đùa vui vẻ.

Cuối cùng sắc trời dần tối, Vô Mẫn Quân ở bên cạnh ta, hai người nhàn nhã thông thả hồi cung, bỗng nhiên ta có cảm giác tóc ta bị kéo lại một chút, vì thế dừng chân lại, khó hiểu nhìn về phía Vô Mẫn Quân bên cạnh, hắn chỉ hướng ta cười, một câu cũng không nói. Nghi hoặc vươn tay sờ sờ tóc, ta đụng phải một cây cây trâm, sờ vào rất tốt, là cây ngọc trâm, hình dạng dường như là đoá hoa mai.

... Ta nhớ ra rồi, khi hai cơ thể chúng ta còn bị hoán đổi, hấn bắt ta mua cho hấn một cây trâm, cây trâm hấn đeo chính là cây này.

Trong lòng ta cảm giác có chút phức tạp, dùng một chút, nói: “Người... Người vẫn còn giữ?”

Vô Mẫn Quân lúng túng nói: “Hôm qua bỗng nhiên tìm thấy, ta cũng không thể đeo, nên cho người.”

Ta: “...”

Vô Mẫn Quân cười ha ha nói: “Khả năng sao? Ừ, là để lại cho người.”

Ta nói: “Ừm, cảm ơn.”

Vô Mẫn Quân cười lắc lắc đầu, không nói cái gì.

Nhưng mà sau khi chúng ta hồi cung, lại phát hiện một chuyện khiến cho người ta mười phần kinh ngạc—— Lã Dẫn “Bị giết”.

Mọi người ngồi vây quanh mộ, yên lặng nhìn trên trán Lữ Dẫn có dấu hiệu, sau đó yên lặng nhìn Bình Dương khóc sụt sướt ở một bên khóc sụt sướt, Bình Dương nói: “Kẻ nào đáng chém ngàn đao dám giết Phò mã của ta, không biết trẻ con không cha không sống được lâu sao? !”

Mọi người: “...”

Lã Dẫn: “...”

Cũng không phải thật sự đã chết... Hơn nữa nói những điều như vậy mới là điềm xấu... Dù sao một nhà Bình Dương và Vô Mẫn Quân kia đều là không kiêng kỵ gì.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Mọi người thảo luận một chút, cảm thấy có thể là ai?”

Bình Dương là người đầu tiên mở miệng nói: “Dù sao không phải ta, Lã Dẫn có trách nhiệm trong cung, lúc trở về trên mặt đã có dấu rồi.”

Mọi người đều dùng ánh mắt “Lừa ai chứ” nhìn Bình Dương.

Bình Dương rơi lệ: “... Thực không phải ta.”

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Được rồi, ta nói trước tiên, ta cảm thấy là Bình Dương công chúa.”

Những người còn lại đều phụ họa, bánh bao cũng liên tục gật đầu, kết quả là, mọi người không nghe Bình Dương biện giải, không lưu tình chút nào đem nàng xử tử.

Ai, bi kịch Bình Dương.

Kỳ thật ta cũng đoán là nàng...

Bình Dương rung rung mở ra tờ giấy của mình, trên đấy ghi hai chữ “Nạn nhân”, mọi người đều trầm mặc...

Bình Dương lệ tuôn đi tới bên cạnh ta, nói: “Hoàng tẩu, rốt cục muội có thể hiểu được tâm trạng của tẩu!”

“... Cảm ơn muội...”

Bởi vậy, trong mười hai canh giờ đã có bốn người chết, thủ đoạn của hung thủ này thật sự là quá tốt...

Ta và Vô Mẫn Quân còn có Bình Dương còn có Lữ Suất, bốn “Thi thể” vây quanh nhau nói chuyện, ta nói: “Mỗi lần đều là Tư Đồ Hữu Tình là người đầu tiên nêu ý kiến, mọi người có phát hiện không?”

Bình Dương nghĩ nghĩ, nói: “Đúng vậy, hơn nữa bánh bao sẽ phụ họa ở bên cạnh, khiến cho muội cũng cảm thấy Tư Đồ Hữu Tình nói rất đúng.”

Ta xấu hổ nhìn Bình Dương, nói: “Cái gì, phán đoán của muội đều dựa theo bánh bao mà có sao...”

Bình Dương: “...”

Ta bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Đúng rồi, kỳ thật... võ công của Vô Mẫn Quân và Lữ Suất cao như vậy, không chừng chỉ có trên chân bánh bao mới dính nước, sau vụng trộm đi tạo ký hiệu!”

Hơn nữa, cũng không có người sẽ đề phòng bánh bao a.

Bình Dương cũng lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, mà hai kẻ Vô Mẫn Quân và Lã Dẫn đã biết hung thủ là ai này, lại vẫn trầm mặc không nói như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Ta với Bình Dương đều có ý nghĩ này, nhưng vì quy tắc không thể nói gì đối với “Người sống”, huống chi hiện tại chúng ta đang ở bên ngoài, ngược lại có loại cảm giác xem kịch vui, vì thế đều tiếp tục duy trì trầm mặc, chờ xem.

Sau khi Bình Dương bị “Xử quyết”, chúng ta đều tan, đều tự đi ngủ, ta hỏi Vô Mẫn Quân: “Rốt cuộc người có nhìn thấy hung thủ hay không, là ai vậy?”

Vô Mẫn Quân nói: “Người không phải có đáp án sao.”

Ta nói: “Thật là Tư Đồ Hữu Tình và bánh bao? Oa, ta lợi hại như vậy.”

Vô Mẫn Quân nói: “... Ai.”

Ta nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Người ai cái gì... Kỳ thật... Ta vừa mới rồi vẫn còn nghi ngờ chưa nói ra.”

Vô Mẫn Quân nhú mày, nói: “Cái gì? Nói đi.”

Ta liếc mắt ngắm hắn một cái, nói: “Kỳ thật ta cảm thấy có thể là người... Người tự giết mình, sau đó giết những người còn lại... Như vậy người thắng không phải sao?”

Vô Mẫn Quân dừng một chút, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: “Tư Đồ Hữu Tình không phải đã nói sao, hung thủ phải sống đến cuối cùng mới là người thắng nha.”

“Ồi, có cái quy củ này sao...” Ta cũng ngừng một chút, nói, “Ta không có chú ý...”

Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Dù sao nếu là ta, phỏng chừng thật đúng là phải làm như vậy. Dù sao thiên hạ đại loạn, có vẻ rất thú vị.”

Ta: “...”

Dù sao hẳn chính là e sợ thiên hạ không loạn. . .

Hai người chúng ta trở về phòng đi ngủ, ta có dự cảm mãnh liệt, cứ theo phương thức nhanh chóng mau lẹ giết người như thế của hung thủ, sáng mai tỉnh lại khẳng định có người sẽ chết. Chỉ là không biết, người chết là ai. . .

Ta nghĩ trái nghĩ phải, cũng không đoán ra sáng mai ai sẽ chết, ngày hôm sau vội vã chạy tới đại sảnh, lại phát hiện mỗi người đều tốt, không có một ai bị giết.

Mọi người hiển nhiên cũng đều rất kinh ngạc, không biết vì sao hung thủ bỗng nhiên thu tay lại, chẳng qua là không ai chết, cũng sẽ không bỏ phiếu, mọi người mang nhiều loại tâm tư đi ăn bữa sáng xong, Vô Mẫn Quân đi lâm triều, ta đi cùng Bình Dương với Tư Đồ Hữu Tinh cùng bánh bao đi nhìn Tiểu Tuế, những người khác cũng đều tự mình đi làm chuyện của mình, ví dụ như Ngô Ung đi buôn bán vải vóc, lần này tới Tây Ương cũng muốn nhân lúc này mở rộng việc mua bán, bởi vậy muốn đi gặp các vị quan chương quản ở Tây đô thành này một lần.

Trước mặt hoàng đế tỏ vẻ chính mình sắp sửa đi đứt lốt, Ngô Ung thực không có đầu óc, dù sao những hói lộ nhỏ này Vô Mẫn Quân luôn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần lấy tiền thật sự làm việc, Vô Mẫn Quân cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng nếu là chỉ lấy tiền, trên nịnh dưới đáp, không làm chính sự, Vô Mẫn Quân sẽ không nương tay chút nào. . . Tóm lại mọi người nghĩ đến tiền tùy ý, nhưng không thể lấy tiền của dân chúng, trong lòng Vô Mẫn Quân có cái bàn tính, tính rành mạch, nếu có người nào vi phạm vào điều này, vậy sẽ phải chết.

Phùng Du thấy Ngô Ung muốn đi ra ngoài, cũng nói muốn cùng chúng ta đi xem Tiểu Tuế, ngày hôm qua nàng không đi, đại khái Ngô Ung cũng ngượng ngừng nói cho nàng chuyện Tiểu Tuế ới vào mặt hân, cho nên Phùng Du cũng giống với Ngô Ung sau khi bị Tiểu Tuế tươi cười hấp dẫn, không chút nào ngoài ý muốn cũng bị ới sửa vào mặt.

Phùng Du hét lên một tiếng, khóc sụt sùi lấy khăn bên cạnh lau sạch, ai oán nhìn ta với Bình Dương cùng với Tư Đồ Hữu Tinh và bánh bao cười không dừng được, nói: “Các người cũng không nhắc nhở ta...”

Ta nói: “Thật ngại, dù sao quá chậm ha ha ha ha...”

Phùng Du dừng một chút, nói: “Khó trách ngày hôm qua lúc tướng công trở về có mùi sữa...”

Ta: “...”

Bình Dương: “Phốc ha ha ha ha...”

Bánh bao cũng cười không ngừng được, thân mình tròn vo run run, giống như một quả cầu lông ngắn rung rung, Tiểu Tuế ngừng cười, có chút nghi hoặc nhìn về phía bánh bao, bánh bao “Chi” hai tiếng, thật cẩn thận đi đến bên cạnh Tiểu Tuế.

Tiểu Tuế mở to ánh mắt rất tròn, chăm chú nhìn bánh bao, bánh bao: “Chi, chi!”

Ánh mắt Tiểu Tuế càng hơn nữa, giống như chưa từng gặp con vật này bao giờ. . . Đúng, quả thật nó cũng chưa từng thấy. . . Tiểu Tuế kinh ngạc bắt chước tiếng kêu của bánh bao, nói: “Chi. . . Chi?”

Bánh bao thấy Tiểu Tuế bắt chước tiếng kêu của mình, liền kêu lên hòa ca cùng: “Chi!”

Tiểu Tuế lại mất hứng thú, liếc nhìn nó một cái, xoay người lại, cái ót vô tình đối diện với bánh bao.

Bánh bao: “...”

Bánh bao thương tâm xoay người, quay trở về trên vai Tư Đồ Hữu Tinh, khổ sở nói: “Chi chi...”

Tư Đồ Hữu Tinh sờ sờ nó, nói: “Không cần khổ sở, ngoan.”

Ta: “...”

Tiểu Tuế kia tiện khuông tiện dạng, thật sự là rất giống Vô Mẫn Quân. . .

Ta thật sự là càng lo lắng hơn nữa con của ta và Vô Mẫn Quân sau này. . . Không biết là sẽ có bộ dạng gì nữa. . .

Nói đến việc này. . . Ta nhìn về phía Tư Đồ Hữu Tinh: “Tư Đồ, sự phụ của cô nương bao giờ thì mới có thể tìm được. . . Ta muốn cùng Vô Mẫn Quân sinh con. . .”

Tư Đồ Hữu Tinh: “...”

“Các người muốn sinh con, có quan hệ gì tới sự phụ của ta...” Tư Đồ Hữu Tinh có chút gian nan đặt câu hỏi.

Ta: “...”

“Người đừng nghĩ nhiều quá có được không... Chính là lần trước ta nhìn Bình Dương sinh con, cảm thấy rất đau đớn, cho nên hy vọng Vô Mẫn Quân thay ta, Vô Mẫn Quân cũng uyển chuyển đáp ứng rồi...” Ta nói.

Bình Dương vốn đang ngồi bên cạnh chơi với Tiểu Tuế, nghe được ta nói những lời này, hướng lại đây nói: “Cái gì, làm cho hoàng huynh sinh?”

Ta gật gù đầu, nói: “Muội cũng biết, lần trước chúng ta không phải...”

Trao đổi sao...

Nói còn chưa nói xong, Bình Dương liền về mặt phức tạp cắt ngang lời ta, nói: “Cho dù hoàng huynh có thể mang thai, huynh ấy làm sao mà sinh được?”

Ta: “...”

Tư Đồ Hữu Tinh: “...”

Bánh bao: “...”

Chỉ có Tiểu Tuế vẫn không hiểu nổi nhìn chúng ta... Đại khái là nó cảm thấy rất kỳ quái, vì sao mẫu thân nó có thể nói câu nói đầu tiên khiến cho hai người đồng thời trầm mặc đi...

Qua nửa ngày, ta xấu hổ nói: “Hoàng huynh của muội đương nhiên không thể mang thai, càng không thể... sinh con. Chính là hắn có thể hoán đổi cơ thể với ta, như vậy đau đớn sẽ là do hắn chịu rồi...”

Bình Dương hiển nhiên bị điều này làm cho chấn kinh rồi, muội ấy hỏi: “Như vậy cũng được? !”

Sau đó về mặt đau khổ nói: “Hoàng tẩu vì sao không nói sớm! Muội cũng nên để cho Lữ Dẫn dùng! Để cho hắn sinh mười đứa!”

“... Vậy cũng không dùng đi.” Ta một đầu mồ hôi lạnh, “CHẳng qua nếu muội thật muốn sinh, có thể nói với Lữ Dẫn... Chính là hiện tại không được...”

Ta dừng một chút, nói: “Hơn nữa sau khi uống thuốc, chỉ có mười hai canh giờ hoán đổi, chỉ có trong lúc đấy... Sinh hoạt vợ chồng, mới có thể duy trì tiếp.”

Bình Dương càng chịu đựng nhìn ta, nói: “Vậy chẳng phải là cùng với chính bản thân mình...”

Ta gật đầu nói: “Đúng.....”

Bình Dương hoàn toàn rút lui: “Vậy quên đi, vậy quên đi... kích thích như thế...”

Dừng một chút, muội ấy nói: “Có được nhớ nói cho muội biết...”

Ta: “... Ừ.”

Ta với Bình Dương thảo luận một chút về vấn đề mang thai và sinh con, sau khi biểu đạt vui sướng và chờ mong của mình đối với việc trọng phụ của mình sắp sửa sinh con, Phùng Du thần sắc phức tạp ở bên cạnh nghe xong toàn bộ hành trình, cuối cùng nâng cằm cũng chậm rãi nói: “Cái kia... Nhớ cho ta một cái... Cảm ơn...”

Ta và Bình Dương: “...”

Mấy người chúng ta đi đại sảnh dùng bữa, kết quả người hồng mắt lúc này là Phùng Du —— chỉ thấy thần sắc Ngô Ung uể oải không phấn chấn ngồi ở trên ghế, trên cổ rõ ràng có một dấu!

Phùng Du ngẩn người, thét chói tai chạy tới, nói: “Phu quân! Người, người như thế nào...”

Ngô Ung thờ dài, lác đầu, thật tuân thủ quy tắc nói cái gì cũng chưa nói.

Ta nhìn thoáng qua Tư Đồ Hữu Tinh bên cạnh cũng rất kinh ngạc, bỗng nhiên nghĩ đến lúc đẩy bánh bao rồi đi một lần, lúc ấy ta cũng không để ý, nhưng hiện tại nghĩ đến, rất có thể là đi ‘Muru sát’ Ngô Ung...”

Lúc này Tư Đồ Hữu Tinh mở miệng, nâng nói: “Lại có người đã chết, mọi người nói xem, cảm thấy là ai?”

Lưu Lương xen mồm nói: “Lúc này hiển nhiên không phải Ngô phu nhân, Ngô phu nhân cùng hoàng hậu đều ở chỗ Bình Dương công chúa, hắn là không có cơ hội giết người.”

Tư Đồ Hữu Tinh gật gù đầu, nói: “Đúng rồi, hơn nữa ta phát hiện, hung thủ này thực đáng giận, mỗi lần đều giết một trong hai người vợ chồng, mọi người tự nhiên như vậy đoán là người còn lại, như vậy trong chốc lát có thể giải quyết hai người.”

Dừng một chút, nàng nhìn chung quanh bốn phía một chút, nói: “Xem ra, hung thủ có thể là có điều bất mắt với những người đã thành phu thê...” Luru Lương hiểu ý cười, nói: “Như vậy, xem ra hân vẫn là người thích Tây Hoàng mà cầu không được.”

Luru Á vừa nghe, ngẩn người, sau đó kêu lên: “Không có, không phải ta!”

Sau đó nàng phần nộ nhìn Luru Lương, nói: “Ta đã sớm không còn thích Tây Hoàng! Ta chúc phúc Tây Hoàng cùng hoàng hậu, chân thành!”

Luru Lương không để ý tới nàng, nói: “Ta bỏ Luru Á một phiếu.”

Tư Đồ Hữu Tình gật gật đầu: “Ta cũng vậy.”

Bánh bao tự nhiên đi theo Tư Đồ Hữu Tình, chỉ chỉ Luru Á.

Luru Á nháy mắt được đến ba phiếu, tức đến muốn khóc, nàng chỉ vào Luru Lương nói: “Ngươi vì sao lại đáng giận như vậy, ngậm máu phun người... Khẳng định là ngươi!”

Chỉ còn lại Phùng Du và Nguyên Úc, Phùng Du cắn cắn môi, nói: “Tâm tư Luru cô nương, ta cũng có thể hiểu được một ít, nhưng mà bất kể như thế nào, cho dù không chiếm được cũng không muốn đi gây thương tổn...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Nàng liếc mắt nhìn Luru Lương, nói: “Vậy hân là ngươi.”

Luru Lương ngẩn người, hiện tại chính hân cũng có hai phiếu, Luru Á có ba phiếu, phiếu máu chốt nhất này rơi vào trên người Nguyên úc, Luru Á thống khổ nhìn Nguyên Úc, Nguyên Úc nói: “Luru cô nương thoát nhìn cũng không giống như là kẻ ác... Ta bầu Luru Lương.”

Luru Lương: “...”

Luru Lương cùng Luru Á đều có ba phiếu, không có cách nào xử tử một người, chỉ có thể cứ tan như vậy, chờ có người “chết” lại tiến hành bỏ phiếu.

Luru Á có chút cảm động nói với Nguyên Úc: “Nguyên tướng quân, thật sự là thật cảm ơn ngươi...”

Nguyên Úc lúng túng nói: “À, không có gì.”

Luru Á nói: “Nguyên tướng quân tung hoành sa trường, cũng hiểu được mưu lược, loại trò chơi giống tiểu xiếc này khẳng định là ngài đã nhìn rõ ràng rồi, ngài đã biết là ai rồi? Có phải Luru Lương hay không?”

Nguyên Úc nghĩ nghĩ nói: “Hân là không phải.”

Luru Á càng thêm cảm động, nói: “Ngài vì bảo vệ ta mà không bỏ phiếu cho hung thủ chân chính, mà là bỏ phiếu cho Luru Lương...”

Nguyên Úc cũng càng thêm xấu hổ, nói: “Ta cũng không biết rốt cuộc là ai... Tùy tiện bỏ phiếu thôi...”

Luru Á: “...”

Ta ở một bên đứng thẳng lỗ tai nghe lén, nghe đến đây sắp cười ra tiếng đến, Vô Mẫn Quân bên cạnh ta cũng nín cười nghe, nửa ngày, hân nói: “Được này đã có thể phát huy công dụng...”

Ta: “...”

“Không cho phép, để cho bọn họ phát triển thuận theo tự nhiên không được sao...”

Vô Mẫn Quân liếc mắt một cái nhìn ta, nói: “Được, nghe lời ngươi.”

Luru Á “chết” rất nhanh, ngay tại buổi tối lúc chúng ta dùng bữa tối, chỉ thấy trên trán nàng có dấu để lại, hết sức đập vào mắt người khác, xem ra hung thủ rất không đợi thấy nàng...

Luru Á cúi đầu trầm mặc không nói, thoát nhìn rất là bị nhục, Nguyên Úc thấy, tiến lên vài bước nói: “Ồ, cô nương vì sao...”

Lưu Á đáng thương ngẩng đầu nhìn hân.

Nguyên Úc thờ dài, nói: “Ài, dấu vết lại là ở trên đầu...”

Lưu Á: “...”

... Nguyên Úc cũng quá cường, thế nào hồ không ra đề thế nào hồ sao.

Hiện tại chỉ còn lại có Phùng Du, Tư Đồ Hữu Tình, Lưu Lương, Nguyên Úc, cộng thêm một bánh bao, sau khi bỏ phiếu lại còn chết thêm một người, hiện tại mọi người liên tiếp tử vong, thật sự có chút khủng bố, hung thủ đến tốt cùng là ai, giấu sâu như vậy...

Tư Đồ Hữu Tình trước sau như mở miệng đầu tiên nói: “Mọi người cảm thấy hung thủ là ai?”

Lưu Lương nói: “Ta cho rằng, hung thủ không phải một người.”

Tư Đồ Hữu Tình kỳ quái nói: “Làm sao có thể, chỉ có một hung thủ.”

Lưu Lương cười cười, nói: “Ý của ta là, hung thủ, không phải là một —— người.”

Hân chỉ chỉ bánh bao trên người Tư Đồ Hữu Tình: “Con vật nhỏ này cũng cầm tờ giấy, xem bộ dạng nhay bén của nó, có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện, cũng có hỉ nộ ái ố, cơ hồ không khác với người. Chẳng may nói là hung thủ, tới lúc giết người không phải tiện sao, chỉ cần trên vuốt dính chút mực nước, dễ dàng có thể ‘Giết người’.”

Tư Đồ Hữu Tình ngăn người, nói: “Bánh bao?”

Nàng đem bánh bao đặt xuống dưới, nói: “Bánh bao, có phải người hay không?”

Bánh bao vô tội kích động lắc đầu, đồng thời rõ ràng nằm ếch ra, chống vó, lộ ra bàn chân mập mạp, tỏ vẻ trên chân mình không dính mực nước.

Lưu Lương cười cười, nói: “Nhưng thật ra rất đáng yêu... Dù sao, ta chọn nó.”

Phùng Du cùng Nguyên Úc cũng chọn bánh bao, Tư Đồ Hữu Tình cắn cắn môi, nói: “Quân pháp bất vị thân, bánh bao, người chết đi.”

Bánh bao: “... Chi... Chi...”

Bánh bao nhỏ đáng thương lấy tờ giấy ở trong túi nhỏ đeo trên người xuống, vừa mở tờ giấy ra thấy rõ ràng là hai chữ “Nạn nhân”.

... Không ngờ ngay cả bánh bao cũng bị oan mà chết... ..

Tư Đồ Hữu Tình roi lệ nói: “Bánh bao, nguyện vọng người ô ô ô.”

Bánh bao: “Xèo xèo chi...”

Tư Đồ Hữu Tình mím mím miệng, mắt nhìn Lưu Lương, nói: “Lần sau nếu kẻ chết không phải người, ta khẳng định chọn người!”

Lưu Lương không cam lòng yếu thế nói: “Ha ha, nhưng người cũng rất khả nghi nha. Chẳng may người là hung thủ, mà người chỉ thị bánh bao đi làm thì sao?”

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Đến lúc đó mọi người tự nhiên biết.”

Dứt lời, rời đi cùng bánh bao đang tổn thương tinh thần nghiêm trọng.

Tư Đồ Hữu Tình quả thực là có khả năng tiên đoán, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, chúng ta thấy trên cổ Lưu Lương có một dấu mực.

Lưu Lương sờ sờ nhìn Tư Đồ Hữu Tình.

Mọi người cũng yên lặng nhìn Tư Đồ Hữu Tình.

Tư Đồ Hữu Tình: “...”

“Không phải ta... Ta làm sao có thể ngu như vậy! Nếu là ta, đương nhiên ta muốn giết người khác, sau đó oan uổng đổ cho Lưu Lương, như vậy không phải một chút trừ bỏ hai người sao? !” Tư Đồ Hữu Tình nói, “Việc này khẳng định mọi người có thể nghĩ đến a!”

Mọi người đều không thể nói chuyện, đều thật trầm mặc, Phùng Du còn sống, tuy rằng không phải rất hiểu biết, nhưng vẫn là miễn cưỡng mở miệng nói: “Ô, nhưng bởi vì mọi người đều cảm thấy nếu người là hung thủ, người sẽ không giết Lưu Lương, cho nên người mới sử dụng phương pháp trái ngược, cố ý giết Lưu Lương thì sao?”

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Ta, ta sẽ không mạo hiểm như vậy.”

Phùng Du giận dữ nói: “Không còn lại mấy người, ta bầu cho người.”

Nguyên Úc nói: “Ta cũng vậy.”

Tư Đồ Hữu Tình bị “Xử tử”, nâng tờ dài, lấy ra tờ giấy của mình, vừa mở ra đã thấy, vẫn là “Nạn nhân” như cũ.

Mọi người đều ngậm ngẫn cả người.

Phùng Du cùng Nguyên Úc liếc nhau, sau đó thần sắc không chừng đánh giá đối phương.

Hung thủ không ngờ là một trong hai người Phùng Du và Nguyên Úc... Giấu rất thâm!

Tư Đồ Hữu Tình thở dài, nói: “Trò chơi đã xong, hung thủ giết chỉ còn lại có một người, kế tiếp chỉ cần hán đem đối phương giết chết, cũng chỉ còn lại hán còn sống. Ô... Các người ai là hung thủ? Đứng ra đi, thắng.”

Phùng Du cùng Nguyên Úc đồng thời nói: “Ta không phải hung thủ!”

Dừng một chút, Phùng Du cùng Nguyên Úc lại cùng nhau nói: “Hán mới là hung thủ!”

Hai người vì thế không nói cái gì, đồng thời lấy ra tờ giấy ở trong quần áo, vừa thấy, trên cả hai tờ giấy đều ghi hai chữ “Nạn nhân”.

Việc này khiến tất cả mọi người ngậm ngẫn cả người —— chẳng lẽ ra sai lầm rồi, không có tờ giấy nào ghi hai chữ hung thủ? Nhưng liên tiếp có người từ vong, làm sao có thể chứ.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Ta đã biết... Nếu hung thủ giết chết chính mình trước thì sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt rõ ràng nhìn về phía Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân cười cười, mở ra tờ giấy của mình, chỉ thấy hai chữ “Hung thủ” tỏa sáng bập bùng...

Ta hồng mắt nói: “Hóa ra là người! !”

Mọi người cũng đều lộ ra vẻ mặt hồng mắt, đoán đến đoán đi đoán lâu như vậy, quý hiệu được hóa ra hung thủ chính là người chết đầu tiên!

Mà Ngô Ung, Lữ Suất, Lưu Á, Lưu Lương, ba người may mắn này đã nhìn thấy diện mạo của hung thủ, đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vô Mẫn Quân vô tội nói: “Làm sao vậy?”

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Người, người làm sao có thể như vậy a... Người giết chính mình, vậy người cũng chính là một người chết...”

Vô Mẫn Quân cười cười, nói: “Nhưng người chỉ nói là người chết không thể nói chuyện, chưa nói người chết không thể giết người nha.”

Tư Đồ Hữu Tình: “...”

Ta: “...”

Dừng một chút, ta nói: “Phiền toái người nói về quá trình một chút được không? Toàn bộ!”

Vô Mẫn Quân nghĩ nghĩ, nói: “Ngày đầu tiên, ta giả bộ có người đến tìm ta sau đó tự sát. Hơn nửa ngày hôm sau để cho người chết cùng ta.”

Ta: “...”

“Sau Lữ Suất ở trong cung, ta gọi hán đến, giết hán. Sau đó bởi vậy Bình Dương chết.”

Bình Dương rơi lệ: “...”

“Sau đó, Lưu Lương đi bá kiến quan viên, ta liên nhân cơ hội giết hán.”

“Về phần Lưu Á cùng Lưu Lương, đều là lúc tán bộ trong cung nhìn thấy, tiện tay giết.”

Vô Mẫn Quân nói hai ba câu nói xong tất cả mọi chuyện, mọi người chúng ta đều rất trầm mặc, bốn người bị giết kia càng thêm trầm mặc, hơn nữa Lưu Á cùng Lưu Lương —— người khác bị giết là có tính toán, chỉ có bọn họ bị giết là tiện tay... thật thâm...

“Nhưng mà, nhưng mà vậy cũng không đúng...” Tư Đồ Hữu Tình lộ ra vẻ mặt khó xử, “Hung thủ phải là người sống đến cuối cùng, mới có thể xem như là người thắng nha... Người như vậy, ngay từ đầu đã thua rồi.”

Vô Mẫn Quân hướng chúng ta cười, nói: “Ta có nói qua ta muốn thắng sao?”

Mọi người: “...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương tiếp theo là hành trình mưu trí của Vô Mẫn Quân...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ngoại truyện Vô Mẫn Quân

Từ nhỏ đến lớn, hầu hết mọi chuyện đều được ta đoán trước, trừ bỏ một người.

Nàng gọi là Vân Kiều.

—— lời tựa

Trí nhớ thời thơ ấu của ta rất ít, nhiều nhất cũng chỉ nhớ rõ một hình dáng lơ mơ, một cái giường ẩm ướt lạnh lẽo, không nhìn thấy bầu trời cũng không nhìn thấy ánh sáng, đồ ăn khó có thể nuốt xuống, cùng với cái từ “Ca ca” một lần lại thêm một lần bắt nạt khiến cho người khác khó chịu.

Ngay từ đầu, ta không rõ.

Hắn muốn học, tất cả ta đều muốn học, hơn nữa sư phụ đối với ta đều nghiêm khắc hơn so với hắn, ta học rất tốt, nhưng cho tới bây giờ cũng không được câu khen thưởng nào. Mỗi lần hắn đến, đều mặc y phục hoa lệ thoải mái, đầu đội kim quan, không biết cao ngạo và tự tin từ đâu mà đến cao ngạo. Ta cũng không tự ti, chính là cảm thấy ta mặc thô y so với hắn sự chênh lệch có chút lớn.

Khi đó ta nghĩ pháp thật sự rất đơn giản, ta cho rằng sở dĩ ta không bằng hắn, là vì “Thiên đem hàng đại nhậm cho tư nhân cũng, tất trước. . .” Linh tính cho là vậy, sau trong lúc vô ý nghe thấy hai sư phụ nói chuyện, ta mới biết được, căn bản chính là bởi vì ta muốn một chút, cho nên tất cả những thứ tốt đều bị hắn lấy, ta chỉ có thể làm một thể thân lúc nào cũng có thể chết đi, ngay cả tên đều không có sống ở trong mật thất.

Ta không đau khổ, cũng không khổ sở, lại càng không tuyệt vọng.

Cuộc sống nơi này tuy rằng khó qua, nhưng dù sao vẫn không có trở ngại.

Mà ca ca của ta xem ra cũng biết chuyện này, hắn so với ta còn kích động hơn, cho rằng tồn tại của ta với hắn mà nói là cái uy hiếp, hơn nữa bởi vậy mà oán hận ta.

Thật sự là ấu trĩ.

Ta cũng chưa oán hận hắn, hắn oán hận cái rắm.

Dù sao sau khi các loại hình phạt không thể tưởng tượng nổi được hắn áp dụng lên người ta, ta rốt cục nghĩ đến, đúng vậy, tuy rằng ta cũng không cảm thấy cuộc sống nơi này quá mức thống khổ, nhưng vô luận như thế nào, ta không định chết, nhất là bị tên ấu trĩ như vậy ngược đãi tới chết.

Vì thế ta muốn giết chết hắn.

Võ công của hắn không phải học với người lạ, học tập không chăm chỉ, ta hoi thi tiểu kỹ hắn liền mắc câu, trong nháy mắt lúc hắn chết kia, ta nghĩ, may mắn ta không phải hắn, bằng không hiện tại kẻ chết có lẽ chính là ta. Cẩm y ngọc thực, thật sự sẽ làm người không tinh táo, giống như phụ hoàng và ca ca của ta, quả thực là hai cái bị kích.

Từ nay về sau ta thành Vô Mẫn Quân.

Hoặc là nói, ta vẫn là Vô Mẫn Quân.

Trong lòng phụ hoàng ta đều rõ, chuyện ta giết ca ca ta hiển nhiên ông cũng không phải không rõ ràng, nhưng ông còn có thể như thế nào, chỉ có thể nhận ta, đem gấp bội tất cả những thứ từ trước cấp cho ca ca cho ta.

Ta không chối từ, cũng không hưởng thụ.

Sau đảo mắt vài năm đi qua, ta thích ứng rất tốt, vào ở trong Chương Kiên điện, nhưng cảm tạ ca ca của ta khiến cho ta không dám quá hưởng thụ.

Dần dần, ta phát hiện ta thích đánh giặc.

Công thành đoạt đất, gìn giữ đất đai khai cương, cảm thương chiến sa trường.

Vô luận là tự mình đấu tranh anh dũng, hay là tướng lĩnh quyết thắng, đều là những chuyện vô cùng khiến cho nhiệt huyết của người ta sôi trào.

Ta cũng không đồng tình với quốc gia chiến bại, nhiều nhất cũng chỉ cho rằng dân chúng có chút đáng thương, nhưng như thế thì biết làm sao, kẻ yếu từ trước tới giờ đều là bị làm nhục.

Ta không phá thành, không giết tướng lĩnh, không cho phép binh lính công phá thành trì có thể tùy ý làm bậy, đây là nhân từ của ta.

Nhưng không tiến hành tiến công, chính là ngu xuẩn.

Trò chơi đánh cờ giữa các quốc gia chính là chiến tranh.

Ngày ấy ta công phá Liễu thành Đông Nguyên quốc, bỗng nhiên nghe nói phụ hoàng bệnh nặng, nghĩ đến thúc phụ như hổ rình mồi, ta đi về trước, dù sao Đông Nguyên quốc hấp hối, công phá hoàn toàn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng không hề nghĩ tới, không ngờ có người đến ám sát ta.

. . . Quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Từ nhỏ ta ngủ rất tỉnh, hơi có động tĩnh sẽ tỉnh lại, lúc này cũng không ngoại lệ, ta nghe thấy người nọ đánh bất tỉnh thủ vệ bên ngoài, sau đó tiến vào, tự cho là thật cẩn thận, lại không biết nói với ta mà nói, động tĩnh đã rất lớn.

Sau đó người kia từng chút một đến gần ta.

Ta không chút do dự đứng dậy, muốn đánh bại người nọ, ai ngờ võ công người này không tồi, tương xứng với ta, ta phát hiện thích khách này hóa ra là nữ tử.

Trận này đánh tới cuối cùng chúng ta đập đầu xuống đất mà chấm dứt, sau khi ta hôn mê tỉnh dậy, thật đúng là. . . Lật thuyền trong mương.

Sáng sớm ta tỉnh lại trước, đầu tiên mắt nhìn thấy mặt mình, trong nháy mắt ta thậm chí nghĩ ta nhìn thấy ca ca ta.

Thế nhưng mặt mình vẫn có thể nhận ra, vì thế ta cúi đầu nhìn nhìn quần áo cùng tay chính mình, liền phát hiện mình thật sự có dáng người nữ tử. . . Tuy rằng ngực nhỏ một chút.

Thật sự là chuyện rất đáng buồn cười, không ngờ ta bỗng nhiên trở thành nữ tử, lại còn là nữ thích khách muốn đến ám sát ta.

Nàng cũng tỉnh lại, thoát nhìn cũng thật hồng mắt, ít nhất hồng mắt so với ta. . . Ta tìm được chủ thủ, phát hiện kỳ thật nàng là Đông Nguyên quốc công chúa.

Một công chúa bị phái tới làm thích khách?

Nàng thật sự là cái bi kịch.

Nhìn nhìn gương, càng thêm khẳng định ý tưởng này.

Đi vệ sinh, tắm rửa. . . Nữ nhân này sao lại khủng bố như vậy? Đau chết ta. . .

Thịnh An đến đây, cãi lộn, lúc này bỗng cũng không cảm thấy đặc biệt phiền, đại khái là vì vẻ mặt của Vân Kiều rất buồn cười.

Nhìn phụ hoàng, không ngờ đã chết, cuối cùng một mặt cũng không gặp, ai, lên trời nhất định.

Giết thúc phụ, giải trừ họa lớn trong lòng, thoải mái nhanh.

Hoàng đế là định rồi.

Nữ nhân này phải làm hoàng hậu, nàng cao hứng sao.

. . . Ai, hiện tại ta mới là hoàng hậu.

Thịnh An âm ỷ, phiền muốn chết.

Thủ lĩnh (tức trực lĩnh cừu) cùng Vân Kiều. Nàng sợ cái gì, thiên tài còn phải sợ nàng đi.

Nàng nói muốn tìm nam nhân, kỳ thật tìm nam nhân là ta càng tiện. . . Nữ nhân này vì sao ngốc như vậy?

Thịnh An cũng không thông minh.

Dễ dàng đã bị lừa đi rồi.

Vân Kiều nữ nhân này còn ngây ngốc.

Đại khái là ta quá thông minh, ai, không có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: end

Đi Đông Nguyên cùng Vân Kiều.

Cảm giác rất kỳ diệu, lúc trước tới nơi này là muốn tấn công, hiện tại là về nhà mẹ đẻ.

Mọi chuyện thật là.

Đại thần Đông Nguyên đều rất ngốc, Vân Kiều còn có vẻ chẳng phải ngốc.

Bị nam nhân hôn.

Thật muốn giết cả nhà hần, dám hôn ta sao? !

. . . Hôn Vân Kiều cũng không được.

Vân Kiều ngốc không cứu nổi, nhìn thấy một nam nhân cái áo trắng tóc đen nam nhân hôn đều bị câu đi rồi.

Ta không phải tóc đen? Ta không có áo trắng?

. . . Nhưng mà, cơ thể hiện tại đã bị hoán đổi. . .

Vì sao Vân Kiều lại ngốc như vậy, sao lại không biết tự mình mặc quần áo trắng, sau đó soi gương?

Thiên Duy. . . Tên ngu ngốc như vậy, thế mà người Ngô gia cũng lấy ra được

Đụng tới một tiểu thần côn cùng tiểu con chuột, nói chúng ta có tai ương dính máu.

Lơ đễnh.

Kết quả đến tháng.

Trầm . . rất đau.

Cãi nhau nhỏ nhoi với Vân Kiều, nàng rất lý tưởng hóa, nói không thông.

Bất an an ủi nàng, an ủi một lần còn có lần tiếp theo, còn có lần sau nữa. . .

Sẽ lâu như vậy sao?

Hồi Tây Ương,

Tiến vào mật thất.

Thái Sư thật sự là ấu trĩ, nghĩ ra ý tưởng cái quái gì?

Vân Kiều càng ấu trĩ, chạ loạn vào cơ quan.

Ta cũng có chút ấu trĩ, vì sao lại quên nhắc nhở nàng.

Ai, ấu trĩ cũng sẽ lây bệnh.

Trong mật thất, có chút không muốn nhớ lại, chẳng qua lần này. . . có thêm một nữ nhân ngốc.

Hơn nữa không ngờ đã biến đổi trở lại.

Xem ra muốn ra đi.

Cũng thế, thấy nàng ngốc như vậy, ta sẽ bỏ qua Đông Nguyên quốc.

Vì sao ta có cảm giác chính mình cũng có chút ngốc?

Đi mau đi mau. . . Bằng không ta cũng sẽ càng ngày càng ngốc.

Nữ nhân ngốc nhìn trái nhìn phải, ta nghĩ ở dưới này có rượu, đào ra uống.

Vẫn say, vẫn uống.

Không ngờ nàng uống một ngụm cuối cùng, không được, đương nhiên muốn cướp.

Ô, không nghĩ nhiều liền vrun tới, rượu rất thơm, . . . Nàng da dày thịt béo, không thể tưởng được miệng cũng rất mềm.

Nếu nàng biết ta nghĩ như vậy, đại khái sẽ không chỉ đơn giản đẩy ta ra như vậy. . . Tê, đầu đau quá, máu cũng đã chảy ra. . . Nữ nhân này thật mạnh.

Nếu đã phải ra đi, miễn cưỡng đối với nàng tốt một chút, thay nàng chắn ánh mặt trời. . . Kỳ thật ta cũng rất muốn dùng tay che hai mắt của mình.

Thật sự không thể chịu nổi, chính là lúc này đây đi.

. . . Không biết nên nói cái gì, không ngờ lại đổi trở lại.

Nhất là không ngờ ta còn rất cao hứng.

Đại khái là chơi rất tốt.

Thật sự muốn thành hôn.

Về sau. . . Nàng sẽ là hoàng hậu của ta.

Đáng chết, cái danh hiệu kia cũng quá nặng rồi.

. . . Cái gì? Là nàng cố ý phân phó?

Tốt không học, tiện của ta nàng học mười thành. . .

. . . Cái gì, ta không có chỗ nào đáng để học?

Những cái khác không nói tới, diện mạo của nàng không thể học tập ta một chút sao?

Cái tên sầu mi khổ kiểm Nguyên Úc lại tới nữa, ta thấy hắn sẽ không cao hứng. Hơn nữa còn nhìn chăm chăm ta. . . Nhìn cái gì vậy, không thấy qua nữ nhân xấu như vậy sao?

. . . Được rồi, kỳ thật cũng không phải xấu như vậy.

Ngô Ung cũng đến đây. . . Không đề cập tới hắn, bình thường ta cũng không gặp hắn.

. . . Dù sao, quần áo nịt thật đáng buồn cười. . . Cũng không biết đầu óc hắn có vấn đề gì.

Vào trong mật thất, để cho hắn tự sinh tự diệt đi.

Động phòng, Vân Kiêu quả nhiên cái gì cũng không hiểu, ngốc muốn chết.

Cho dù nếu nàng biết, vậy cũng rất không được.

Cuối cùng nàng phản ứng lại, mặt đỏ tai hồng. . . Ta còn chưa thấy qua chính ta bộ dạng mặt đỏ tai hồng đâu.

Buổi sáng tỉnh lại, không ngờ nàng. . .

Ừ, Vân Kiêu, nàng là yêu thương trăm trăm đúng hay không?

Đem Ngô Ung quan đây vào mật thất, thuận tiện hỏi ra về chuyện Bắc Xương, kỳ thật ta đã sớm biết, thật sự là không có một chút tính khiêu chiến.

Chỉ có nữ nhân Vân Kiêu ngốc kia trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ta. . . Hiện tại còn không biết trầm hơn Gia Cát?

Ba tên thợ giấy thối cũng không bằng ta.

Mang Vân Kiêu ra cung chơi, nàng vui chết. . . Thật sự là không tiến bộ.

Đụng tới tiểu thần côn và con chuột, nàng ta vẫn đi tìm sư phụ, còn nói có người phải chết.

Là ta sao?

Nhưng mà ta chết Vân Kiêu sẽ khóc sao?

. . . Trăm hỏi nàng, ta chết, nàng sẽ khóc không?

Bắc đế đã chết, hóa ra ý tứ của tiểu thần côn là như vậy.

Vân Kiêu chạy tới thông báo cho Ngô Ung, còn thật cẩn thận sợ chọc giận hắn. . . Như thế nào mỗi lần nàng tranh luận khiến ta tức, sẽ không nghĩ tới tính tình ta kém như vậy, sẽ không tức giận sao?

. . . Ta còn thật chưa từng thật sự tức giận như vậy bao giờ.

Tức chết ta.

Mọi người đều bảo ta nạp phi tử, Vân Kiêu ngốc hề hề cười ta. . . Cũng không ngấm lại, về sau hoán đổi trở lại, nếu thật sự hậu cung có người khác, dạng ngốc như nàng có thể tiếp tục sao.

. . . Tuy rằng ta cũng sẽ không để cho nàng với người khác tranh giành, nhưng căn bản vẫn nên ngăn chặn tốt hơn.

Hử?

Ta suy nghĩ chuyện về sau hoán đổi lại?

. . . Thật là, Vân Kiều, hoán đổi lại nàng cũng không đi nữa. . . Chuyện phế bỏ hoàng hậu này rất phiền toái, trẫm là người làm đại sự, loại việc nhỏ này sẽ không cần làm thôi. . .

Nàng biết.

Thật sự là xem Lưu Á không vừa mắt, đá bay nàng ta.

Bình Dương đột nhiên mang thai, còn không biết tên nam nhân kia là ai.

. . . Đã biết, là người giang hồ.

Mặc kệ nó, dù sao cũng là con rể. tới cửa . . Lã Dẫn? Tên này thật khó nghe.

Lớn lên còn không cha không mẹ. . . Bình Dương cũng thích, cứ như vậy đi.

Kẻ không cha không mẹ kia lại hạ loại dược này!

Ta thiếu chút nữa cùng Vân Kiều sinh hoạt vợ chồng, việc này cũng không có gì, nhưng chúng ta vẫn dùng cơ thể của đối phương.

. . . việc này cũng không có gì?

Rất có gì đi.

. . . Giống như, cũng không có gì.

Phải, trẫm không phải rất ghét bỏ nàng. . .

Bình Dương gả đi.

Rất thích muội muội này, có tính tình của ta. . . Gả đi cũng tốt, tránh tiếp tục gây hoạc trong cung.

Tiết đón xuân, ta quả thật rất vui vẻ.

Vân Kiều, trẫm quyết định, nàng chính là hoàng hậu Tây Ương. . . Phải, chỉ cần trẫm còn tại vị.

Có vui mừng hay không, vui vẻ hay không?

Phải, khẳng định nàng rất vui mừng. . .

Xem, nàng cười đến méo cả mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Quý Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.